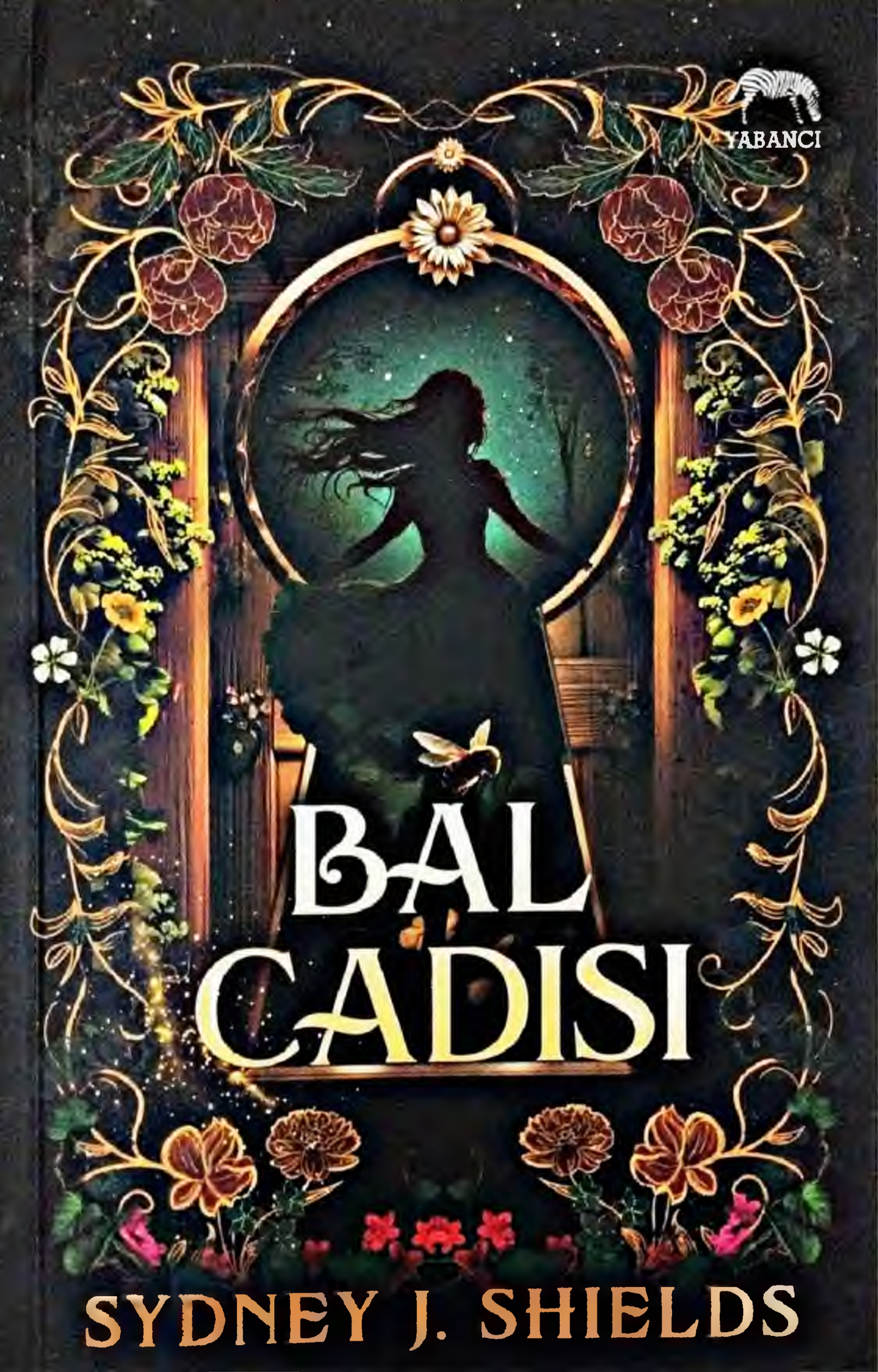

YABANCI

BAL CADISI

SYDNEY J. SHIELDS

Yirmi bir yaşındaki Marigold Claude, büyükannesi onu bir sonraki Bal Cadısı olarak eğitmek istediğinde bunu sevinçle kabul etmişti. Fakat büyü'nün ve özgürlüğün ağır bir bedeli vardı: Hiç kimse Bal Cadısı'na aşık olamazdı.

Marigold, bir gün huysuzluğu ve büyüye inanmamasıyla bilinen Lottie Burke ile tanıştı. Bu, sihrin gerçek olduğunu kanıtlama fırsatıydı. Fakat işler bambaşka bir hâl aldı ve kısa sürede Lottie ile aralarında güçlü bir bağ oluştu.

Innisfree Adası'nda ise işler yolunda gitmiyordu. Aniden ortaya çıkan karanlık bir büyü ada halkının hayatını değiştirmek üzereydi. Marigold bu savaşı hem sihri hem de kalbi için vermek zorunda kalacak, kendini zorlu bir mücadelenin içinde bulacaktı.

"Bal Cadısı'nı okumak, güneş ışığıyla dolu mis kokulu bir bahçede, arıların şarkısı eşliğinde bir rüya görmek gibi... Kır evinin büyüleyici atmosferi, kalpleri ısıtan bir aşk ve eşsiz bir sihirle örülmüş muhteşem bir kitap."

—INDIA HOLTON

"*Bal Cadısı*, hayal gücü ve büyüyle zenginleştirilmiş tatlı bir şölen. Shields, okurların kalplerini ısıtan ve onlara baştan sona keyif veren bir masal sunuyor."

—RACHEL GILLIG

"Sıcacık bir fantastik roman... Bridgerton'ın alternatif tarihsel dünyasını seven ya da çocukken *Halloweentown* ve *Practical Magic* izlemiş romans okurlarını fazlasıyla tatmin edecek."

—BOOKPAGE

"Shields'in samimi ve içten kalemi, ruh eşlerine inanmanıza, her yerde sihri görmenize ve kendi özgür yanınızı keşfetmenize ilham veriyor."

—S. T. GIBSON

"*Bal Cadısı*'nı hem tadını çıkararak okumak isteyeceksiniz hem de bir çırpıda bitirmek için sabırsızlanacaksınız. Bu kitap önce kalbinizi kıracak sonra da sizi iyileştirecek. Bir fincan çay demleyin, içine biraz yerel bal damlatın ve bu görkemli kitabın sizi bambaşka bir dünyaya taşımasına izin verin."

—BREANNE RANDALL

"Aşkın, kötülüğü yendiği unutulmaz bir kurgu."

—BOOKLIST

"Bal gibi tatlı, çay gibi sıcacık... Yazar, aşkı, kaybı, yalnızlığı ve en küçük şeylerde bile sihri görebilmenin neşesini incelikle anlatıyor. Büyüleyici karakterleri ve masalsı atmosferiyle *Bal Cadısı*, okurların kalbini kazanacak."

—ALLISON SAFT

Bal Cadısı

Özgün Adı | *The Honey Witch*

Sydney J. Shields

Yabancı Yayınları | 539

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi

Redaksiyon | Zülal Başkaya

Düzeltili | Simge Özçevik

Kapak Tasarımı * Defne Özay

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Eylül 2025, İstanbul

ISBN: 978-625-6826-53-3

© Sydney J. Shields, 2024

© Yabancı Yayınları, 2025

Türkçe Çeviri © İnci Işık Arslan, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Creative Artists Agency ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi

35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26

www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 77699

SYDNEY J. SHIELDS

BAL

CADISI

Çeviren
İnci Işık Arslan

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Büyükannem Kathy'ye ve
tüm imkânsız kızlara.*

Onu başka bir dünyaya götürürcesine parlayan mavi ayışığının tam altında duruncaya kadar koştu.

Nasıl yapacağını bilse bu ışığın gösterdiği yolu memnuniyetle izlerdi.

Ağaçları birbirinden ayıran karanlığın arasından görebilmek için uzanırken kaşları çatıldı. Henüz değildi ama yakındı. Her ay, dolunay gecesi bir ziyaretçisi olurdu.

Belki de hepsi kafasındaydı ve gördükleri, özel hissetme isteğinin yarattığı umutsuzluğun dışavurumuydu. Varsın öyle olsun. Sanki sihrin varlığına inanmamak için bu yeterliymiş gibi annesi ona yaşını hatırlatıp dururdu. Bu düşünceyle gözlerini devirdi. Evet, artık yetişkin bir kadındı. Dünyanın güzel ve ölü genç kızlara olan tutkusuna rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalması bile kendi içinde bir sihir değil miydi? Marigold büyürken çevresi genç yaşta ölmenin makbul olduğunu vurgulayan şairlerle doluydu. Büyümeden, lekelenmeden, saf kız rolünden hiç çıkmadan... Genç kız hayal gücünü, masallarını ve nerede saklanmış olursa olsun sihri bulma dileğini hiç kaybetmeden gururla ve asice yaşamaya devam ettiğinde ne olurdu?

Şairler onun bir cadı olduğunu söylerlerdi.

Birinci Kısım

1831 yılının baharıydı ve Althea Murr, yüzüncü yaş gününü yalnız başına kutluyordu.

Kucağında kıvrılıp yatan sarman kedisiyle morsalkım ağacının altına oturmuştu. Arılar onun için vızıldıyor, yaşadığı yüzüncü yılı âdeta bir şarkıyla onurlandırıyorlardı.

Balla, toprakla, taşla ve gökyüzüyle dolu bir yüzyıl.

Kanla, zehirle, tozla ve külle.

Olanları ve olabilecekleri düşünüyordu.

Akşam karanlığında parlayan yıldızlar, dilek tutmasını istemesine göz kırpyordu. Hiçbir dileği yoktu.

Kalan kısacık ömründe gerçekleştirebilecek hiçbir isteği, ihtiyacı ya da dileği yoktu.

Toprağı süsleyen bahar böceklerini görünce çocukluğunu hatırlamıştı. O zamanlar, büyüyünce bir çiçek olmak istiyordu. "Büyüyünce bir gül olacağım. Kendimi öyle güzel bir yere ekeceğim ki bir daha oradan ayrılmak istemeyeceğim," demişti annesine.

Annesi gülmüş, "Ya biri seni koparmak isterse?" diye sormuştu.

"İşte bu yüzden dikenlerim olacak," demişti.

O zamandan beri çiçek açmış, dikenlerini çıkarmıştı. Şimdi de mutlu mesut solup gidiyordu. Ruhlar ona bir dilek bahşetmek yerine bir mesaj göndermişlerdi. Gökten bir karga inmişti. Bir alamet, bir uyarı... Ölümün yakın olduğunu biliyordu.

Bu yüzden yapacak çok şeyi vardı.

I

Bu geceki baloya gitmek istemediğini on üç kere söylemesi bile yeterli olmamıştı. Bu talihsiz derecede sıcak bahar gününde Marigold Claude kendine dar gelen bir elbiseyle, küçücük bir faytonun içinde annesi ve kız kardeşi Aster'ın arasına sıkışıp kalmıştı. Marigold yeni bir elbise diktirmek için modacıya gitmeyi reddettiğinden kız kardeşinin geçen seneden kalma bu elbisesini giymişti. Ölçülmek, oraya buraya çekiştirilmek ve iğnelenmek kâbus gibi bir öğleden sonra demekti. Sarı saçları öyle sıkı toplanmıştı ki kaşlarını oynatamıyordu ve gözleri şaşırılmışçasına açılmıştı. Babası ve erkek kardeşi Frankie karşılarında oturuyordu. Muhtemelen binlerce kat kumaştan yapılmış elbiseler yerine pantolon giyme lüksüne sahip olabildikleri için kendilerini epey şanslı hissediyorlardı. Ensesinden süzülen bir damla ter, Marigold'u yelpazesini açmaya yöneltti. Sanki hareket ettikçe elbisesi daha da büyüyordu. Yelpazesini her çırpışında elbisesinin katları kabarıyor, rüzgâr altında salınan bir lavanta tarlasına dönüşüyordu. Boğulduğundan neredeyse emindi ama ipekler içerisinde ölmeyi onu bekleyen akşama tercih edebilirdi.

Bu balo yirmi birinci doğum gününden sonra katılacağı ilk davetti, bu da demek oluyordu ki bir kocakarıya dönüştüğü düşünülmeden önce evlenmek için birkaç ayı kalmıştı. Yolculukları, başka bir Bardshire malikânesine yapılan her yolculuk gibi keyif alamayacağı kadar kısaydı. Bu zengin kasaba bizzat naip pren-

sin* hediyesiydi ve Marigold'un babası gibi ressamalar da dahil dünyanın dört bir yanından gelen gözde sanatkarların eviydi. Saygıdeğer besteci Sör Kentworth bu geceki etkinliğe ev sahipliği yapıyor, son eserlerini halka sunmak için bunu bir fırsat olarak görüyordu. Halbuki bu davet, insanları müzik süresince rehlin alıp keyif alıyor gibi davranmaya zorlamaktan ibaretti.

Vardıklarında at arabasının kapısı hızla açılmış, rüzgâr Marigold'un gözlerini yakmıştı. Faytondan en son incek olan oydu. Farklı şartlar altında olsa bu etkinliğe katılmamak için hasta numarası yapardı fakat kardeşleri bu akşamki gösterinin ayrılmaz birer parçasıydı ve Frankie performansından önce sinirlerini yatıştırmak için desteğine ihtiyaç duyacaktı. Elleri yeterince büyüdüğünden beri enstrüman çalan yetenekli kemancı Frankie, haftalardır prova yapmasına rağmen Sör Kentworth'un müziğinin sıradışı ezgisini zar zor yakalayabilmişti. Sör Kentworth'un son aryasını, notalar ses aralığının üst sınırlarını zorlasa da Aster söyleyecekti. Son provadan sonra Aster'ın ses tellerini dinlendirmesi gerektiğine karar verilmişti. Kız konuşamadığı her dakikadan açıkça nefret ediyordu, kelimeler yerine kullandığı dramatik vücut dili hüsrânını yansıtıyordu. O provada Marigold ilk defa ikizlerin yeteneklerini kullanırken zorlandığını görmüş, kendisinin hiçbir yeteneği olmaması konusunda biraz olsun iyi hissetmişti. Hayatı boyunca gizli bir yeteneğinin ortaya çıkmasını beklediysede boşunaydı, bu da sadece bir eş olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyordu. Bunun için bile zamanı her geçen gün azalıyordu. Hâlâ sırtını faytonun koltuğuna sıkıca yaslamış, öylece duruyordu. Belki kıpırdamazsa ailesi bir şekilde onu içeri götürmeyi unuturdu ve böylece davetten yakayı sıyrabilirdi.

Sayırsız farklı şeyi burada olmaya tercih ederdi. Mavi ayın olgun bir yaz meyvesi gibi ışıldadığı böyle bir gecede, nehir kıyıla-

* Krallık sisteminde, prens ülkeyi yönetecek yaşta veya tecrübede değilse ülkeyi yönetmesi için yerine bir naip (vekil) görevlendirilir. Prensle kan bağı olması durumunda bu kişi naip prens olarak adlandırılır. -çn

rını dolduran ay suyunda yıkanmaktan daha çok istediği bir şey olamazdı. Üstünü sadece gece seması örterken, beceremese de keyfince şarkı söylemek istiyordu. Dolunayla taçlandırılmış her gece gibi bu gece yarısı da gizli bir görüşmesi vardı.

“Marigold, hadi tatlım,” diye seslendi annesi Leydi Claude.

Kahretsin, diye düşündü. Bir numaralı kaçış girişimi başarısız oldu.

Oflaya puflaya faytondan inerken yanındaki uşağın uzattığı eli tutmayı reddetti. Etkileyici bir gümbürtüyle yere ayak bastı.

“Bu gece biraz olsun eğlenebileceğin birini bulmaya çalış,” dedi Leydi Claude yalvarırcasına. “Gitgide yaşılanıyorsun, malum.”

Marigold kaburgalarını kırmamaya özen göstererek korse-sini düzeltirken, “Yanımda kendimden başkasını istemiyorum. Gerekenden bir dakika fazla kalmaya ise hiç niyetim yok,” şeklinde cevap verdi.

Annesi çok uzun zamandır Marigold’u tam bir Bardshire leydisine dönüştürmeye çalışmışsa da nafileydi. Kadın, kızını yaşına biraz olsun uygun gördüğü herkesle tanıştırmış, eninde sonunda birinin onu aşkın peşinden koşmaya ikna edeceğini ummuştı. Şimdiye kadar canını sıkmaktan öteye gidebilen kimse olmamıştı. George Tennyson dışında... Ama Marigold onun adını bile anmak istemiyordu. Bu gece onun da burada olacağına emindi ve her zaman yaptıkları gibi birbirlerinden vebalıymışçasına kaçacaklardı. İlişkileri kâbus gibi olsa da Marigold her kalp kırıklığından bir ders çıkarılacağına inanıyordu. İçgüdü, umut ya da sanrı... Ne derseniz deyin, bu dünyaya annesininki gibi bir hayat yaşamaya gelmediğini biliyordu.

Alacakaranlıkta yağmurun fısıltısı dolanıyor, damlalar yere düşmek için en uygun ânı kolluyordu. Karabulutlar uzakta dolanıyor, batan güneşin son ışıklarına doğru uzanıyordu. Boğucu sıcakla birlikte siyaha çalan gökyüzüne baktığında neredeyse on beş yıl öncenin yaz mevsimini anımsamıştı. Bu dünya üzerinde kendini normal hissettiği tek yeri, büyükannesinin kır evini son kez ziyaret edebildiği o yazı...

Çocukken Innisfree'yi ziyaret etmeyi her zaman sevmiştir. Boylu boyunca koşabileceği yumuşak yonca tarlalarıyla, tırmanabileceği yaşlı ağaçlarıyla ve kır çiçeklerinin üzerinde tembelce dolaşmalarını izleyebileceği yabanarlarıyla Innisfree tam bir kartpostal gibi görünüyordu. En güzeli de büyükannesinin orada oluşuydu. Althea enteresan bir kadındı. Bilmece gibi konuşup akla mantığa sığmayan halk öyküleri anlatsa da bunların bir önemi yoktu. Marigold'un kendisiyle büyükannesinin aynı özle yoğrulduğunu anlaması için doğru kelimeleri duymaya ihtiyacı yoktu. Gözlerini sıkıca yumdu, orada geçirdiği son yazı hatırlamaya çalışsa da geçen onca yıldan sonra artık anıları silikti.

Bir arkadaş edinmişti, kendisiyle aynı yaşta olan bu çocuğun merakı tehlikeli, zekâsıysa parlaktı. Sabahları çocuk annesiyle birlikte büyükannesinin evine uğrardı. Hanımlar çaylarını yudumlarken Marigold çocukla beraber kır çiçeklerinin arasında koşardı. Adını hatırlamasa da onu sık sık düşünüyor, ikisinin iç içe geçmiş çamurlu elleri gözünün önüne geliyordu. O gün olanlardan sonra çocuğun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Kır evinin hep açık olan penceresinin her seferinde güneşi nasıl da içeri davet ettiğini hatırladı. Camın ardında gördüğü dünya, çoğu zaman yağlı pastellerle yapılmış bir tabloyu andırırdı. O gün, arkadaşıyla kendisine içeride kalmaları söylenmişti. Onlar da yedikleri bal peteğinden yapış yapış olmuş yanaklarını pencerenin camına yaslamış, bulutları insan yüzlerine benzetmeye çalışmışlardı. Sonra birden, fırtına her tarafı griye boyayarak göğü kapladı. Büyükannesi dışarıya koşmuş, fırtınanın merkezinde gözden kaybolmuştu. Çocuk da yanından ayrılmadan önce elini sımsıkı tutmaya çalışmıştı. Annesinin bileğine yapışan soğuk parmaklarını hatırlasa da geri kalan her şey puslu ve karanlıktı.

Yıllardır annesine o gün neler olduğunu sorup duruyordu. Göğü yutan o grilik neyin nesiydi? Eline tutunmaya çalışan o çocuğa ne olmuştu? Soruları hep cevapsız kalmıştı. Üstüne üstlük büyükannesinin evine de bir daha adım atmamışlardı. Hâlâ anılarının gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Annesinin elin-

de, dantel eldiveninden taşan beyaz bir yara izi vardı. Gerçek, o kapanmış yarada saklıydı.

Etkinliğin diğer katılımcıları da tören kıyafetlerini giymiş, faytonlarından inmişlerdi. İplerinden tutulup yukarı çekilen birer kuklaymışçasına dimdik ve gergin gözüküyorlardı. Tam içeri gireceklerdi ki babası Marigold'a sarılıp, "Güneş doğmadan eve gel. Tek bir kişiye bile nereye kaybolduğunu söyleme," diye fısıldadı kulağına.

Kendisine göz kırpınca Marigold gülümsedi. Babası her zaman annesinin dikkatini en doğru anda dağıtarak kaçış planına yardımcı olurdu.

"Asla," diye temin etti. İnsanlar zaten Bardshire'da kısılp kalmış olan yeteneksiz genç kadımla alay etmeye yer arıyorlardı. Diğer herkes gibi kendisi de normal bir kadın olmadığını biliyordu. Çamurla, yağmurla ve bitkilerin kökleriyle arasında öyle yoğun bir bağ vardı ki bazen insan olup olmadığını bile merak ediyordu. Her gün bir role bürünmek için elinden geleni yapıyordu. Bazı günler sevgi dolu bir evlat, zaman zaman destekleyici bir kız kardeş, bazen de evliliğe uygun bir hanımefendi... Kalbinin derinliklerinde, yumuşak bir tenin ve süslü kumaşların altında gizlenen bir varlıktı ve büyükannesinin de öyle olduğunu biliyordu. Birlikte kırlarda çıplak ayak koşan, kuşlara yeni şarkılar öğreten, aya doğru uluyan vahşi kadınlardı. Vahşi kadınların kendine özgü bir sihri olurdu.

Aster, beyaz soluk teninin üzerine geçirdiği koyu mavi elbisesiyle nefes kesici görünüyordu. Yakışıklı genç adamlar ânında yanına yanaşmaya başlamışlardı, o sırada Marigold ikiz kardeşlerin arasında duruyordu. Aslında ailenin en büyük çocuğu olan Marigold evlenene kadar Aster'ın sosyeteye takdim edilmemesi gerekiyordu. Marigold kısa bir zaman içinde, aslında George'dan sonra evliliğe olan tüm ilgisini kaybedince, iki kız kardeş ailelerini Aster'ın takdimini öne çekmeye ikna etmişlerdi. Bu, Marigold hakkındaki acımasız söylentilerin Bardshire'ı dolaşmasına sebep olan alışılmamış bir karardı fakat kızın buna içerleyecek kadar enerjisi yoktu. Sevmeyi bir kere denemiş, eli-

ne yüzüne bulaştırmıştı. Yeni biriyle tekrar denemek ise aldığı riske değmezdi. Şimdi Claude ailesinin mücevheri olma sırası Aster'daydı, Marigold ise basitçe kenara çekilmişti.

Frankie, Marigold'un yanına yapıştı, elleri gösteri öncesi yaşadığı gerginlikten ter içinde kalmıştı. Kız, yelpazesini Frankie'nin yüzünün önünde sallayarak yanaklarındaki kızarıklığı yatıştırdı.

"Teşekkürler, Mari," dedi Frankie titreyen sesiyle. Marigold avuçlarındaki teri silebilmesi için ona kumaş bir mendil uzattı.

"İyi geçecek, Frankie. Her zaman öyle oldu."

Alayla güldü. "Bu müzik neredeyse imkânsız. İnsan çalsın diye yazılmamış ki."

"Üzerinde daha az ilgi olduğunda onunla ödeşeceğiz," diyerek göz kırptı Marigold. İkisi her zaman davetlerde yaramazlık yapmanın bir yolunu bulurdu; Frankie çalamasın diye kemanın bir telini koparmak, dans pistinin ortasında yılan görmüş gibi davranmak, koca bir tepsi keki yürütüp bahçede gizli gizli yemek, kendilerini öven diyaloglardan kaçınmak için ne yapılması gerekiyorsa... Marigold kalabalık arasında Frankie'yi yönlendirirken önünden geçtikleri tatlı dolu masaları gözüne kestirdi, alaycı yorumlara maruz kalmadan ne kadar yiyebileceğini hesapladı. Muhtemelen üç taneyle paçayı sıyırabilirdi, geri kalanını da şarkıların arasında ağzına atması gerekecekti.

Dans pisti, tebeşirle çizilmiş bahar çiçekleriyle süslenmişti. Çizimler balo salonuna yerleştirilen çiçeklerle mükemmel bir uyum içerisindeydi. Böyle detaylı bir süsleme pek yaygın değildi ama Sör Kentworth zevkli biri oluşuyla bilinirdi ve detaylara epey özen gösterirdi. Son eserleri tıpkı dekorları gibi gittikçe daha barok bir tarza bürünse de kendine özgü stilini yansıttı. Tam ziyafet masasına doğru gideceklerdi ki Marigold, yakışıklı bir genç adamı kendisine doğru sürükleyen annesini gördü. Hızlanmaya çalışmış fakat çevresindeki yoğun kalabalığı aşamamıştı. Saniiyeler sonra annesiyle genç adamın varlığı onu esir alacaktı ve Frankie, onu orada tek başına bırakıp en güzel tatlılara onsuz gömülecekti.

Özgürlüğüme bir darbe daha vuruldu. Aman ne hoş.

Frankie'ye arkasını döndüğü sırada elini de arkasına götürerek ona gizlice el hareketi çekti. Annesi bir elini kendisinin, diğer elini tanımadığı genç adamın omzuna koydu.

"Marigold, bu Thomas Notley," dedi. Bu ismi tanıdı. Sör Notley, soylular tarafından satın alınmalarının ardından Bardshire'daki malikâneleri yeniden tasarlayan mimardı. Önündeki adamsa ünlü mimarın torunuydu. Birbirlerini daha önce birçok salonda görmüş olmalarına rağmen ilk defa düzgünce tanıştırmışlardı.

Annesi Bay Notley'e baktı. "Bu da güzel kızım, Marigold Claude."

"Sizinle tanışmak bir onur, Bayan Claude." Elini öpmek için dudaklarına götürürken gülüşü parlak ve samimiydi. Kısa saç keskin yüz hatlarını gözler önüne sererken aynı alt tona sahip koyu teni balo salonunun sarı ışığı altında âdeta parlıyordu. Epey yakışıklıydı ama Marigold gibi o da kötü bir dansçı olarak nam salmıştı. İyi görünmesine rağmen kadınların onun adını dans kartlarına eklemeye hevesli olduklarını zannetmiyordu.

"O şeref bana ait," diye cevap verdi sıkıdığı dişlerinin arasından. Bu yaşta hiçbir yeteneği olmaması ve umut vadetmemesi zaten yeterince utanç vericiydi. Annesinin çöpçatanlık çabaları durumu daha da kötü hâle geliyordu.

Annesi, "Eh, bırakayım da birlikte bir dans edin," dedi ve iki genci birbirlerine doğru hafifçe iterek kalabalığa karıştı. Marigold kıstığı gözleriyle annesinin ardından baktı. Normalde balo salonlarının dans pistine çıkmadan önce bir lokma olsun bir şeyler atıştırırdı. "Bay Notley," dedi, "annem size ne söyledi bilmiyorum ama lütfen kendinizi benimle dans etmek zorunda hissetmeyin. Ritim duygum olmadığı konusunda sizi uyarmalıyım."

"Benim de yok. Yeteneklerim bir masaya oturup mimari planlar çizmeye çok daha uygun." Adamın gülümsemesi cevabına eşlik ediyordu.

* Kadınların davetlerde ettikleri dansları, ilgili kişinin ve çalan parçanın adıyla birlikte yazdıkları kart veya kitapçıklar. -çn

“Birlikte piste çıktığımızda kimbilir nasıl bir kıyamet kopar? Çevremizdeki herkes için büyük bir tehlike olurdu bu.”

“Katılmıyorum, Bayan Claude. Bence mükemmel bir çift olacağız.”

Genelde dans kartını doldurmakta güçlük çekerdi. Bu gece buradan olabildiğince erken ayrılmalıydı, bu düşünceyle kafasında bu işi kendi lehine çevirecek bir plan kurdu. İfadesini yumuşatarak kirpiklerinin arasından cilveyle baktı. “Öyle olsun, Bay Notley. Bu gece bütün danslarımı sizinle etmek istediğimi söylemem fazla mı cesurca olurdu?”

Genç adam önce donakaldı. Ardından kendinden memnun bir gülümseme yüzünü kapladı. Marigold için mükemmel bir durumdu. Başkalarının gelip onunla dans etmek istemesini beklemek ya da bütün gece birden fazla sanatçıyla yalandan ilgilenmek zorunda değildi. Bu genç adamla akşamın bütün zorunluluklarını hızla aradan çıkarırsa geceyi kendi planlarına ayırmak için yığınla vakti olacaktı. Şimdi tek yapması gereken, dans kartını dolduracak kadar uzun süre iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmaktı.

“Şeref duyarım. Dans pistine çıkalım mı?”

Marigold duraksadı, hâlâ sıcak ve tazelerken bir çörek yemek istediğinden emindi.

“Önce biraz atıştırmaya ne dersiniz? Daha edeceğimiz çok dans var,” dedi tatlı bir şekilde. Genç adam, Marigold’u tezgâha yönlendirerek isteğine boyun eğdi. Zencefilin, tarçının ve kakulenin zengin kokusu, yaklaştıkça yoğunlaşıyordu.

“Tatlı insanısınız galiba?” diye sordu Bay Notley şaşkınlıkla gülerek.

Marigold’un yüzündeki heyecan yerini yavaşça utanca bırakmıştı. Başıyla onayladı. “Tatlı yemek tek yeteneğim olsa gerek.”

“Dalga geçmiyordum. Öyle duyulduysa beni affedin. Ben de tatlı insanıyım. En sevdiklerimizi seçip bölüşmeye ne dersiniz?” diye sordu kibarca. Harika bir fikirdi, ne kadar çok yerlerse o kadar az dans ederlerdi. İkili, birbirlerine seçtikleri çörekler-

den, marmelatlardan ve dayanılmaz güzellikteki pastalardan yedirirken buldular kendilerini. Marigold, ucundan ısırarak eldivenlerinden birini çıkardı ve bir parça ballı keki eline aldı. Üzerindeki beyaz kaplamayı sarıp sarmalayan kalm bal tabakası kekin kenarlarından akıyordu, o yüzden hemen yenmeliydi.

“Alın hadi,” dediğinde Bay Notley öyle uzun süre gülümsemişti ki az kalsın o yiyemeden kek Marigold’un elinden düşecekti. Marigold keki Bay Notley’e yedirdikten sonra parmaklarını dudaklarına götürüp üzerlerindeki balı yaladı.

Bay Notley ağzı hâlâ doluyken, "Müthiş!" dediğinde Mari-
gold gülerек başıyla onayladı.

“Davetliler hem çok dökülüyor diye hem de eldivenle yiyecekleri için ballı kek yemeye sıcak bakmazlar. Bense bunu hiç önemsemem. Bir tepsi ballı kekin yanından tadına bakmadan geçmem imkânsız! Her zaman en sevdiğim tatlı olmuştur. Bu davetlerin gerçekten sevdiğim tek noktası.” Ağzına bir parça daha kek atıp dudaklarını kaplayan altın renkli sıvının tadını çıkardı.

Bay Notley, "Bayan Claude, biraz kalmış," diyerek ağzının kenarını işaret etti. Marigold gösterdiği yeri silmeye çalışsa da başaramadı. Bay Notley en sonunda kendi eldivenini çıkarıp başparmağıyla Marigold'un ağzının kenarında kalan bir damla balı sildi. Ardından parmağındaki balı yalayarak temizledi ve gülümsedi.

Bay Notley, "İşte, şimdi daha iyi," dediğinde Marigold'un yanakları kızardı. Göz temasını sürdürüyorlardı, Bay Notley'nin dokunuşunun sıcaklığı hâlâ yüzündeydi. O an birçok görgü kuralını çiğniyorlardı ama Marigold buna hiç aldırmadı.

“Eh, önceden söylediğim lafı geri alıyorum. Belli ki tatlı yemede de pek yetenekli değilim. Öyle olsaydım üstümü başımı bu kadar batırmazdım,” diyerek ağzının kenarında kalmış olabilecek kırıntıları temizledi.

İkisi de içten bir kahkaha attığı an Marigold, evliliğin dünya-
daki en kötü kader olmayabileceğini düşündü. Bay Notley epey
yakışıklıydı, çok iyi bir aileden geliyordu ve belli ki anlaşması

kolay biriydi. Kıza âşık olmaya cüret edecek kişinin uyumlu biri olması önemliydi.

Bir şeyler eksikti yine de. Bay Notley ile olmak, odasının duvarlarını bej rengine boyamak gibi olurdu. Kimsenin onu suçlayamayacağı güvenli, rahat bir seçim... Ama her gün odasında oturup duvarları beje değil de canlı bir sarıya ya da pembeye boyasaydı nasıl gözükeceğini merak edecekti. Peki ya boyamaktan tamamen vazgeçseydi? Daha da iyisi, ya bütün duvarlarını yıksaydı? Etrafı gökyüzüyle, gün ışığıyla, tuzlu suyla, temiz yağmurla ve bahar çiçekleriyle dolu olurdu. Kimse duvarlarının rengini eleştiremezdi. Böylesi mükemmel olurdu ama sadece bir hayalde her şey mükemmel olabilirdi.

Marigold, Bay Notley'nin arkasını işaret etti ve, "O da ne?" diye sordu aslında olmayan bir şeye bakarak. Bay Notley arkasını döner dönmez el çabukluğuyla önündeki ballı keki bir parça kumaşa sararak bileğinden sarkan keseye tıktırdı.

Kek kendisi için değil gece yarısı gerçekleşecek görüşmesi içindi, o yüzden gizlice almalıydı. Bay Notley tekrar önüne döndü. "Üzgünüm ama ben bir şey görmedim."

Marigold omuzlarını silkti. "Hayal görmüş olmalıyım. Dans etmek ister misiniz?"

Marigold kendisini müzisyenlerin olduğu grubun önüne götürürken Bay Notley gülümseyerek ona ayak uydurdu. Frankie, Aster ve diğer müzisyenler, parlayan batonunu havada sallayan Sör Kentworth'un arkasında birer heykel gibi duruyorlardı. Aster'ın sesi tüm salonu dolduruyordu. Ezgi garip olsa da belli ki ses tellerini dinlendirmesi işe yaramıştı, bir melek gibi şarkı söylüyordu.

"Kardeşlerin gerçekten olağanüstü," dedi Bay Notley.

"Bunu sık sık söylerler," diye sessizce cevap verdi Marigold.

Kafasını çevirip dansına odaklandı. Bay Notley kendisinden biraz daha iyiydi, ikisi de ritme olabildiğince ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Marigold dikkatini adımlarına verince dünyanın geri kalanını bir an olsun unutuvermişti. Zorlu bir parçaydı, ağır

ağır ilerleyen kesik vuruşlar karmaşık bir dansı zorunlu kılıyordu. Tellerin müziğe böylesine hâkim olması ve dansçıların da buna ayak uydurabilmesi, içini yabani bir kıskançlıkla doldurmuştu. Her zaman salonun üzerinde böyle büyük bir hâkimiyete sahip olmayı arzulayıp bunu hiçbir zaman başaramaması büyük haksızlıktı.

Müzisyenlerin yorulan ellerini dinlendirebilmesi için kısa bir ara verilmişti. İnsanlar, yiyecek aramaktan dönen karıncalar misali bulduklarını herkese göstermek için hevesle bir o yana bir bu yana gidiyorlardı. Kimisi bu ülkede olmaması gereken bir eseri, kimisiyse eski eşinin elbisesini giyen yeni eşini sergiliyordu. Marigold kapıya bakarken bir anda George Tennyson içeri girdi; öyle bir andı ki sanki kızın onu görmemek için yapabileceği hiçbir şey olmasın diye bilerek seçilmişti. George... şair, deha ve aynı zamanda Marigold'un şimdiye kadar gördüğü en güzel canavar. İki yıldır mecburi muhabbetler sayılmazsa konuşmamışlardı, zaten kız istese de George ona bu şansı tanımazdı. George onu bu geceki gibi bir baloda, dışarıda, dizleri üzerinde çökmüş hâlde bıraktığında Marigold on yedi yaşındaydı ve o günden beri kıza birkaç saniyeden fazla bakmamıştı bile. Bardshire kendi içinde küçük bir dünyaydı, dolayısıyla ara sıra denk gelmelerini imkânsızdı ama Marigold onu her görüşünde bir hayaletmiş gibi davranırdı. Geçmişe ve sadece geçmişe ait, içi boş, saydam bir hayalet. Fakat bu gece George ona fazlasıyla yakındı. Bulunduğu yerden sıcaklığını hissedebiliyordu. İnkâr edilemez biçimde, kanlı canlı hayattaydı.

George, Marigold'a baktı, hem de bile isteye. Bedenini inceledi ve bakışları sonunda Bay Notley'nin eliyle iç içe geçmiş elinde duraksadı. Yanakları kıpkırmızı oldu ve şeytani bir gülüş yüzünü kapladı. Gözleri Marigold'un kileri bulduğunda kız, bu bakışların çağrıştırdığı anıların altında ezilir gibi oldu. Yürüyüş anıları, okunan şiirler ve içi boş olduğu kanıtlanmış sözler... George kendisine doğru yürümeye başladığında, *Yer yarılsa da içine girsem*, diye düşündü. George ona gülümsediğinde karşılık

vermesi kendini de şaşırtmıştı. Kendisinininki ölçülü bir gülümse-meydi. Ya George her zaman istediği fakat hiçbir zaman peşine düşmediği o veda konuşmasını şimdi yapmaya karar verseydi? Söylediği en sert lafları geri alır mıydı? Ya Marigold... bıçak gibi keskin tek bir cümlesiyle onu mahvedebilir miydi? Dilinin ucun-daki ağır sözler tatlı gülümsemesinin ardına saklanmıştı. George tam önünde duruyordu; öyle mutlu, öyle yakışıklıydı ki kız az kalsın ondan nefret etmesine sebep olan olayı unutacaktı. Araları o kadar kötü müydü? Tekrar iyi olabilir miydi? George elini ona doğru uzattı. Marigold nefes aldı, kendi elini uzatmaya yeltendi. George'un uzattığı elin kendisi için olmadığını ancak adam ya-nından geçip gittiğinde fark etti. Marigold omzunun üstünden, "İşte buradasın, sevgilim," dendiğini duydu.

İçgüdüsüne karşı koyamayarak sesin geldiği tarafa döndü ve George'un Priya Gill'in beyaz bir eldivenle kaplı elini öptüğünü gördü. Çift, tek vücut hâlinde kalabalığı yararak salonun orta-sında durdu. George salondaki herkesin biraz vaktini almak is-tediğini söylediğinde Marigold birazdan neler olacağını anlamış, daha George söylemeden dilinin ucundaki kelimeleri duymuş-tu. Kâbus bitmek üzereydi, aynı zamanda daha yeni başlıyor-du. George, Priya Gill'e evlenme teklifi etmişti. Öyle yüksek ve duygulu bir sesle edilmiş bir teklifti ki salonda ağlamayan kimse kalmamıştı. Marigold hariç herkes onlara baktığında birbiriyle uyumlu bir çift, şatafatlı bir düğün ve şairlerin deri kaplı defterle-rini süsleyecek, herkesin bir kanun kadar olmazsa olmaz saydığı bir romantizm görmüştü. George'un bir anlığına Marigold'a sa-bitlediği zalim bakışları, *Sen asla böyle olamazdın*, diyen cinstendi.

George elini Priya'ninkine sıkı sıkıya sarmıştı ama tutuşu yu-muşaktı. Marigold'u tekrar hizaya sokmaya çalıştığında ya da kız yersiz bir şey söylediğinde olduğu gibi canı çıkacak kadar sıkılmıyordu. Priya'yı tutuşunda gurur dolu bir ifade vardı ve bu, Marigold'u delirtiyordu. Onu hiçbir zaman böyle sevmemişti. Hiçbir zaman yumuşak ya da zarif olmamıştı. Birlikte oldukları süre boyunca George her zaman haklı olduğunu göstermek için

ondan on yaş büyük olduğunu sık sık vurgulardı. İnsan doğası hakkında o kadar bilgili, öylesine uzmandı ki yanlış karar vermesi olanaksızdı. Tabii, George her zaman haklıydı. Ancak bir ilham perisi olma yetisine sahip genç bir kız olan Marigold ne zaman bir işte ondan iyi olsa canından can giderdi.

George'un o zamanlar Marigold üzerindeki tutuşu ceza niteliğindeydi. Sanki her mekânda daha az yer kaplasın diye onu küçültüp farklı bir şekle sokmak istiyordu. Marigold tüm bunlar için George'un babasını, yüksek sosyeteyi, sosyal baskıları ve daha nicelerini suçluyordu. Belki herkesin her daim gözlerini üzerlerine diktiği Bardshire'da kısılıp kalmasalardı, her şeyi arkalarında bırakıp sadece birbirlerine sığınarak kaçıp gidebilselerdi işler çok farklı olabilirdi. Marigold terk edildiği gece bunun için yalvarmıştı. George'u yeterince acı çekerse sözlerine kulak verecek bir tanrının yerine koymuş, ayaklarına kapanıp dualar etmişti. Gerçi George onu hiçbir zaman olması gerektiği gibi istememişti. Tek dileği, onun vahşi medeniyet arayışma boyun eğecek bir eşi.

Sevgili George'u tebrik etmek lazımdı. Hiçbir çaba sarf etmeden hep istediği şeye ulaşmıştı. Erkekler George'un elini sıkacaklardı. Kadınlarsa Priya'yı izledikçe yavaş yavaş onun bir hapis hayatı yaşadığını fark edecekler, sonra ona eğilip bükülmüyormuş gibi davranmayı öğreteceklerdi. Bundan sonra ne George ne de bir başkası Marigold'u eğip bükebilecekti.

Müzik yeniden başladığında Bay Notley onu yeni bir dansa sürüklemiş, George ve nişanlısı gözden kaybolana kadar döndürmüştü. Marigold yine de salonu bir yılan gibi sinsice dolaşan fısıltılardan kaçamamıştı.

"Priya çok daha iyi bir seçim."

"Claude kızıyla olduğu zamanı hatırlıyor musun? Ne şama-taydı ama!"

"Kız için hiç umut yok. Artık asla evlenemez."

Marigold, annesinin onu görse söyleyeceği üzere, kırıştırdığı burnuyla tam bir süs köpeğine benziyordu. "Kancık," demişti

Aster bir keresinde. O zamanlar kelimenin anlamını tam olarak bilmiyordu. Marigold o gün bu kelimeyi duyunca gülmüştü. Bir kancık olmanın nesi yanılttı ki? Kancıklık bir kadının kurt olmaya en yakın olduğu hâliydi.

Bay Notley bir süre Marigold'un yüzünü inceledikten sonra, "Bayan Claude, meraklı zihnimi susturmak için bir soru sormama izin verir misiniz?" diye sordu.

Müziğe uyumlu bir şekilde dönerlerken kız adamın omzunu hafifçe sıktı. "Beni köşeye sıkıştırdınız, nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Nasıl oldu da bu zamana kadar evlenmediniz?"

Marigold irkildi. "Neden evlenmiş olmam gerektiğini düşündünüz?"

"Çok güzelsiniz ve hayat dolusunuz. Tıpkı ilkbahar gibi," dedi Bay Notley.

"Bu özelliklere sahip olmam neden kendimi başkasına adamam anlamına gelsin ki? Mevsimlerle evlenememenizin bir sebebi olmalı."

"Ama *sizinle* evlenebilirim."

"Karar sadece sizinmiş gibi konuşuyorsunuz." Marigold adamın ayağına bastığında kazara olmuş gibi davranmaya niyeti yoktu. "Evlenmedim çünkü beni gerçekten gördüğünü hissettiğim kimseyi bulamadım."

Bay Notley titreyen ayağına çekidüzen verdi. "Sizi görebildiğime inanmıyor musunuz?"

"Hayır. Siz sadece ilkbaharı görüyorsunuz. Peki ya kış olduğumda? O zaman ne olacağını size söyleyeyim, Bay Notley. Kış geldiğinde," burunları birbirine değecek kadar öne eğildi, "donar kalırsınız."

Dudakları alev alev yanıyordu. Bay Notley'nin gülümsemekle yetinmesine şaşırmıştı.

Altı şarkıda dans etmişlerdi, kaldı ki bu da Marigold'un dans kartını doldurmaya yetmişti. Aster kaş göz işaretleri yaparak Marigold'a George konusunda üzgün olduğunu söyle-

di. Marigold, Bay Notley karşısında son reveransını yaparken yanağının içini sertçe ısırp kafasını hafifçe iki yana salladı. Gözlerinden akmakla tehdit eden bir okyanus dolusu yaşla savaşıırken dans pistinden uzaklaşmaya koyuldu. Her adımı acısını hafifletiyordu, bu da gerekirse bütün gece yürüyeceği anlamına geliyordu. Bu adam için tek bir damla gözyaşı daha dökme-yecekti. Ne George buna layıktı ne de bir başkası. Tam kapıya ulaşmıştı ki Bay Notley dirseğinden yakalayarak onu yüz yüze gelecekleri şekilde kendine çekti.

Kıza her an ellerinden kayıp gidebilecekmiş gibi, yalnızca bir dilekmiş gibi bakıyordu. "Hemen gidiyor musunuz, Bayan Claude?"

Marigold hüznünün boğazına takılan son zerresini de yutkunararak, "Evet, korkarım tüm bu danslar beni çok hâlsizleştirdi. Biraz dinlenmeliyim," diye cevap verdi. Hikâyesini daha inanılır kılmak için nefes nefese kalmış gibi konuşuyordu.

"Size arabanıza kadar eşlik edebilir miyim o hâlde?"

Kendisini bekleyen bir fayton olmadığı düşüncesiyle Marigold'un gözleri kocaman açıldı. Bahçelerin arasından koşarak uzaklaşmaya niyetliydi.

"Buna hiç gerek yok. Yalnızca biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedikten sonra tekrar kapıya doğru dönmeye yeltendi.

"Yanlış bir şey mi yaptım? İtiraf etmeliyim ki çok güzel zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm," diye cevapladı Bay Notley. Cümleleri epey kibardı fakat söyleyebileceği hiçbir söz Marigold'un başka bir yerde olmayı tercih edeceği gerçeğini değiştirmeyecekti. Adamın sıkıca tuttuğu yer yanmaya başlamıştı.

"Acelemin sizinle hiçbir ilgisi yok. Olmam gereken başka bir yer var, o kadar. Benim için bir parça daha ballı kek yiyin, olur mu?" diyerek hızla kolunu çekti. Daha sonra babasının müşterilerle çok uzun süren bir görüşmeyi sonlandırırken yaptığını gördüğü gibi adamın elini sertçe sıktı. Adam Marigold'un elini sıkarken hâlâ acelesi karşısında şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu.

“Başka biri mi var, Bayan Claude? Dışarıda sizi bekleyen başka bir adam belki?”

Çılgınca gülmekten kendini alamadı Marigold. George’dan beri Bardshire’da konuşmasına beş dakikadan fazla tahammül edebildiği tek erkek Bay Notley’di. O yüzden de bir akşamı birlikte geçirmek isteyeceği ikinci bir erkeğin olması fikri, ancak ve ancak Bay Notley’nin algılayamayacağı komik bir şaka olabilirdi.

“Sizi temin ederim, başka biri yok, Bay Notley.”

“O hâlde neden bu ani gidişiniz? Anlamadan gitmenize izin vermeyeceğimi bilmenizi isterim.”

Yılgınlıkla iç çekip, “Bay Notley, kırlarda çıplak ayakla koşup mavi ayışığıyla yıkanma niyetindeyim. Bağırarak şarkı söylemek, özgürce dans etmek ve hatta canım isterse çığlık atmak istiyorum. Bu elbiseyi çamura ve yağmura bulamak istiyorum. Şimdi gitmezsem sadece senede bir olan mavi ayın en parlak saatini kaçıracığım. İzninizle,” dedi. Adam şaşkınlıkla kalakalmışken ona son bir kez baktı.

Giderken Bay Notley arkasından seslendi. “Siz yabani bir varlıksınız, Bayan Claude. Tekrar görüşmek üzere.” Marigold ona el salladıktan sonra koşmaya başladı. Hiç kimsenin onu evcilleştirmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Düzenleme
Ny.ozlem

2

Marigold, ayağı topraktan fırlamış başıboş bir ağaç köküne takılıncaya, elbisesinin etekleri çamura batıncaya kadar koşmuştu. Dünyanın geri kalanından uzakta, çimenlerin üzerinde diz çöktüğünde nihayet huzurlu hissediyordu. Burada yıldızlarla ve ağaçlarla baş başaydı. Ne talipleri vardı ne de insanların beklentileri.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarınca çimenlerin ayak parmaklarını gıdıkladığını hissetti. Yaklaşan fırtınanın kokusunu içine çekti, yağmur damlaları düşmeye başlamadan önce çayıra ulaşmak istiyorsa acele etmeliydi. Sıkıca toplanmış saçlarını açarak sırtından aşağı özgürce salınmalarına izin verdi. Gerilen kasları kendilerini salmış, hareket edemez hâle gelmiş kasları yüzünü buruşturmasıyla hayata dönmüştü. Ayağa kalktı ve ayakkabılarını, çoraplarını ve eteklerini toplayarak tekrar koşmaya başladı. Ayakları bu yolu sayısız kez tepmişti, o yüzden çevreyi tanıyordu. Evinde gibi hissediyordu. Bu ıslak zemin onun yatağı, hafifçe esen yel onun battaniyesiydi. Etrafındaki ağaçlar yavaş yavaş azalmış, sonunda onu ağaçsız bir kırlık alana getirmişti. Çayır, Marigold'u merkezine almak için âdeta yalvarıyordu. Onu başka bir dünyaya götürürcesine parlayan mavi ayışığının tam altında duruncaya kadar koştu. Nasıl yapacağını bilse bu ışığın gösterdiği yolu memnuniyetle izlerdi.

Ağaçları birbirinden ayıran karanlığın arasından görebilmek için uzanırken kasları çatıldı. Henüz değildi ama yakındı. Her ay, dolunay gecesi bir ziyaretçisi olurdu.

Belki de hepsi kafasındaydı ve gördükleri, özel hissetme isteğinin yarattığı umutsuzluğun dışı vurumuydu. Varsın öyle olsun. Sanki sihrin varlığına inanmamak için bu yeterliymiş gibi annesi ona yaşını hatırlatıp dururdu. Bu düşünceyle gözlerini devirdi. Evet, artık yetişkin bir kadındı. Dünyanın güzel ve ölü genç kızlara olan tutkusuna rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalması bile kendi içinde bir sihir değil miydi? Marigold büyürken çevresi genç yaşta ölmenin makbul olduğunu vurgulayan şairlerle doluydu. Büyümeden, lekelenmeden, saf kız rolünden hiç çıkmadan... Genç kız hayal gücünü, masallarını ve nerede saklanmış olursa olsun sihri bulma dileğini hiç kaybetmeden gururla ve asice yaşamaya devam ettiğinde ne olurdu?

Şairler onun bir cadı olduğunu söylerlerdi.

Sönük bir gerçeklikte hapsolmaktansa güzel bir hayalde kaybolmayı yeğlerdi. Gördüklerinde bir gerçeklik payı, derin özleminin ötesinde bir açıklama olmalıydı yine de. Bu çayır, her şey yok olmadan önce Innisfree’de geçirdiği yazlar boyunca hissettiği aidiyet duygusunu alevlendirebildiği tek yerdi.

Büyükannesinin gibi Marigold’un kalbi de daha vahşi bir dünyaya aitti. Sanki doğanın bir uzantısıydı, kendi içinde bir mevsimdi. Yaz, kış, ilkbahar, sonbahar ve Marigold Claude. Çocukken Marigold kardeşlerinden birinin olsun onun garip görülerini, dinmek bilmeyen doğayla iç içe olma arzusunu anlayabilmesini ummuştı ama o hep yalnızdı. Aster eskiden Marigold’un şarkı söyleyemediği için kendini daha iyi hissetmek adına büyülü hikâyeler uydurduğunu söyleyerek onunla alay ederdi. Marigold’un tek bildiği kendisini çevresindeki insanlardan çok büyükannesinin masallarındaki karakterlere bağlı hissettiği idi, çünkü Bardshire’da kimse sihre inanmıyordu.

Arkasında, en uzun ağaçların arasında açık mavi bir parıltı gördü. Işık, saçlarına yaklaşarak Marigold’u arkasına dönmeye teşvik ediyordu.

“İşte buradasın.” İleri doğru yürürken gülümsedi. Burnunu gıcıklayacak kadar yakınında, çevresine parlak mavi yıldız ışığı

yayan büyük bir kelebek vardı. Marigold artık yapış yapış olmuş ballı keki kesesinden çıkararak bu varlığa uzattı. Kelebek tatlının üstüne konduktan sonra kurdeleyi andıran diliyle kekin üstündeki balı yalamaya başladı. Yedikçe daha da parlıyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama balı sevdiğin kesin.” Küçüklüğünden beri kendisiyle bir bağı olduğunu hissettiği varlık buydu işte. Dolunayın olduğu geceler ormanın amansız çağrısını hisseder, yanıt vermek için bitmek tükenmek bilmeyen bir arzuyla yanıp tutuşurdu. Innisfree’ye gitmedikleri ilk yaz malikânenen tüymenin bir yolunu bulmuş, kalbini bir kuklaymışçasına çekiştiren bu hissin götürdüğü yere gitmişti. Lunasia adını verdiği bu varlıkla böyle tanışmışlardı işte. O zamandan beri vahşi varlıkların başka kimsenin duyamadığı dilini konuşabildiğini düşünüyordu.

O gece de Lunasia ışık saçıyordu ve enerji doluydu. Bulutlar ikilinin arasında dans ediyor, Marigold’un parlak sarı buklelerinin içine kurdeleler misali girip çıkıyorlardı. Lunasia hareket ettikçe bulutlar da onunla birlikte hareket ediyor, ince ışık huzmelerine dönüşüyordu. Kıvılcımlar etrafına ateşböceği gibi düşüyordu. Marigold, dünyasının ıslıl ıslıl parlamasını izledi. Önündeki mesaj çok netti. Yeni bir çağ doğuyordu. Yeni bir hayat başlıyordu. Belki de yeni bir aşk kapıyı çalıyordu.

Yeni bir aşk düşüncesi Marigold’un aklına evlenebileceği ihtimalini getirmiş, onu tedirgin etmişti. Belki ertesi sabah Bay Notley onu ziyaret ederdi. Herkesin görebileceği bir gezintiye çıkarlardı. Kalabalığın ortasında ona elini uzatırdı, o zaman herkesin gözünde mükemmel bir çift olurlardı. Bardshire’ın en kötü dansçıları birbirleri için yaratılmış olacaktı tabii. Sonunda Marigold herkesin beklentisini karşılamış olurdu. Önce bir eş hemen sonra da bir anne olurdu. Kulağa çok... boğucu geliyordu. Artık geceleri bahçelerde koşuşturmak yoktu. Bundan sonraki her mavi ayı kaçıracaktı. Hayatının her ânı başkasına ait olacak, bir daha asla bu çayırın göbeğinde yalnız kalamayacaktı.

Annesinin bunu coşkuyla karşılayacağından emindi. George

kendisini terk ettikten sonra bazı günler Marigold, annesinin kalbinin onunkinden daha çok kırıldığını bile düşünmüştü. George'un Priya'ya evlenme teklifi ettiği an gözünün önüne geldiyse de canını düşündüğü kadar yakmadı. George onu terk etmekle doğru olanı yapmıştı. Evet, iyi anlaşıyorlardı ancak Marigold'un George'u bu kadar önemsemesinin sebebi bu değildi. Yakışıklılığı, dikkat çekici yetenekleri ve olağanüstü servetiyle George her zaman istenen kişiydi ve Marigold'u seçmişti. Onun sayesinde ilk defa herkes kıza kibar davranır olmuştu. Onunla alay edenler adam sayesinde seslerini kesmişlerdi. Rüya çok uzun sürmemişti tabii. Sonunda George onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmüştü. Tuhaf biri... Adam onu terk ettiğinde Marigold'un oraya ait olmadığı da kesinleşmişti. Kız da bu konuda hemfikirdi ama ya şimdi? Hayattan ne bekliyordu? Yaşı ilerliyordu. Ailesiyle yaşamaya, geceleri gizli gizli kırlara çıkmaya ve görünüşe göre hiçbir şey üzerinde çalışmamaya devam edemezdi. Bu ne Marigold'a yeterdi ne de ailesinin geri kalanına. *Bir işe yaramalıydı. Bardshire'da yeteneksiz bir genç kadın evlenmekten başka ne yapabilirdi ki?*

Tam da bu sebeple şu anda yalnız kalmayı tercih ediyordu. Hiç kimse vahşi doğanın onunla iletişime geçişini, denizin dalgalarının imgeler görüşünü, her fırtınanın gelişini günler öncesinden sezmesini anlamlandıramazdı. Herhangi bir rahatsızlık için mutfakta ürettiği bir ilacın nasıl da her seferinde işe yaradığını, rüyalarının nasıl da her seferinde mucizevi bir şekilde gerçekleştiğini kimseye açıklayamazdı. Burada kimse büyüğü yeteneklerin gerçek olduğuna inanmıyordu ve Marigold insanların ona bir yalancı, daha da kötüsü bir şarlatan muamelesi yapmasına katlanamazdı.

O gece yıldızların mesajını gördükten sonra etrafını duvarların çevrelediğini, gökyüzünün üzerine çöktüğünü hissetti. Bu çayıra Marigold Claude olarak girip buradan geleceğin Leydi Notley'si olarak çıkabilirdi. Bu ismi hayal etmek bile kendini Aster'ın geçen seneden kalma elbisesinin içine tikiştirması kadar yanlış hissettiriyordu.

Yağmur çiselemeye başladı. İlk damlalar Marigold'un tenine düşmüş, vücudunun yumuşak hatlarını keşfetmeye başlamıştı. Kız sisin içinde dans ediyordu. Ne zaman ki sisin ağırlığı üzerine çöktü, o zaman çimenlere yayıldı. Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından gözükp sabahın gelişini müjdeleyene kadar kırılık alanda kaldı. Bir ara parmağında bir yüzük hayal etti, ağırlığını parmağında hissetti. Çok ağır, fazla soğuk, aşırı sıkıydı. Uyuyamadı, zaten uykuyla kaybedecek zamanı da yoktu. Sahip olduğu her ânın tadını çıkarmak istiyordu. Ayın mavisinin hangi tonda olduğunu aklına kazıdı. Saçlarına batan her bir çimeni saydı. Çayırıları süsleyen karahindibalarını üfleyerek dilekler diledi.

Şimdi eve dönüp onu bekleyen gelecekle yüzleşme vaktiydi.

Yağmurla ıslanmış ağaçların arasında, doğan güneşle eşzamanlı olarak yürüdü. Lunasia da kızı takip edebildiği yere kadar takip etmiş, ağaçların bittiği yerde soluklaşarak kaybolmaya başlamıştı. Marigold uzaklarda, babasının tablolarını süsleyen görkemli bahçeleriyle çevrili evini görebiliyordu. Kalbinin sıkışmasına sebep olan bir manzarayla karşılaştı. Evinin üstündeki gökyüzü lav gibi kıpkırmızıydı. Döndüğünde Lunasia'nın da aynı renkle parladığını gördü. Göğün geri kalanı parlak ve temiz bir maviydi. Bu da başka bir mesajdı. Marigold bu seferkinin ne anlama geldiğinden emin değildi ama iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Evine doğru hızla koştu, harareti bir tartışmanın uzaktan gelen sesini takip ederek yandaki dar girişten eve sızdı. Malikâne içerisinde yürüyüp sese yaklaştıkça bağırmanın annesi olduğunu anladı.

"Buna nasıl cüret edersin?" diyordu annesi, sözleri bir iğnenin ete batışı gibi keskin ve vurguluydu. "Bunca zaman onu koruyan bendim. Onu hep koruyup kolladım, her şeyin üzerinde tuttum ben."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama şu an kızının nerede olduğunu bile bilmiyorsun, Raina," dedi daha yaşlı bir kadının sesi. Marigold donakaldı. Annesine sadece bir kişi ilk adıyla hitap edebilirdi. O kişi de...

Büyükannesiydi.

Marigold ölçülü hareketlerle oturma odasına doğru ilerledi ve kulağını kapalı kapıya yaslayarak içeriyi dinlemeye başladı.

“Onu o gün ben kurtardım. Ben! Kendi başıma, sihir olmadan,” dedi annesi.

“O günden beri Innisfree’yi tekrar güvenli hâle getirmek için canımı dişime takarak çalıştım ama buna yalnız başıma devam edemem. Kendi kararını vermesine izin vermelisin. Ben sana bir seçenek sundum, o da bunu hak ediyor.”

“Hayır. Burada verilmesi gereken bir karar yok. Senin hayatın, senin dünyanın tehlikeli. Onu alıp götürmene izin vermeyeceğim. Zalimlik bu, bencillik!”

“Zalimlik ve bencillik olan tek şey kızın kaderini yaşamasma engel olman.”

“Bahsettiğin kader ölümden başka bir şey değil.”

Marigold istemeden yüksek sesle ani bir nefes aldı. Belki de duymamışlardı. Saniyeler geçti, Marigold annesinin yaklaşan ayak seslerini duydu. Artık saklanmak için çok geçti. Annesi kapıyı hızla açtığı anda Marigold’u kapının arkasına çökmüş, donakalmış ve anlamaz bir ifadeyle ona bakarken buldu. Daha önceki kaçışlarının hiçbirinde annesine yakalanmamıştı. Her seferinde babası annesini gece boyu oyalar, Marigold da gün doğumundan önce evde olurdu.

Marigold’un annesinin kahverengi gözleri ağlamaktan şişmiş, kan çanağına dönmüştü. Sarı saçlarıysa birbirine dolanmış, darmadağın olmuştu. Baloda giydiği yeşil elbise hâlâ üzerindeydi ama omuzları düşmüş, arkasındaki kurdeleler gevşemişti. Marigold’u sertçe kendine çekip ona sarıldı.

“Nerelerdeydin?”

Marigold annesinin omzunun üstünden baktı ve gözleri, büyükannesinin bakışlarını yakaladı. Althea dolgun kanepeye çökmüş, küçük ve lekeli ellerini de muntazam bir şekilde kucağına yerleştirmişti. Gülümsemesi, yaşadığı yılları gururla yansıtan mimik çizgilerine meydan okudu. Büyükannesini son görüşü-

nün üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen onun yüzünün sıcaklığını hiç unutmamıştı Marigold. İkisi de altın sarısı benekleri olan kehribar rengi gözlere sahipti.

“Cevap versene,” dedi annesi Marigold’a, sesinden öfke ve ümitsizlik dökülüyordu. Öfkeyle sertleşmiş sesinden yalvaran bir kadının ümitsizliği de dökülüyordu.

“Çayırdıydım,” diye fısıldadı Marigold sanki bu annesinin kızgın merakını gidermeye yetecekmiş gibi.

“Ne çayırı? Kiminleydin? Yoksa Thomas Notley’le balodan mı kaçtınız?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm anne ama hayır, yalnızdım,” diye cevapladı Marigold alaycı bir tonla.

“Dolunayla ilgili bir durum olabilir mi?” dedi Althea odanın karşısından.

“Bu saçmalıklarla kızımın kafasını doldurma. Senden tek bir kelime bile duymak istemiyorum,” diye cevapladı annesi Marigold’un yerine.

“Anne,” dedi Marigold şok içinde. Annesinin böyle kaba konuştuğunu, hele ki kendi annesine karşı böyle sertleştiğini hiç duymamıştı. Althea’nın tahmininin doğru olduğunu da düşününce Marigold şaşkına dönmüştü. Büyükannesine dönüp, “Nereden bildin?” diye sordu.

“Çünkü biz aynıyız çocuğum, sen ve ben.” Althea ayağa kalkıp gül rengi elbisesini elleriyle düzeltti. Annesi Marigold’u arkasına almış, elini onu korumak istercesine Althea’ya doğru uzatmıştı.

“Dur! Dur artık, anne. Ciddiyim. Kızımın yanına yaklaşayım deme.”

Althea, “Kızın yetişkin bir kadın. Kaderiyle onun arasına giremezsin, benimle konuşmak istiyorsa buna engel de olamazsın,” dedikten sonra Marigold’la göz göze gelebilmek için yana doğru eğildi. “Bunu istediğini umuyorum, Marigold. Artık gerçeği öğrenmelisin, yıllar önce öğrenmeliydin.”

“Marigold, odana git!” dedi annesi omzunun üzerinden ona bakarak.

“Büyükannemin söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

Kızın sözlerinin etkisiyle annesi hızla ona döndü. Marigold annesinin gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu ama hiçbir şeyin gerçeklerle arasına girmesine izin veremezdi.

Artık olmazdı.

Annesinin arkasından çıkarak hızla büyükannesinin yanına oturdu. “Hayatım boyunca benden bir şeyler saklandığını hissettim ve bu beni için için öldürüyor. Lütfen, bana gerçeği söyle, büyükanne.”

“Önce bana nereye gittiğini ve ne gördüğünü anlat,” dedi Althea telaşla.

“O senin gibi değil, anne,” diye bağırdı annesi. “Senin gördüklerini görmüyor.”

Marigold derin bir nefes alarak gözlerini zemine dikti. “İmgeler gördüğümü biliyorsun, anne. Yıllarca senden bunları açıklamayı istedim, sense bunu reddettin. Ben de başımın çaresine bakmak zorunda kaldım.”

Annesi kaşlarını kaldırarak, “O da ne demek? Ne yaptın?” diye sordu.

“Ayda bir kere evden gizlice çıkarak onlarla konuşmaya gidiyorum. Dün gece de öyle yaptım. Çayırdaki yaşayan bir varlık var, o...”

“Bir ruh mu? Bir hayvana benzeyen ama öyle olmadığı da kesin olan bir varlık ya da?” diye sordu Althea dümdüz bir sesle. Marigold cevap vermeden önce zihninde kelimeleri düzene koymaya çalıştı.

Başıyla onayladıktan sonra cevap verdi. “Eve gelirken de bir imge gördüm. Gökten malikânemizin üzerine dökülen kırmızı bir ışık... Bir tür uyarı gibiydi.”

“İkinci alamet,” dedi büyükannesi alçak bir sesle.

Annesi araya girdi. “Diyelim ki anlattıkların doğru, o zaman bunu benden saklamayı nasıl başardın?”

Kız doğruyu söylemenin en iyisi olduğuna karar vermeden önce bir süre altdudağını ısırды. Artık saklamanın manası yoktu,

ne de olsa annesinin önünde çamur lekeli bir elbiseyle duruyordu.

“Babam biliyor. Hep biliyordu.”

Annesi elini kalbinin üzerine koydu. “İmkânı yok! Baban benden hiçbir şey saklamaz, beni sever o.”

Marigold’un bakışları sertleşti. “Sevginin bununla ilgisi yok. Ne de olsa sen de sevdiğin insanlardan sır saklamaya alışkınsın.”

“Ah, Mari...” dedi annesi titreyen sesiyle. “Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Anlayamadığın şeyler... Seni çok büyük acılardan korudum ben!”

Marigold, “Korumak mı?” diye bağırdı ayağa kalkarken. “Burada içten içe öldüm ben! O kadar yalnız hissettim ki. Birinin bana normal olduğumu hissettirmesini bekledim ümitsizce. Beni koruduğun şey her neyse bundan beter olamaz.”

Annesi, yüzünden akan bir damla yaşı çabucak sildi. “Hayır, Marigold. Ölmüyorsun. Aslında bakarsan seni hayatta tutan tek şey burada olman.”

Marigold’un bakışları annesiyle büyükannesi arasında gidip geldi. Tek istediği biraz anlayıştı.

Annesi elinin tersiyle alnını sildikten sonra, “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bunları anlatmamam gerekiyordu,” dedi ve Althea’ya ters ters bakarak ekledi: “Buraya hiç gelmemeliydin.”

“Gelmeliydim, Raina ve bunu sen de biliyorsun. Marigold’un normal biri olmadığının sen de farkındasın. Gerçekleri ondan saklamanın ona iyiliği değil zararı dokunuyor.”

“Ah, hadi ama,” dedi annesi gözlerini devirerek. Althea’yı tiksintiyle süzdü ve devam etti: “Onun için neyin iyi olduğu umurunda bile değil, öyle olsa buraya gelmezdin. Birbirimizi son gördüğümüz gün hayatımızın en kötü günüydü. Az kalsın kızımın ölümüne sebep oluyordun!”

Sorularına çaresizce cevap arayan Marigold araya girdi. “Fırtınada mı? O günle ilgili hatırladığım tek şey her yerin simsiyaha döndüğü.”

“O bir fırtına değildi, bir saldırıyla karşı karşıyaydık,” dedi büyükannesi.

“Hedefleri de sendin!” diye haykırdı annesi. “Belli ki büyükannen bunu unutmuş.”

Althea kızına dönerek konuştu. “Geldiğim gibi sana açıklamaya çalıştığım şeyi tekrar söyleyeceğim. Innisfree on yılı aşkın süredir güvenli bir yer.”

“Öyle kalması için kızımın hayatını tekrar riske atması gerekiyor, değil mi? Bu güvenli değil, anne. Hatta tam aksi.”

“Beni öldürmeye çalışan kimdi?” diye sordu Marigold yüksek sesle.

Annesiyle büyükannesi bir süre birbirlerine baktılar, daha sonra büyükannesi, “Sen mi söylersin yoksa ben mi söyleyeyim?” dedi.

Annesi, “O günü tekrar yaşamamı isteme benden,” dedikten sonra odadan çıkmak üzere döndü.

Tekrar Marigold’a bakmadan önce bir süre başını önüne eğdi. “Seni korumaktan başka bir şey yapmadım ben. Buna devam etmek istiyorum ama bana izin vermezsen, bana güvenmezsen hiçbir şey yapamam,” dedi. Gözünden bir damla daha yaş aktı ama bu sefer odadan çıkmadan önce yaşın yüzünden süzülmesine izin verdi. Annesi dramayı severdi ama gözlerindeki acı gerçek ve keskindi. Kızın içinden annesini takip etmek geldiyse de kendini durdurdu. Çok uzun zamandır bir sürü soruya cevap arıyordu. Şimdiyse cevaplar tam karşısında duruyordu.

Marigold büyükannesinin yanına oturduktan sonra, “Seni çok özledim,” dedi. Duyguları onu beklenmedik bir şekilde sarstığı için konuşurken sesi titremişti. Yine küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu. Minik, meraklı ve güvende.

Büyükannesinin, “Ben seni daha çok özledim,” demesiyle Marigold çözüldü. Gözyaşlarına teslim olurken büyükannesine o yaştaki bir kadının kemiklerini birbirine geçirecek kadar sıkıca sarıldı. Büyükannesi kız sakinleşene kadar koyu sarı saçlarını okşadı.

Bir süre sonra Marigold dimdik oturdu, yüzündeki yaşları sil-dikten sonra büyükannesinin ellerini tuttu. "O gün neler oldu?"

"Hikâyemiz o günden uzun zaman önce başladı. Senden, an-nenden hatta benden bile önce... Öykümüz güçle ve onu koru-mak için verdiğimiz çabayla başladı."

"Güç mü?"

"Biz cadıyız, tatlım. Soyumuzdaki her kadının ilk kız çocuğu cadı olarak doğar. Tıpkı senin gibi..."

Marigold'un kalbi öylesine hızlanmıştı ki nefesi kesildi. Her zaman varlığını hissettiği, doğru olduğunu bildiği şey buydu işte. İnsanlar onu tuhaf, kötü ya da bozuk gibi hissettirmişti ama o bunların hiçbirisi değildi. Zihninde dönen anahtarlar ağır kilitle-ri açmış, parçaları yerine oturtmuştu. Bir elini göğsüne koyarak, "Annem bile mi?" diye sordu.

"Sihrinden vazgeçene kadar o da bir cadıydı."

Marigold'un gözleri kocaman oldu. "Annem neden böyle bir şey yapsın? *Herhangi biri* neden böyle bir şey yapar ki?" Hiçbir şey onu tüm bunlardan vazgeçiremezdi. Hele ki Bardshire'da ge-çirilen bir ömür...

"Aşk," dedi büyükannesi kızını anlarcasına gülümseyerek. "Marigold, soyumuz lanetli. Bizim için aşk ve güç birbirinin karşıtı. İkisine aynı anda sahip olamayız, birinden vazgeçmek zorundayız."

"Yani annem aşkı seçti ama sen öyle yapmadın, öyle mi?" Akıllıca bir seçimdi. Aşk yükü. Vahşi kadınların aşkla işi olmazdı.

Althea başını iki yana sallarken yüzünü soylu bir ifade kap-lamıştı. "Benim seçme şansım olmadı. Tüm soyumuz cadılardan oluşsa da lanet elli yıl önce benimle ve Innisfree'ye son gelişinde sana zarar vermek isteyen kadınla başladı."

Etraflarındaki atmosfer bu cümleyle ağırlaşmıştı. Marigold gözlerini kapattı ve gerçekleri de göz önünde bulundurarak o fırtınalı günü tekrar hatırladı. Her şey netleşmeye başlamıştı. Kır evinin penceresini ve içeriği dolduran karanlığı düşündü; orta-da bulut falan yoktu, yalnızca duman vardı. Yağmur değil kül,

şimşek değil alev doluydu her yer. Her şeyin ortasında fırtınanın kalbi değil alev alev yanan kırmızı kıvrıkcık saçlı bir kadın vardı.

“Kimdi o?” diye sordu Marigold.

“Onun kim olduğunu anlayabilmek için önce bizim sihrimizin doğasını kafana oturtman gerekiyor. Bizler Bal Cadılarıyız. Sihrimiz, birlikte çalıştığımız arıların yarattığı büyüldü baldan geliyor. Aynı zamanda çiçekleri, otları ve baharatları da büyülerimiz için kullanıyoruz. Unutma ki evrende her kuvvetin eşit büyüklükte bir karşıtı olmalıdır. Suyun karşıtı ateştir, havanın karşıtı topraktır.” Cebinden küçük bir şişe koyu altın rengi bal çıkararak devam etti. “Balın karşıtı da küldür. Dolayısıyla Bal Cadılarının olduğu her yerde...”

“Kül Cadıları mı var?” diye sordu Marigold dikkatle öne eğilerek.

“Kesinlikle. Bizim kullandığımız malzemeleri kullanabilmeleri için önce yakmaları gerekir. Innisfree’nin iki taraf için de hayati bir önemi olduğunu tahmin ediyorsundur. O topraklar güçle ve bir cadının ihtiyaç duyabileceği envai çeşit malzemeyle donatılmış. Aynı zamanda hayat dolu.” Evirip çevirip kucağında duran ellerine baktı, üzerlerinde bir ağacın gövdesindeki halkalar misali duran yaş lekelerini saydı. “Innisfree bana bir yüzyıldan daha fazlasını verdi.”

Marigold’un ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Althea’nın ellerini tutarken.

“Kutsal toprak... Bakımını yapan kişileri önemser. Innisfree gibi büyüldü yerlerden dünyanın dört bir yanında yüzlerce var. Bal ve Kül Cadıları onları korumak için doğmuş. Ben insanlara yardım etmek ve onları iyileştirmek için sadece Innisfree’nin nimetlerinden yararlandım ama benim karşıtım Versa için bu geçerli değil. Versa, gücümüzü kendi içimizde biriktirirsek adaların sihirlerini ölümsüz olmak için kullanabileceğimize inanıyor,” dedi Althea. Sözlerini bitirirken yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu.

“Peki, sen bunu neden istemedin?”

Althea bir an duraklayıp kaşlarını çatı. “Çünkü bu bencilce,

Marigold. Kül Cadılarının yaşam amacı ölümün çürümüşlüğü-nü dünyadan silip insanların içini ısıtmaktır. Bal Cadılarıysa ale-vin doğuşuyla ortaya çıkan büyümeyi kucaklar, küllerden hayat doğmasına yardımcı olur. Versa birlikte yapmamız gereken her şeye bencilce ihanet etti.” Althea yumruğunu öyle bir sıkımişti ki eklemleri bembeyaz kesilmişti, çenesini de sıkıyordu. “Yalnızca güç peşinde koşulan bir hayat, sonsuzluğa layık değildir. Yaşam amacımı benden almasına izin veremezdim, savaşmadan olmazdı. İnan bana, kazanmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.” Gülümsemesine rağmen gözlerinde başka bir duygu gizliydi. Bir anı, bir kayıp, bir tür hüznün... “Lanet tam da bu noktada devreye giriyor. Beni yenemiyorsa en azından soyumun tükenmesini sağlayabilirdi, böylece bir gün karşısında onu durduracak kimse olmayacaktı. Bizi bitirebilmek için bize kimsenin âşık olamasını sağlayacak bir laneti saldı üzerimize. İşe yaramadı tabii. Raina’yı doğurmak için aşka ihtiyacım olmadı, o da zaten sihrinden feragat ederek laneti üzerinden kaldırmış oldu.”

Marigold farkındalıkla ayıldı. “O gün bu yüzden oradaydı. Soyumuzu yok etmek için. Beni... yok etmek için.” Panik, göğsünde şişip kanına karıştı ve avuçlarıyla parmak uçlarının uyuşmasına neden oldu. Annesinin oraya dönmesine neden izin vermediği aşikârdı.

“Raina’nın seçiminden sonra doğuracağı ilk kız çocuğunun cadı olup olmayacağını bilmiyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse sihrin onunla birlikte tükendiğini düşünmüştük.” Althea, Marigold’un yanağını okşayıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama işte buradasın. Bal dolu gözlerle bana bakıyorsun ve hayal edebileceğimden çok daha güçlüsün.”

Althea’nın gözlerinin içine bakarken içi ısınsa da bir şeylerin yolunda olmadığını farkındaydı. Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Kirli parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Buraya neden hiç gelmedin, büyükanne? On beş yıl boyunca bana kim olduğumla ilgili gerçeği anlatmak bir yana bir kere bile ziyaretime gelmedin.”

“Annen izin vermezdi, ben de onun isteğine saygı duydum. Bilmeni istememesinin sebebini anlıyordum, hâlâ anlıyorum.”

“Peki, ne değişti? Şimdi neden buradasın?”

Althea derin bir nefes aldı ve boğazını olabildiğince temizledi. “Ölüyorum, tatlım. Kendi başıma Innisfree’yi çekip çevirecek kadar güçlü değilim artık. Toprağımızı elimizde tutmak ve soyumuzu devam ettirmek istiyorsak senin ritüeli tamamlayıp bana katılmana ihtiyacım var,” dedi elindeki bal şişesini titreyen ellerle Marigold’a uzatarak.

Marigold şişeyi alıp avucunun içinde yuvarladı. “Peki ya Versa? Hâlâ hayatta mı?”

“Versa da benim gibi gün geçtikçe zayıflıyor ama bir köşede sessiz sedasız ölmeyecektir. Alametleri gördüm.” Althea, Marigold’un bileğini sıktı. “Sen de gördün. Ölmeden önce Innisfree’yi almayı yeniden deneyecek ama o sadece bir kişi, tek başına iki cadıya kafa tutamaz. Adayı güvende tutmak için yardımına ihtiyacım var. Innisfree’nin üzerine bir koruma kalkanı yerleştirdim ama onu tek başıma muhafaza edebilecek güçte değilim. Güçlerimizi birleştirecek Innisfree’yi yüzyıllar boyu güvende tutabiliriz.”

Marigold elini ve bal şişesini kalbinin üzerine koydu. Hayatı boyunca kaderinin ona nasıl bir yön çizeceğini, sahip olacağı yeteneğin ne olduğunu merak etmişti. Kalbinde yanan gücün onu nereye yönlendireceğini düşünüp durmuştu, şimdiyse bütün taşlar yerine oturuyordu. Bir ressam, şarkıcı ya da kemancı olmayabilirdi fakat ona da farklı güçler bahşedilmişti. Hayatında ilk defa bir amacı, yaşamının bir anlamı ve bir geleceği vardı. Bütün bunlar bir fedakârlığı da beraberinde getirmişti.

“Bunu yaparsam aşkı hiç deneyimleyemeyeceğim. Soyumuzu nasıl devam ettirebilirim ki? Nasıl çocuk doğurabilirim?”

“Çocuk doğurmak için aşka gerek yok,” dedi Althea.

“Büyükbabam kim o hâlde?”

Althea’nın vücudu gerilirken gözlerine de onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey söylemek üzereyken attığı bakış yerleşti.

“Bir büyükbaban yok. Annen, benim sihrimden doğdu. Çocuğun olmasını istersen sen de böyle bir yol izleyebilirsin. İşte bu kadar kolay.”

Marigold’un ağzı açık kalmıştı. “O kadar güçlü olabilir miyim? Yoktan bir can var edebilecek kadar?”

Marigold volta atmaya ve düşünmeye devam ederken büyükannesi hiçbir şey söylemedi. Sihir, saldırı, ödünü koparan kendi çocuğunu kendi yaratma fikri... Tek seferde hepsini hazmetmek zordu. Yeterince düşündükten sonra büyükannesine döndü ve, “Saldırı günü başka insanlar da bizimleydi. Benim yaşlarımda bir çocuk olduğunu da hatırlıyorum, ne oldu ona?” diye sordu.

“August Owens’ı diyorsun,” dedi Althea gülümseyerek. “Öncelere kıyasla daha az da olsa hâlâ ziyaretime gelir. Babası çok yetenekli bir gemi marangozudur, August da sık sık onunla seyahat eder. Denizlerde olmadığı zamanlar Lenox’ta, gölün karşısındaki kasabada yaşar.”

“O gün başına bir şey gelmedi yani, değil mi?” diye sordu Marigold rahatlayarak. Althea başını salladı.

“Seni tekrar görmek için can atardı, eminim,” dedi lekeli ellerinden birini Marigold’un dizine koyarken. “Sen oraya aitsin, Marigold. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun.”

Marigold gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Aster ve Frankie’yi bırakabilir miyim bilmiyorum. Onları çok özleyeceğim.”

“Kalkanı güçlendirdikten sonra istediğin kadar seyahat edebilirsin. Dışarıda görmeni istediğim kocaman bir dünya var,” dedi Althea.

“Annem buna asla izin vermez.”

“Bu senin hayatın, Marigold. Seçim senin, tamamen senin. Annen aşk ve evlilikle dolu bir hayat seçti diye sen de aynısını yapmak zorunda değilsin. Sana yalvarıyorum, tatlım,” dedi büyükannesi Marigold’un ellerine yapışıp. “Başkalarının beklentileriyle ilgili düşüncelerinin hepsini bir kenara bırak. Kendi kaderini yalnızca sen yazabilirsin.”

Marigold'un göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir güç duygusu filizlendi. Ansızın önünde beliren sınırsız özgürlük onun istediği tek şeydi.

"Keşke düşünmen için daha çok zaman verebilseydim sana ama ölüm çok yakın."

Marigold derin bir nefesle kararını kesinleştirdi. "O zaman hızlı olmalıyız. Bir cadı olmaya hazırım."

3

Bilmediği bir şey annesini üzemezdi.

Eh, bu tamamen doğru sayılmazdı. Annesi, Marigold'la Althea'nın ritüeli ona danışmadan gerçekleştirdiğini öğrendiğinde küplere binecekti. Tabii bu başka bir zaman ilgilenmeleri gereken bir sorundu. Şimdiki amaçlarıysa ona görünmeden Marigold'un çayırına gitmekti. Aster da o sırada Marigold'un Innisfree'ye götüreceği eşyaları toparlıyordu. Frankie ise Marigold ve Althea evden rahatça çıkabilsinler diye onlara yardım ediyordu. Yolu gözlüyor, girecekleri her odaya önden gidip odaların boş olduğunu teyit ediyordu. Her adımları riskliydi. Her bir topuk sesi, merdivenden gelen her bir gıcırta sonları olabilirdi. Annesi onları durdurabilecek değildi ama her annenin yaptığı gibi istediğini elde edene kadar kaşlarını kaldırıp çenesini sıkarak yüzlerine uzun uzun bakacaktı. Marigold bu tavır karşısında sayısız kez pes etmişti: Son gittikleri baloda evde kalmak istediğinde, her yaz Innisfree'ye dönmek istediğinde, büyükannesinin hayatlarından neden çıktığını öğrenmek için yalvardığı zamanlarda... Henüz o bakışa karşı koyacak özgüveni yoktu. Birçok insan hayatını mutluluğu kovalayarak geçirirdi, öte yandan Marigold mutluluğun onun için erişilmez bir noktada olduğunu kabulleneli çok olmuştu. Bu yüzden hayatını annesinin mutluluğunu kovalayarak geçirmiş, yine de ona yetememişti. Hiçbir elbise, saç modeli ya da kötü söylenmiş bir ninni

Marigold'un daha fazlası için yaratıldığı gerçeğini değiştiremezdi. Daha büyüğü bir hayat için...

Frankie onları bir köşeden döndürerek mutfaktaki dar çıkışa yönlendirdi. "Aster annemi biz kaçmadan önce görürse onu oyalamak için bayılma numarası yapacağını söyledi," dedi daha sonra.

"Sahnelere yakışır bir hareket," dedi Althea.

Marigold güldü. "Her anlamda sahne için doğmuş, o yüzden annemin en sevdiği çocuğu zaten."

"Yapma ama!" diye söylendi Frankie de.

"Ne var? Aster annemin favorisi, sen de babamın. Ben de..."

Frankie bir anda kapı ağzında duran bir figüre çarptı, babalarına.

"Sen de ne, Marigold?" diye sordu babası.

Üçü de adamın varlığının etkisiyle donup kalmışlardı. Marigold'un malikânenen sıvışmasına yardım etmede bu kadar iyi olmasına şaşmamalıydı, belli ki kendisi de haylazın tekiydi.

"Frankie, Althea, kızım la yalnız kalmak istiyorum. İkiniz de oturma odasında bekleyin." Ses tonu öyle sertti ki kimse tek kelime edemedi.

"Çok üzgünüm," dedi Althea dönüp gitmeden önce. Babası hafif bir gülümsemeyle başını eğerek cevap verdikten sonra Althea'ya bir şeyler fısıldadı. Marigold hayatı boyunca ne dediğini merak edecekti. Sonrasında artık babasıyla tek başınaydı.

"Lütfen," diye fısıldadı kız uzun bir sessizlikten sonra.

"Lütfen, ne?"

"Lütfen gitmeme izin ver. Lütfen."

Babası kaşlarını çatı. "Buraya fikrini değiştirmeye gelmedim, Mari."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Neden geldin o zaman? Bunu yapacağımızı nereden biliyordun?"

"Çünkü büyükanneni çok iyi tanıyorum. Kardeşlerini de. En önemlisi, seni tanıyorum. Bunca zamandır neyi istediğini biliyorum. Bu yüzden seni daha önce hiç engellemedim. Şimdi de buna niyetim yok."

“Ama annem...”

“Onu da tanıyorum. Tek isteği seni korumak, bunu öyle çok istiyor ki sana ne kadar zarar verdiğinin farkında bile değil. Senin amacının güzellik ve yaratım olması fikri bana hep etki-leyici gelmiştir, içimdeki sanatçıdan kaynaklanıyor olsa gerek. Önündeki hayat bu işte, Marigold. Sana güvenim tam. Annen de yakında bunu görecek.”

Babası kendisine sarıldığında, “Teşekkür ederim, baba,” dedi Marigold. Oturma odasına dönüp büyükannesinin elini tuttu ve birlikte malikâneneden ayrıldılar.

Her dönemde büyükannesine yardım ettiğinden olsa gerek, ormandaki yolculuk Marigold’a her zamankinden uzun gelmişti.

“Devam etmek istediğinden emin misin? Ritüel için uygun başka bir yer de bulabiliriz istersen,” dedi büyükannesine ama kadının bacakları titrese de durmaya niyeti yoktu.

“Büyükanne, hadi biraz mola verelim.”

“Marigold, şu an sızlanmaların bizi bacaklarımdan daha çok yavaşlatıyor. Ben iyiyim, tatlım. Devam!”

Marigold gözlerini devirdi ve Althea’nın peşi sıra yürüme-ye devam etti. Nihayet çayıra ulaştıklarında güneş ufukta anca belirmişti, sabırla göğü selamlamayı bekliyordu. Etraflarındaki dünya taştanmışçasına hareketsiz kalırken iki kadın çayırın ortasında durdu.

“Çevrene bakıp ne gördüğünü söyle bana,” dedi Althea torununun ellerini tutarken.

“Ağaçlar, bulutlar, çiyli çimenler ve açmak üzere olan çiçekler görüyorum. Sadece bir çayır.”

“Aynen öyle. Sadece bir çayır. Güzel tabii ama bir çayırdan ibaret.”

Marigold tek kaşını kaldırdı. “Evet de?..”

Althea daha önce gösterdiği bal şişesini kendisine uzattı. Marigold şişeyi tutarken o da kapağını açtı. Havayı dolduran

keskin, baharatlı bal kokusu öyle tatlıydı ki Marigold'un dişleri kamaşmıştı. Şişenin içindeki altın rengi sıvıda güneşten kopan birkaç parça misali minik ışık parçacıkları yüzüyordu. "Şimdi gözlerini kapatıp bunu iç. Gözlerini açtığında gördüğün şeyleri bana tekrar söylemeni istiyorum."

Marigold tüm gücüne erişmesini sağlayacak olan bal iksirini ağzına götürdü. Dolgun altdudağına değen şişe soğuktu. Gözlerini kapatıp başını arkaya attığında şişedeki sıcak bal da damlalar hâlinde aheste aheste ağzına döküldü. Ağzının içini tamamen kaplayıp boğazından aşağı döküldükten sonra midesinde sıcak bir katman yarattı. Damarlarına hücum eden gücü anında hissetti. Sıcaktı, teninin altı neredeyse yanıyordu.

İyi hissettiriyordu. Doğru geliyordu. Yanmak için yaratılmıştı sanki.

Gözlerini açtığında etrafındaki dünya tamamen değişmişti. Hâlâ aynı çayırdıydılar, ayakları hâlâ sık ve yeşil çimenlere basıyordu. Ama çevresine, yaprakların arasından bakan, çiçeklerin arasında zıp zıp zıplayan, gökyüzünde uçan ruhlar da eklenmişti. Sadece Lunasia değil düzinelerce ruh vardı. Yeni kaldırılmış bir perdenin ardında kocaman bir dünya yatıyordu.

"Burada gördüğün varlıklara *landvættir** diyoruz. Onlar doğanın koruyucu ruhları."

Marigold elini Lunasia'ya uzattı, o da yüzük parmağının üzerine kondu. Marigold başka bir kaderi izlemeyi seçseydi şimdi o parmağında altın bir alyans olacaktı.

"O hep buradadır," dedi Althea. "Önceden perde onu yalnızca dolunayda görebileceğin kadar inceydi."

Lunasia'nın kanatları, yükselen güneşin ışığında her zamankinden daha parlak görünüyordu. Üzerlerinde, Marigold'un tanımadığı rengârenk varlıklar gökyüzünü uçsuz bucaksız bir görsel şölene çeviriyordu. Soluk renkler arkalarında bir kurdele

* Eski İskandinav dininde toprağın koruyucuları olarak bilinirler. Yaşadıkları alanın verimli olması için onların da sağlıklı olması gerektiği vurgulanır. -çn

misali uzanıyordu. Harikulade bir görüntüydü bu. Sanattı, canlıydı. "Gün doğumunu mu boyuyorlar?"

"Evet. Günbatımını da boyayacaklar. İşleri bu."

"Çok güzel," dedi sesi hissettiği duyguların yoğunluğuyla titreyen Marigold. Güzelliklerle dolu bir dünya ona kendini açıyor, onu içeri davet ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerinden bir damla yaş akmış, tuzu tenini yakmıştı. Marigold gözyaşını sildi. Bu anda daha ağır hislere bürüneceğini zannetmişti. Lanetli, kapana kısılmış hatta kahrolmuş...

Ama öyle hissetmiyordu. Hatta tam aksini hissediyordu.

"Tam," dedi. "Nihayet tam hissediyorum."

Althea kendisine yumuşak bir şekilde sarıldı, saçının pudralı kokusu çevrelerindeki bal kokusunun ağırlığını bir an olsun bastırmıştı. "Sen bunun için doğdun, tatlım," dedi. "Bunca yıldan sonra Innisfree'yi tekrar görünceye kadar bekle. Orada hem kendilerine hem evlerine iyi bakman için sana güvenen bir sürü *landvættir* var. Sen de koruma ve kutsanma için onlara sırtını yaslayacaksın." Geri çekilip torununun elini tuttu. "Veda etmeye malikâneye dönelim mi artık?"

"Lunasia da bizimle gelebilir mi?" Marigold sorusunu sorarken Lunasia da elinin üzerinden inmiş, arkasına doğru uçmuştu.

"O, bu çayırın koruyucu ruhu, Marigold. Tıpkı senin de Innisfree'nin koruyucusu olarak görev yapacağım gibi..."

"Anlıyorum. Vedalar başladı bile demek."

Althea torununa onu anladığını belirten bir bakış attı. "Zamanla her şey daha iyi olacak ama korkarım öncesinde dibi görmem gerekiyor. Söz veriyorum, yaptıklarına değecek."

"Sana inanıyorum," derken gülümsüyordu Marigold.

4

Malikâneye dönerlerken yarı yolda ter içinde ve nefes nefese kalmış Frankie'yle karşılaştılar.

Ellerini başının üstüne koymuş, nefes alışverişini düzenlemek için dimdik duruyordu. Sabah güneşi mavi gözlerini kısmasına sebep olmuştu. "Ufak bir sorunumuz var," dedi.

Marigold burnunu kırıstırdı. "Annem mi?"

"Annem."

Üçü birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde malikâneye doğru yol aldılar. İçeri girdiklerinde Marigold, annesinin Aster'ı ve babasını azarladığını gördü.

"...hem de size *açıkça* söylememe rağmen onun..."

"Anne," diye seslendi Marigold. Annesi ona doğru dönerken yüksek sesli bir nefes aldı.

"Marigold, bana bunu yapmadığını söyle," derken ona doğru koşmuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı.

Annesi yüzünü incelerken Marigold, kadının her şeyin çok geç olduğunun farkına vardığı o ânı tam olarak görebilmişti.

Kadının yüzüne bir gölge çöktü. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Yapmak zorundaydım," diye cevap verdi Marigold. Yüzünü uzaklara çevirmedi. Boynunu bükmedi. Kendisi için doğru olan şeyi yapmış olduğundan emin bir şekilde dimdik ve gururla öylece durdu.

"Hele sen," dedi annesi başını bir yılan gibi eğerek Althea'ya

dönerken. “Sen bana ihanet ettin. Bu odadaki herkes bana ihanet etti.”

“Hakkın olmayan şekilde başkasının kaderini kontrol etmeye çalışıyordun, Raina,” diye cevap verdi Althea kendi kızına doğru bir adım atarken.

“Sakin bana yaklaşmaya cüret etme, anne. Ciddiyim. Bu konuda nasıl düşündüğümü biliyordun. Bunu tamamen yasaklamamın sebebini biliyordun. Buna rağmen benim hislerimi ya da Marigold’un güvenliğini zerre umursamadan burnunun dikine gittin.” Kadın bunları söylerken geriye doğru bir adım atmış, kendi kelimeleriyle boğuluyormuş gibi sık nefesler almaya başlamıştı.

“Burada olmamın sebebi tam olarak Marigold’un güvenliği, Raina. Ben öldükten sonra Marigold kendi sihrine erişemezse tüm hayatı boyunca güvende olacağını mı sanıyorsun gerçekten? Yıllardır malikânenizin Kül Cadısı’ndan gizlenmesinin bir tesadüf olduğuna mı inanıyorsun? Hayır, bendim. Benim sihrim sizi korudu. Bu her zaman böyleydi.”

“Yalan söylüyorsun, onu ben korudum.” Annesinin iki yanından sarkan elleri artık yumruk şeklini almıştı.

“Yalan söylemiyorum. Bunu sen de biliyorsun. Eskiden olduğun kadar güçlü olmadığını unutuyorsun bazen, Raina. Gücünden vazgeçtin, hatırladın mı? Senin tercihindir bu. Ama hâlâ Marigold’u kötülüklerden kendi başına koruyabileceğine inanıyorsun,” dedi Althea, Lord Claude’un oturma odasındaki çalışmalarını sergileyen duvara doğru ilerlerken. “Şimdi söyleyeceklerime kulak ver, Marigold, bunu eğitiminin ilk adımı olarak düşün. Koruma ritüeli için antik mühürlere ihtiyaç duyarız. Mührü bir yere yerleştirdiğimde onlar aracılığıyla sihrimi aktarabiliyorum.” Küçük iskeletlerden birine uzandı ve onu duvardan indirip arkasını çevirdi. Tuvalin arkasında iki köşeyi birbirine bağlayan karmaşık bir ok sembolü vardı.

Althea sanat eserlerini duvardan indirmeye devam ettikçe annesinin gözleri daha da çok açılıyordu.

Her bir parçanın arkasında bir mühür vardı.

“Bunca zamandır tehlikedeydik ve sen ağzını açıp tek kelime bile etmedin mi? Gizliden gizliye onunla iş mi çevirdin? Neden?” diye sordu Raina eşine dönüp.

“Sana anlatmaya çalıştım, sevgilim. Denemediğimi söyleyemezsin. Ne zaman Marigold’un sihri ve geleceği hakkında konuşmaya çalışsak paniğe kapılıyordun. Sebebini anlıyorum. Korkunu her zaman anladım ama kızımızın günbegün solup gittiğini de görüyordum. O yüzden en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Marigold’un dışarı çıkmak istediği ilk dolunayda Althea’ya bir mektup gönderdim, o da bana cevap verdi. Marigold’un içgüdüsüne kulak vermesine izin verdim. En iyisinin bu olduğunu düşündüm, kimse de zarar görmedi.”

“Ben gördüm! Güvenebileceğimi düşündüğüm herkes yıllardır bana yalan söylüyormuş meğer. Nasıl iyileşebilirim ki böyle bir travmadan? Hem kızımıza ne olacak şimdi?”

“Marigold artık kendi başının çaresine bakabilir. O çok güçlü bir cadı...” diye lafa başladı Althea kızına doğru ilerleyerek.

Annesi çılgık çılgına, “Kızım bir cadı değil!” diye bağırdı.

“Evet, öyleyim,” dedi Marigold da sesini duyurabilmek için bağırarak. “Her zaman öyleydim. Ayrıca konuşma sırası artık bende.” Odanın ortasına geçip konuşmayı sürdürdü. “Hayatım boyunca olmadığım birisine dönüşmeye çalıştım: bir hanımefendiye, bir sanatçıya, bir cevhere... Bunların hiçbirini olamadığım için özür dilerim ama böyle olmak kanımda yoktu.”

“Mari, senin için tek isteğim güvende, mutlu ve seviliyor olmandı. Her şeyden önce seviliyor olman! Bu olasılığı kendi ellerinle mahvettin sen!”

“Ben hiçbir şeyi mahvetmedim! Hayatım kapalı kapılar ardında geçti. Şimdiye açık bir pencere buldum. Umarım zamanla beni affedersin. Artık geri dönüşü yok. Ben bir cadıyım ve Innisfree’ye gidiyorum.”

Uzun mu uzun bir sessizlik odayı doldurmuş, herkesin omuzlarına çökmüş hatta yerdeki resimlere bile sinmişti. Öyle ki bu an, bu hatıra tabloları sonsuza dek lekeleyecekti.

Frankie derin bir iç çektikten sonra lafa girdi. “Bana soracak olursanız...”

“Sen hiç konuşma. Seninle daha sonra hesaplaşacağız,” diyerek lafını kesti annesi.

“Tabii, anne,” dedi Frankie bir hapishane mahkûmu gibi ellerini yukarı kaldırarak. Aster tam bıyık altından gülüyordu ki annesi kafasını ona doğru hızla çevirdi.

“Ne var?”

“Pardon,” dedi Aster yere bakarak.

O anki sessizlik nasıl oluyorsa ilkinden de beterdi. Sonunda babası ayağa kalkıp konuştu. “Eşyalarını topla, Marigold.”

“Şimdi mi?” diye soran Marigold’un bakışları kendisinin yüzüne bile bakamayan annesinin üzerindeydi.

“Şimdi,” dedi babası.

Marigold, Aster’ı bileğinden yakaladığı gibi üst kata götürdü. Birlikte odasına girdiler ve her şeyden uzaklaşabilecekleri bir an bulmanın memnuniyetiyle kapıyı arkalarından kapattılar. Aster söz verdiği gibi eşyaların çoğunu sandığa yerleştirmişti ama işinin yarıda kesildiği de belliydi. İkisi sessizce odada hareket ederek Marigold’un geride bırakmak istemediği küçük eşyaları topladılar. Günlüğü, annesinin kendisine yıllar önce hediye ettiği altın varaklı saç fırçası ve saçına dolamayı en sevdiği sarı kurdelesini.

“Senin için çok mutluyum, seninle gurur duyuyorum. Bana olabildiğince sık mektup yollamalısın,” dedi Aster.

“Tabii ki yollayacağım. Araya zaman girdikçe yaşayacağımız maceraları bir düşünsene. Birbirimizle paylaşacak çok hikâyemiz olacak! Söz, sana ve Frankie’ye her şeyi anlatacağım,” dedi Marigold kardeşine sarılırken.

“Biraz daha... kendine ait bir şey giysen daha iyi olacak sanırım,” dedi Aster. Ablasının kollarından uzaklaşırken gülüyordu. Sonrasında Marigold’un soyunup gardırobunda kalan son elbiselerden birini giymesine yardım etti.

Sarı bir elbiseydi, Bal Cadısı için ne kadar da uygundu.

“Annem seni eninde sonunda affedecek, biliyorsun. Seni öyle özleyecek ki sana kızgın kalamayacak.”

Marigold iç çekti ve kapattığı sandığın başında gergin bir şekilde dururken, “Umarım öyle olur,” dedi.

Sandığı alt kata taşıdıklarında annelerini odadan çıkmaya hazır hâlde buldular.

“Raina,” dedi Althea. Marigold büyükannesinin sesini daha önce hiç bu kadar kırılğan duymamıştı. “Bu birbirimizi son görüşümüz. Lütfen bu defteri sevgiyle kapatmamıza izin ver.”

Annesi kapı ağzında duraksayıp omzunun üstünden arkaya kirbarca baktı. “Seni seviyorum, anne.” Yüzünü Marigold’a çevirerek devam etti. “Seni de seviyorum, Marigold ama bunu yapamam.”

Herkesi kelimelerinin sonsuz yankısıyla yalnız başına bırakarak odadan çıktı.

Akşamın geri kalanı Marigold, Frankie, Aster ve babalarının gözyaşları eşliğinde vedalaşmasıyla geçti. Hem kendisi hem de Althea, Marigold’un olabildiğince sık mektup yollayacağına sayısız kez söz vermişti. Dolayısıyla vedaları tahmin ettikleri kadar üzücü geçmemişti. Bunun yanı sıra Althea, Marigold’un kısa süre içinde ziyarete gelebileceğini temin etmişti ama Marigold ne derece hoş karşılanacağından emin değildi. Annesinin gözlerindeki son bakışa bakacak olursa barışmaları imkânsıza yakın bir ihtimaldi. Annesinin acısına acı katmak, en son isteyeceği şeydi. O yüzden, her ne kadar öyleymiş gibi gelmese de belki de yapabileceği en iyi şey sonsuza dek uzak kalmaktı.

Babası, her an evini hatırlayabilsin diye ilkbaharın en güzel zamanlarında malikânenin bahçesini resmettiği tablolardan birini Marigold’a hediye etti. Veda sözleri ve kucaklaşmaların ardından Marigold büyükannesiyile birlikte faytona yerleşti. Innisfree’ye yolculukları başlıyordu.

Çok kısa süre içinde, “Yolculuk ne kadar sürecektir, büyükanne?” diye sordu Marigold sabırsızlandığını belli edercesine. Yeni ha-

yatının heyecanının yanı sıra Bardshire'dan olabildiğince uzaklaşma arzusuyla da doluydu. Malikâne artık büyürken yaşadığı hata, pişmanlık ve utanç dolu anları barındıran, hevesle geride bıraktığı kilitli bir kutu gibi geliyordu ona. Sorun şuydu ki hatalar kilitlenip kenara atılabilecek somut eşyalar değildi. Onlardan öyle kolay kaçamazdınız.

“İskeleyle ulaşınca denizi aşmamızı sağlayacak olan gemiye bineceğiz. Denizden geçmemiz tüm günümüzü alır. Daha sonra başka bir fayton bizi nehrin kıyısına kadar götürecektir, oradan da kısa bir bot yolculuğuyla Innisfree'ye ulaşacağız.”

“Tanrım, büyükanne! Yolculuğunu ötelemene şaşmamalı.”

“Eşlik eden birisi olunca o kadar da kötü olmuyor,” dedi Althea gülümseyerek.

Limana kadarki araba yolculuğu kısa sürmüştü, binecekleri gemi de epey lükstü. Masraflarını cömert Lord Claude'un karşıladığı kendilerine ait bir süitleri vardı. Birer çay içip biraz rahatladıktan sonra Althea kabarık yatağına uzandı. Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu. Annesiyle aralarında geçen konuşmalardan bahsedecekler miydi? Herhangi bir şey konuşacaklar mıydı? Yoksa düşünmek bile yeterince acı mı veriyordu? Marigold büyükannesinin şu an nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyordu. Kendisi bir gün her şeyi telafi etmenin hayalini kurabiliyordu ama büyükannesi malikânedeki konuşmaların tek kızıyla paylaşabileceği son sözler olduğunun farkındaydı. Marigold tam durduğu yerde salınarak söyleyecek bir şey arıyordu ki Althea önce davrandı.

“İkimizin de dinlenmesi gerek. Bütün gece çayırdıydın, tam bir gündür uyumuyorsun,” dedi eliyle odadaki diğer yatağı işaret ederek. Haklıydı, yorgunluk Marigold'un üzerine acımasızca çökmüştü. Yatağa doğru giderken dizleri titriyordu, yeterince yaklaştığı anda kendini yumuşak yüzeyin üzerine bıraktı. Başını yastığa koyduğunda döndü ve Althea'nın bir fısıltıyı andıran horlamasını dinleyip rahatlayarak onu izledi. Öyle huzurlu ve hareketsiz görünüyordu ki neredeyse doğaüstüydü, bir insanın taşa dönüşünü izlemek gibiydi.

Marigold'un gözleri, açık tutmaya çalışmaktan seğirmeye başlamıştı. Sonunda pes etti ve kendini uykunun kollarına bıraktı. Ritüelin enerjisini tüketmesine ek olarak büyük bir kavganın getirdiği yorgunluğu da düşününce bu kadar süre uyanık kalabilmesi bile bir mucizeydi. Neredeyse tüm yolculuk boyunca uyumayı başarmış, sadece üst düzey bir odanın imkânlarından yararlanmaya yetecek kadar uyanık kalmıştı: Yediği güzel bir yemek ve kendilerine ait bir balkonun mahremiyetinde içine çektiği tuzlu deniz havası.

Gemi iskeleye yanaştığında gecenin en karanlık saatleri onları beklemekteydi.

"Geldik, tatlım. Hadi," dedi Althea kapıya doğru zarafetle ilerlerken. Marigold eşyalarını kendi başına taşımakta zorlanınca çalışanlar imdadına yetişmiş, iki kadına inene kadar eşlik etmişlerdi. Bir fayton iskelede onları almak için bekliyordu. Althea faytoncuyu selamlamakla vakit kaybetmeden eşyalarını yerleştirdi.

Faytoncu, epey uzun sakallı ve tuhaf giyimli, yaşlıca bir beyefendi. Parlak kırmızı askılar, dizleri yamalarla süslenmiş bol siyah pantolonunu yerinde tutuyordu. Althea'nın geldiğini gördüğünde saygıyla çıkardığı ağartılmış hasır bir şapka, soluk mavi gözlerini gölgelemişti. Beyaz saçları güneşten yanmış yüzünü çevrelerken önündeki kadına geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Benny," dedi Althea tatlı bir sesle, o sırada kollarını adamın boynuna dolamaya çabalıyordu. Benny de kadını belinden kavramak için harekete geçmişti, ona nazikçe sarıldı.

"Merhaba, Althea," dedi sesinde kibar bir tınıyla. "Nasıl hissediyorsunuz, hanımefendi?"

"Yalan söylemeyeceğim, Benny, daha iyi günlerim olmuştu. Torunum Marigold işimi devralacağı için çok şanslıyım," dedi Althea reverans yapmaktan başka bir şey düşünemeyen Marigold'u işaret ederek. Kız başını eğer eğmez Althea ve Benny kahkahalara boğulduğundan hemen doğruldu. Bir kız kardeş, bir arkadaş ya da Claude kızlarının en büyüğü yerine sadece

bir torun olarak anılmak ona kendini yaşça küçük hissettirmişti. Genç hanımlar büyüklerini reverans yaparak selamlarlardı.

“Tam bir hanımefendi,” dedi Althea elini uzatan Benny’ye.

“Tanıştığımıza sevindim, Bayan Marigold. Bana Bay Benny diyebilirsiniz. Buraya ikinizi de evinize, Innisfree’ye getirmeye geldim.”

“Ben de sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Benny.”

Althea narin elini Bay Benny’nin omzuna yerleştirerek, “Bay Benny komşumuzdur,” dedi.

Marigold başıyla onayladı. “Ah, anlıyorum. Komşularımız olduğunu düşünmemiştim.”

“Ashında tam kapı komşunuz sayılmam ama kıyıda bir çiftliğim var. Asla çok uzakta olmam, yani bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeter. Kulağım hâlâ sağlamsa koşar gelirim,” dedi sertçe kıkırdayarak. Bay Benny sandıklarla çantaları faytona yerleştirdikten sonra sürücü koltuğunda yerini alırken Althea’yla Marigold da arkaya tıktılar.

Marigold hemen büyükannesine doğru eğildi, dudaklarını bir eliyle kapatıp kadının kulağına, “Bizim lanetli olduğumuzu ve kimsenin bize âşık olamayacağını sanıyordum,” diye fısıldadı.

Althea’nın kafası karışmışa benziyordu. “Öyleyiz, tatlım.”

“Ama büyükanne,” dedi Marigold adamı gizlice işaret ederek, “sanırım Bay Benny sana biraz... düşkün.”

Büyükannesinin yorgun gözleri Bay Benny’nin üzerinde dolaştı, sonra kadın bir iç çekti. “Düşkün olmak aşktan çok farklıdır. Bay Benny çok iyi bir dost yalnızca.” Althea gözlerini tekrar Marigold’a çevirdi. Öyle parlaklardı ki Marigold içlerinde dolanan yıldızları görebiliyordu. “Birlikte çalışıyoruz. Göl kıyısındaki toprakların pek verimli olduğu söylenemez. Yıllardır Bay Benny’nin çiftliğini canlı tutmak için büyülerden faydalaniyorum. Karşılığında o da bize yetiştirdiği her şeyden getiriyor. İlişkimizin derinliği bu kadar işte.”

Marigold, “Öyledir tabii,” dediyse de Althea şakasını ciddiye almıştı.

“Marigold, bu lanet hakkında hiçbir şeyin seni umutlandırmasına izin vermeni istemiyorum. Sihrimizle ilgili tüm bilgileri taramak için yıllarımı harcadım ama laneti kaldırmak için bir yol bulamadım. Asla birinin imkânsızı başarabileceğini düşünüp kendini kandırma.”

Kız başıyla yavaşça onayladı. Bu, lanetin ağırlığını ilk hissediydi. En çok da büyükannesinin kelime seçimine alınmıştı. Herkes imkânsızı başarabilirdi. En çok da bir cadı olduğu için buna inanmalıydı.

5

Faytonun arkasında itişip kakışarak kuru toprak bir yolda bir süre gittiler. Marigold, Bay Benny durana kadar derin gökyüzünü izleyip sihri bir perdeyle gizlenmeyen dünyanın tadını çıkardı. Kız, at arabasından dışarı bakarken büyükannesinin elini daha sıkı tuttu.

“Althea,” diye seslendi Bay Benny. “Benim gördüğümü sen de görüyor musun?”

“Gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor.”

“Çan çiçekleriyle bezenmiş bir tarlanın yanı başındayız. Onlar hâlâ en sevdiğin çiçekler mi?”

Althea yüksek sesli bir nefes alıp kocaman gülümsedi. “Öyle tabii! Marigold, gel de biraz toplayalım. Çok güzeldirler,” dedi faytondan zarafetle çıkarken.

Marigold da büyükannesinin peşinden gitmiş, bir gümbürtüyle faytondan inmişti. Etrafındaki tarladaki çiçekleri daha önce hiç görmemişti. Pembeyle sarının tonlarını bir araya getiren bu güzel çiçekler, lale ve şakayık melezi gibi duruyorlardı. Althea tarlaya doğru ilerlerken bir kolunu öne uzattı. Büyüleyici bir kuş parlak gökyüzünden aşağı inip kadının ön koluna kondu. Normalde böylesi bir varlığın ağırlığı inanılmaz fazla olurdu ama o normal bir kuş değil, bir ruhtu. Marigold hareket etme şeklinden ve etrafını çevreleyen yumuşak mor parıltıdan bunu anlayabiliyordu.

“Merhaba, Dovelyn,” dedi Althea. “Marigold, bu da başka bir *landvættir*.”

Marigold onlara doğru yürüdü ve elini ruhun yumuşak tüylerle kaplı omurgasında gezdirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Büyükannesine göz ucuyla bakıp fısıldadı. "Onlarla böyle mi konuşuluyor?"

"Nasıl istersen," dedi Althea gülerek. "*Landvættir*'ler bizim gibi iletişim kurmaz. Empati ve gerçek niyeti sezme yeteneklerine güvenirlere. Onların dili umutlar, hayaller ve dileklerdir."

Althea, her zaman üzerinde taşıdığı bal şişelerinden Dovelyn'e bir lokma bal verdi. Kadın, bir yerlerden topladığı narin malzemeleri koyabilmek için üzerinde küçük kavanozlar da taşırdı sürekli. Marigold bunu ve elbiselerinin içine daha büyük cepler dikme fikrini aklına yazdı. Böylece bir gün tam olarak büyükannesi gibi olabilir, tıkırdayan şişelerde gizli bir hazine taşıyabilirdi. Dovelyn, Althea'nın kolundan havalanıp tarlanın üstünden yükselen gökyüzünde daireler çizmeye başladı. Birden çok benzersiz, büyümlü bir olay gerçekleşti: Bütün çiçekler parlamaya başladı, mumlar hatta çayırdaki birbirleriyle dans eden ateşböcekleri gibi gözüküyorlardı. Etrafındaki parıltıdan etkilenmiş bir şekilde büyükannesinin peşinden gitmeye başladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu şaşkınlıkla. Büyükannesi durdu ve kızın elini tuttu.

"Biz Bal Cadılarıyız, tatlım. Başkalarının göremediği yerlerdeki güzellikleri görürüz. Ruhlar bize rehberlik eder. Müthiş şeyleri hayata geçirebiliriz." Bunu duyan Marigold dizlerinin üstüne çöküp çevresindeki çiçekleri kokladı.

"Bu çiçekleri birçok iksir ve büyüde kullanacağız. Taç yapraklarında âşık olma sürecine epey yardımcı olan bir sıvı bulundurlar," dedi Althea.

Marigold dudaklarını birbirine bastırarak sordu: "İnsanlar aşkı bu kadar önemsemekten ne zaman vazgeçecekler?"

"Karşılarına daha güzel bir seçenek çıktığında sanırım," dedi Althea omuzlarını silkerek.

"Sihir gibi mi?" diye sordu Marigold kaşlarını hızla kaldırıp indirerek.

Althea kıkırdadı. "Kesinlikle."

"Eh, güzel. Başkalarını âşık etmekle bir derdim yok. Bazı insanlar için hayat böyle işler, bilirim. Çiçeği burnunda âşıkların yaptıkları tüm o kurları ve oradan oraya uçuşmalarını çok rahatsız edici buluyorum. O yüzden eminim ki çöpçatanlık yapmak bana laneti aşka tercih etme sebebimi anımsatacak."

"Açık konuşayım, kimseyi âşık olmaya zorlayamayız. Sihrimiz sadece gerçek aşka giden yolu açıyor. Seni temin ederim, âşık olacağın kişiyi kendin seçmekten çok daha güzel. Zamanla göreceksin," dedi Althea.

"Beni ikna etmeye çalışmana gerek yok, büyükanne. Seçimimden pişman değilim, aşk istemiyorum." Çiçekleri toplamaya girişti. Sapını kestiği her çiçek, parlaklığını yitirip asıl rengine dönüyordu.

"Keşke topladıktan sonra da parlamaya devam etseler, büyükanne. Çok güzeller."

"Bunu bir metafor gibi düşün. Bal Cadıları da çan çiçekleri gibidir. Sihrimiz içimizdedir, onu kullandığımızda insanlara yardım ederiz. Bir bedeli vardır ama onu ödemeye kesinlikle değer," dedi Althea torunuyla birlikte eğilip çiçek toplarken.

"Bence çok hoş," dedi Marigold. "Birinin ruh eşini bulmasını sağlamak tatmin edici bir his olsa gerek. Ruh eşleri gerçek, değil mi?"

"Elbette gerçek. Hatta annenle baban da ruh eşleri," dedi Althea.

Annesinin lafının geçmesi Marigold'un içini burksa da uzun zamandır bu hikâyeyi dinlemek istiyordu. Leydi Claude olan annesini çok iyi tanıyordu ama Bal Cadısı'nın bir zamanlar sihir kullanan kızı Raina Murr'un kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Zihninde birbirinden tamamen farklı iki insandı bunlar.

Marigold boğazını temizledi. "Nereden biliyorsun?"

"Onları kim bir araya getirdi sanıyorsun? Raina sihriden vazgeçmeyi seçtikten sonra onu ruh eşine götürecektir bir büyü yaptım. Sonra birden Bardshire'a yolculuk etme ihtiyacı hissetti.

Babanla göz göze geldikleri anda birbirlerine âşık oldular. Arı sokması kadar çabuk oldu," dedi Althea gururla.

Her çocuk, kısa bir süre için de olsa anne babasının ruh eşi olduğuna inanırdı. Bunun doğru çıkması güzel bir histi. En azından annesinin güçlerinden vazgeçmek için geçerli bir sebebi vardı. Aşk bir yana, ruh eşini bulmak öbür yanaydı. "Annem, onları bir araya getiren şeyin senin büyü olduğunu biliyor mu?"

"Biliyor olsa gerek. Düğün günlerinde sadece benim anlayabileceğim bir cümle kurdu, o günden beri aklımdan çıkmaz. 'Onu ilk gördüğümde önceki hayatımdan tanıyor gibi hissettim. Hatta tüm hayatlarımdan... Hepsinde yanı başımdaydı. Birbirimize bağlıyız, değil mi?' dedi ve ben de başımla onayladım sadece. Haklıydı tabii. Ruh eşleri böyledir. Hayatları değişir ama onlar her seferinde birbirlerini bulmaya devam ederler," dedi Althea ama biraz duraksamıştı. Sanki akli başka bir yere kaymıştı, gözü tekrar faytona döndü.

"Bal Cadılarının ruh eşleri yoktur sanıyorum," dedi Marigold, bir önemi yoktu gerçi. Kaderinde bir ruh eşi varsa dahi bunu mahvetmenin bir yolunu bulurdu. Belki de o kişi George'du ve bunu çoktan mahvetmişti. Mahvetmesine değmişti, bir cadı olmak bir eş olmaktan çok daha eğlenceliydi.

"Nasıl anlatabileceğimi bilemiyorum," diye lafa girdi Althea. "Bizi de hayatlar boyu takip eden bir şey var, o da gücümüz. Bizler, gücün en saf formuyuz."

"Damarlarımdaki gücü parmağımdaki bir yüzüğe yeğlerim her türlü."

Althea'yla Marigold taşıyabilecekleri kadar çançiçeği topladıktan sonra faytona dönüp yola devam ettiler. Yolculuklarının geri kalanı, köklerinden koptuktan sonra bile solmayan çiçeklerin yaydığı narenciye kokusuyla geçti. Yolun kenarlarını süsleyen kısa ağaçlardan küçük mavi meyveler toplamak için durdular. Anlaşılan o ki bu meyveler hem iyileştirici hem de koruyucu büyüler için kullanılıyordu. Althea, Marigold'un tanıması gereken iyi ve kötü alametleri anlattı saatlerce: Kargalar ölüm demekti,

siyaha dönen bal kışın normalden uzun olacağına işaret ederdi, yıldızların gözükmeyeceği bir geceyse birinin kalbinin kırılmak üzere olduğu anlamına gelirdi. Evin içine bir arı girerse önemli bir ziyaretçiniz gelirdi. Yağmur yağarken güneş açarsa biri hamile demekti. Bahçede altı uçlu bir sarmaşık yaprağı görülmesi birinin âşık olmak üzere olduğuna delalet ederdi. Marigold bunları hafızasına olabildiğince güçlü bir şekilde kazıdı. Şanslıydı ki bunların hepsinin yazılı olduğu devasa bir büyü kitabı kır evinde onu bekliyordu. Kitap, hem Kül hem Bal Cadıları arasında nesilden nesle aktarılmış bir bilgi deposuydu. Her şeyin cevabı o kitaptaydı.

Eh, neredeyse her şeyin... Lanetlerin değil. Kötücül cadılar kendi sonlarını hazırlayacak bilgileri paylaşmaya hoş bakmıyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde, Marigold'un önüne tanıdık bir battaniye gibi serilen Lenox kasabasına ulaştılar. Ağaçların bulutlarla, denizin gökle buluştuğu sıcak, güneşli alanlar vardı. Burayı hatırlıyordu, çocukken burası ona çok daha büyük gelirdi. Sokaklar müzikle doluydu; çocukların çevreyi dolduran gülüşleri, minik çakıl taşlarının üzerinde dönen tekerlekler ve Althea'ya verilen düzinelerce selam, bir senfoni oluşturuyordu âdeta. Zanaatkârlar ana cadde boyu süs eşyaları sergilerken bazıları da ihtiyaç duydukları şeyler için takas teklifinde bulunuyorlardı.

Bu güçlü topluluk hissi onu çabucak kendinden geçirmeye yetmişti. Bir şey istemenin ayıp karşılanmadığı bir yerde yaşamamıştı daha önce. Cömertlik Bardshire'm ruhunda yoktu, hiç kimse komşusuna bir bardak toz şeker vermek için sıraya girmezdi. Buradaysa durum tam tersiydi. Öyle ki Marigold bu kadar çok iyilikle çevrelendiği için neredeyse tedirgin olmuştu. Etrafındaki insanlar onu zaten sevmezlerdi, o yüzden onu nasıl gördüklerinin de hiç önemi yoktu. Şimdiyse kendi nezaketini sorgularken bulmuştu kendini. Böyle bir muameleyi hak ediyor

muydu? Bu kadar zarif insanların arasında yaşayacak kadar iyi biri miydi gerçekten? Böyle bir dünyanın tablosunda bir çiçek değil bir leke olacağının büyük korkusu düşmüştü içine.

“İyi misin, Marigold?” diye sordu büyükannesi dudaklarını sarkıttığını fark ettiğinde.

Başını sallayıp yüzüne olabildiğince geniş bir gülümseme yerleştirdi. “Tabii ki! İyiyim, özür dilerim.”

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Marigold iç çekerek. “Burası çok güzel. İnsanlar son derece hoş ve sıcakkanlı. Sadece... onlara uyum sağlayabilmeyi umuyorum. Onları yüzüstü bırakmaktan korkuyorum.”

Büyükannesi elini kızın dizine koyup, “Sana bayılacaklar! Burada zaten bir arkadaşın olduğunu unuttun galiba,” dedi.

Kızın dudakları aralandı. “Var mı?”

Althea faytonun solunu işaret etti. Güçlü görünen genç bir adam, yanında iki kişiyle birlikte onlara doğru ilerliyordu. İnanılmaz derecede uzundu, koyu tenli ve siyah kıvrıkcık saçlıydı; krem rengi keten gömleğinin uçları, dar pantolonunun içine beceriksizce sokulmuştu. Marigold kafası karışarak onun kendine doğru gelişini izledi. Ne zaman ki adam iyice yaklaştı, işte o zaman kız, genç adamın parlak kahverengi gözlerini ve onları olduğundan büyük gösteren yuvarlak tel gözlüklerini gördü.

“August, canım!” dedi Althea adam kendisinin faytondan inmesine yardımcı olurken. Marigold da büyükannesinin yanında durabilmek için inerken onlar da kucaklaşıp sohbet ediyorlardı. Althea ve August birbirlerinden ayrıldıklarında Althea, “Bu genç hanımı tanıyor musun?” diye sordu.

Marigold ve August, birbirlerini tanıdıklarını gösteren bir şekilde sırtıncaya kadar birbirlerini süzdüler. Fırtına sandığı saldırının yaşandığı o gün elinden tutan çocuk buydu işte. Çamurdan kaleler ve yabani otlardan kurdeleler yapmasına yardım eden, bir zamanlar göl suyu ve solmuş yapraklardan şakacıktan yaptığı iksirleri içmesi için meydan okuduğu çocuk... Artık bir çocuk değildi tabii. Marigold’un buna şaşırması saçmaydı ama şimdi

onu bir erkek olarak görmek neredeyse acı vericiydi. Bir yanı August'u ağız dolusu hikâyeyle onu bekleyen, bir metreden bile kısa bir çocuk olarak görmeyi bekliyordu. Yine de buraya göm-
düğü anılardan nelerin ortaya çıktığını görmek büyüleyiciydi. Çok büyüdüğü belliydi. Şimdi yanındakilere yukarıdan bakacak kadar uzun boylu bir genç adamdı. Arkadaşlarından ilki, biraz Frankie'ye benzeyen, güneş yanığı yüzlü, sarışın bir gençti. Bir de kızıl saçlı, güzel bir kadın vardı. Öyle güzeldi ki Marigold'un ondan gözlerini alabilmesi bile mucizeydi. August'tan yaşça büyük gibiydi ya da en azından kendini taşımayı daha iyi biliyordu. Soluk, beyaz teni yaz mevsimine hiç uymayan, aşırı muhafazakâr bir elbiseyle tamamen örtülmüştü. Koyu yeşil kumaş bu sıcak hava için fazla kalındı ve kendisinin de rahatsız hissettiği yüzünden belliydi.

"Marigold Claude! Tanrım, kaç yıl oldu?" dedi August ona sarılarak.

"On beş sanırım."

"On beş çok fazla!" dedi August onu kucaklamaya devam ederken. Marigold çocuğun omzunun üstünden kızıl saçlı kadının bakışlarını yakaladı. Kadının yüzü zorlama bir gülümsemeyle kaplandı; ahududu rengi dudakları kıvrılmış, burnu da kırışıp çillerinin görüntüsünü bir anlığına azaltmıştı. Sarılmaları bittiğinde August kenara çekilip eliyle Marigold'u işaret etti.

"Lottie, bu Marigold. Çocukken Innisfree'de birlikte oynardık. Bütün yazı birlikte geçiren yapışık ikizler gibiydik."

"Tanıştığımıza memnûn oldum," dedi Lottie dümdüz bir sesle, saçından bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Burada olduğu için pek heyecanlı gözüküyordu ama Marigold neden böyle davrandığını anlamadı. Onun dışındaki herkes son derece misafirperverdi.

"Marigold, bu da en yakın arkadaşım Lottie Burke. Benim dışındaki herkesten nefret eder."

"Senden de her zaman hoşlandığım söylenemez," dedi Lottie kısık ve ilgisiz bir sesle.

“Ve bu da,” dedi August kolunu diğer genç adamın omuzlarına sararak, “partnerim Edmund.”

“Seninle tanışmak bir zevk,” dedi Edmund. Beyaz gömleğinin kırıışık yakasını düzeltip elini sarı sakalının üzerinde gezdirdi. Kader, kendisinden altta gördüğü herkese burun kıvrırmaktan ne kadar keyif alacağını biliyormuş gibi ona sivri ve kalkık bir burun bahşetmişti. Hayatında onun gibi pek çok genç adamla karşılaşmıştı. Bardshire’da her yıl bir yarışma düzenlenir, çeşitli ülkelerden gelen ve umut vadeden sanatçılar kraliyet ailesinin önünde performans sergilerdi. En iyilere ise ikamet izni verildi. Seçmelere katılanlar genelde hâlihazırda Bardshire’da yaşayanlardan çok daha acımasız olurdu. Kanıtlamaları gereken çok şey olması onları kibirli ve sert bir hâle getiriyordu. Edmund, sığ şiirler kaleme alan ve ailesinin istemeye istemeye duvarlarına astığı çirkin manzara tabloları yapan birine benziyordu.

Edmund’un adının geçmesi Lottie’nin yeşil gözlerini kısmasına neden olmuştu. Ondan hoşlanmadığı çok belliydi, en azından August’un yanında olmasından hoşlanmadığı kesindi. Belki kadının kendisine böyle davranmasının sebebi de kıskançlıktı. Lottie en yakın arkadaşını paylaşacak bir tipe benzemiyordu. Ne Edmund’la ne de Marigold’la.

Lottie’nin mesafeli duruşu ve Edmund’un kimseyi kaale almaması aralarındaki iletişimi tuhaflıyordu.

“Hepinizle tanışmak harika!” dedi Marigold kollarını karnının üstünden kendine dolayarak. Ne kadar küçülürse bu konuşmadan da o kadar kolay kaçabilmeyi umuyordu.

“Siz üçünüz yakında Innisfree’ye uğramalısınız,” dedi Althea neşeyle. “Marigold işimi devralacak, etrafında birkaç dost görmek eminim ona da iyi gelecektir.”

“Elbette!” dedi August ellerini coşkuyla çırparak. “Erkenden gelmeliyiz. Bir ay sonra uzun bir iş seyahati için babama eşlik edeceğim. Birkaç ay buralardan uzak olacağız ama bir ara Innisfree’ye dönmeyi gerçekten çok isterim. Müthiş olmaz mıydı?”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Lottie, o kadar sessizdi ki Marigold bunun hayal gücünün bir ürünü olup olmadığından emin olamadı.

Edmund da benzer bir isteksizlik içinde olsa da tepkileri August’un heyecanını gölgelemiyordu. Marigold bunun için ona minnettardı.

Marigold durumu hızlıca gözden geçirince August’un da birlikte vakit geçirmekten ve dostluklarının yeniden alevlenmesinden kendisi kadar verim alacağına karar verdi. August’un hayatına daha neşeli insanlar lazımdı, Marigold’un da kendisine eşlik edecek birine yakında deliler gibi ihtiyacı olacaktı.

Aralarındaki konuşmalar durulurken bir adamla kadın yanlarına yaklaştı. İkisi de kadını tek parça hâlinde tutan tek şey buymuş gibi ellerini kadının karnına koymuştu. Kadının açık gri elbisesi terden ıslanmıştı, adamsa titremesini durdurmak için çenesini sıkıyordu. Adam güneşi kapatacak kadar kalıplıydı ama yüzü kadınınkine yakın durabilsin diye eğilerek yürüyordu.

“Ah, sevgili Caoimhe,” dedi Althea korkuyla. Kadına doğru uzanırken gülümsemesi solmuştu. Bakışları telaşla kadının gözlerinden karnına doğru kaydı. Elleri titremeye başladı, gözleriyse kışın soğuğuyla donmuş gibi sertleşmişti.

“Ben...” diye lafa girdi Caoimhe ama kısık bir inleme, lafını kesti. Yanındaki adam arka cebinden kumaş bir mendil çıkarak kadının alnındaki ter damlalarını sildi.

“Caoimhe yine hamile,” dedi adam.

“İstemiyorum ama,” dedi Caoimhe aldığı kesik nefeslerin arasından. Vücudu öyle kasılıyordu ki sonunda yanındaki adamın kollarına yığıldı. “Bu seferki beni öldürecek.”

Marigold ani bir nefes alıp bir adım geri attı. Althea gözlerini ona dikip başını iki yana salladı, sakın kalmasını istiyordu.

Althea elini savurarak August, Lottie ve Edmund’a uzaklaşmalarını işaret etti. Durumu anlayıp oradan uzaklaştılar, Marigold ise paniklemiş ve ne yapacağını bilemez hâlde öylece kalakaldı.

“Günlerdir acı içinde, Althea. Bu sabah da...” dedi adam hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak.

“Ne oldu, Ronan?”

Adam başını iki yana sallayıp göğe baktı. “Çok fazla kan vardı.”

Althea başıyla sakince onayladı. Caoimhe’nin yüzünü ellerinin arasına alarak, “Bunun için ölmeyeceksin, Caoimhe,” dedikten sonra Ronan’a dönüp konuşmaya devam etti. “Onu hızlıca ama nazikçe faytona yerleştir.”

Adam, Caoimhe’yı götürürken büyükannesi de Marigold’a döndü. “Böyle bir şeyi bu kadar erken tecrübe etmeni istemedim ama hayatın başka planları varmış. Onu kurtarmama yardım edeceksin.”

Kız başını iki yana sallarken ona yardım etmeyeceğini değil *edemeyeceğini* söylemek istemişti. “Nesi var?”

“Hamileliği devam edemez. Vücudunun yanlış bir yerine yerleşmiş ve orada bir yara görevi görüyor. Onu iyileştirmeliyiz.” Sorulara vakit yoktu. Althea, faytona binmesine yardım eden Ronan’a döndü. Adam elini Marigold’a da uzatmıştı ama sersemlemiş olan kız onu tutacak güçte değildi.

“Hadi, Marigold!” dedi Althea dişlerinin arasından. Marigold hızla kendini toparlayıp Ronan’dan hemen önce faytona bindi. Bay Benny atına haykırdı ve namludan fırlayan bir mermi misali hızla hareket ettiler.

6

Caoimhe zorlu yoldaki her tümsekte inliyordu. Kadın dönüp kocasına sarılırken Marigold altında biriken kanı gördü.

Çok fazla kan vardı. Oturağın arasındaki boşluktan bir nehir gibi süzülüp ahşabın gözeneklerine doluyordu. Ronan karısının yanındaki kan birikintisini görünce aldığı nefes boğazında kalmıştı.

“Ronan,” dedi Althea sertçe. “Sakin ol. Gözlerini benden ayırma.”

Adam başını iki yana salladı. “O öl...”

“Hayır. Aklmdan bile geçirme. Caoimhe yaşayacak.”

Marigold gözleriyle faytonu tararken yumruklarını sıkmıştı. Nasıl yardım edebilirdi? Yapılacak ne vardı ki? Bu dünya onun için çok yeniydi ama risk çok fazlaydı. Şimdi başarısız olamazdı. Bunun için her şeyinden vazgeçmişken olmazdı, başka bir kadının hayatı tehlikedeyken olmazdı. Elbisesinin astarı eline gelinceye kadar eteğini kollarının arasında topladı. Sert bir çekişle fırfırları kopardı. Althea kaşlarını kaldırmış onu izliyordu.

“Kanı tutsun diye,” dedi Marigold. Beyaz kumaş pek işe yarayacak gibi değildi ama elinden gelenin en iyisi buydu. Koltuğa olabildiğince yayılıp içerideki tüm havayı tüketen gergin sessizlik içinde yerine geri oturdu. Beyaz kaplamalı eski evlerle Claude malikânesininki gibi kırmızı tuğlayla kaplı yeni yapıların birlikte bulunduğu sokaklarda hızla ilerliyorlardı. Birkaç gotik katedral, koyu renkli sivri kuleleriyle göğü deliyordu. Suyu yaklaştıkça

yol daha da engebeli hâle geliyordu ki nihayet göle yanaşmışlardı.

Landvættir’ler hâlâ doğan güneşin altın renkli ışıltısının etrafına canlı turuncu ve pembe çizgiler çekiyordu fakat ölüm üzerlerine çökmüş, dünyanın mükemmelliğine hayran kalacak zamanı onlardan çalmıştı. Ronan eşini faytondan indirip yan tarafına mavi harflerle *ALTHEA* yazılmış küçük bota taşıdı. Marigold büyükannesinin peşinden giderken Bay Benny de onların bota binmesine yardım etti. En son kendisi de Marigold ve tahta kenar arasına sıkışıp bota bindi. Bay Benny ve büyükannesi tek keline etmeden müthiş bir uyumla kürek çekmeye başladılar. Kenarlardan üzerlerine sıçrayan su onları yavaşlatmaya yetmemişti.

Marigold eğilip dizlerinin üstüne kapanıyor, suyu yarıp geçerlerken olabildiğince az yer kaplamaya çalışıyordu. Caoimhe, Ronan’ın kollarında inleyince eşi ona daha da sıkı sarıldı. Çılgın bakışları Marigold’a doğru döndüğünde kız, adamın gözlerindeki korkuyu gördü. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

Orada bulunma amacını nihayet kavrayan Marigold gözlerini kırptı ve bakışlarını yumuşattı. Caoimhe’yi kurtaracak olan Althea’ydı, orası kesindi. Kendisiyse dünyası yerle bir olan Ronan’ı teselli edecekti. Büyükannesi bir mucizeyi gerçekleştirirken o da Ronan’ı güçlü tutabilirdi.

“Onu gerçekten çok seviyorsunuz,” dedi Marigold. Ronan elini yüzünde gezdirdikten sonra onu başıyla onayladı.

“Caoimhe benim meleğim. Onsuz yaşayamam.”

Marigold bakışlarını sertleştirip yüzüne keskin bir ifade yerleştirdi. “Buna gerek olmayacak, size söz veriyorum.” Bot iskele-ye ulaştığında Althea da kısa bir an Marigold’un sırtını sıvazladı.

Yıllar sonra ilk kez adaya baktığında duyuları alev almış gibi hissediyordu. Etrafı güzellik ve sihirle sarılı olsa da içi, midesini bulandıran bir korkuyla dolup taşıyordu. Innisfree, her köşesi rengârenk çiçekler ve yemyeşil bitkilerle bezeli muhteşem bir cennetti. Ağaçların kabukları bile burada daha canlı görünüyor-

du, tonları kahverengiden çok kırmızıya yakındı. Kuşların şarkısı, arıların vızıltısı ve Caoimhe'nin acı dolu feryatları uyumsuz bir kakofoni yaratıyordu.

Ronan, Caoimhe'yı bottan indirip iskeleye taşıdı. Bay Benny bir elinden, Marigold öbür elinden Althea'yı tutup iskeleye çıkmasına yardım ettiler. Daha sonra kulübeye giden taş yolda hızla ilerlemeye koyuldular. Caoimhe, Althea'ya uzanıp onu kendine çekerek kulağına başka kimsenin duymadığı sözler fısıldadı. Althea başıyla onayladı. Herkes kulübeye girince Marigold da peşlerinden gidecekti ki içeri girmeden Althea onu durdurdu. "Şimdilik burada kal."

"Ama Ronan'ın..."

"Burada kal dedim," dedi Althea kapıyı kapatmadan önce. Temiz hava ciğerlerine dolup dengesini hafifçe kaybetmesine sebep oldu. Hayat amacının dürtüsünü ilk kez hissedenden Marigold, kapıyı kırıp bin parçaya bölünmeden önce Ronan'a ulaşmamak için zor durmuştu. Adam orada tek başına oturup eşinin acı çekmesini izlemeye devam edemezdi. Büyükannesinin ne tür bir ritüel yaptığı ya da tüm bunların nasıl işlediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisinin buna tanık olmasına bile izin vermiyorsa durum hiç iç açıcı olmasa gerekti. Althea'dan eğitim alamayacaksa bu tür durumlarla tek başına nasıl başa çıkabilirdi ki? Bu hiç adil değildi. Kendisinden şüphe etmenin ıstırapıyla orada öylece durmasının kimseye bir yararı olmayacaktı. O da bir cadıydı. Yardım edebilirdi. O odada olmayı hak ediyordu.

Tam içeri dalacak cesareti toplamıştı ki kapının kolunun döndüğünü gördü. Bay Benny, Ronan'ı kolunun altına almış dışarı çıkarıyordu. Kapıyı arkalarından kapattı. Başka zaman olsa onları soru yağmuruna tutardı ama bu sefer dilini tuttu. Kimseyi rahatlatamayacaksa ne işe yarardı ki?

"Althea, birkaç saat içinde her şeyin yoluna gireceğini söyledi," dedi Ronan sesi titrese de.

Marigold kirpiklerinin arasından yukarı bakarak başıyla onayladı. "Haklı. Caoimhe'yı iyileştirecek." Bay Benny adamın

sırtını sıvazlarken kız da bir elini onun omzuna koydu. “Bunda teselli bulabilirsin.”

“Tekrar iyi olduğunda eşimin kollarında teselli bulacağım ancak,” dedi Ronan sertçe.

“İnançlı ol, Ronan,” dedi Bay Benny başını eğerek. “Althea tutamayacağı bir söz vermez, bunu sen de biliyorsun.”

Evin içinden gelen hafif bir çığlık sesi kulaklarına varınca Ronan nefesini tutup, “Yanında olmalıyım,” dedi. Kapıya doğru döndüyse de Bay Benny onu durdurdu.

“Ronan, şimdilik dışarıda beklemeni istedi.”

Marigold donakaldı. Althea neden kimsenin bunun bir parçası olmasına izin vermiyordu? Hiçbir anlamı yoktu, Caoimhe’nin kurtulamayacağını düşünüyorsa o başkaydı tabii. Başını iki yana sallayarak zihnindeki kara bulutlardan kurtulmaya çalıştı.

“Kendinde değil! Ne dediğini bile bilmiyor,” diye bağırdı Ronan. Bay Benny’nin şaşırtıcı gücüne karşı savaşa da ondan kurtulamadı.

“Caoimhe’nin kararına saygı duymalısın. Şu an odada Althea’dan başkasını istemiyor. Esas önemli olan onun isteği.”

İşte, Marigold’un aradığı cevap buydu. Odadan çıkmalarını isteyen Althea değil Caoimhe’ydi. Kurtulamayacağına inanan *oydu*, kendince hepsini bu sona tanıklık etmekten kurtarıyordu. Bunu duyan Ronan yavaşlayarak durdu. Gözlerini sildi ve “Anlamıyorum. Neden ona yardımcı olmama izin vermiyor ki?” diye sordu.

Caoimhe, bu kararı gerçek aşkı sebebiyle vermişti. Ölüm döşeginde bile son dileği, Ronan’ı ölümünün zihninden silinmeyecek olan görüntüsünden kurtarmaktı. Marigold adama doğru bir adım attı. “Olabileceğiniz kadar oldunuz zaten. Althea yokken ona baktınız, buraya kadar kollarınızda taşıdınız onu. Daha ne yapabilirsiniz ki?” dedi.

Rüzgâr bir çığlığı daha kulaklarına taşıdı. Bay Benny, Ronan’ı tutmak için hamle yapsa da Ronan içeri girmeye uğraşmadı bu sefer. Onun yerine ürpererek, “Madem beni yanında istemiyor,

burada daha fazla kalıp onun ıgıllıklarını dinleyemem. İçeri koşma isteğime engel olamıyorum,” dedi.

“Gelin benimle,” dedi Marigold. “Sonrasında ihtiyacı olabilecek malzemeleri toplayalım.”

Ronan başıyla onaylayınca Bay Benny de yanından uzaklaştı. Marigold elinden tuttuğ u Ronan’ı patikaya yönlendirdi. Adaya en az Ronan kadar yabancıydı ama adam bunu bilmese daha iyi olurdu. Kır evinin çevresinden dolanırlarken güneş ışığı titrek peri ışıkları gibi ağaçların çevresine sarınıyor, küçük varlıklar hareketlerine doğal bir ritim eklercesine daldan dala atlıyordu.

Innisfree, Marigold’un ayırının on katı büyüklüğündeydi. Kır evi iek bahçeleriyle çevrelenmiş, arılık arka bahçeyi tamamen kaplamıştı. Marigold arılarla henüz tanışmamıştı ve dürüst olması gerekirse onlardan biraz korkuyordu. Haklarında bildikleri tek şey iğnelerini soktuklarıydı ve bu da Ronan’ın ihtiyacı olan son şeydi. Yanlarından geçerken her biri beş beyaz kutu uzunluğ unda toplam on iki kovanın olduğunu gördü. Kafasında kabaca yaptığı bir hesaba göre burada binlerce arı yaşıyor olmalıydı. Mi bemol tonlarındaki vızıltıları, üzerlerine meditasyon etkisi yaratarak onları sakinleştiriyordu. Yürürlerken Ronan’ın nefes alışverişi de normale dönmüş tü. Marigold hâlâ nereye gideceğini bilmiyordu, dolayısıyla varış noktasını yolda bulmayı umuyordu.

Kaybolmuş hissettiğini fark etmesin diye Ronan’a, “Caoimhe’yla nasıl tanıştınız?” diye sordu. Yürürlerken yüzlerine doğru gelen dalları kenara itip uzun ağaçların arasından geçiyorlardı.

“Birlikte büyüdü k. İkimiz de küçük birer çocukken sevmeye başladım onu. Bana hikâyeler okusun diye okuyamıyor numarası yaptığım zamanları hatırlıyorum,” dedikten sonra hafif bir kahkaha attı adam. Yukarı baktı, mavi gözleri güneşte parıl parıl parlıyordu. “Benimle konuşması için her şeyi yapardım ama öyle uzun süre bana karşı ilgisizdi ki...”

“O sizi sevmeden önce mi onu sevmeye başladınız?”

Başıyla onayladı. "Caoimhe'yı herkes severdi. Tatlı, kibar, eğlenceli ve oradaki herkesten daha akıllıydı."

"Onu sizi seçmeye nasıl ikna ettiniz peki?"

"Sadece doğruları söyleyerek. Hayatımın amacının onu mutlu etmekten başka bir şey olmayacağını söyledim. İsteddiği ben değilsem ne yapıp edip onun istediği gibi biri olacağımı söyledim. Yumuşak ya da sert, eğlenceli ya da ciddi, zengin bir adam ya da çiftçi bir çocuk olabilirdim, her ne istiyorduysa. Onun için beni oluşturan her şeye direnebilirdim." Duraklayıp gülümsedi. "Gerek kalmadı. Tüm o konuşmanın ortasında beni durdurup öptü çünkü istediği bendim. Beni olduğum gibi kabul etti. O zamandan beri de beraberiz. On dört yıl, iki çocuk ve mükemmel bir hayat."

Marigold'un içi ısınmıştı. "Aşk hikâyeniz ne kadar da güzel," dedi. Aşkın tadını başkalarının hikâyeleriyle çıkarmak çok kolaydı.

"O yaşadığı müddetçe başka bir talebim olmayacak ondan. Sahip olduğumdan fazlasını da istemeyeceğim," dedi Ronan iç çekerek.

"Yaşayacak, bunu biliyorum," dedi Marigold. Bir saate yakın bir süre sessizce yürüdüler. Nihayet ağaçlar azalmaya başladığında kır çiçekleriyle dolu bir çayırliğa gelmişlerdi.

"İşte geldik!" dedi Marigold durabilecekleri bir yer bulmanın rahatlığıyla. "Şifalı çiçeklerden toplayabiliriz birlikte. Lavanta, papatya ve altınbaşak en uygun seçeneklerdir ama buradan ne toplasanız bir faydası dokunur."

Ronan başıyla onayladı, çiçekleri toplaya toplaya zıt yönlerde doğru hareket ettiler. Marigold topladığı her çiçekte Caoimhe'yı turp gibi olmuş, ailesinin yanında dururken hayal ediyordu. Bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama yapabileceği tek şey buydu. Çayırın ortasına ulaştığında elleri çiçeklerle doluydu. Orada belli belirsiz bir kalbi, hayal gücü zayıf olanlar içinse bir fasulyeyi andıran küçük bir vaha bulmuştu. Parıldayan berrak suyun içinde başka bir *landvættir* vardı, onu çevreleyen parlak,

ışılıtlı auranı belliydi bir ruh olduğu. Vücudu parlak sarı pullarla kaplı bir koi balığı, havuzun etrafında sonsuz bir daire çizerek sürekli yüzüyordu. Marigold parmaklarını yavaşça suya soktuğunda koi, elinin altına doğru hareket ederek kızın vücudunu okşamasına müsaade etti. Kızgın öğle güneşinin altında duran genç kız, tepesinde onun yerine mavi ay yükselip de ışığını önündeki havuza yansıttığında bu yerin nasıl görüneceğini hayal etti.

Çevresindeki güzelliğe öyle tutkundu ki her şeyin tadını çıkarmak için asla yeterli zaman bulamayacağından endişe duymaya başlamıştı. Burada kendisine sonsuz zaman bahşedilse bile adanın bazı köşelerini keşfedememiş olurdu. İşte tam o anda, neden büyükannesinin burayı asla terk etmek istemediğini ve kendisinin her ne olursa olsun burayı koruması gerektiğini daha net anladı.

Bir şekilde dakikalar saatleri kovaladı ve güneş, alacakaranlığı davet edercesine aşağı indi. İkili, kır evine dönmek üzere yürümeye koyulurken Ronan çiçekleri taşıdı. Yolun yarısında Bay Benny ile karşılaştılar.

“İşte buradasınız,” dedi adam nefes nefese.

“O nasıl?” diye sordu Ronan.

“İyi,” dedi Bay Benny, Ronan’a sarılmak için uzanırken; adam o anda omzunda gözyaşlarına boğuldu.

“O iyi. O iyi,” diyordu Ronan hıçkırıklarının arasından. Geri çekilip sordu: “Onu görebilir miyim? Lütfen.”

“Git ona. Evde seni bekliyor.”

Bunu duyan Ronan, her adımında çamurlar saçarak koşmaya başladı. Marigold, Bay Benny’ye gülümsedi. “Çok şükür Caoimhe iyi. O ve ailesi için çok korkmuştum.”

“Büyükkannenize teşekkür edin, Bayan Marigold. Bir mucizeyi gerçekleştirdi. Ondan bir saniye bile şüphe duymadım, siz de duymamalısınız. Çok yakında siz de onun kadar güçlü olacaksınız.”

“Onu bilemem işte. Onun bugün üstesinden geldiği işi halledebildiğimi hayal dahi edemiyorum. İmkânsız gibi geliyor.”

“Eh, daha yeni geldiniz. Kendinize biraz zaman verin. Burada hiçbir şey imkânsız değildir.”

Eve vardıklarında Ronan’ı Caoimhe’yi kollarma almış, taş patikadan aşağı indirirken buldular. Adam her adımda kadına sevgi dolu öpücükler veriyordu. Bay Benny ise Marigold ve Althea’ya baş selamı verdikten sonra tekneye binmelerine yardımcı olmak için çiftin peşinden gitti.

“Nasıl yaptın?” diye sordu büyükannesine, diğerleri onları duyamayacak kadar uzaklaşmışlardı.

“Sihrimiz bunun için var. Birinin hayatı tehlikedeyse onu kurtarmak için yapacaklarımızın sınırı yoktur,” dedi Althea ve titreyen eliyle alnındaki teri sildi. Tüm bu zorlu süreç boyunca çok sakın ve güçlü durmuştu ama şimdi adrenalin damarlarından çekilince acı, dalgalar hâlinde onu sarsıyor gibi görünüyordu.

“Ben de endişelendim, Marigold. Bir gün daha geç kalmış olsak Caoimhe kurtulamayabilirdi.” Kendini toparlamak için bir an eliyle ağzını kapattı. “Umarım şimdi neden Bardshire’ı ziyarete gitmediğimi anlıyorsundur. Sadece annen böyle istediği için değil, buradaki insanların bana ihtiyacı olduğu için de gelmedim.” Derin, kuru bir nefes alıp evin duvarına yaslandı. “Sen seyahat edebileceksin, yemin ederim. Uzaktayken sakın ola buradaki amacını unutma, her zaman onun seni eve geri getirmesine izin ver.”

“Yapacağım, büyükanne, söz veriyorum.”

Althea gülümsedi ve olabildiğince dik durarak Marigold’a kollarını açtı. “Gel buraya, tatlı kızım.” Birlikte Bay Benny’nin feneri iskeleden görünmeyene kadar teknenin parlayan akşama karışıp uzaklaşmasını izlerlerken kadın, Marigold’a sıkıca sarılıyordu.

“Bugün Ronan’ı sakinleştirirken çok iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum.”

Marigold kadının omzuna doğru bir iç çekti. “Neredeyse tüm gün boyunca faydasız hissettim. Bugün yaptığın şeyi bir gün ben de yapabilir miyim bilmiyorum.” Geri çekilip büyükannesinin

gözlerine baktı. “Sihrinin birini bu kadar zor bir hastalıktan kurtaracak kadar güçlü olduğuna inanamıyorum.”

“*Sihrimizin*, Marigold. Sen de bu gücün tamamını taşıyorsun. Eğitimin tamamlandıktan sonra kullanmakta da zorluk çekmeyeceksin.” Althea kızın omuzlarını tuttu. “Sen bunun için yarattın. Buraya aitsin.” Daha sonra kızın ellerinden tutup on beş sene sonra ilk defa onu evin içine götürdü. Gıcırdayan kapı direkt olarak mutfığa, içinde sıradan mutfak aletlerinden çok daha fazlasını barındıran o garip, küçük alana açıldı. Duvarlar, üzerinde özenle yazılmış etiketler olan yüzlerce kavanoz ve şişeye kaplıydı. Tezgâhlardan birinin üzerinde tatlılarla dolu bir tabak, diğerindeyse eski, açık bir kitabın yanında duran, siyah bir sıvıyla dolu bir kâse vardı. Yaklaştıkça çürüme kokusu da burnunu sarıyordu.

“Caoimhe’yı iyileştirmek için bunu mu kullandın?”

Althea başıyla onayladı. “Çok yaklaşma, hasta olursun. Aslına bakarsan,” dedi ve yanından geçip kâseyi eline alırken devam etti, “doğrudan odana gitmeye ne dersin? Benny, sen Ronan’layken eşyalarını içeri getirdi. Sen yerleşirken ben de buraları temizlerim. Yarın da adanın geri kalanını keşfederiz. Bugün bütün enerjimi harcadım.”

Eve baktığında tamamlanmamış işleri görmemesi mümkün değildi. Duvarlar temizlenmeyi bekliyordu, zemin çizme izleriyle dolu bir tablo gibiydi ve her yer, ince bir toz örtüsüyle kaplanmıştı. Althea bir süredir burayı kusursuz bir şekilde temiz tutamamıştı belli ki. “Senin için temizleyeyim, sen de git dinlen.”

“Hayır, ben yapayım. Eğitimine temiz bir mekânda başlamayı hak ediyorsun.”

“Büyükanne, lütfen bırak da...”

“Kendi mutfağımı temizleyemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünme sakın, Mari. Hadi şimdi odana,” dedi ve Marigold’u sinek kovalar gibi mutfağın dışına, evin tek koridoruna doğru götürdü. Kız, oturma odasından geçerken yeşil kanepenin ve yastıklarının acilen kabartılması gerektiğini fark etmişti. Halı

düzgünce fırçalanmalı, perdelerse tamamen değiştirilmeliydi; güneşten solmuş ve uçları yıpranmıştı. Koridorun ahşap zemini, üzerine basıldığında gıcırıyordu. Yatak odasının kapısı hafifçe aralıktı, o da içeri girdi. Rahat ve güvende hissedebileceği kadar alanı vardı. Belli ki bu odayla son zamanlarda daha çok ilgilenilmişti; yatağa yeni bir nevresim takımı serilmişti ve neredeyse hiçbir yerde toz yoktu. Güzel penceresi, dışarıda pırıl pırıl parlayan göle bakıyor, aynı zamanda arılığın bir kısmını da görüyordu. Yatağı büyük ve beyazdı, o anda epey davetkâr görünüyordu. Büyükannesi yatağının yanındaki vazoya adını aldığı kadife çiçeklerinden* güzel bir buket koymuştu, tüm oda taze çiçek gibi kokuyordu.

Marigold eşyalarını düzenlemeye başladı, elbiselerini zarif kiraz ağacından yapılmış gardırobuna özenle astı. Üzerinde şık, daire şeklinde bir ayna olan makyaj masası gardıropla uyumluydu. Bu yeni hayattaki kendini ilk kez görmüştü. Yüzü sağlıklı görünse de yorgun ve donuk bir ifadeye sahipti. Soyunup üzerine bir gecelik geçirdi fakat kurdelelerini bile bağlayamadan yatağa uzanıp derin bir uykuya daldı.

* (İng.) Marigold: Kadife çiçeği -çn

Ertesi sabah, ikisi de Bay Benny'nin komşu çiftliğinin nimetleri olan yaz meyveleri ve sert peynirle edilmiş hızlı bir kahvaltının ardından Marigold'un eğitimi başlamıştı. Büyükannesiyle birlikte arılığın yanında duruyorlardı. Althea, beyaz bahçe kapısından özgüvenle geçerken Marigold oranın güvenli olduğuna dair bir tür işaret bekliyormuşçasına geri duruyordu.

Omzunun üzerinden ona bakan Althea, "Korkma!" dedi. "Bu arılar artık senin türdeşin."

"Ben onların kraliçesi miyim?" diye şaka yollu bir yanıt verdi Marigold.

"Hayır," dedi Althea ciddiyetle. "Kraliçe, doğumundan beri yalnızca arısütüyle beslenen bir arıdır. Diğerlerinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde olduğu için ayırt edilmesi kolaydır. Kolonideki her arının annesi odur." Bir peteğin tepesindeki kemerli kapağı kaldırarak vitray pencereye benzeyen bir peteğin iskeletini çekti ve "Sense sadece onların bakıcısıdır. Şimdi, yaklaş," dedi.

Pekâlâ, derin nefesler almalıydı. Öne doğru bir adım atıp parmak uçları üzerinde yürüyerek kapıdan geçti. İlk kez arılığın içinde duruyordu. Havada tatlı ve çiçeksi bir koku vardı. Hafif bir titreşim her adımında ayaklarını gıdıklıyordu. Kısık bir uğultu, diğer tüm cıvıltıları ve fısıltıları bastırıyordu. Arıların bazıları kovanlarının etrafında nazikçe süzülüyor, diğerleriyse yakınlarındaki meyveleri ve çiçekleri keşfediyordu. Bir arı, ona özel olarak ilgi gösterip eline kondu. Marigold ilk başta geri çekilse de

büyükannesinin sert bakışları onu korkutup yerine çivilemişti. Elini havaya kaldırarak dikkatle arının avucuna konmasına izin verirken onu inceledi.

“Beni sokar mı?” diye sordu. Böcek, derisinin üzerinde gezinirken sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Gıdıklanmıştı. Arıya daha yakından baktı ve beklediğinden çok daha tüylü olduğunu fark etti.

“Arılar sana asla zarar vermez. Kim olduğunu kokundan anlıyorlar ve yakında, onlarla yeterince zaman geçirdiğinde yüzünü tanımayı da öğrenecekler. Gerçekten etkileyici varlıklar,” dedi Althea petekten peteğe gezip içlerindeki iskeleti incelerken. Marigold da büyükannesini takip etti ve arkasına çömelerek kovanların içlerine bakmaya başladı. Aralarından iki tanesinin birbirlerinden tamamen farklı göründüğünü fark etti. Biri ince, turuncu renkli bir balla diğeri siyaha çalan koyu kıvamlı bir balla dolup taşıyordu.

“Büyükanne, bu neden bu kadar koyu? Diğerlerine hiç benzemiyor. Yanık mı?”

“Gözlerin keskin, Mari. Koyu renk olan, *blackwell* bitkisinin soğanlarından elde edilen nektarla yapılıyor. Yanındakiyse şeftali çiçeğinden. Bu peteklerde birçok bal çeşidi var.”

Marigold’ın gözleri açıldı. “Farklı türler olduğunu bile bilmiyordum.” Bunun genel kültür olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse durumu utanç vericiydi.

“Evet, ne kadar çiçek türü varsa o kadar da bal türü vardır. Aldığımız balın sihrimizle işleyebilmesi için arıların koloni başına yalnızca bir çiçek türünden nektar alması gerekir. Bu nedenle arılarla olan ilişkimiz son derece önemlidir, onlar her bir büyüümüzün temel malzemesini oluşturuyorlar. Kışın çiçeklerin açmasını beklerken onlara özenle bakarız. Evlerini, yiyeceklerini ve yavrularını koruruz. En sevdikleri bitkileri Innisfree’nin her yerinde yetiştiririz ve burada aradıkları çiçekleri bulamazlarsa onlara nereye gideceklerini söyleriz.”

“Bunu nasıl yapıyoruz? Bir şekilde onlarla konuşabilir miyim?”

“Bir dene,” dedi Althea onu cesaretlendirerek. İtiraz etmesine fırsat bile bırakmadan bir avuç arıyı Marigold’un avucuna bıraktı.

Tanrım. Pekâlâ, ani hareketler yoktu. Yüksek ses çıkarmak yoktu. Ne olmuştu yani yüzlerce zehirli böcek elini eldiven gibi kaplamışsa? Onları rahatsız etmeyecek, sadece derin nefesler alacaktı. Elini göz hizasına getirip bir şeyler hissetme umuduyla konsantre oldu. Garipti ama bakışları altında hareketsiz duran bir arıyla göz teması kurduğunda bunu başarmıştı. Kendince zihninden arıyla konuşup ona evin önündeki sepete bırakılan bereketli çançiçeği hasadını anlattı. Arı, vücudunu dairesel hareketlerle sallamaya başladı.

“Bu oğlan bana dans mı ediyor?”

“Kız,” diye düzeltti Althea. “Çiçeklerin nerede olduğunu diğerlerine söylüyor. Bu arada bütün işçi arılar dişidir. Şimdi hepsi onun söylediklerini yapacak. Erkek arıların yaptığı tek şey çiftleşip ölmektir.”

Gerçekten de elindeki arıların hepsi uçmuş, kır evinin çevresinden dönerek gözden kaybolmuştu. Büyükannesinin yanına dönerken Marigold’un şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Althea başka bir peteğin kapağını çıkarıp içine bakarken. “Kahretsin,” dedi kısık sesle. “Bal bağlanmış.”

“O ne demek?”

“Balı içinden almak için gereğinden fazla bekledim ve şimdi petek dolup taşıyor demek. Yavruları için yerleri kalmamış,” dedi kapağı yere atıp çerçeveye uzanarak. “Eğer bunu hemen düzeltmezsek bizi sürüler hâlinde terk ederler.” Büyükannesinin elleri, dolu peteklerin ağırlığıyla titredi.

“Ben halledeyim,” dedi Marigold. Büyükannesinin her yardım etmek istediğinde yaptığı gibi kendisini kovmasını beklemişti ama bu sefer kadın başıyla onaylayıp iskeleti ona uzattı.

Kadın bir iç çekti. “Sanırım artık bunun için fazla yaşlı olduğumu kabul etmeliyim.”

“Öyle söyleme.” Marigold elini içeri uzatacak cesareti topladığında arılar, kızın evlerine dalmasını saygıyla karşıladılar ve başka bir iskelete uzanırken ona saldırmadılar.

“Gerçek bu. Ne petekleri ne de koruma kalkanını idame ettirebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse evin tozunu bile doğru düzgün alamıyorum artık. Uzun zamandır vücudumun verdiği sinyalleri reddediyorum ama artık burada olduğun için nasıl gerçek bir cadı olunduğunu hatırladım.” Yüzündeki teri sildikten sonra devam etti. “Benim gibi yaşlı bir cadıya fazla geliyor, hepsi bu.”

Elindeki iskeletleri yığının altındaki lavanta kutusuna yaslayan Marigold kollarını büyükannesine doladı. “Kendine öyle deme. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve bunu tek başına yapmana gerek yok. Artık yok.”

Bal hasadı ertesi gün başlayacaktı. Marigold şimdilik sadece dolu iskeletleri çıkarıp yerlerine boş olanları takmıştı. O anki önceliği o gece yenileyecekleri koruma kalkanı için gerekli malzemeleri hazırlamaktı. Althea yeşil kanepede dinlenirken Marigold da mutfaktaki eski büyü kitabına göz gezdiriyordu. Bakışları, yıldızpatı bitkisini kullanarak saman nezlesini iyileştirmek için yapılan bir büyüye takıldı. İsmi yıldızpatı anlamına gelen Aster’in adını görmek bile kalbine bir ağrı girmesine yetmişti. Bardshire’da bir sürü insanı, çözülmemiş bir yığın gerginliği geride bırakmıştı. Düzeltmenin bir yolu vardıysa bile Marigold bunu bulamıyordu. Uzak durması, kısa vadede herkes için en iyisi gibi görünüyordu. Aklım bu konulardan uzaklaştırıp odağını içinde bulunduğu mutfağa çekti tekrar. Yüzyıllardır kullanılan kitabın her bir sayfası, farklı malzemelerin sıçrayıp dökülmesiyle süslenmişti. Kitapta aklına hayaline gelebilecek her şey için bir büyü vardı: ruh eşini bulmak, baş ağrısı tedavileri, doğum kontrolü, bereketli bir hasat ve hatta kayıp bir kediye bulmak bile. Bu kitapla yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Kendisine âşık olacak birini bulmak dışında tabii. Tüm yapabildiklerinin bir bedeli vardı ve Marigold henüz bunu ödemenin ne kadar zor olacağının farkında değildi. Daha önce adını bile duymadığı ya da dokunmaya bile cesaret edemeyeceği yabancı içerikleri not alarak kitabın sayfalarını karıştırmaya devam etti.

“Burada kurbağa gözü ve yusufçuk kanatları mı gerekiyor gerçekten?” diye bağırdı Althea’ya dudaklarını tiksintiyle bükererek.

“Bazı büyülerin diğerleri kadar görkemli olmadığını kabul ediyorum. Ruh eşi büyüüne baksana bir de. Çok tatlıdır o,” dedi Althea.

117. sayfada durdu. Ruh eşini bulma büyüü: lavanta balı, limon çekirdekleri, gül yaprakları ve ay suyu.

“Peki bu büyüü ikimizden birine yapsak neyle sonuçlanır?”

“Çok fazla hayal kırıklığıyla,” dedi Althea iç çekerek. “Güven bana, yalnızlığın cevabı o büyü değil.”

“Anlıyorum. Daha az yalnız hissetmek için ne yapıyorsun peki?”

“Neredeyse otuz yıl önce bir kedi aldım, hâlâ da gücü kuvveti yerinde,” dedi Althea gülerek. “Adı Cindershine. Buralarda dolaşır durur, yalnız biraz vahşidir. Innisfree’de keyfince gezinir, sonunda her zaman evine döner.”

Marigold şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. “Otuz yıldır mı? Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Innisfree’nin orada yaşayanlara doğal olmayacak kadar uzun hayatlar bahsettiğini sana söylemişim. Bu sadece insanlar için geçerli değil.”

“Doğru. Ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim.” Kitaptaki koruma ritüeline tekrar döndü ve malzeme dolabından acı biber tozu, karanfil ve tarçın çıkardı. “Sormamda sakınca yoksa... Sence Versa haklı mı? Gerçekten de Innisfree’nin sihrini kullanarak ölümsüz olunabilir mi?”

Evdeki hava buz kesmişti. Marigold büyükannesinin ruh hâlindeki değişimi fark ettiği anda sorduğuna pişman oldu.

“Korkutucu da olsa doğruyu duymak istiyor musun?” diyen Althea’nın sesi kısık ve uyarı doluydu. Marigold başıyla yavaşça onayladı.

“Bence bu mümkün, o yüzden de vazgeçmeyeceğinden eminim.”

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Marigold kuru malzemeleri bir kâsede karıştırıp üstlerine biraz tuz döktükten sonra durdu. “Biri sonsuza dek yaşamamızın bir yolunu bulsaydı bu gerçekten kötü mü olurdu?”

Althea kanepeden yavaşça kalkıp mutfağa doğru yürüdü. “Neden soruyorsun?”

Marigold omuz silkerek, “Meraktan,” dedi ve kâseye *blackwell* bitkisinden yapılan balı ekledi.

Büyükannesi kaşlarını çattı, daha ayrıntılı bir cevap beklediği belliydi.

“Önemli değil,” dedi Marigold. “Konuşulmayacak kadar üzücü bir konu.” Bakışlarını kâseye sabitlemiş, katı bir boya kıvamına gelene kadar karışıma bal eklemeye devam etmişti.

“Mari,” dedi Althea bir elini kızın bileğine yerleştirerek. “Ölecek olmam seni endişelendiriyor mu?”

İç çeken Marigold, “Seni kaybetmek istemiyorum. Ayrıca senin ölümsüzlüğü ondan daha çok hak ettiğinden de eminim,” dedi.

“Ölümsüzlük bir hediye değil cezadır. Tanıdığın herkesten, sevdiklerinden, seni sevenlerden daha uzun yaşamak...” Althea duraklayıp yutkundu. “Yüz yıl bana fazlasıyla yetti.”

Marigold kavanozu tezgâhın üzerine koydu. “Ama ben o yüz yılı seninle geçiremedim.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı artık. “Geçirebilmiş olsaydım bile bana yetmezdi. Asla gitmene hazır olamayacağım.”

“Ah, tatlı kızım,” dedi Althea eline nazikçe vurarak. “Bensiz de iyi olacaksın. Hatta gelişeceksin.”

“Keşke buna ben de inanabilsem,” dedi Marigold omuzlarını düşürerek.

“Söz veriyorum, Marigold. Bir gün sen de anlayacaksın. Gittikten sonra beni bulmak istiyorsan sarı çiçeklere bak. Böylece her zaman yanında olacağım.”

Koruma ritüeli, Marigold’un karışımı kullanarak kulübenin her köşesine mühürler çizmesiyle başladı. Babasının resimlerinin arkasındaki simgenin aynısını çiziyordu; gövdesi sarmallarla ve şekillerle kaplı bir tür ok. Kulübe küçüktü; dört kişilik bir masası olan bir mutfak, oturma odası, kısa bir koridor ve üç küçük yatak odası vardı yalnızca. O yüzden görevini tamamlaması uzun sürmemişti. Bitirdiğinde hava hafif ve sakin bir hâle gelmişti. Mutfığa döndüğünde Althea masadan kalktı.

“Şimdi aynı işi adanın her bir yanında tekrarlayacağız,” dedi.

İkisi el ele verip dışarıya adım attılar. Mührü her yere çizdiler; peteklere, ağaçlara, taşlara, çiçek yapraklarına ve hatta toprağa bile. Adanın her santimi bu ok sembolüyle kaplanmıştı. Tamamlanması saatler sürmüştü ve bu sürenin sonunda yorgunluk dalga dalga üzerlerine çökmeye başlamıştı. Büyükannesinin birkaç dakikada bir dinlenmesi gerekiyordu, Marigold içinse buna tanık olmak gerçekten zordu. Althea yaşlı bir bedene sahip oluşuna içerliyor, kendine hakaretler ederek yeteneğini aşağılıyordu. Bir karga önünden süzülerek geçtiğinde Marigold’un midesi düğüm düğüm oldu. Bir karga, ölümün alameti, kaçınılmaz yas uyarısı... Görevlerini tamamlayana kadar devam ettiler, ritüel tamamlanmak üzereydi.

Birlikte yürürlerken, “Yılda yaklaşık üç kere mühürlerin üzerinden geçmen gerekecek,” dedi Althea. “Bal asla bozulmaz, biliyorsun. Yalnız, özellikle kuru ve soğuk kış aylarında kristalize olup dökülebilir. Gözün üzerlerinde olsun. Ritüelin tekrarlanması gerektiğinde içgüdülerin sana haber verecek. Zamanı geldiğinde bunu kendin tamamlayabilecek hâlde olacaksın.”

Daha sonra Althea onu büyük mor salkım ağacının gölgelediği bir açıklığa yönlendirdi ve oranın tam ortasında durdu.

“Burası adanın merkezi, Innisfree’nin kalbi. Tamamen hareketsiz durursan ayaklarının altında adanın nabzını hissedebilirsin.”

Marigold tuttuğu nefesini bıraktı ve vücudundaki her kası gevşetti. Eli büyükannesinin ellerinde gevşekçe duruyordu, adanın kalbinin onun için atışını dinledi.

“Şimdi sihrimizi mühürler aracılığıyla adaya aktaracağız,” dedi Althea. “Bırak gücün avuçlarından ve ayaklarının tabanlarından akıp gitsin. Bu adada, bizim korumamız altında olan canları gözünün önüne getir.”

Marigold gözlerini kapattı, güneş ışığının altında dans eden arıları hayal etti. Rüzgârda kar tanesi gibi düşen çiçek yapraklarını, uzun ağaçların birbirlerine uzanan dallarını, minik kuşların ışığa benzer melodilerini, güvende kalmak için ona güvenen tüm o varlıkları...

Gözlerini açtığı anda durdukları açıklığın parıldamaya başladığını gördü. Gelirken ziyaret ettikleri çançiçeği tarlasının parıltısına benziyordu ama ondan çok daha kuvvetliydi, ışığı da canlı gibiydi. İki kadın büyüüyü tekrarladıkça parıltı artıyordu. Marigold’un tenine değen ışık huzmesi sıcak su gibiydi, sıvı altının içinde hareket ediyordu âdeta. Adanın dört bir yanı, uyumsuz notaların mükemmel birleşiminden ortaya çıkmış uyumlu bir senfoni hâlinde vızıldıyordu. Parıltı tüm adanın üzerinde bir kubbe oluşturmuş, titrek yıldızlar yaz yağmuru gibi üzerlerine düşmüştü. Onlar büyülerine devam ederken altın rengi ışık daha hızlı ve daha sert bir şekilde yere süzölmeye devam ediyor, dallardan sekerek çimenlere sıçırıyordu. Tüm ada güneşle kaplanıp güvene alındıktan sonra üzerlerindeki kubbe yavaş yavaş solmaya başladı. Altın ışığın son zerresi toprağa dalarak kayboldu. Dünya tekrar karardı ama havada bu sefer uğursuzluk değil, şarkı söyleyen rüzgârlar ve lavanta dalgalarından gelen kadifemsi yumuşaklık vardı. Huzur yere çöktü ve dünya sessizliğe gömüldü.

Althea, Marigold’a sarıldığında kız, yüzüne yaslanan ıslak yanağı hissetti.

“Sorun nedir?”

“Mutluluk gözyaşları,” dedi büyükannesi usulca. “Gurur ve rahatlama gözyaşları.” Kadın geri çekildiyse de elleri hâlâ Marigold’un omuzlarındaydı. “Artık güvendeyiz. Innisfree artık güvende ve hepsi senin sayende.”

8

Günler birbirini kovaladı. Hepsi mucizelerle, sihirle, ruhlarla ve balla doluydu. Innisfree rüya gibiydi. Orayla bura arasına gizli bir mekân... Kaybolanların öylece kalabileceği, kaybolmak çok daha romantik olduğu için onları bulmanın tüm büyüyü bozacağı bir yer... Marigold zamanının çoğunu adadaki *landvættir*'leri takip ederek, isimlerini ve görevlerini öğrenerek geçiriyordu. Zarif, mavi yılan Talaya, arılığın önünde nöbet tutarak onu potansiyel yırtıcılardan koruyordu. Yliza, vahayı koruyan koi balığıydı. Yumuşak beyaz kuğu Odessa, adanın etrafında döne döne yüzyüyor, kıyıyı koruyordu. Chesha gizemli, mor ve kediye benzer bir ruhtu, yaklaşan fırtınaları haber veriyordu. *Landvættir*'lerin sağlığı Marigold'a Innisfree'nin genel durumuyla ilgili bilgi veriyordu. Koruyuculardan biri zayıf düşmüşse adanın onların bulunduğu bölgesine müdahale etmesi gerekebilirdi. Bu müdahale yağmur, sıcaklık düşürme ya da enerji temizliği türevi büyüler olabilirdi. Tüm ruhlar mutlu ve sağlıklıysa ada da sevgi ve ışığın muhteşem varlıklarıyla kesintisizce ışıldıyordu.

Müşteri iletişimlerinin çoğuyla hâlâ Althea ilgileniyordu, Marigold da yanında notlar alıyordu. Birçok insan neden orada olduğunu ya da ne istediğini tam olarak bilmiyor gibi görünüyordu. Althea ihtiyacı olan herkese yaslanacak bir omuz olmakta ve sonra da ihtiyaçlarına yönelik bir büyü önermekte harikula-deydi. Müşterilerin çoğu tedaviye, sığınağa ya da doğum kontrole ihtiyaç duyan kadınlardı. Diğer kadınları istemedikleri bir

hayata hapsolmaktan kurtarabileceğini bilmek, belki kendisi de böyle bir kaderi yaşamaya çok yaklaştığı için Marigold'u epey mutlu ediyordu. Yalnızca bir eş ve anne olacağı bir hayattan kıl payı kurtulmuştu, başka kadınlara da bunun için yardım etmeye sonuna kadar hazırdı. Bir Bal Cadısı diğer kadınlara seçim hakkı sunardı ki bu onlardan esirgenirdi çoğu zaman.

Adanın tüm zorlu faaliyetlerini derhal üstlenmişti; bahçe bakımı, sulama, bal hasadı. Gün doğumundan günbatımına kadar çalışıyordu. Elleri toz toprak içinde kalıyor, elbisesi terle ıslanıyor ve dudakları yapılışına katkı sağladığı balları tatmaktan yapış yapış oluyordu.

Cadı işleriyle dolu zorlu bir günün ardından tamamen yorgun düştüğünde zor hareket eden bacaklarını eve sürükledi. Kır evinin arka tarafından gelen güçlü çiçek ve toprak kokusu bütün evi sarmıştı. Althea ona kapıyı açmasını işaret edene kadar büyükannesinin yanında ilerledi. Kapıyı açtığında karşısında hayal edebileceği her renkte binlerce çiçeğin asılı olduğunu gördü. Pembe ve mavi çiçeklerin kokusu, soğuk lavanta sisine karışmıştı. Köşedeki demir kazanın içi yağlı, kremi bir sıvıyla doluydu. Uzun yemek masası, ezilmiş çiçek yapraklarıyla dolu küçük kavanozlarla kaplıydı. Çiçek kokusu çok hoş olsa da öyle yoğundu ki gözlerinin kaşınmasına sebep olmuştu. Gözlerini birkaç kere kırıp yüzünü koridora çevirdi.

"Normaldir, yakında kokuya alışırsın," dedi Althea, Marigold'un omzuna hafifçe vurarak. Burnunu bile çekmeden içeri yürüdü. Kavanozların kapaklarına parmağıyla hafifçe dokunduğunda odayı yumuşak bir davul ritmi kapladı.

"Çiçekler müziği sever," dedi kadın gülümseyerek. Doğruydu galiba; yumuşak vuruşlar yapraklarına dokununca çiçekler daha canlı, parlak ve mutlu görünüyordu. Marigold güçlü aromaya meydan okuyarak etrafındaki yeşilliklerin yeni güneşi hâline gelmiş olan büyükannesinin hemen arkasından ilerledi. Althea, yabani sarmaşıklarla kaplı bir duvara doğru yürüdü. Avucunun içini yaprakların üzerine yerleştirerek uzun, derin bir nefes aldı.

Eliyle yeşilliğin arasındaki boşluk parlak, altın renkli bir ışıkla parlamıştı. Kadın, elini kendine doğru çektikçe parlak mor çiçekler büyüyerek sarmaşığın yeşil yapraklarını yeni taçyapraklarla süsledi. Kadının nefesi kesilmişti. Uzun bir tabureye oturmaya davrandı ve masaya yaslandı. Mavi elbisesinin koluyla alnındaki teri sildi. "Eskiden tek bir damla bile ter dökmeden tüm bahçeleri büyütebilirdim. Şimdiyse birkaç çiçek çıkarmak bile bütün enerjimi tüketiyor."

"Bu şekilde bitkilerin büyümesini sağlayabildiğini bilmiyordum. Nasıl yaptığını bana da gösterir misin?"

"Sadece tarif etsem bile yapabilirsin. Niyetini zihninde canlandır, bu bitkilerin gözlerinin önünde büyüdüğünü hayal et. Gücünün avucundan dökülmesine izin ver ki bitki onu emebilsin. Bu büyüde tamamen uzmanlaşman biraz zaman alacaktır, uyarmadı deme. Ben ilk cadı olduğumda bir buket çiçeği canlandırmış, sonrasındaki iki gün baygın kalmıştım." Althea nefeslendikten sonra tekrar ayağa kalktı, yeni açtırdığı çiçeklerden birini alıp masaya getirdi.

"Bu oda ne için kullanılıyor?"

"Anfloraj için," dedi Althea mor kurdele sarılı bir kavanozu alarak. "Çiçekleri yağda bekletiriz. Onlardan esans elde etmek için kullanılan en eski ama en iyi yöntemdir. Koku, yağ, renk... Bir cadının büyü yapmak için ihtiyacı olan her şey." Kazana doğru gitti ve az önce masadan aldığı minik kavanozlardan birini krem si sıvıyla doldurdu. "Bu, donyağı. Ama sen koksuz herhangi bir katıyağı da kullanabilirsin. Taze yaprakların birazını bu kavanozun içine koyacağız." Tuhaf şekilli kavanoz kapağını göstererek devam etti: "Sonrasında kapağın bu kısmı yaprakları yağın içine bastırarak, böylece çiçeğin özünü elde edebileceğiz." Althea kapağı çevirdikçe yapraklardan sızan açık mor öz, damarlar hâlinde donyağına karıştı. "Bir ay boyunca iki günde bir yaprakları yenileriyle değiştirdikten sonra çiçek özü elde edeceksin. Neredeyse her büyü için ona ihtiyacın olacak."

Althea yeni doldurduğu kavanozu Marigold'a uzattı. Kız, iç-bükey kapağı biraz daha sıkarak kavanozun içine daha çok gö-mülmesini ve karışmış yaprakların yağı biraz daha lekelemesini sağladı.

"Bittiğinde neye benziyor?"

Büyükannesi ona başka bir masadan aldığı kavanozu göster-di. Toz pembe bir renge bürünmüş yağın içinde parlak yaprak parçaları duruyordu. Althea kapağı açınca yaz güllerinin güçlü kokusu buram buram gelmeye başladı.

Marigold bir parmağıyla bezelye tanesi kadar öz alıp par-maklarının arasında ezmeye başladı. Erimeye yüz tutmuş bir tereyağı gibi pürüzsüz hissettiriyordu. Yayılan koku, yoğunlu-ğuna alıştıktan sonra ilahi bir hâle geliyordu.

"Ortalık biraz dağılıyor ama buna kesinlikle değer. Sana bir sır vereyim, bir parça özü kulaklarının arkasına, göğüslerinin arasına ve dizlerinin arkasına sürersen her yerde arkada iz bır-akırsın," dedi Althea elindeki özü bahsettiği yerlere sürerek.

"Muhteşemsin," dedi Marigold kavanozu yerine koyarken.

"Sen de benim torunumsun, bu da senin de muhteşem oldu-ğun anlamına geliyor."

Marigold gülümsedi ve bitkilerle dolu duvara gözünü dikip baktı. Elini kurumuş kahverengi yaprakları olan birkaç sarmaşı-ğın üzerinde gezdirdi. "Bunları hayata döndürmeyi deneyebilir miyim?"

Althea elini beline koyarak, "Elbette ama oturarak. Böylesi daha güvenli," dedi.

Kız duvarın önüne bir tabure çekerken büyükannesi de omuzlarından tuttu. "Ellerini kaldır, derin nefesler al. Çiçeklerin büyüdüklerini hayal et ve sihrini serbest bırak."

Avuçlarını yapraklardan birkaç santim uzakta gezdirdi. Gözlerini kapattı ve sarmaşığın kıvrımlı dallarının yumuşak, ye-şil yapraklarla dolduğunu zihninde canlandırdı. Parmak uçları gıdıklandı ve elleri ısınmaya başladı.

Althea omuzlarını sıktı. "Güzel, nefes almaya devam et."

Sihri vücudundan akarken sırtı kasıldı ve başı ağrımaya başladı. Kollarındaki kaslar ağrıyor ve yorgunlukla titriyordu. Büyükannesinin tutuşu sıkılaştı.

“Yeterli, Mari,” diye uyardıysa da Marigold nasıl duracağını bilmiyordu. Sihri boşalmaya, kan gibi akmaya devam etti. Ter damlaları yüzünden süzülürken acı bütün bedenini sarsıyordu. Vücut ısısı öyle yükselmişti ki bütün odayı dolduran alevler tenini yakıyor gibiydi âdeta. Büyükannesine doğru devrildi, kadın da onu soğuk zemine yatırdı. Nefesini düzenlemeye çalışırken sırtı yay gibi gerilip yerden kalkmıştı. Althea cebinden çıkardığı bir şişe balı Marigold’un dudaklarından içeri döktü.

“İyisin, Marigold. Nefes almaya devam et ve sakın ol. Her şey yolunda.”

Marigold’un boğazını kaplayan bal, yanma hissini hafifletti. Nefesi yavaşlayıp kalbi ritmini tekrar bulana kadar dakikalar geçmişti. Yerde doğrulup, “Sen yaptığında daha kolaymış gibi görünüyordu,” dedi.

“Kolaylaşacak, merak etme,” dedi Althea kalkmasına yardım ederken. “Her gün azar azar pratik yap, her denemenden sonra da gücünü balla yenile. Bir gün, parmaklarını şıklatmanla koca bir meşe ağacını büyütebileceksin.”

Marigold inanmaz bir şekilde güldü. “Bana epey güveniyorsun.”

“Evet,” dedi Althea gülümseyerek. “Evet, güveniyorum.”

Marigold’un bir cadı olarak ilk ayı dolmak üzereydi ama hâlâ öğrenecek, keşfedecek çok şey vardı. Burada zaman, bir çizgi hâlinde ya da dairesel olarak akıyordu; farklı bir geçiş şekli vardı. Bir anı, bir ayna veya bir kapı gibi hareket ediyordu âdeta. Bazı zamanlar Marigold kendi bedeni içinde çok küçükmüş de daha büyük olması ve dünyada daha fazla yer kaplaması gerekiyormuş gibi hissedirdi. Başka bir zamansa kendini tekrar güneşe hayran kalan ve karanlıktan korkan bir kız çocuğuna dönüşmüş

olarak bulurdu. Bu geceyse kendini olduğu yaşta hissediyordu. Zihni daha bilge olmayı arzularken bedeni de daha fazla mace-
raya el uzatıyordu.

Dışarıda gölün üzerine vuran ayın görüntüsü bir anlığına gö-
züne çarptığında suyun onu çağırđını hissetmeden edemedi. Bu his ona mavi ay günü katıldığı son baloyu anımsattı. O gece
oradan kaçıp çayıra gitmek için nasıl da sabırsızlanmıştı. Ertesi
gün onu bekleyen kaderden bihaber, kendisiyle bir hayat kurma-
yı düşündüğü için Bay Notley'ye minnettar olmuştu. Şimdiyse
gölün çağrısı o geceki mavi ayınkinden katbekat güçlüydü. Ü-
zerine sadece bornozunu atarak kır evinden sessizce çıktı ve
kapıyı ardından kapattı. Taş patikadan aşağı koştu ve ışıldayan
gölün içine zıplamadan önce bornozu kenara bir yere fırlattı.

Su Marigold'u âşığıymışçasına sardı, kız da öyle olduğuna
inandı kısa bir an. Akıntı onu bir bebek gibi sarıp sallayan yu-
muşak kollar gibiydi. Gölün tabanıyla yüzeyinin tam ortasında
süzülünceye kadar batırdı bedenini. Nefesinin kesilmesine ya-
kın, saç diplerini şöyle bir ovaladıktan sonra tekrar yüzeye çıktı.
Sudan çıkıp saçlarını savururken gecenin soğuk havası yüzünü
yalıyordu. Bornozunu tekrar giyerken dönüp göle bir kez daha
baktı. Göz ucuyla bir titreşim gördü. Öyle küçük, öyle hızlıydı
ki hayal gücünün bir ürünü olma ihtimali çok yüksekti. Aynı
noktaya gözünü dikip bakınca kıyının karanlık kenarını gördü
sadece. Kafasını hafifçe yana çevirirse minik ışığı tekrar görme-
ye başlıyordu. Ne yaparsa yapsın direkt o noktaya bakarak ışığı
göremedi. Esen rüzgâr ekşi, dumanlı bir kokuyu beraberinde
getirmeye başlamıştı. Dehşete düşmüş bir hâlde taş patikadan
yukarı koştu. Eve girip büyükannesinin başucuna hızla çöktü.
Buklelerinden akan su, kadının yüzüne damlıyordu.

"Büyükanne, bir sorun var," dedi Althea'yı uyanana kadar
nazıkçe sarsarken.

Hızla nefes alan Althea yatağında doğruldu. Çılgınca yüzünü
silerken elini ıslatan suyu inceledi, su değil de kan görmekten
korkmuştu sanki. "Ne oldu?"

“Tam olarak tarif edemem, sadece bir sorun olduğunu söyleyebilirim. Gel de kendin gör.”

Marigold, Althea’nın yataktan çıkmasına yardım etti ve birlikte dışarı yürümeden önce kadının sabahlığını giymesini bekledi. Suya giden taş yolun kıvrımlarını hâlâ tam olarak bilmediğinden adımları yavaş ve temkinliydi. Adanın kenarına gecenin izin verdiği kadar çabuk geldiler, birlikte derin karanlığa bakıyorlardı.

“Görüyor musun?” diye sordu Marigold.

“Neyi görüyor muyum? Neden bahsediyorsun?”

“Gölün karşısında titreşen şeyi,” dedi Marigold kıvranırsa. Parmağı, gözle görünmeyen bir nesneyi işaret ediyordu. Garip ışığı görüş alanına sokabilmek için gözlerini kısıtı, eğilip büküldü. Oradaydı işte... *önceden*. Emindi. Değil mi? Oradaydı. Gölün karşısında duruyordu buraya ilk geldiğinde.

“Yemin ederim gördüm, büyükanne. Mavimsi, yeşilimsi küçük bir ışıktı. Alev gibi titreşti. Yemin ederim. Ne olduğunu görmek için botu alıp gidelim mi?”

“Asla oraya gitme, Marigold. Orası Hazelwood Ormanı ve kadim olduğu kadar da tehlikeli bir yer. Bekle, bir bakayım.”

Althea oraya gözünü dikip dakikalarca baktı. Kadının nefesinin sakinliği kızı kendisinininkinin ne kadar hızlı olduğunu fark ettirdi. Althea’nın sonsuz bilgeliğiyle endişelerini alıp götürmesini beklerken kendini sakinleştirmeye çalıştı olabildiğince. Althea dönüp, “Hiçbir şey göremiyorum, tatlım,” dedi.

Marigold aldığı nefeste boğuluyordu az kalsın. “Bana inanmıyor musun yani?”

Tam bir çocuk gibi hissetmişti. Aster’a çayırılıkta Lunasia’yı gördüğünü anlattığı günü tekrar yaşıyordu âdeta. Frankie’ye de söylemeye çalışmıştı. Sonra gördüklerini onlara da göstermeye çalışmıştı ama hiçbiri görememiş, bu yüzden de ona inanmamışlardı.

Althea iç çekip kızın elini tuttu. “Öyle söylemedim. Muhtemelen ormandaki bir ruh sadece.”

“Ya zararlı bir şeyse?”

“Niye böyle söyledin?”

“Sadece bir içgüdü. Bir Kül Cadısı olamaz, değil mi?”

“Hayır. İmkânsız, Marigold,” dedi Althea anında başını iki yana sallayarak.

“Peki ya bir Kül Cadısı bize zarar vermeye çalıştıysa?” Marigold evlerinin ne kadar güvenli olduğunu kafasında tartmak için bir an duraksadı. Kapılardaki kilitler zayıftı, pencereleriye hep açıktı. İskelede bir Kül Cadısı görse evi güvenceye alacak kadar vakti olup olmayacağını merak etti bir an. Büyükannesi içine çekildiği sarmalı bölene kadar aklından bir sürü korkunç senaryo geçti.

“Mühürlere bir zarar gelmediği sürece yanımıza yanaşamaz. Korumamızı yenilediğimizi düşün ve rahatla. Tamamen güvendedyiz. Hadi, şimdi içeri girelim,” dedi Althea elini Marigold’a uzatarak. Yavaşça eve çıkarlarken Marigold her fırsatta arkasını kontrol etti. Sanki gizli gizli bakarsa o küçük ışığı tekrar görebilecekti. Hiçbir şey göremedi, belki de hiç görmemişti.

Ertesi günün tamamını peteklerdeki balı toplayarak geçirdiler. Çok sayıda alet gerektiren uzun ve yorucu bir süreçti ama iş huzurlu ve rahatlatıcıydı. Althea bahçedeki sandalyesinden Marigold’a talimatlar veriyor olmasına rağmen kız, bu işi yapmayı içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. Bir elinde balla dolu iskeleti, diğer elinde mum ateşinde ısıttığı bıçağı tutuyordu. Bıçaktan dumanlar çıkmaya başlayınca onu peteğin üzerinde gezdiriyor, muhteşem altıgen kalıplardaki balı tutan balmumu kapakları eritiyordu. Bal damlamaya başladığında çerçeveyi süzülen sıvıyı tutacak bir kabın üzerine yerleştiriyordu. Gün doğumundan günbatımına kadar bu süreci her çerçeve için tekrarlamasına rağmen işini hâlâ bitirememişti. Günün sonunda yalnızca bir dolu kovandan başarıyla bal toplayabilmişti. Yapması gereken on bir tane daha kovan vardı.

Zor ama keyifli bir süreçti. Marigold on bir gün boyunca gün doğumuyla uyanıp hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra arılıkta çalışmaya gitti. Büyükannesi tüm süreç boyunca yanında durup ona hikâyeler anlatarak cadıların yöntemlerinden bahsetti. Bal hasadıyla Althea'nın durumu arasında bir bağlantı varmış gibi görünüyordu; hasat tamamlandıkça Althea da zayıflıyordu. Yine de bu gerçeği ikisi de dile getirmede. Marigold bu son günleri Althea'nın yavaş yavaş ellerinden kayıp gittiği ve yakında yanında olmayacağı bilgisiyle lekelemektense birlikte geçirdikleri son zamanların tadını çıkarmalarına izin verdi.

Şimdiyse ellerinde buharı tüten kahve fincanlarıyla mutfak masasında oturmuş, zorlu bir çalışma haftasının yorgunluğunu üstlerinden atmaya çalışıyorlardı. Dinlenmeleri, kapının hafifçe tıklatılmasıyla bölündü.

Althea kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Bir cadının işi hiç bitmez," dedi ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken. Kapı kolunu çevirdiği anda, nefes nefese kalmış bir kadın içeriye daldı.

"Geri döndü!" dedi nefes almakta zorlanarak. Masaya yaslanıp devam etti: "Geri döndü, Althea. Az önce kasabada gördüm adamı."

Marigold taş kesildi, adrenalın kanına karışmaya başlamıştı bile. Kadının sesindeki panik ona Caoimhe'yı anımsatmıştı. Marigold onun hayatını kurtaracak olmaya hazırladı kendini.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Althea bilgelikle. O tezgâha doğru ilerlerken kadın da başıyla onaylayıp Althea'nın boş sandalyesine çöktü. Büyükannesi sakın görünüyordu, bu Marigold'u da biraz olsun rahatlattı. Kadının gözleri bir süre odada dolandıktan sonra nihayet Marigold'u buldu ve göz göze geldiler. Kadın korkuyla sıçradı.

"Tanrım! Sen de kimsin? Buraya ne zaman geldin?" diye sordu Marigold'a.

"Geldiğinizden beri buradaydım," dedi Marigold sırtını dikleştirerek.

Kadın onu baştan aşağı süzdü. Sonra tekrar gözlerinin içine

bakarak, "Althea, başka bir müşterin olduğunu fark etmemiştim." dedi. Marigold'a hitap ederek devam etti, "Umarım sen de benimle aynı sebepten burada değilsindir. Tanrı biliyor ya, en son ihtiyacım olan şey senin gibi hoş birinin bana rakip olması. Şuracıkta canımı veririm böyle bir durum varsa," diye sızlandı.

Althea tezgâhtaki yerinden güldü. "Kabalığımı bağışla, biraz yorgunum. June, bu torunum Marigold. Yakında benim işlerimi devralacak. Seni temin ederim arzularının peşine düşme niyeti yok."

"Tanrıya şükür," dedi June. Gücsüz elini Marigold'a uzattı. "June Fairmon, tanıştığımıza memnun oldum."

June ona Bardshire'daki kadınları anımsatıyordu. Talepkâr bir duruş, cırtlak bir ses ve her hareketine eşlik eden dramatik bir etki. Böyle birisiyle iletişime geçişinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki uygun bir cevabın nasıl verileceğini neredeyse unutmuştu.

"O zevk bana ait," demeyi başardı.

"Marigold, gel bana yardım et de sana nasıl yapılacağını göstereyim. Çok önemlidir. June, her zamanki gibi rahatına bak."

June oturma odasına gidip yumuşak yeşil kanepeye otururken Marigold da büyükannesinin yanına gitti.

"Kimden bahsediyor? Tehlikede mi?"

"Hiç de değil. Sadece Lachlan Ayles adında hoş bir çocuğa âşık. Tatlı, kızıl biri."

"Peki, June için tam olarak ne yapıyoruz?"

"Birazdan göreceksin."

Althea daha önce hasat ettikleri balı tutan balmumunu aldı. Onu küçük bir kaba yerleştirip şöminenin üzerindeki rafa astı. Erimeye başladığında Althea da yavaş yavaş karıştırdı. "Havanla dövücüyü al, biraz gül ve çançiçeği yaprağını yapabildiğin kadar ince tozlar hâline getir," diye talimat verdi Marigold'a.

Marigold söyleneni yaptı ve havanı büyükannesine getirdi. Kadın da pudrayı erittiği muma döktü. "Şimdi bana biraz biberiye özü, lavanta balı ve anfloraj odasında gördüğün küçük tenekelerden birkaç tane getir."

Kız, gerekli araçlarla malzemelerin geri kalanını da toparlayıp büyükannesinin yanına döndü. Althea, özü ve balı da karışıma ekledikten sonra eline bir havlu alıp kabı raftan aldı. Biraz zorlansa da kabı tezgâha getirmeyi başarmıştı. Kullandığı kap küçüktü ama demir döküm olduğu için ağırdı. Althea ise her zamankinden daha zayıftı. Bu, gerçekten önemli bir iş olmalıydı.

Althea karışımı tenekelere döküp donmasını bekledi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sıvı sertleşmiş, tereyağı kıvamlı kırmızı bir kreme dönüşmüştü. Althea tenekelerin birini alıp karışımın kıvamını parmaklarının ucuyla test etti, daha sonra onaylarcasına gülümsedi.

“Mükemmel oldu,” dediğinde June, ürüne olan hayranlığını göstermek için kadının yanına koştu.

“Althea, bu sefer kendini aştığını söyleme cüreti göstereceğim,” dedi gülümseyerek.

“Çançıçeği yapraklarından dolayı. Normalde sadece gül kullanırım.”

Marigold karşısındaki ikiliyi izlerken hâlâ neyin yapılmasına yardım ettiğini düşünüyordu. Tenekedeki kremin rengi Lottie Burke’un saçıyla aynı renkteydi. Başını iki yana salladı, canlı kırmızıları görünce Lottie’yi düşünmeden edemediğini görünce kendine gücendi. “Nedir bu?” diye sordu zihnindeki düşüncelerden sıyrılarak.

“En iyi icadım,” dedi Althea. Parmağının boğumuna küçük bir parça aldı. “El yapımı balmumu rujum.”

Marigold bir elini alnına vurdu. “Büyükanne! Ben de bunun çok güçlü bir aşk büyüğü olduğunu düşünmüştüm.”

Althea gülerken az kalsın boğulacaktı. Ruju dudaklarına sürüp Marigold’un yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Aşk büyüğü yapmayız. Bir insanın özgür iradesine müdahale edebilecek hiçbir büyüğü yapmayız. Bu yalnızca dikkat çekmeye yarayacak bir süs.”

“Umarım işe yarar,” dedi June tenekeyi alarak.

“Yarayacak, June. Lachlan gözlerini senden alamayacak,” dedi Althea. Marigold, June’un çaresizliği karşısında gözlerini

devirmemek için tüm iradesini kullanmıştı. Mükemmel ve etkileyici olma beklentisiyle, ilgiyi her şeyden daha önde tutmasıyla ona inanılmaz derecede Bardshire'ı hatırlatıyordu bu kadın. June, kendi hayatında olmasından korktuğu her şeyi temsil ediyordu ve Marigold farklı bir sonuç yaşadığı için son derece minnettardı. June nazikçe veda ettikten sonra Marigold, kadının ziyareti boyunca içinde tuttuğu kahkahayı nihayet salıverdi.

"Bu kadar komik olan nedir, Mari?"

Gülerken kapıyı işaret etti. "Dayanılmaz bir kadın."

"Sana böyle düşündüren nedir?" dedi Althea ellerini beline koyarak.

"Çünkü o," dediğinde kahkahası sessizliğe karıştı. "O sadece... herkes gibi... bilirsin işte..." Kendini süsleyip saçlarıyla oynuyormuş gibi davrandı. "Ah, beni fark et, beni sev. Ben sadece aptal bir koca isteyen aptal bir kıyım," diyerek June'un hareketleriyle dalga geçti.

Althea ellerini hâlâ belinin iki yanına gömmüş, öylece bekliyordu. Marigold'un şakalarına hiç gülmemişti. Kız, büyükannesinin tavrını görünce küçüldü de küçüldü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne? Sence de öyle değil mi?"

"Aslında bakarsan değil," dedi Althea. "Çok kabasın. June iyi bir kızdır. Sırf senin seçtiğin hayattan farklı bir yol izledi diye onu küçümsemeye hakkın yok. Yanlış bir şey yapmıyor, birine zarar vermiyor. Sadece biraz kırmızı ruj ve hoş bir adamın onu fark etmesini istiyor, o kadar."

"Hayatı için bundan daha fazlasını istemesi gerekmez mi?"

"Bir kadının kendi hayatını nasıl yaşamak istediğine karar vermek sana düşmez. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Düzenleme

Ny.ozlem

9

Hasat nihayet tamamlanmıştı. Kır evi bal ve iki yorgun cadıyla ev sahipliği yaparken Althea ve Marigold hak ettikleri gibi dinlenip rahatladılar. Marigold yemek pişirme işini devralıp büyükannesinin öğünlerini yatağına götürdü. Sık sık Althea'nın karşısındaki sallanan sandalyeye oturup ona kitap okur, onunla birlikte bir şişe bal likörü içerdi.

Birlikte geçirdikleri zaman neşe ve mutluluk içinde geçse de Althea onu kendisi yapan özelliklerini her geçen gün daha fazla kaybediyordu. Saçları kıvırcıklığını yitirmişti. Ev yapımı kırmızı rujunu değil sürmeye, yapmaya bile enerjisi kalmamıştı. Daha fazla uyuyor, daha az konuşuyordu ve bu durum Marigold'un kalbini kırıyordu. Büyükannesini olabildiğince rahat ettirmek için elinden geleni yapsa da bu yeterli gelmiyordu. Büyükannesinin gün boyu uyuduğu zamanlar Marigold, çok yakında ne kadar yalnız kalacağını fark etmeye başlamıştı.

Günler geçmiş, Althea nihayet güne biraz daha enerjik başlamıştı. O gün, oturma odasındaki kanepeye geçmeye karar verdi. Marigold kahvaltısını getirdi ve birlikte gün doğumunu izlediler. Kısa bir süre sonra kapı tıklatıldı. Marigold gerginlikle dudağını ısırды. Henüz bir müşteri etkileşimini tamamen kendi başına yönetme şansı olmamıştı ve bir anda ne yapacağını bilmediğini fark etti. Cadılığın onu korkutan tek kısmı buydu. Hiçbir zaman insanlarla iyi geçinen biri olmamıştı ama belki de bu sadece Bardshire'dakiler için geçerliydi. Elbisesiyle oynuyor,

kendine güveniyormuş gibi bir izlenim vermek için yapay bir duruşla mutfakta dikiliyordu. Neyse ki Althea o gün, gelen müşteriyle iletişimini yönlendirmeye yardımcı olabilecek kadar iyi hissediyordu.

Althea, "İçeri gelin," deyince tanıdık bir yüz kapıda belirdi. Onu son görüşünden beri Bay Benny sakalını biraz kısaltmıştı ama yine de boyu, adamın göğsünün epey aşağısına kadar uzanıyordu. Hâlâ imzası niteliğindeki kırmızı pantolon askılarını takıyordu, o gün üzerinde kırkyama pantolonunun içine düzgünce sokulmuş mavi çizgili bir gömlek vardı. Mevsim sebzeleriyle dolu bir sepeti masanın üzerine bıraktı.

"Benny!" dedi Althea kalkmaya çabalarken. Adam ona doğru koşup kadına nazikçe sarıldı.

"Merhaba, Althea," dedi. Kadının ne kadar zayıf düştüğünü görünce sesi, neşesini kaybetti. "Bugün nasılsın?"

Althea ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Epey yorgunum. Marigold sana yardım etsin," dedi ve kıza döndü. "Mari, işte kendi başına ilgileneceğin ilk müşteri."

Marigold adama doğru heyecanla koştu. "Sorun nedir, Bay Benny?"

"Yalnızca bir saman nezlesi. Baharın sonlarına doğru havanın nasıl olduğunu bilirsiniz, her zaman her yer polenlerle kaplıdır. Yılın bu zamanı için mucizevi bir iksiriniz olmasını umuyordum."

"Sizin için hemen hazırlayabilirim," dedi ve büyü kitabını açıp malzemeleri topladı. Bu, basit gibi gözüküyordu. Arı poleni, propolis, nane özü ve siyah adaçayı balı kullanması gerekiyordu. "Kaç kavanoz lazım?"

"Ne kadar varsa o kadar alacağım," dedi Bay Benny.

Althea onu hafifçe dürttüktan sonra, "Sadece *bir* kavanoz alacak, Marigold," dedi. Sonra sinsice gülümseyen Bay Benny'ye gözlerini dikti. "Daha yeni başladı, Benny. Uğraşma kızla. Marigold, ilerisi için söylüyorum: Her müşteriye bir iksir yeter. Seni fazla çalıştırmalarına izin verme," diyerek kızı da uyarmayı ihmal etmedi. Marigold gülümseyip başıyla onayladı.

“Eh, bir uyum sürecine ihtiyacı var, değil mi? İlk başlarda sana da zor anlar yaşattırdım,” dedi Bay Benny, Althea’ya.

“Bana hâlâ zor anlar yaşıyorsun, Benny. Hiç bitmedi ki.”

Bay Benny tatlılıkla iç çekti. “Seni özlüyorum, Althea. Torununla geçirdiğin vakti bölmek istemedim ama... bilirsin...” dedi kibar bir gülümsemeyle. Althea göz temasını sürdürürken yanakları kızardı.

“Buyurun, Bay Benny,” dedi Marigold adama küçük bir şişe uzatarak.

“Çok teşekkür ederim, Bayan Marigold,” diyen Bay Benny daha sonra Althea’ya döndü. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, hanımefendi?”

Althea omuzlarını geriye atıp başıyla onaylamadan önce bir süre yere baktı. “Var. Yarın sabah buraya tekrar gelmelisin, Benny. Tamam mı? Yarın sabah sana ihtiyacım olacak.”

Benny başıyla onayladı. Birbirlerine uzun süre baktılar, o anların sessizliğinde Marigold’un çözemediği bir konuşma döndü. Althea adama seslendiğinde Bay Benny gitmek üzere dönmüştü bile. Uzun bir duraklama oldu.

“Evet?” dedi Bay Benny.

“Ben...” Althea durdu. Önce Marigold’a sonra Bay Benny’ye baktı. “Sana teşekkür etmek istedim. Son zamanlarda mutlu anılar biriktirdiğimi fark ettim, en sevdiklerimin çoğunda sen varsın.”

Bay Benny’nin yüzünü yumuşak bir gülümseme kapladı. Pencereden sızan ışık, yuvarlak gözlerini parlatıyordu. “Ne var biliyor musun? Komik ama,” dedi hafif bir kahkaha atıp, “yaşımdan olsa gerek, nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum. Sanırım sadece etrafında olmama izin vereceğin kadar iyi bir izlenim yarattığım için minnettarım.”

Althea yumuşak bir gülümseme bahsetti. “Yarattın.”

Daha sonra Bay Benny eğilerek kapıdan çıktı ve Althea, artık görünmeyecek kadar uzaklaşana kadar onu izledi.

“Bu adamı seviyorum,” dedi iç çekip geriye yaslanırken.

Büyükannesinin kanepeye çöküşünü izlemek Marigold'un içini sızlatmıştı.

"Yatağına gitmek ister misin, büyükanne?" dedi kadını daha rahat ettirmenin herhangi bir yolunu arayarak.

"Evet, tatlım. Ayakta duramayacak kadar yorgun hissetmeden önce gitsem iyi olur." Althea bunu söylerken gülse de sesinde gerçeği söylediğini gösteren bir ton vardı. Marigold odaya girerken kadının ağırlığını olabildiğince taşımaya çalıştı. Büyükannesini yatağına yatırdı, üstüne bir battaniye daha örttü ve yatağın karşısındaki sallanan sandalyede yerini aldı. Yanındaki kitabı açıp ayrıca içinden çıkardı ve en son kaldıkları sayfada göz gezdirdi.

"Seni uyarmalıyım, bu romantik bir kitap malum. Bir sonraki bölüm biraz... detaylı diyelim. Atlayayım mı?"

"Sakın ha! En iyi yeri orası, devam et," dedi Althea eliyle zayıf bir hareket yaparak. Marigold yüksek sesle güldü.

"Çok kötüsün!"

"Sadece mükemmel bir edebî zevke sahibim. Hadi oku," dedi Althea. Marigold başlamadan önce kendini toparladı. O okurken ikisi de yüzleri kıpkırmızı olana kadar kıkırdadı. Kitabın sonuna geldiklerinde Marigold evi toparlamak için kadının yanından ayrıldı. Öğleden sonrayı tamamen arılarla ilgilenerek, kovanları inceleyerek ve peteklerin içinde yuvalanmış yavruları kontrol ederek geçirdi. Saman nezlesi ilacından bir ölçü daha yaptı ve onu şişeleyip mutfağı temizledikten sonra kalan zamanını kendisi ve Althea için mantar yahnisi ve ekmek rulolarından oluşan bir akşam yemeğini özenle pişirmek için kullandı.

"Sence arılar ne zaman yeni bir hasat için yeteri kadar bal üretmiş olur?" diye sordu büyükannesine.

"O kadar ileriye düşünmedim açıkçası, tatlım." Korkunç şaşkınlığı Marigold'un canını kadının düşündüğünden çok daha fazla yakmıştı.

"Eh, ben çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum. Ne kadar hızlı doldurduklarını görmek beni şaşırtıyor."

“Mükemmel varlıklardır,” diyerek onu onayladı Althea gözlerini açık tutmak için çabalarken. Bir anda uykuya dalıp uykusunda gülümsedi. Büyükannesi bir anda hoplayıp uykudan uyanana kadar Marigold onun nefesleri arasında geçen saniyeleri saydı. “Üzgünüm, Marigold. Bir rüya görüyordum da.”

“Ne gördün? Gülümsüyordun.”

Yatağa iyice gömülürken gözleri kapandı, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. “Arkadaşlarımı gördüm, yine genç kız olduğumuz zamanları... Uyuduğumda onlarla birlikteyim, yaşızım. Hepimiz uzun örgülü saçları ve süt dişleri olan çıplak ayaklı kızlarız.”

“Bu çok hoş, büyükanne. Arkadaşlarıyla tanışmayı çok isterim.”

“Şimdi hepsi öteki tarafta, tatlım. Beni bekliyorlar.”

Sessizlik havayı ağırlaştırmıştı. Marigold tırnaklarıyla oynayıp yanağının içini ısırdı. “Eh, umarım sabırlıdırlar.”

Althea gözleri kapalı olmasına rağmen gülümsedi. “Biliyorsun, ben de bir gün öteki tarafta seni bekleyeceğim. Senin için hep orada olacağım.”

Marigold yatağın yanına gidip büyükannesine sarıldı. “Biliyorum. Sarı çiçeklerde olacaksın.” Kadının yanağını öpüp, “Seni bırakayım da rüyalarına dön. Sabah görüşürüz,” dedi.

“Mari...” dedi Althea kızı odadan çıkmadan yakalayarak. “Seninle çok gurur duyuyorum. Mükemmel bir Bal Cadısı’sın, geliştiğini görebildiğim için çok şanslıyım. Seni seviyorum, tatlım.”

Marigold’un kalbi, içini gıdıklayan bir sevgiyle dolup taşıtı.

“Ben de seni seviyorum, büyükanne. Her şey için teşekkür ederim. Dünyaya getirdiğin güzellikleri görebildiğim için minnettarım. Aynılarını yapmayı bana da öğrettiğin için onur duyuyorum. Beni olmam gereken yere getirdiğini biliyorum.”

Marigold cümlesini tamamladıktan sonra odasına döndü, mumunu söndürüp yatağma girdi. Ne var ki bütün gece uyu-yamadı. Gece boyu göğsünü yakan bir korku hissetti. Bir yanı büyükannesinin son günlerini yaşadığını biliyordu ancak diğer

yanı bu gerçeği tamamen reddediyordu. Bal Cadısı'nın evini Althea Murr olmadan hayal etmek imkânsızdı. Kendisini de yanında büyükannesi olmadan düşünmek aynı şekilde olanaksız geliyordu ona. Marigold kadını hayatı boyunca sık sık görmemişti belki ama onun sevgisini her zaman hissedebilmişti ve bir yanı sürekli ona bağlıydı. Nedenini şimdi daha iyi anlıyordu.

Büyükannesi göçüp gittiğinde ne hissedecekti? Aniden kurgularına saplanan, bıçak gibi yan tarafına giren bir acı canlandırdı gözünde. Aralarındaki bağın somutlaştığını ve bir kemik gibi kırıldığını düşündü. Her bir zerresi, tam da Althea'nın öldüğü an acı hissetmeyi bekliyordu. İki kişi bu denli benzerken ve bu kadar sihirli bir bağla bağlıyken birinin diğerinin hayata veda edişini hissetmemesi imkânsız gibi geliyordu.

Sabah havasında herhangi bir şeyin farklı veya yanlış olduğunu gösteren bir belirti yoktu. Uyku mahmurluğu Marigold'un sezgilerini köreltmmişti. Yeni güne başlamak için giyinirken acele etmedi. Beyaz, uçuşan bir elbise giyip saçına en sevdiği sarı kurdelesini bağladı. Mutfağa yöneldi ve Althea'nın kapısına gitmeden önce iki fincan kahve hazırladı.

İçeri girdiğinde hiçbir şey hissetmedi.

Anladığındaysa her şeyi aynı anda hissetti.

Kahve fincanlarını yere düşürdü ve büyükannesinin yanına koştu. Yatakta, sarı battaniyelerin altında, nihayet huzura kavuşmuş gibi görünen Althea Murr yatmaktaydı. Marigold bugünün yaklaşmakta olduğunu bilse de kendini bu manzaraya hazırlayamamıştı. Şimdiyse çığlıklarını içinde tutamıyordu. Sesi o kadar güçlü bir şekilde yankılanmıştı ki adanın ağaçları bile sarsılmıştı. Yapraklar, gözyaşları gibi yere süzüldü. Yerde ağlayarak geçirdiği zaman ona sonsuzluk gibi gelmişti ancak bir çift güçlü kolun onu kucaklayışı da aynı derecede ani olmuştu. Uzun bir sakal yanağını gıdıkladı, Marigold göz ucuyla baktığında çarpıcı kırmızı askıları tanımıştı.

“Hatırladım,” dedi adam. Ağır gözyaşları Marigold’un başının üzerine düşüyordu.

“Bay Benny,” diye inledi Marigold, adam saçlarını okşarken. Althea bir önceki gün Bay Benny’ye o sabah gelmesini söylemişti. Büyükannesi vaktinin dolmak üzere olduğunu biliyordu ve o an yalnız olmadığı için hiç olmadığı kadar minnettardı. Adamın kollarında sakinleşmeye başlamıştı ama büyükannesine tekrar bakacak gücü bulamadı kendinde yine de.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye ağladı.

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedi Bay Benny usulca. Neden bahsettiğini soracak mecali yoktu. Birlikte ağlarken kederlerinin gücü güneşi sabit tutuyor, zamanın akıp gitmesini önlüyordu âdeta. Saniyeler de geçmiş olabilirdi, saatler de... Ama bunun bir önemi yoktu. Birlikte yas tutmalarının vakti gelmişti ve tüm dünya onların soluklanmasını bekleyecekti.

“Seni görmeye gitmeden önce büyükannele konuşmuştuk,” dedi Bay Benny. “Bana vaktinin dolmak üzere olduğunu söyledi. O gittiğinde ne yapmam gerektiğine dair talimatlar vermişti.”

Marigold başıyla onayladı. “Benim ne yapmam gerekiyor?”

“Hiçbir şey, Marigold. Huzurlu bir yere git. Ben her şeyle büyükannenin istediği gibi ilgileneceğim.” Marigold ona tekrar sarılıp kollarını adamın etrafına sıkıca sardı.

“Tanrı sizi korusun, Bay Benny. Teşekkür ederim,” derken geri çekilip adamın tatlı gülümsemesini gördü. Ardına bile bakmadan evden çıktı.

Arılığa doğru ilerledi; burada, vızıldayan arıların sesiyle ve kelebeklerden oluşan bir renk cümbüşüyle karşılandı. Yavaşça her kovanın yanından geçip hafif bir tıklatmayla onlara haberi fısıldadı. Arılar kovanlarından dışarı süzülüp kızın vücudunun etrafında uçtu. Bu küçük varlıklar âdeta onun kederini hissediyor ve huzuru bulmasına yardımcı olmaya çalışıyordu. Arılar onu vahaya yönlendirdi. Marigold burada yumuşak yeşil çimenlerin üzerine uzanıp berrak, durgun gökyüzünün altında biraz dinlendi.

Innisfree, Althea'nın yasını tutacaktı. Marigold ise büyükannesinin bir zamanlar üstlendiği sorumlulukları yerine getirebileceğinden şüpheliydi. Elbette bunun için eğitim almıştı ancak bu sabaha kadar tek başına kalacağı günler çok uzak görünüyordu. Şimdi Innisfree'nin Bal Cadısı yalnızca kendisiydi ve başarısız olma şansı yoktu. Gözyaşları yüzünden aşağı akarak onu çevreleyen çimenlere damladı. Küçük bir arı, kolundan yukarı doğru uçarak burnunun ucuna kondu. Kızı gülümsetene kadar vızıldayıp etrafında dolanarak onu gıdıkladı, sonra da uçup gitti. Marigold ayağa kalkıp çiçek kokusunu derince içine çekti; rüzgâr, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını okşuyordu. Esinti çimlerin ve ağaçların arasından süzüldü, sonra giderek güçlendi. Marigold dans eden ağaçları izlemek için durduğunda aniden her yanında sarı çiçekler filizlenmeye başladı. Birkaç saniye içinde ağaçlar parlak sarı çiçeklerle kaplandı ve yapraklar, yazın görmesi imkânsız olan kar taneleri gibi yağdı. Marigold'un etrafında dönerek onu dansa kaldırdılar; o da çayırdaki çılgınca döndü. Adım attığı her yerde o gider gitmez yeni sarı çiçekler türüyordu. Tüm çayır yumuşak, sarı bir denize dönüşmüştü. Marigold büyükannesinin varlığının burada, onun yanında olduğunu biliyordu.

"Beni duyabiliyorsan," diye lafa başladıysa da gözyaşları konuşmasını engelledi. Rüzgârla konuştuğu için bir aptal olduğunu düşünüyordu. Yine de hıçkırıklarını bastırıp içindeki hisse karşı durdu.

"Büyükanne, beni duyabiliyorsan seni sevdiğimi ve asla yüzüstü bırakmayacağımı bil," dedi Marigold. Ayaklarının dibindeki bir çiçek parlamaya başlayıncaya kadar bekledi. Gülümsedi ama çiçekleri kopararak onlara ısıltılarını kaybettirmek istemedi. Batan güneşin ışığında Marigold arılarla birlikte eve dönüş yoluna koyuldu.

Eve vardıklarında arılar kovanlarına döndü, Marigold da basamaklarda oturmuş olan Bay Benny'nin yanına gitti.

"Merhaba, Bayan Marigold," dedi adam kibarca.

“Merhaba, Bay Benny,” diye cevapladı Marigold gerginliğini saklamayı beceremeyerek. Adam sohbetle vakit kaybetmeden kıza elini uzattı.

“Onu görmek ister misin?” diye sordu, Marigold da adamın elini tutup peşine düştü. Evin çevresinde dönüp arılığın karşısındaki boş alana doğru gittiler. Orada, çimenlerin ortasındaki yeni sürülmüş toprak parçası, yalnızca dakikalar önce çayırdaki açmasını izlediği sarı çiçeklerin aynalarıyla süslenmişti. Althea’nın gömüldüğü yerin yanına rüzgârda şarkı söyleyen bakır rüzgâr çanları asılıydı. Mezar taşı yoktu ancak gerek de yoktu. Burası Althea Murr’un son dinlenme yeri. Orayı işaretleyen bir şey olmadan da bu hissediliyordu. *Landvættir*’lerin hepsi Marigold’un arkasında toplanıp sakinleştirici varlıklarını gösterdiler ve ne olursa olsun burayı güvenli tutacaklarına dair söz verdiler.

Dünya yıkılsa bile güneşin beyazlattığı kemikleriyle burayı korurlardı.

“Mükemmel,” diye fısıldadı Marigold.

“Beğenmenize sevindim,” dedi Bay Benny. Sonra cebinden Althea’nın arılıkta çalışmadığı günler taktığı yüzüğü çıkardı. Üzerinde küçük sarmallar olan, minik zümrütlerle süslü altın bir yüzüktü bu. Adamın elleri titriyordu.

“Bunu almanı istedi,” dedi.

“Çok güzelmiş,” dedi Marigold yüzüğü parmağına takarken. Biraz kirli ve fazla büyüktü ama mükemmeldi. Sahip olduğu en önemli şeydi.

“Şimdi sizi yalnız bırakayım, Bayan Marigold. Başınız sağ olsun. Size dönmem biraz zaman alırsa lütfen kusuruma bakmayın. Yakında dönerim ama biraz zamana ihtiyacım var. Her şeyi hatırladığımdan emin olmalıyım.”

Marigold gülümsedi ve başıyla onayladı, adamın Althea’yla olan her anısını aklına kazıma isteğini çok iyi anlıyordu. Kendisi de buna zaman ayırmaya niyetliydi, günlüğünü hikâyelerle doldurmak istiyordu. Bay Benny yanından ayrılırken o da büyükannesinin mezarına gitti ve bütün geceyi orada ağlayarak geçirdi.

İkinci Kısım

1831 yılının kışındı ve Marigold Claude yirmi ikinci yaş gününü yalnız başına kutluyordu.

O günü en sevdiği şeylerle doldurmuştu: yaz meyveleriyle, *Earl Grey* çayla, büyü yapmakla ve bal arılarıyla. Taze ayçiçekleriyle, sarı kurdelelerle, hayallerle ve ninnilerle.

Böylesine kaybolmuş olmayı kabul edilebilir kılan gençliğini düşündü. Her geçen yılda bunun ellerinden nasıl da kayıp gittiğini... Bir önceki doğum gününü ve o zamandan beri hayatının ne denli değiştiğini düşündü uzun uzun. Althea'nın zümrüt yüzüğü boynundaki gümüş zincirden sarkıyor, ona sahip olduklarını ve kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Elindeki ballı kek, kaplama sayesinde dik duran tek bir mumun ışığıyla parlıyordu. Tek bir dilek için tek bir mum: Bir daha ki doğum gününü yalnız kutlamamak.

IO

Takip eden aylarda Marigold işlerine büyükannesinin kaldığı yerden, açılıştan melodiye geçen bir opera misali devam etti. Büyükannesinin aralarından ayrıldığını haber vermek için babasına bir mektup yolladı, mektubu annesine yazacak gücü kendinde bulamamıştı. Kız Bardshire'a gittiğinden beri hiç mektuplaşmamışlardı, belki de annesi durumdan gayet memnundu. Stokları tamamen yenileninceye kadar mevsimlik iksirlerini yapmaya devam etti, daha sonra da ilginç karışımlar denemeye başladı. O dönemler az müşterisi vardı. Bay Benny müşterilerin ona yas tutması için istediği kadar zaman verdiğini söylemişti. Bu da ona deney yapmak için bolca zaman veriyordu. Şu zamana kadar, gece boyunca ateşin güvenli bir şekilde yanmasını sağlayan ve tüm evi taze limon gibi kokutacak iki büyü yapmıştı.

Müşteriler nadiren de olsa geldiğinde ustaca prova ettiği bir monologla büyükannesinin ölümünden bahsederdi. Kibar ve ilgililerdi ama asla oyalanmazlardı. Bazıları başsağlığı dilemek için hediyeler getirirdi; turşular, seçme çay fincanları... Bir adam, el yapımı mavi bir battaniye getirmişti. O gün büyükannesinin ölümünün üzerinden tam dört ay geçmişti. Marigold'un yası da mevsimlere göre hareket ediyordu. Çiçek açıp çürüyor, küçülüp büyüyordu. Tıpkı kış gibi yası da elbet bir gün bitecekti. Her geçen gün görevinde daha özgüvenli oluyordu. Bay Benny'nin de yardımıyla evi kendi zevkine göre düzenliyordu, böylece eğer bir gün misafirleri gelirse onlara daha fazla oda ayırabilecekti.

Eskiden büyükannesinin olan odaya dönmek haftalarını almıştı ama gittiğinde odanın tamamen farklı bir yer olduğunu gördü. Bay Benny sadece büyükannesinin gömülmesiyle ilgilenmekle kalmamış, odasının bambaşka bir yere dönüşmesine de yardımcı olmuştu. Orada yasın anıları yoktu. Ölümün kalıntıları da yoktu.

Artık bir kütüphaneydi.

Duvarlardaki raflar, Althea'nın bir zamanlar kulübenin her yanına rasgele dağıttığı kitaplarla doluydu. Akla gelebilecek hemen her konuda kitabı vardı. Bazı klasikler, biraz masal kitabı, sonsuz sayıda romantik kitap ve elbette Althea'nın büyü tariflerinin yer aldığı, sayfaları lekeli günlükler. Masası, içeriği ışıkla dolduran büyük pencerelerin yanındaydı. Duvarın tam ortasında duran, üzerine yeni çarşaf serilmiş yeni yatak, eskisinin yarısı büyüklüğündeydi ve iki beyaz kitaplıkla çevriliydi. Her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Althea burada olsa kitap raflarını görüp söylenir, yine de bu yeni görünümü çok beğenirdi. Marigold onun sesini kulaklarında duyar gibi oldu: *Benim kitaplarım da kendine göre bir düzen içindeydi. Ayrıca neyin nerede olduğunu da gayet iyi biliyordum.*

Eve yolladığı ilk mektuba bile cevap alamamıştı. Yine de masasında bir şeyler karalarken kendini yeni bir mektup yazarken buldu.

Sevgili Aster,

Seni çok özledim. Sanıyorum ziyaret etmek istesen burayı çok severdin. Büyükanнемizin eski odası şimdi içinde boş bir yatak olan bir kütüphane ve çalışma odası. Misafir odasına da yeni bir nevresim takımı serip taze çiçekler koydum. Tabii sen geldiğinde farklı bir buket olacaktır. En sevdiğin çiçek neydi?

İngilizlerin kahvaltılı gayından nefret ettiğini biliyorum ama bir kere de içine biraz lavanta ve bal koymayı denesen? O zaman belki hoşuna gider, hem olur da bir gün kendini yine Sör Kentworth'un deneysel operalarından birinde bulursan boğazını da yumuşatır. Uzun bir iş gününden sonra biraz rahatlamak

istediğimde bu çay çok iyi geliyor. İş demişken... burada iş hiç bitmiyor ama inan çok keyifli. Anılarla ve kelebeklerle ilgileniyorum. Her kullanışında sihrimin daha da güçlendiğini hissediyorum. Tanıştığım müşteriler de her zaman çok kibar.

Lütfen cevap yaz ve bana orada yaptığın her şeyi en ince detayına kadar anlat. Frankie'nin antikalarından ve babamın son resimlerinden bahsetmeyi de unutma. Annemden de bahset. Bana hâlâ kızgın mı? Bunu sorduğumu ona SAKIN söyleme.

Seni özlüyorum. Daha önce de yazdım biliyorum ama inan bana tekrar etmeye değer.

Tüm kalbimle,
Marigold

Mektubunu katlayıp bir zarfa koyduktan sonra balmumu ile ağzını mühürledi. Bay Benny onu alıp kardeşine yollayacaktı. Adam, hiç sahip olmadığı büyükbabası gibiydi ve Marigold hayatında olduğu için ona nasıl teşekkür edebileceğini hâlâ bilmiyordu. En az haftada bir, bostanında yetiştirdiklerinden getirdikçe ona hâlini hatırlarını sorardı. Sık sık birlikte lavanta şuruplu Earl Grey çayı içer, Althea'yı anarlardı. Marigold senelerini büyükannesini tanımadan geçirmişti, o yüzden onu tanıyan birinden hikâyeler dinlemek kaybettiği zamanı telafi ettiğini hissettiriyordu. August'un ziyarete gelmesini çok isterdi; mümkünse yanında nahoş erkek arkadaşı ve kızıl saçlı cadaloz arkadaşı olmadan. Genç adamın Edmund'a olan hayranlığını anlayabiliyordu, kendini beğenmiş bir adama âşık olmanın ne demek olduğunu bilirdi. Yine de August gibi nazik birinin Lottie gibi bir kadınla bu kadar yakın arkadaş olabilmesi şaşırtıcıydı. Belki de içinde ilk tanıştıklarında gördüğünden daha fazlası vardı ancak ilk izlenimler çoğu zaman doğru olurdu. Lottie büyük olasılıkla kaba biriydi.

Açık pencereden içeri giren esinti, evi soğuk havayla doldurdu. Tam camı kapatmaya gidecekti ki aniden içeri giren turuncu bir varlığı görüp duraksadı.

Varlık değil, bir kedi... Chesha gibi ruh değil, gerçek bir kedi.

Büyükannesi mucizevi bir şekilde otuz yıl yaşayan bir kedisi olduğundan bahsetmişti. Burnunun etrafındaki küçük beyazlık dışında tüylerinin renginin büyük bir kısmı korunmuştu. Şimdi adını hatırlaması lazımdı.

Cindy miydi? Moonshine miydi? İkisi de çok doğru gelmemişti ama aklına başka bir şey de gelmiyordu. Sarman kedi ona yaklaşıp Althea olmadığını fark edince yüksek sesle miyavladı.

“Merhaba, kedicik,” dedi kız gerginlikten titreyen sesiyle. “Benim adım Marigold. Ben sahibinin torunuyum. Eh, sanırım yeni sahibin benim.”

Kedi konuşamadığı için yanıt vermemişti ki bu da Marigold’u hayal kırıklığına uğrattı. Bu toprakların birçok büyülü özelliği olduğu düşünülürse kedinin konuşması pek de imkânsız olmazdı. Ne yazık ki kedi en azından koklanabilecek kadar nazik olduğuna karar verene kadar ona bakmakla yetinmişti. Daha sonra başını yavaşça okşatıp kıza sokuldu. Daha da yakına geldiğinde kedinin lacivert bir tasma ve isimliği olduğunu görebildi.

“Cindershine!”

Adını duyan kedi hevesle miyavladı. Kız, Cindershine’in önüne oturarak onu sevmeye devam etti, bu sırada kedi de katladığı bacaklarına tırmanıp mırlamayı sürdürdü.

“Ah, ben de seni çok sevdim, Cindershine. Ne tatlı bir çocuksun!”

Uzun bir deneme yanılma sürecinden sonra kediye eğlendirmek için eğreti bir oyuncak yaptı. Onunla oynarken tahmin ettiğinden çok daha fazla zaman geçirdi. Ne kadar yalnız düştüğünü fark etmemişti, bu küçük arkadaş bile onda büyük etki bırakıyordu. Akşam yemeği için sebzeli güveç yapıp bir kısmını Cindershine’la paylaştı, birlikte ateşin karşısında yemek yediler. Çoğunlukla akşam yemeğinden sonra gece yürüyüşüne çıkardı. Bu sefer Cindershine da onun peşine takılmıştı. Karla kaplı yolda yavaş yavaş yürüyüp güneşin göle karışmasını izlediler. Marigold, karanlık çöktüğünde ortaya çıkan yıldızları izleyip bir

mesaj vermelerini bekledi. Bu aralar dünya çok sessizdi, artık önceden nefret ettiği sesleri bile özleyecek noktaya gelmişti.

Faytonların çarpan kapıları.

Porselen fincanlarda tıkırdayan çay kaşıkları.

Ailesinin o hiç sevmediği lakapla ona seslenmesi. Bir anlığına tekrar Mari olmak için neler vermezdi.

Ama artık sadece Marigold'du ve yapayalnızdı.

"Biliyor musun?" dedi yanındaki kedi dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye. "En son ne zaman yaşitlarımla doğru düzgün bir diyaloga girmeden bu kadar uzun zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Müşterilerim çok kibar ama her zaman alelacele gidiyorlar. Öyle ki artık tartışacak birine bile razıyım. Gökten ters bir cevap gelmesine bile..." İskelenin kenarında ayakta durdu. "Merhaba, ruhlar! Aranızda konuşabilen var mı?"

Gölün karşısındaki kuğu Odessa'dan bir şıpırtı, çok arkasındaki Talaya'dan bir tıslama ve yanındaki Cindershine'dan bir mırlama duydu. Onun dışında hiçbir şeyden ve hiç kimseden tek bir kelime bile çalınmadı kulaklarına.

Tam içeri girmek için arkasına dönecekti ki ürkütücü şekilde tanıdık gelen bir manzarayla karşılaştı; gölün karşısında, Hazelwood Ormanı'nın derinliklerinde bir ışık titreşiyordu yine. Ayak parmakları gerginlikle kıvrıldı. İçgüdüleri bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu ama Althea'nın telaşlanmasına gerek olmadığını söylediğini hatırladı. Kır evine dönüp yatağına girerken büyükannesinin haklı olmasını umuyordu.

II

Innisfree'ye mektup alışverişi çok uzun sürüyordu. Frankie'nin cevabının eline ulaşması dört haftadan uzun sürmüştü, Aster'ın mektubu nihayet geldiğindeyse bahar tomurcukları, erimeye yüz tutmuş dondan azimle yükseliyordu.

Sevgili Mari,

Ben seni daha çok özledim! Sakın bu konuda benimle tartışayım deme, inatçı ablam. En sevdiğim çiçeği unutmuşsun, birbirimizden uzakken başka neler unuttun? Hatırlatayım; adım Aster Claude, en sevdiğin kardeşim ve en çok ağelya çiçeklerini severim.

Neler yaptığıma gelecek olursak... Bay Woodrake'le ilgilendiğimi söylemekten heyecan duyuyorum. Babamın ona resim dersi vermesi vesilesiyle tanıştık. Daha sonra bana onun için model olup olamayacağımı sordu. En yeteneklilerden değil ama çok kötü olduğunu da söyleyemem. Yeteneklerinin birlikteliğimiz süresince gelişmesini umuyorum. Belki ziyarete geldiğinde onun yeteneklerini zenginleştirecek bir büyü yapabilirsin! Sadece bir düşünce tabii. Yeni becerilerinin neleri kapsadığından emin değilim ama şunu bil ki seninle gurur duyuyorum, hem de ölçülemeyecek kadar.

Sen bu mektubu okuduğunda bahar gelmiş olacaktır. Madem artık en sevdiğim çiçeğin ne olduğunu biliyorsun, o zaman cevabınla birlikte kurutulmuş bir ağelya da yollamanı bek-

liyorum. Hepimiz seni derinden, tüm kalbimizle özledik. Frankie herhangi birisiyle birliktelik düşünmediğini iddia ediyor ama bence yalan söylüyor. Bir beyefendiyle gerçek bir bağ kurmakta zorluk çekiyor ama aşkı arzuladığını söyleyebilirim. Sen gittikten sonra babam bir süre resim yapmadı ama yavaştan bahar geldiği için tekrar ilham bulmuş gibi görünüyor. Buraya gelip macera dolu hikâyelerini anlatmanı hevesle bekliyoruz.

Tüm kalbimle,
Aster

Not: Anneme de yazmalısın. Öfkeli değil ama “zorlu sınavından” beri epey karamsar. (Artık buna böyle diyoruz: zorlu sınavın. Annem, Frankie’nin “ürkütücü ritüel” demesinden pek hoşlanmadı.)

Marigold’un hatırladığı kadarıyla Bay Woodrake son derece kibar biriydi. Kendisinden yaşça çok küçüktü, o yüzden pek uzun konuştukları söylenemezdi ama Aster’ın yargısına güvenirdi. Zavallı Frankie, tabii. Çocukluğundan beri hep romantik bir kişiliği olmuş ama hiçbir zaman hayatına biri girmemişti. Çok seçiciydi, öyle olması da gerekiyordu. Sanat olsun diye kalp kıran Bardshire çapkınlarından çok daha iyisine layıktı. Tam gözleri son cümlelerin üzerinde dolanırken kapı çaldı, bu ses onu daha önce hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Herkes ve her şey annesi hakkında derin düşüncelere dalmaktan daha iyi olurdu. Yüzüne en geniş gülümsemesini yerleştirip kapıya doğru ilerledi ve kolu çevirdi.

Evrenin kendine has bir mizah anlayışı olduğundan kapıda kırmızı dudaklı gülümsemesini takınan June Fairmon’ı gördü. Bu sefer uzun boylu, kızıl saçlı bir adamla gelmişti, belli ki ruj işe yaramıştı.

“Ah, merhaba! Marigold’du değil mi?”

“Evet,” dedi Marigold kendini gülümsemesini korumaya zorlayarak. Rahatsız edici bir sessizlik, aralarında uzayıp gidiyordu. Sonra nihayet June, “İçeri girebilir miyiz?” dedi.

Marigold yumuşak bir tonda gülerek onlara içeri girmelerini işaret etti. "Tabii, kusuruma bakmayın." June'un kolundaki adama bakarak, "Siz de Bay Ayles olmalısınız," diye ekledi.

"Evet, ben Lachlan. Nereden bildiniz?"

"Cadı içgüdüleri diyelim," dedi Marigold, Althea'nın sık sık kullandığı gizemli tonlamayla. Daha sonra Lachlan'ın görmeyeceği şekilde June'a göz kırptı.

"Lachlan ile evlendik, ben artık June Ayles'im!" June kollarını Lachlan'm beline dolayıp yanağına parlak kırmızı bir öpücük kondurdu. Eliyle çenesini tutup, "Benim kucak seven yakışıklı ördeğime de bak!" dedi.

"Sen de benim küçük, kusursuz aşk güvercinimsin," dedi Lachlan burnunu yeni eşininkine sürterken. Marigold bu çifti izlerken mide bulantısını bastırmak için yutkunmak zorunda kalmıştı. Eskiden rahatsız edici tüm çiftlerin Bardshire'da yaşadığını zannederdi ama artık Bay ve Bayan Ayles'in "şimdiye kadar tanıştığı en sinir bozucu aşk hastası çift" unvanını almak için yarıştığını düşünüyordu.

"Tebrikler," dedi. Kapıyı arkalarından kapatmak için döndüğünde gözlerini devirme fırsatını sonuna kadar değerlendirdi.

"Althea nerede?" diye sordu June oturma odasına göz atarak.

Büyükannesinin adını duyunca aniden bütün vücudunun karıncalandığını hissetti. "June, otursan iyi olur."

Kadın ani bir nefes aldı. "Yoksa?.."

Marigold başıyla onayladı. "Sekiz ay kadar önce, yaz biter bitmez."

"Ah, çok üzgünüm!" diye bağırarak June, Marigold'a sıkıca sarıldı. Kız da beceriksizce karşılık verdi ve Althea'nın kibar olmasını isteyeceğini hatırlattı kendine.

"Teşekkür ederim, June, minnettarım," dediyse de sesi June'un suratını ezen omzunda kaybolmuştu. June onu öyle ani bir şekilde bırakmıştı ki Marigold az kalsın sandalyesine yapışacaktı. Kadın daha sonra kendini Lachlan'ın kollarına attı.

"Ah, sevgilim, bu haber kalbimi öyle kırdı ki! Althea bir azi-

zeydi, hepimizin arasmda bir azize! Bal Cadısı olmadan ne yapacağız şimdi biz?”

Lachlan eşine sarılıp saçını okşuyor, kulağına rahatlatıcı kelimeler fısıldıyordu. Onları izleyen Marigold'un midesi düğümlemişti. Kıskanmamıştı; öyle bir eş, isteyeceği en son şeydi. Onları izledikçe hayatı boyunca birinin karısı olmayacağı için minnettar hissediyordu. Bu ikisi, sürekli olarak birbirlerine ve çevrelerindeki insanlara bir gösteri sergiliyorlardı sanki. Aklına bundan daha yorucu bir görev gelmiyordu. Ne var ki uzun süre yanında olacak bir arkadaşına hayır demezdi. Hayat arkadaşı olabilecek, yalnızca müşterisi olmayacak biri. Ona daha az yalnız hissettirecek herhangi biri, herhangi bir şey...

“Eh, artık Bal Cadınız benim,” dedi.

June yüzündeki yaşları sildi. “Sen Althea'nın yaptığı o mucizevi şeylerin hepsini yapabilir misin ki? Kaba olmak istemem ama Lachlan ile buraya bir isteğimiz olduğu için geldik.”

“June, kibar davran. Tek umudumuzun bizi reddetmesini istemeyiz,” diye azarladı onu Lachlan. Marigold kendisini savunmasını takdir etse de June'un haklı olma ihtimalinden korkuyordu. Bir cadı olmayı seviyor olabilirdi, büyü yapmaya doğal olarak yatkın olduğu da doğrudu ama bir uzman olmaktan çok uzaktı. Her müşterinin bunu ve tecrübesiz olduğunu görmesinden endişe ediyordu ama June'un anında kendisinin bir isteği yerine getiremeyecek kadar kabiliyetsiz olduğunu varsayması kadını haksız çıkarma ihtiyacı hissetmesine sebep olmuştu.

“Sizi temin ederim, elimden geleni yapacağım. Neye ihtiyacınız var?”

Lachlan ve June derin bir nefes alıp aynı anda konuştu: “Bir çocuğumuz olsun istiyoruz.”

Marigold'un kaşları havaya kalkmıştı. “Bu kadar erken mi?”

June kollarını göğsünde kavuşturarak, “Eh, üç aydır evliyiz,” dedi.

Marigold'un ağzından bir anda, “Aynen öyle,” çıktıysa da kafasının içinde büyükannesinin sesini duydu. Seçimleri ne kadar

korkunç görünürse görünsün insanları yargılamanın ona düşmeyeceğini söylüyordu. “Demek istediğim... benim yardımımı bu kadar erken mi istiyorsunuz? Eminim ki... bilirsiniz... kendi başınıza denemek istersiniz.”

Gülümsemeleri solmuştu. “Deniyoruz,” dedi June. Kollarını şimdi kendine daha sıkı sarmıştı.

“Anlıyorum,” dedi Marigold sözlerini geri alabilmeyi dileyerek. “Çok üzgünüm, kaba ve duyarsızca davrandım. Size yardım edebileceğimden emin olabilirsiniz.”

Marigold mutfağa geçtiğinde June’un gardı düşmüştü. Güçlü bir doğurganlık büyüsü için malzemeleri hazırlamaya başladı. Akasya balı, karahindiba tohumları, tarçın, gül esansı ve fesleğen. Kuru malzemeleri ezip toz hâline getirdikten sonra küçük bir kavanozda sıvı malzemeleri karıştırıp hepsini birleştirdi. Kavanozun kapağını kapatıp karışımı June’a uzattı.

“Yatmadan önce karnına biraz sür, sonrasında denemeye devam edin.”

Çift, büyüyü hevesle kabul ettikten sonra kapıdan eğilerek çıkarken nazikçe veda etti. Marigold gidişlerini penceresinden izledi. Lachlan’ın eli June’un belindeydi, adımlarını muhteşem bir uyumla atıyorlardı ve her birkaç adımda bir heyecanla öpüşüyorlardı.

Marigold biraz kıskanmış olabilirdi, belki de içinde hissettiği bu ağırlık başka bir anlama geliyordu. Gözleri penceredeki yansımasında sabitlendi. Yüzündeki ifade onu şaşkına çevirmişti, bunca zamandır kaşlarını çattığını düşünüyordu ama onun yerine... yalnızca mutsuzluk vardı. Donuk bakışlar, huysuz ve asılmış bir surat. Banyo yapmalı ya da en azından yüzmeye gitmeliydi ama kim için tazelenenecekti ki? Yardımını isteyenlerin çoğu bundan daha kötü hâldeydi. Müşteriler ve ona eşlik edecek samimi biri aynı şey değildi.

August gitmeden önce bir kere ziyaret etmişti onu. Birkaç ay önce tek başına, babasıyla yaptığı el yapımı mavi bir botla gelmişti. Çay içecek kadar oturmuş, Althea’nın vefatı için baş-

sağlığı dilemişti. Edmund'un şiirle ilgili uğraşlarından ve Lottie onunla alay edip kırılgan egosunu yaralayınca adamın ne kadar alındığından bahsetti. Marigold bunu duyunca kıkırdamıştı. Belki kötü şiire karşı duydukları ortak nefret sayesinde Lottie ile aralarındaki bağı güçlendirebilirlerdi. Bu görüşmelerinden birkaç hafta sonra Marigold, August'u iş gezisine uğurlamak üzere kasabaya gitti. Yanında koca bir sepet dolusu pastane ürünü, şifa için bir kavanoz siyah adaçayı balı ve asla solmayacak bir demet Innisfree çiçeği götürdü. Orada, kalp kırıklığı temalı ve ayrı kalmanın kalbi daha da sevgi dolu hâle getirdiği gibi konular üzerine çekilmez şiirler okuyan Edmund'u, daha da önemlisi Lottie'yi gördü. Kızıl saçları karlı arka planda parlıyor, gözleri yemyeşil ağaçların rengine bürünüyordu. Belli ki bu kadın kış için yaratılmıştı. Marigold, özellikle August'un gözden kaybolduğu anlarda gözlerini ondan alamıyordu. Fakat Lottie kendisinininkinden tamamen farklı bir tutum sergilemeye başladı, hem de kötü anlamda.

"Onu çok özleyeceğim," dedi Marigold.

Lottie yüzüne bakıp güldü. "Onu tanımıyorsun bile."

"Birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz," dedi bu sözlerle içerleyen Marigold.

"Hayır, birbirinizi çocukken *tanıdınız*. Sonra birbirinizi tanımayı bıraktınız çünkü sen gittin. Uzakta olduğun on beş sene boyunca onu özlemedin, şimdi de böyle bir hakkın yok."

"Ormanın cadısı ateşli canavarı uyandırdı," dedi Edmund, Lottie'nin başını okşayarak.

Lottie elini hışımla itti. "August gittiğine göre ikinizi de seviyor gibi davranmak zorunda değilim. Buraya onu geçirmeye geldim ve bunu yaptım da." Bir veda bile etmeden deniz kenarında titreyen ikiliye sırtını dönüp gitti.

Marigold o anları zihninde defalarca kez tekrar oynattı. August'a el sallarlarken her şey gayet yolundaydı. Sonra kız, omzunu Lottie'ninkine dokundurmak gibi ölümcül bir hata yapmıştı. Ona yaklaştığı anda Lottie, bir canavar tarafından ele ge-

çirilmiş gibi bir ifade takınmıştı. Marigold'un dokunuşu kadını tiksindirmişti, bu da hem acı hem de utanç vericiydi. Düşüncesi bile ezilip büzülmesine yetmişti. Lottie'yi bu kadar iğrendirecek ne yapmıştı? Kadın herkese karşı bu kadar kaba mıydı yoksa Marigold *bu derece* nefret edilesi biri miydi?

Lottie ne derse desin August'u gerçekten özliyordu. Kır evini ziyarete geldiğinde yanında saatlerce kalmıştı. Geçmiş yâd etmenin tadını çıkarmışlar, eski anılar hakkında konuşurken yenilerini oluşturmuşlardı. Her zaman kaldıkları yerden devam edebildikleri bir arkadaşlıkları vardı, August geri döndüğünde de aynen öyle yapacaklardı. Bundan şüphe duymuyordu. O ve August sonsuza dek arkadaş kalacaklardı. Maalesef aynısı Lottie ve August için de söylenebilirdi, dolayısıyla bir gün iyi geçinmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaklardı. Lottie'yi bulup kendisinin oldukça iyi biri olduğunu kabul ettirene kadar onunla yüzleşmeyi düşünmüştü ama bu kötü fikir, katıksız yalnızlığının bir ürünüydü sadece. Bunu yapacağına bir büyü yapmayı tercih ederdi.

Aradığını bulana kadar büyü kitabının sayfalarını çevirdi. Çok önemli bir sorun vardı, yalnızlığına iyi gelecek olan büyü için mehtap sefası balı gerekiyordu. Arılara yol gösterebilen bir Bal Cadısı için bile elde etmesi zor bir baldı çünkü mehtap sefa-ları nadirdi. Ancak ve ancak serin havanın mükemmel şartları altında yetişirdi. Sadece dolunay olduğu günlerde açan çiçekler, yalnızca bir gece boyunca kalırdı. Bu gece de dolunay vardı, yani balı hemen yapmak istiyorsa güneş batmadan önce mehtap se-falarının nerede olduğunu bulmalıydı. Aksi hâlde arılara nereye gideceklerini söyleyemezdi.

Göl adasını gözleriyle taradı. Mehtap sefası ağaçları, beyaz çiçekleri olmadığı zaman uzamayı reddeden bodur çamlara benzerdi. Koca bir bahçede bu ağacı görmek kolay iş değildi ve şans hiç yaver gitmiyordu. Saatlerce arayıp hiçbir şey bulamayınca ıslak çimen ve metalik ter kokusuyla kaplı bir şekilde kulübeye geri döndü. Yenilgisi hevesini kaçırmıştı, bir çözüm bulmak için

büyü kitabını inceledi. Yirmi sayfa ileride, kayıp bir saç kurdelesinden dünyanın geri kalanındaki efsanevi varlıklara kadar her şeyi bulabilen bir büyü vardı. Malzemeleriye basitti: adaçayı, yonca balı, çançiçeği yaprakları ve beyaz bir ip. Büyükannesiyile topladığı çançiçeklerinden hâlâ bir buket kalmıştı, anı olsun diye bir kısmını kurutmuştu. Mutfağında büyüünün ıslak malzemelelerini karıştırdıktan sonra beyaz ipi çançiçeği yapraklarının pembe rengini alana kadar karışıma batırdı. İpliği ışığa tuttuğunda büyüünden tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi.

“Beni bir mehtap sefası ağacına götür,” emrini verdiğinde iplik hareket etmeye başladı, Sihir olmadan rüzgârın tersi yönünde böyle salınması imkânsızdı. Marigold ipin gösterdiği yöne doğru yürüdü, ip onu taş patika boyunca aşağı yürüttü. İskeleye ulaşınca ayaklarını onun kenarında dengeledi ancak ip, ağacın daha uzakta olduğunu işaret ediyordu. Gölün içinden geçmesi gerekecekti ancak nereye kadar?

Odessa ayaklarına yaklaşıp onu geri gitmeye teşvik etti. Ruha, ipe güvendiğinden daha çok güveniyordu. Odessa onu uyardıysa gitmeyecekti. Hazelwood Ormanı’na doğru baktığında titreşen ışığın orada olduğunu hatta daha da güçlendiğini fark etti. Artık Marigold’un ışığı görmek için başını sağa sola çevirmesine gerek yoktu. Bir rahatsızlık hissi bütün bedenini kapladı. Çok daha güçlü bir duygu, yalnızlığının bütün ağırlığını bastırmıştı. Korku. Marigold kaygıyla eve döndü ve koruma büyüünü yeniden okudu. Sonrasında koruma için faydalı olabilecek başka bir malzeme bulmak amacıyla büyü kitabını karıştırdı. Yeni bilgilerin ışığında evin her köşesine tuz serpti ve bir biberiye dalma sıkı sıkı sarılarak uykuya daldı.

12

Yalnız geçirdiği ilk yazın başında Marigold, her yeni güne arılarıyla konuşarak ve tozlaşacak yeni bitkileri bulmalarına yardım ederek başlıyordu. Açık bir korulukta arıların ve kelebeklerin oldukça sevdiği bir ayçiçeği bahçesi üzerinde çalışıyordu. Son zamanlarda belirli büyüler için en uygun balları hatırlamak amacıyla bir hafıza tekniği geliştirmişti: Leyl' için lavanta, yalınlık için yonca, tam bir gerçeklik için *tupelo* ağacının kabuğu, koruma büyülerini için kaya meyvelerinden şeftalinin çiçeğine ait bal, sağlık için siyah adaçayı (aslında doğru kelime şifaydı ancak S harfiyle başlayan bir sözcük düşünmek istemişti) ve artan her şey için de akasya balı kullanmalıydı. Öğleden sonralarını büyü kitabına gömülerek geçiriyordu. Şimdiki hedefi, o ayın sonuna kadar tüm şifa bölümünü ezberlemektir. Güneşle birlikte uyanıyordu çünkü daha geç kalkarsa ilk müşterilerini kaçırma riski olurdu. Müşterileri genelde ya şafak vakti ya da akşamın geç saatlerinde gelirlerdi, pek ortaları yoktu. Birinin makul bir saatte gelmesi nadirdi. O günkü ilk müşterisi de kazara çakıyla parmağını koparan bir çiftçiydi. Adamın parmağını yerine taktıktan ve onu evine yolladıktan sonra malzeme dolabına bir göz attı. Lavanta balı stoğu ona sıkıntı çıkaracak kadar azalmıştı. Arılığa gitmek üzere beyaz bir elbise giydi, arılar koyu renkleri sevmezdi. Koyu renkleri ballarmı çalmak isteyen ayı gibi avcılar zannederlerdi.

Arılar onu yüksek sesli vızıltılarla, neşeyle evlerine buyur

* Divan şiirinde mecazi aşk anlamında kullanılır. -yhn

etti. Kız da yüzünde bir gülümsemeyle onları selamladı. Lavanta kovanından balla ağırlaşmış bir iskeleti çekerek süzmek üzere içeri taşıdı. Neredeyse iki kavanozu dolduracak kadar bal vardı, bu da iyi bir hasat olduğu anlamına gelirdi. Boş iskeleti kovana geri götürdüğünde güneşin altında bedenini esnetti ve teninin, sıcak sarı ısının her damlasını emmesini sağladı.

Uzaklardan mavi, küçük bir bot yaklaşıyordu. Kalbi âdeta kanatlanıp uçtu, o mavi botu nerede görse tanırdı. August eve dönmüştü ve nihayet onu tekrar ziyaret ediyordu. Onu selamlamak için koştu, taş patikaya bastıkça çıplak ayakları da yanıyordu.

"August!" diye bağırdı iskelenin kenarından ona el sallarken.

"Merhaba, Marigold," diye seslendi o da bottan. Sesi biraz durgun geliyordu, kötü haberleri gizlemeye çalışıyordu sanki. Marigold onun botu iskeleye bağlayıp karaya ayak basmasına yardım etti.

"Her şey yolunda mı?" Elini omzuna koyup genç adamın dengesini bulmasını sağladı. Güleç yüzü solmaya başladığında Marigold, altında yatan acıyı görebilmişti. Şişmiş gözler, çökük yanaklar, çatlamış dudaklar... Başını iki yana sallayarak, "Maalesef değil," dedi August.

"Sorun nedir?" diye sordu birlikte eve doğru yürürlerken. Tek başına gelmişti ki bu biraz tuhaftı. Döner dönmez uğrayacağı ilk durak olacağını düşünmemişti Marigold, Lottie ve Edmund bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onun yanından ayrılmak istemezlerdi doğal olarak. "Sadık dostların nerede?"

"Lottie'yi öldürsen sihirli bir adaya getiremezsin. Böyle eğlenceli şeylere inanmaz o," dedi August yorgun bir gülüşle. "Edmund'a gelince... görünüşe bakılırsa dönüşümü bekleyecek kadar sabırlı değilmiş. Hayatına devam etmeyi tercih etti."

Marigold öyle ani bir nefes aldı ki neredeyse havayla boğulacaktı. "Ne? Ayrıldınız mı?"

"Öyle görünüyor. Edmund mektuplarma cevap verip bunu bana söyleme nezaketini göstermedi tabii." Marigold sırtını nazikçe sıvazlarken eve doğru ilerlediler.

“Çok üzgünüm, August. Sana böyle davranması hiç adil değil.”

“Belki öyle, belki de değil. Sanırım beni aylarca beklemesini isteme hakkım yoktu. Şefkat görmeden o kadar uzun zaman geçirmek pek kolay değil.”

“Katılmıyorum! Neredeyse beş yılımı şefkat görmeden geçirdim ve gayet iyiyim. Edmund sana bir söz verdi ve zamanın geçmesi ona bundan dönme hakkı vermiyor.”

“Haklısın galiba,” dedi kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmadan hemen önce. “Bir dakika, neden beş yıl dedin? Beş yıl önce ne oldu ki?”

“Annen sana insanların sorunlarına burnunu sokmamayı öğretmedi mi?” dedi Marigold kır evinin kapısını hızla açıp içeri girmeden önce.

August da onun peşinden gidip, “Denedi ama kanımda yok. Burnumu sokmak en güçlü yeteneğimdir,” dedi.

Kapı arkalarından kapandı ve August masanın çevresindeki sandalyelerden birine oturdu. Kalın kirpiklerinin arasından hâlâ ayakta duran Marigold’a bakarak, “Kim kırdı kalbini?” diye sordu.

İç geçiren Marigold karşısına oturdu. Saçlarını yana atıp uçlarıyla oynarken mutfağın penceresinden içeri süzülen esinti, ensesini gıdıkladı. “Gençken kalp kırıcı birkaç küçük olay yaşadım. Kötü yazdığım aşk mektuplarına asla cevap vermeyen bir kız, kötü olacağını bile bile yapma girişiminde bulunduğum portresini çöpe atan bir çocuk... Bir bıçak yarası gibi hissettiren en gerçek kalp kırıklığımsa George’du. İlk ve tek aşkımdı.”

Şimdilerde bunu aşk diye adlandırmak tuhaf geliyordu. O kadar da büyük bir şey sayılmazdı, kendini sevmesini sağlayıp sonra bunu elinden almaya çalışan bir diğer kişiydi yalnızca.

“Onu sevmenin sebebi neydi?”

“Şimdi bakıyorum da,” dedi Marigold saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, “onunla ilgili olmadığına eminim. Daha ziyade benden daha iyi olduğunu düşündüğüm biri tarafından seçilmiş olma hissinden zevk almıştım. Eski evimde tuhaf olduğuma

dair kötü bir şöhrete sahiptim, bu da onun hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. En azından kısa bir süreliğine. Sonra ben buraya gelmeden hemen önce gözlerimin önünde başka bir kadına evlenme teklifi etti."

August gözlerinde onu anladığını belirten bir bakışla kızın elini tuttu. "Kız güzel miydi?"

"Hem de çok."

Alayla güldü. "Ah, bu en kötüsü işte."

Marigold gülerek, "Sorun değil. Kalp kırıklığı her zaman kötü bir şey değildir. Beni buradaki amacıma o his yönlendirdi," dedi.

"Belki sen de kendi kalp kırıklığımda yeni bir amaç bulmama yardımcı olursun. Bunu iyileştirecek bir büyü yoksa Edmund'u kaybetmenin etkilerini bir hayat boyu atlatamayacağımdan endişe ediyorum."

"Kırık bir kalbi iyileştirecek bir büyü," dedi Marigold bilmiş bir tavırla, genç adamsa başıyla onayladı. Kız, büyü kitabının sayfalarını hızla çevirmeye başladı. Tam buna uygun bir büyü olduğunu gördüğünden neredeyse emindi. Hem de önceki gün okumuştı daha.

"Bana birkaç dakika ver de senin için hazırlayayım. Yine söylüyorum, seni böyle gördüğüm için üzgünüm. Nasıl hissettiğini hayal dahi edemem."

August gülümseyip omuzlarını silkti. "Kalbim kırılmış olmasına rağmen bu kaybı yaşamayı aşkı hiç tecrübe etmemiş olmaya tercih ederim."

Marigold irkildi. Ansızın lanetinin altında ezildiğini hissetti. Silkelenip kendine geldi ve, "Tam bir umutsuz romantiksin o zaman?" dedi.

"Kesinlikle romantik biriyim ve şu an biraz umutsuz da hissediyorum," diyerek güldü genç adam siyah buklelerini alnının gerisine atarken.

"Eh, en azından umutsuz kısmını düzeltebilirim. Romantikliğini de koruyacağını umuyorum." Gülümsedi ve büyü için gerekli aletlerle malzemeleri toplamaya girişti.

“Yardım edeyim mi?” diye sordu August mavi keten gömleğinin kollarını kıvrırken.

Marigold tam başını iki yana sallayacaktı ki en üstteki rafa gözünü dikti. O raf onun can düşmanıydı. Hiçbir raf o kadar yüksekte olmamalıydı. “Benim için mavi sümbül yapraklarının olduğu şu kavanozu alabilir misin?”

Alabilmek için August’un azıcık uzanması yetmişti. Kavanozu kıza uzatıp masadaki yerine döndü.

“Çok tatlısın,” dedi kız yaprakları önündeki kâseye serperken. Siyah adaçayı balım, portakal kabuğunu, lavanta özünü ve son kalan ay suyunu da kâseye ekleyerek bütün malzemeleri sert, taş bir öğütücü yardımıyla karıştırdı. Arkasında duran August usulca güldü. Kız dönüp ona baktığında mutfak masasının altında çömeldiğini gördü.

“Ne yapıyorsun sen orada?”

“Gel de bak.” Marigold eşyaları yavaşça yerine koyarak sesin peşinden gitti. Masanın altında August’a katılarak tahtanın üzerinde işaret ettiği yerdeki yazıya baktı, neredeyse okunmayacak kadar silikti. *M + A = En İyi Arkadaşlar*

Ayrıca ikisinin doğal olamayacak kadar uzun çiçeklerle çevrelenmiş çöp adam çizimleri de vardı. Acaba ağaç mı çizmeye çalışmışlardı? Ya da belki uzun bacaklı kuşlar? Emin olmak imkânsızdı. İkili, bir kahkaha tufanı kopardı.

“Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum,” dedi August nefeslenmeye çalışırken.

“Ben şu ana kadar hatırlamıyordum bile!”

“Sanırım ben yazıyı yazmıştım, sen de çizimleri yapmıştın.” Genç adam parmaklarını eserlerinin üzerinde gezdirdi.

Yüzünü ellerine gömen Marigold, “Öyle görünüyor. Her zaman çok kötü bir ressam olmuşumdur,” dedi.

“Neden bahsediyorsun? Bunlar gördüğüm en iyi yağmur bulutları,” dedi August bir kahkaha daha atarak.

Gülmekten Marigold’un da gözlerinden yaşlar geliyordu. “Çiçek olmaları gerekiyordu galiba.”

“Ah, hayır,” dedi August masanın altından çıkmaya başlar-ken. “O zaman cidden berbat bir ressamısın.” Elini uzatarak kızın da masanın altından çıkmasına yardım etti.

Ayakta duran Marigold elbisesini düzeltti. “Bana hatırlat-tığın için sağ ol. Buralara başka korkunç çizimler de gizlenmiş midir sence?”

“Kesin gizlenmiştir. Küçükken her şeyi birlikte yapardık, buna vandallık da dahil.”

Marigold kıkırdadı ve büyüye devam etmek için arkasını döndü. “Seninle nasıl bir araya geldik biz? Ailen büyükannemi tanıyordu, orasını anladım.”

“Eh, bütün kasaba Althea’yı tanırdı. Ama annem çocuk sa-hibi olmak için çaresiz bir hâlde buraya geldiğinde annenle ve büyükannenle epey yakınlaşmış. Büyükannen ona bir büyü ver-miş ve senden sadece birkaç ay sonra da ben doğmuşum. Yani hayatımı bal büyülerine borçlu olduğumu söyleyebiliriz.” Genç adamın son cümlesi Marigold’un yüreğinin çırpınmasını sağla-mıştı. Gelecekte karşısında oturan çocuğun annesi olacak olan genç kadına yıllar önce yardım eden büyükannesini düşündü. Hayat, insanları bir araya getirmek için tuhaf yollar seçiyordu gerçekten.

Karışım, taneli ıslak bir macun kıvamını aldığı anda eklenecek tek bir malzeme kalmıştı.

“August, kendini ağlatabiliyor musun?” diye sordu Marigold omzunun üzerinden arkaya bakarak.

“Hiç denemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Peki deneyebilir misin? İksiri tamamlayabilmek için kalbi kırık kişinin gözyaşına ihtiyacım var. İstersen ayağına çok sertçe basabilirim ya da arılardan birinden seni sokmasını rica edebilirim.” Gülererek konuşsa da tamamen şaka yaptığı söylenemezdi.

“Bekle, deneyeyim.”

Gözlerini kocaman açıp neredeyse bir dakika boyunca onları kırpmadan Marigold’a baktı. Bu bakışma yarışı sırasında ikili, birbirlerinin yüzüne karşı gülmeye devam edince en sonunda

yaşlar gözlerinden dökülmeye başladı. August gözlerini sıkıca kapatıp yanmalarını geçirmek için onları hızla kırıştırdı. Kız da o sırada yaşı yanağından almak için minik bir çay kaşığı getirdi. Sıvıyı kâseye ekledi ve karışımı kalp şeklindeki mükemmel bir şişeye dökmeye başladı.

“Bunu eve götürüp yatağının yanına koy. Uyumadan önce kalbinin üzerine az bir miktar sür.”

August şişeyi ondan hevesle aldı. Daha sonra kıza sarılmamak için kendini tutmaya çalıştıysa da başaramadı. Kızı kucakladı ve ayaklarının yere basmasma izin vermeden önce kendi çevresinde bir tur döndü.

“Şu koca dünyadaki en sevdiğim cadı sensin! Borcum nedir?”

Başı dönen Marigold, “Hizmetinizdeyim, efendim. Bana borcun yok ama madem döndün, beni daha sık ziyaret etsen minnettar olurum.”

“Söz veriyorum, olabildiğince sık geleceğim. Büyün işe yarıdıktan sonra umarım daha yüksek bir enerjiyle hem de.”

Kızın mutluluktan yüzü parladı. “İple çekiyorum, August.”

“Kendine iyi bak, Marigold,” dedi genç adam kapıdan çıkarken eğildiği sırada. O ayrılırken Marigold’un içi ağırlaşmaya başladı. O gidene kadar kalmasını ne kadar ümit ettiğini fark etmemişti bile. Küçük botu, baktığı pencerenin görüş alanından çıkarak uzaklaştı. İşte yine yapayalnız kalmıştı.

August Owens Innisfree'ye dönene kadar dört uzun gün geçmişti ancak bu sefer yalnız gelmemişti. Botta karşısında, güneşin altında ışıldayan parlak kırmızı bukleleriyle Lottie Burke oturuyordu. August onu buraya iradesi dışında sürüklemiş olmalıydı. Kadın her zamanki gibi somurtuyordu ve epey muhafazakâr, siyah bir elbise giymişti.

Marigold uzun ve derin bir nefes alıp kendini Lottie'nin hangi hâlini selamlayacaksa ona hazırladı. Lottie son karşılaşmalarında acımasızca davranmıştı ama bu sefer August'un varlığı durumu yumuşatabilirdi. Bu yaşananlar hiç mantıklı değildi. Tanıştıklarından beri tek yaptığı, Lottie'ye karşı kibar ve hoş davranmaktı. August yolculuğa çıktığında, gerçek kişiliğini görmenden önce, onun güzel olduğunu bile düşünüyordu.

Bot adaya varıp da ziyaretçileri taş patikada yürümeye başladıklarında Marigold ayna karşısına geçip üstünü başını düzeltme arzusuyla dolup taştı. Saçlarını parmaklarıyla tarayıp sarı kurdelesinden kaçan tüm asi tutamları düzeltti. Dudaklarma ve yanaklarına el yapımı rujundan biraz sürdükten sonra sarı elbisesini vücuduna yakışacak şekilde toparladı. Büyükannesinin uzman tavsiyesini de uygulayarak kulaklarının arkasına, dizlerine ve memelerinin arasına bolca gül özü sürdü. Nihayet görünümünden memnun hissettiğinde kendi hareketlerine göz devirdi. Neden onu her halükârda iğrenç bulacak bir kadını etkilemek

zorunda hissediyordu ki? Kapıdan ritmik bir vuruş sesi geldiğinde koşa koşa kapıyı açmaya gitti.

“Merhaba, Marigold,” dedi August.

Selamlamasını kafasında tasarlamıştı ama Lottie görüş alanına girer gitmez tüm kelimeleri buhar olup uçtu. Ona bu kadar yakın olmak korkutucuydu, sanki tek bir yanlış hareketinde hava alev alacaktı.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu August biraz zaman geçtikten sonra. Bu, Marigold’u düşüncelerinden çekip almıştı.

“Tabii girebilirsiniz! Üzgünüm... Tabii, lütfen içeri gelin.” Kapının önünden süzülerek çekildi. August içeri girdikten sonra Lottie’nin elinden tutup onu da içeriye yönlendirdi. İkili, garip bir şekilde mutfağın ortasında duruyorken August’un yüzünde şeytani bir sırıtiş vardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Marigold yapılacak olan işe odaklanabilmek için Lottie’yle göz teması kurmaktan kaçınarak.

“Eh, gördüğün gibi,” dedi August yakasını düzelterek, “kırık kalbi iyileştiren büyü’nün benim çok işime yaradı. Daha iyi olmamıştım!”

Marigold elini kendi kalbinin üstüne koydu. “Harika!”

“Öyle!” Lottie’yi gösterirken August’un sesindeki canlılık biraz azalmıştı. “Ama bu arkadaşımız bana inanmıyor.”

“Büyüdürükçülük de ondan,” dedi Lottie dalga geçerek.

“Büyüdürükçülük de ne?” diye sordu Marigold, Lottie’nin tonunu taklit ederek.

Lottie cevap vermek yerine gözlerini devirdi.

“Lottie inanmadığı her şeyi bu kelimeyle tarif eder,” diye açıkladı August. “Henüz fark etmediysen söyleyeyim, kendisi pek inançlı biri değildir.”

“Şarlatanlardan hoşlanmıyorum, o kadar,” diyerek onu düzelden Lottie kollarını göğsünde kavuşturdu.

Marigold dişlerini sıktı. Sihrine inanmayan biriyle ritüelinden bu yana ilk defa karşılaşmıştı, garip bir histi. Çocukken gördüklerin-

den bahsettiğinde kardeşleri ona inanmazdı, o zamanlarda tüm kelimelerini günlerce somurttuğu yüzünün ardına gizlerdi. Şimdiyse her şey farklıydı, meydan okumak istiyordu. Bu kadın en yakın arkadaşının üzerinde başarılı olan büyüüne tanıklık ettikten sonra adaya gelen bir müşteriydi. Daha nasıl bir kanıta ihtiyacı olabilirdi ki? Ayrıca neden inatla bu kadar kaba davranıyordu? Marigold insanların karakterini iyi çözerdi. Lottie'nin de sert görüntüsünün altında gizliden gizliye kibar biri olmasını ummuştı, özellikle de Edmund'un artık büyük resmin dışında olduğu düşünülürse.

Bu sefer yanıldığını hissetmeye başlamıştı.

August şakaklarını ovmaya başladı. "Kısacık bir an için kabalık yapmak yerine sessiz olur musun lütfen?"

"Madem o kadar berbat biriyim, beni neden buraya sürükledin?" diye sordu Lottie.

"Çünkü ne kadar huysuz olursan ol, benim en yakın arkadaşımın," dedi August. "Evet, bu konu hakkında Lottie'yle haddinden uzun bir tartışma yaptık, ben de kendi gözleriyle görebilmesi için onu buraya getirdim." Kır evini uzun uzun inceledi ve duvarda sıralanan malzemelere hayranlıkla baktı. "Sormamda sakınca yoksa başka nasıl büyüler yapabiliyorsun?"

"Hiç sakıncası yok," dedi Marigold. Lottie'nin kabalığına rağmen konuşacağı insanlar olması, başka bir insanın sesinin sıcaklığını kulaklarında hissetmek onu epey heyecanlandırıyordu. "Tüm büyülerim iyi ve net niyetlerden oluşmalı. Bu niteliklere sahip her büyüü yapabilirim. Kendi annenden de bildiğin üzere doğurganlık büyüler, güzelleştiren iksirler, ruh eşini bulmaya yarayan bir büyü..."

"Ruh eşi mi?" diye araya girdi August hevesle. "Kulağa güzel geliyor."

"O da zor büyülerden biri. Ama gerçek aşkı bulmak isteyenler için kesinlikle bu zorluğa değiyor. Anne babamı bir araya getiren de aslında bu büyü."

August gülüp kaşlarını kırıştırdı. "Kim gerçek aşkı bulmak istemez ki?"

Marigold omuzlarını silkti. "Sanırım bazı insanlar farklı bir yol izlemek için dünyaya gelmiş."

"Herkesin aşkı bulması gerekir."

Kız usulca iç çekti, tartışacak ya da lanetini onlara açıklayacak durumda değildi. Hele ki bu konuda onu aşağılayacak şüpheli bir kadının karşısında asla. "Eh, büyüü yapmamı ister misin?"

"Evet, lütfen!" dedi August. Lottie ise gözlerini devirdi.

Marigold ona katlanamıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını Lottie'ye sabitledi. "Söylemek istediğin başka bir şey mi var, Lottie?" Kadının adını telaffuz etmek dudaklarında istediğinden daha hoş bir tat bırakmıştı ama bu, suçlayıcı tonunu bastırmaya yetmedi.

Lottie'nin hayrete düştüğü açıkça görününce August güldü. Kaba tavrı kadının sık sık yüzüne vurulmuyordu belli ki.

Lottie nihayet kelimelerini tekrar bularak, "Sana yok," dedi.

August, Lottie'nin dirseğinden yakalayıp onu kapıya doğru çekti. "Bize biraz izin verir misin?"

Marigold cevaplama fırsatı bulamadan Lottie ve August kapıdan çıkmıştı. August kapıyı tamamen kapatmadı, bu yüzden aralarındaki mesafede kaybolan birkaç kelime hariç konuşmalarının çoğunu duyabiliyordu. Kapı aralığından Lottie'nin yüzünün bir kısmını da görebiliyordu.

"Lots," diye fısıldadı August.

"Ne var?" diye çattı Lottie başarabildiği en sert fısıltıyla konuşarak.

"Niye böyle kaba davranıyorsun?"

"Davranmıyorum," diyerek karşı çıktı Lottie. Bir şey daha söylemişti ama fazla sessizdi. *Bir şey bir şey Marigold, bir şey bir şey büyüdürükçü, bir şey bir şey güzel.*

Güzel mi? diye fısıldadı Marigold kendi kendine. August'un cevabının yarısını duyacak kadar kapıya yanaştı.

"...belki de bu sefer iyi bir insanı hemen kendinden uzaklaştırmamanın vakti gelmiştir."

Lottie homurdandı. "Ya iyi bir insan olduğunu düşünmüyorsam?"

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğinde takındığın ifade var suratında."

"Yalan söylediğimde bir ifade falan takınmıyorum ben."

"Dudağını çiğneyip kaşlarını çatıyorsun."

Bu sözü duyan Lottie dudağını serbest bırakıp kaşlarını yumuşattı. "Beni rahat bırak, August. Yapmak istediğin her şeyi destekliyorum ama buna inanmayacağım."

Ah, evet, inanacaksın, diye düşündü Marigold. August kapıyı açıp içeri girmeden hemen önce, tam vaktinde kapıdan uzaklaşmıştı.

"Tekrar özür dilerim, Marigold. Ne diyordun?"

Kızın yüzünü sinsi bir gülümseme kapladı. "Size bir teklifim var."

"Duyalım," dedi August.

"Senin ruh eşi büyüün üzerine çalışmaya başlayacağım. Ay suyu kullanmam gerektiği için biraz zaman alacak, maalesef elimde hiç kalmadı ama şansına, sadece bir hafta sonra dolunay var."

"Gayet basit. Tamamlanmış büyüüyü almak için daha sonra mı dönelim?" dedi August heyecanla, o esnada Lottie şüpheli bakışını ona dikmiş, bekliyordu.

"Tam da bu noktada teklifimin geri kalanı devreye giriyor: Sana ruh eşi büyüsunü veririm," derken Lottie'ye doğru bir adım attı. "Tabii eğer seni sihrimin gerçek olduğuna inandırma fırsatı verirsen."

Lottie anında güldü. "Bu mümkün değil, Cadı."

Bu unvan hakaret olsun diye söylenmişti ama hâlâ kendisine böyle hitap edildiğinde Marigold'un içi ısınıyordu. Bir cadı olarak anılmayı seviyordu. Diğerlerine kıyasla en ilgi çekici özelliği. Bu hissi olabildiğince bastırdı, bu diyalogdaki kozuna sıkı sıkıya tutunmak istiyordu.

"Benimle kalmanızı istiyorum. Size görebileceğiniz kadar çok kanıt göstermek istiyorum." Her kelimesiyle Lottie'ye daha da

yaklaşıyor, her adımıyla aralarındaki yoğunluğu daha da artırıyor. “Sonra da söylediğini duymak istiyorum.”

“Neyi söylediğimi?” dedi Lottie. Sesi Marigold’un yanaklarım ısıttı.

“Sihre inandığını itiraf edeceksin, ben de büyüüyü August’a vereceğim.”

August tüm bu konuşma sırasında tek kelime bile etmemişti. Daha önce kimsenin Lottie’ye meydan okuduğunu görmemişti sanki. Diğerlerinin ondan acayip gözü korkuyor ve hatta ödleri patlıyor olabilirdi. Ama Marigold bu soğuk dış görünüşün altında bir şeyler olduğunu hissediyor ve ne olduğunu görmek istiyordu. Gerçek Lottie’yi tanımak, sivri dilinin altındaki yumuşaklığı keşfetmek istiyordu. O bir Bal Cadısı’ydı ve büyükannesinin de dediği gibi Bal Cadıları, başkalarının bulamadığı güzellikleri keşfedebilirlerdi.

Lottie’nin bakışları August’tan ayrılıp Marigold’da sabitlendi. Kalkanını yumuşatmış gibi gözükmesine de kızı gözleriyle süzdü. Marigold kılını kıpırdatmadan dimdik durmaya devam etti.

Lottie dudağını ısırmayı bırakıp, “Bu hiç adil değil,” dedi.

Marigold az kalsın ona hak verecekti. Normalde bir büyüüyü yalnız bir kalpten asla esirgemezdi. Başkalarının kaderiyle pazarlık etmek onun huyu değildi. Ancak bu kadının tüm büyüülü şeyleri kesin olarak reddetmesi içindeki meydan okuma hissini alevlendirmişti. Hakarete uğramış ve utandırılmış gibi hissediyordu, şimdi kendini kanıtlamak için elinden geleni yapmalıydı. Kin, eşsiz bir motivasyon kaynağıydı.

“Açık fikirli olmayı reddedersen önemseydiğini düşündüğüm tek insanı inciteceksin sadece.”

Uzun, ağır bir sessizlik oldu. August, o anda şaşkınlık içinde mutfağı inceleyen Lottie’yi dürttü. Kadın, August’un yanından ayrılıp pencereye doğru yürüdü, camdan giren güneş yüzünü usulca okşuyordu. Parlak kırmızı bukleleri gözlerindeki yeşilliği ortaya çıkarıyor, ışıpta parıldamalarını sağlıyordu. Kadın ilk raftan üzerinde *GÜLME BÜYÜSÜ* yazan bir kavanozu eline aldı

ve etiketi okuyunca gözlerini devirdi. Marigold, Lottie'nin bunların hiçbirine inanmadığını ve fikrini değiştirmek gibi bir niyeti olmadığını biliyordu ama en azından August'u desteklemek istiyor gibi görünüyordu. August'u mutlu etmek için kendi içgüdülerine ters düşmesi gerekecekti.

"Düşünüyorum," diye mırıldandı Lottie.

Hem Marigold hem August, yaptıkları ani bir hareket Lottie'nin ürküp kaçmasına sebep olacakmış gibi donup kalmışlardı. Kadın kaçmadı, tam tersi kafa yormaya devam etti.

"Zararı yok gibi görünüyor," diye mırıldandı kır evinde gezinirken. Kendini tekrar güneşi içeri alan pencerenin önünde bulmuştu. Marigold onun yanında durdu, bir anlığına ikisi de vahşi doğanın verdiği huzurda kaybolmuştu. Puslu hava, yukarıdaki mavi genişliğe uzanan yeşil dalların arasından süzülüyordu. Ağaçlardan sarkan ağır meyveler dalları büküyor, en ufak bir dokunuşta patlamak için sabırsızlanıyordu. Gölün yüzeyi, elmaslar ve safirler gibi parıltıyordu.

"Güzel, değil mi? Görebileceğin daha çok şey var. Bana izin verirsen sana gösterebileceğim bir sürü şey," dedi Marigold avuçlarını pencere pervazının köşelerine yerleştirirken. Güneşin ısıttığı havadan derin bir nefes çekti.

"Çok hoş," diye fısıldadı Lottie yumuşak bir sesle. Sanki tüm bu güzellikler onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Yapalım şunu, Lots," dedi August. "Yani ne kaybederiz ki? Marigold, görünen o ki boş odan var, sana eşlik edecek birileri de sana iyi gelir. Lottie... şey, yapacak daha iyi bir şeyimiz yok ya. Senin de dediğin gibi ne zarar gelebilir ki?"

Sözleri, cevaplanmış bir dua gibiydi. Marigold bir zamanlar bir yere ait olmanın, daha büyük ve kendisi için daha iyi olan bir şeyin parçası olmanın mutlu olması için gereken tek şey olduğunu düşünürdü. Şimdi bunu elde etmişti ama anlamıştı ki bu yeterli değildi. Belli ki bu zamana kadar ihtiyacı olan tek şey yanından ayrılmayacak birkaç iyi insandı. İşte bu yeterli olurdu, olmak zorundaydı.

I4

Büyükannesi göçüp gittiğinden beri ilk defa Marigold'un yanında sadece müşterileri ve Bay Benny değil, onunla kalacak gerçek arkadaşları olacaktı. Bir arkadaşı bir de memnuniyetsiz bir misafir dese daha doğru olurdu gerçi. Her öğün birlikte yemek yiyeceklerdi. Birlikte adayı turlayacaklar ve vahşi doğayla ilgileneceklerdi. August'u ilk misafir odasına yerleştirmiş, Lottie'ye de büyükannesinin eski odası olan diğer misafir odasını vermişti. Kapıda durdu, kulptaki elini hareket ettirmekte zorlanıyordu. Lottie'yi bu kutsal yere sokmaya kendini ikna edemiyordu bir türlü. Fakat arkasını döndüğünde Lottie'nin ona gözünü dikip baktığını fark etti. Gülüşü soğuk ve alaycıydı, sanki Marigold'un başarısız olmasını dört gözle bekliyor gibiydi.

İşte gördüğü bu kötücül *her şeyi ben bilirim* gülüşü neden kendini zorlaması gerektiğini gösteriyordu. Tüm hayatı boyunca ondan şüphe edildiği için buna hazırlıklıydı. Bu kadına kendini kanıtlamak, on yılların güvensizliğini iyileştirecekti.

Tüm bu düşünceler zihninden akar giderken Lottie'ye gülümsedi, ekstra bir dokunuş olarak burnunu fazlasıyla kırıştırdığı sahte bir gülüştü bu. Odaya girdi ve her şeyi konforlu hâle getirmek için yatağın ayakucundaki sandıktan birkaç battaniye çıkardı inadına.

Lottie boğazını temizledi. "Seninle biraz yalnız konuşabilir miyiz?" İçinde bulunduğu odaya ilk defa şöyle bir göz attı ve muhtemelen gördüğü en büyük kitap yığınına merakla inceledi.

“Tabii,” dedi Marigold. Lottie’nin sözleriyle onun içini bir kabak gibi oyacağından endişe ediyordu. Gördüğü kitapların başlığını okumakla kadının dikkati öyle dağılmıştı ki konuşacağı şeyi toparlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Yumuşak parmaklarını eski derilerin üzerinde gezdirip kitapların sırtlarındaki kabartılı harflere dokundu.

“Lottie?”

“Efendim? Pardon,” dedi ve kitaplardan uzaklaştı. “Sana tamamen dürüst olacağım. Bu şeylerin hiçbirine inanmayacağım ve fikrimi değiştirmeye niyetim yok ama August için her şeyi yaparım. Sen büyüü yapana kadar senin oyunlarını oynayacağız. Sonra salak ay suyunu oraya buraya saçmanı izleyeceğim. Ama bu işin sonunda ne olursa olsun ona bu büyüü vermen gerek. Sonra seni tekrar rahatsız edeceğimi düşünüp endişelenmene gerek yok. Anlaştık mı?”

Hırıltılı bir gülüş, Marigold’un boğazından yükseldi. “Gerçek olduğunu göreceksin, bundan hiç şüphem yok.”

Lottie ellerini belinin iki yanına yerleştirdi. “Gerçekten onu sihirli bir şekilde ruh eşine yönlendireceğini mi iddia ediyorsun?”

“Evet,” diye parladı Marigold önündeki imkânsız kıza. Lottie neden bu kadar inatçı ve güvensiz olmak zorundaydı ki? Birbirlerine bakışları keskin ve kararlıydı, ikisi de diğerini bu göz temasından özgürleştirme konusunda isteksizdi.

“Sen delisin,” dedi Lottie sonunda. “Ama August’u yüzüstü bırakırsan bu onun kalbini kırar. O yüzden umarım, en azından onun uğruna, iyi bir gösteri sergilersin.”

“Gösteri mi?” dedi Marigold, kelimelerle anlatılamayacak kadar aşağılanmış hissediyordu. “Bunu birilerini eğlendirmek için yaptığımı mı düşünüyorsun? Neredeyse tüm zamanımı yapayalnız geçiriyorum burada. Kendim dışında eğlendireceğim kimse yok.”

“Gelip sana methiyeler düzen ve zar zor kazandıkları parayı senin büyüdürüklerine harcayan sözde müşterilerin dışında.”

Marigold ona doğru bir adım atıp parmağını Lottie'nin kalbine doğrulttu. "Buna nasıl cüret edersin? Şunu bil: Kimseden para almıyorum. İsteyen herkese yardım ediyorum ben."

Lottie öne doğru eğildi, yüzleri arasında sadece birkaç santim kalmıştı. "İnsanlara hayal satarak onlara yardım falan edemezsin."

Marigold göğsünü öne çıkardı, artık göğüsleri neredeyse birbirine değecek seviyedeydi. "Yaptığım hiçbir şey boş değil. Kendilerini ve ellerindeki her şeyi bu işe adayan köklü bir cadı soyundan geliyorum. Bu hayatı yaşamak için yaptığım fedakârlıklar hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Öyle öfkeliydi ki son kelimeyi söylerken yanlışlıkla dilini ısırılmıştı. Sıktağı dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Bunu yapıyorum çünkü devam ettirmem gereken bir mirasım ve benimle gurur duymalarını istediğim bir ailem var. İnsanlara gerçekten de yardım ediyorum. Belki bir gün sen de denemek istersin." Sözlerini bitirdiği gibi odadan hışımla çıktı. August mutfakta garip bir şekilde duruyordu, belli ki aralarında geçen konuşmanın bir kısmını duymuştu. Marigold onun önünde durdu, kocaman açılmış gözlerinden öfke akıyordu. El ve ayak parmakları adrenalinden tir tir titriyordu.

"Nesi var onun?" dediğinde sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı. Duğında kan tadı vardı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi August. "Çok şüphelidir."

"Bunu anlayabilirim ama bu kadar kaba olmasını anlayamam."

August iç çekti. "İnanması zor biliyorum ama o sert yüzeyin altında Lottie, kocaman bir kalbi olan harika bir insandır. Sadece insanlara güvenmesi zaman alıyor, o kadar. Yaşadığı şeyleri bilsen ona hak verirdin. Sabırlı olursan belki bir gün seni de iç dünyasına kabul eder."

Kız başıyla onaylasa da hak veriyor gibi davranmayacaktı. "August, sormamda bir sakınca yoksa sihre inanması senin için neden bu kadar önemli?"

Genç adam bir parmağını çenesine yerleştirdi. “Sanırım ben de sana aynı soruyu sorabilirim. O, yenilgiyi kabul edene kadar burada kalmamızı isteyen sendin.”

Marigold cevap vermek için ağızını açsa da kelimeleri telaffuz edemedi. Kendini kanıtlamak istiyordu, evet. Ama çok daha derinlerde gömülü başka bir sebep daha vardı. Bu imkânsız kıza karşı hissettiğı çekimin sebebini kendi bile net olarak bilmiyordu. Yutkundu ve, “Sadece senin işaretlerini takip ettim. Onu buraya sen getirdin,” dedi.

August döndü ve pencereden dışarı baktı. Görünüşü etkileyici ve keskindi, gözlerini kısarken uzun kirpikleri, yanaklarına hafif bir gölge düşürdü. Konuşurken güneş ışığı güçlü çenesinin hattını ortaya çıkarıyordu. “O benim en iyi arkadaşım ve bir şeye inanmaya ihtiyacı var. Sana ısınması için ona biraz zaman ver. Söz veriyorum, bu, eninde sonunda olacak.”

Marigold kaşlarının arasındaki boşluğu parmaklarıyla sıktı. “Seni bu sözünden sorumlu tutacağım, August Owens.”

Lottie’ye sihrinin gerçek olduğunu kanıtlamanın ilk gününde detaylı bir ev turu ve anfloraj süreci yer alıyordu. Yapabileceğı daha büyük işler vardı ama acelesi neydi ki? Kendini ne kadar erken kanıtlarsa yanından o kadar erken ayrılacaklardı. Zamanını düzgün kullanarak Lottie’nin iyi yanına denk gelmeyi deneyebilirdi, böylece iki arkadaşı tüm bunlar bittikten sonra sonsuza dek yok olmak zorunda kalmazdı. Diğer ikisi odalarına yerleşirken Marigold da akşam yemeğini pişirmeye koyuldu.

Şimdiye kadar bu mutfakta pişirilmiş olan en büyük ziyafet değildi belki ama ona oldukça yakındı. Marigold tencerede açık ateşte duran güvecin pişmesini beklerken büyü kitabını açıp ezber çalışmalarına devam etti. Kitapta en nadir ve değerli malzemelerden bazılarının açıklamaları yer alıyordu: Kışın ilk fırtınasından kalan kar, siyah kum veya kraliyet soyundan birinin saçı. Bunlara öylece inanmadığı için Lottie’ye neredeyse hak ve-

recekti. Öte yandan bal bile kendi başına bir mucizeydi. Düzgün saklandığında asla bozulmayan tek besindi. Efsanelere göre eskiden insanlar ölümlerini gömerken adak olarak yanlarına bal koyarlarmış. Böylece öbür dünyaya geçerlerken diğer ruhlar onlara rehberlik edermiş. Yüzyıllar sonra insan kemikleri toz hâline gelmişken balın hâlâ tatlı ve iyi durumda olduğu söylenirmiş.

Sayfayı çevirdiğinde annesine yazmaya başladığı ama bitirmediği bir mektubu buldu, şimdi sadece bir ayraç görevi görüyordu. Henüz yalnızca şunlar yazılıydı:

Canım Annem,

Aster sana yazmamı söyledi. Yani eğer bu mektuba sevinmezsen lütfen benim yerime onu suğla.

Bundan başka ne diyebilirdi ki? Ritüeli yaptıkları gece annesinin yüzü öyle kırgındı ki... Aralarının düzelmesi için yeterince zaman geçmiş miydi? Bir yıldan uzun süre göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi gelmişti ona.

Seni özledim, yazdı.

Birbirimizi son görüşümüzde işler o noktaya geldiği için çok üzgünüm. Bunu okuduğunda daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğini bilmiyorum ama doğruyu söylemekten çekinmeyeceğim: Olmam gereken yerdeyim. Daha önce hiç bu kadar kendimden emin, tam ve mutlu hissetmemiştim. Bazen büyükannemle konuşuyorum hâlâ. Adadaki varlığı çok güçlü. Gittmeden önce onu sarı çiçeklerde bulacağımı söylemişti, haklıymış. ~~İstersen bir gün ziyarete gel~~

Son cümlelerin üzerini çizdi. Annesi bir daha Innisfree'ye adım atmak istemediğini açıkça belirtmişti, dolayısıyla onu davet etmek manasızdı. İşleri daha kötüye götürmekten başka bir şeye yaramayacaktı.

İstersen seni ziyarete gelebilirim. Ada sağlıklı ve güçlü. Evde biraz vakit geçiririm. Böylece her şeyi konuşacak vaktimiz olur. Gerçekten istiyorsan tabii. Üzgünüm.

*Tüm Kalbimle,
Marigold*

Mektubunu bitirdikten sonra kâğıdın üzerindeki ıslak mürekkebe gözünü dikti. Lottie odasından çıkıp mutfığa koşunca Marigold dalgınlığını üzerinden attı. "Tenceren taşmak üzere," dedi Lottie.

Marigold kıpkırmızı kesilmişti. Yemeği yerlere dökülmek üzereyken sihirli tuhaflıklarla ilgili bir kitaba dalmıştı, bu hâliyle tam bir aptal gibi görünüyordu olmalıydı. Tencereye doğru koşarak onu ateşten aldı ama aceleden kabı çıplak elleriyle tutmuştu. Kulpları bıraktığı anda acısını hissedip çığlığı bastı. Lottie ona koşup bileklerini tuttu.

"Gel, suya turalım," diyerek Marigold'u dışarıya götürdü. Taş patikadan aşağı koşarlarken kızın bileklerini tutuyordu hâlâ. Göle ulaştıklarında Lottie, Marigold'un ellerini kristal mavi suya soktu ve yanmış derisine işleyen soğukluğu hissederken onu sakinleştirdi.

"Canının yandığını biliyorum ama yeni yanıklara en iyi gelen şey bu," dedi sakince. Sanki bu tip yaraları tedavi etmede epey tecrübeliydi. Marigold onun gözlerinin içine baktı, nasıl olduğunu açıklayamazdı ama Lottie bileklerini tuttuğundan beri hiç acı hissetmemişti. Tek hissettiği Lottie'nin kendi tenine değen yumuşak teniydi. İyileştiriciydi ve bunun sebebi sadece suyun soğukluğu değildi. Bu dokunuş ona çok şey hissettiriyordu, George ilk defa elini tuttuğundan beri hissetmediği şeyler... Hızla geri çekildi.

Ellerindeki suyu silkeleyip ayağa kalkarken, "Teşekkürler," dedi sessizce.

Lottie eğildiği yerden başını kaldırıp ona baktı ve dünya üze-

rindeki en yumuşak gülüş, yüzünü kapladı. "Yanıklar konusunda iyiyimdir. İstersen sana şifalı bir lapa hazırlayabilirim."

Acı, ellerinde nabız gibi atıyordu. Aslında kendi lapasını kendi hazırlayabilirdi, muhtemelen de daha etkili olurdu ama Lottie sık sık yardım teklif eden birine benzemiyordu. Bir bağ kurmak için eline geçen nadir fırsatlardan biriydi bu. "Çok iyi olur," dedi o yüzden. "Neye ihtiyacın var?"

"Aloe veraya ve koyun otuna. Mutfağında var."

Marigold duraksadı. "Eşyalarımı mı karıştırıyordun?"

Lottie hemencecik başıyla onayladı. "Yemeğini yemeden önce içinde zehir olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu."

Marigold gözlerini devirdikten sonra birlikte eve yürümeye başladılar. Yanında durmamaya dikkat ederek Lottie'nin önüne geçti. İçeri girdiklerinde kadın, bahsettiği malzemeleri kendi evindeymiş gibi kolaylıkla aldı. "Kâselerin nerede?" diye sordu omzunun üstünden bakarak.

"Sağındaki dolapta," dedi Marigold masaya yaklaşıp Lottie'nin çalışmasını izlerken. Hızlıydı, bu lapayı daha önce bin kere yapmış olmalıydı. İşini bitirip karışımı yanığın üzerine sürmeye başlaması bir dakikadan az zamanını almıştı.

Acı anında azaldı, Marigold'un teni rahatlamaya başlamıştı. Etkileyici bir karışımdı. Birkaç değişiklik yaptıktan sonra bunu büyü kitabına eklemesi gerekecekti. Bir damla siyah adaçayı balı da eklerse muhtemelen yanıkları bir gecede iyileştirebilecek bir büyü elde ederdi. Akasya balı eklerse de eskiden kalan yara izlerini iyileştirebilirdi.

"Bu muhteşem," dedi. O sırada Lottie, karışımın dibini kullanıyordu. "Seni tanımasam senin de bir cadı olduğunu düşüneceğim." Kendisi kıkırdarken Lottie kaşlarını çatı ve elini indirerek boş kâseyi masanın kenarına itti.

"Bana hakaret etme."

"Bir iltifattı," dedi ona güvence vermek istercesine.

"Benim için değil," dedi Lottie kâseyi diğer bulaşıkların yanına koyarak. "Elini sarıp gece öyle bırakman gerekiyor. Ben ya-

pardım ama senden daha fazla hakaret duymaya niyetim yok.” Böylece fırladı gitti, August’un odasına gidip kapıyı ardından kapattı.

Nefesi hızlanan, kalbi deli gibi çarpan Marigold işe öylece kalakalmıştı. Lottie’yi ürkütmek ne kadar da kolaydı. Neredeyse eğleneliydi ama aynı zamanda çok da hüsrân vericiydi. Çekmecedeki sargıları bulması uzun sürmüştü. O, yarasını sararken Cindershine da kanepenin altından aniden çıkıp tezgâha atladı. İşini bitirdiğinde kedinin kulaklarının arkasını kaşıyıp iç çekti.

“Ne yaptığımı bilmiyorum, Cindershine. Elime dokunduğunda bir şeyler hissettim. Ama o kötü biri ve ben... bilirsin işte, lanetliyim.”

Cindershine yüksek sesle miyavladı ve kızın eline iyice sokuldu.

“Güzel tavsiye,” diye mırıldandı Marigold ve yemek pişirmeye devam etti. Akşam yemeklerini servis ederken Lottie’ye en çirkin tabağı vermişti. Bu yeterli olurdu herhalde.

Üçü, insanların akşam yemeği sırasında ettikleri tüm mecburi hoşbeşleri ederek geçirdiler akşamı. Marigold onlara Bardshire'daki evini, yetenekli ailesiyle komşularını ve bir cadı olana kadar onlara nasıl ayak uyduramadığını anlattı.

"Bardshire mı dedin? Oturma odandaki orijinal Claude tablosunu da böyle mi aldın?" diye sordu Lottie.

Lottie'nin resmi tanınması Marigold'u epey şaşırtmıştı. "Evet. Bir Claude eseri olduğunu nereden bildin?"

"Onun tarzını nerede görsem tanırım. En sevdiğim ressamdır."

"Lots kendisi de epey iyi bir sanatçıdır," dedi August sırtarak.

Lottie dudaklarını birbirine bastırdı ve, "Bir Claude değilim, orası kesin. Oradayken onu iyi tanır mıydın?"

"Oldukça," dedi Marigold gülüşünün arasında. "Kendisi babam olur. Oturma odasındaki tablo da bizim evin bahçesinin bir resmi."

Lottie çatalını elinden düşürünce metal, tabağa çarpıp şangırdadı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Seni temin ederim ki yapmıyorum. Ailede benim dışımdaki herkes epey yeteneklidir.""

"Bu doğru değil! Eminim hiçbiri senin kadar sihirli değildir," dedi August. Marigold'un kalbi pır pır etti. Bir zamanlar tek istediği buydu, bir yere ait olabilecek kadar yetenekli olmak. Şimdi

buna sahipti ama bunun için büyük bir bedel ödemişti. Bazı geceler yatağına yatar ve ebeveynlerini, Aster'la Bay Woodrake'i, Ronan'la Caoimhe'yı, June'la Lachlan'ı düşünürdü. Artık August ve onun ileride tanışacağı ruh eşini, Lottie ve gelecekte onun partneri olacak kişiyi de düşünüyordu. Her kim olacaksa artık.

O gecelerde kısa çöpü çekip çekmediğini sorgulardı.

Boğazını temizledi. "Sanırım haklısın. Benim de kendi yeteneklerim olduğunu kabullenmek hâlâ zor geliyor bazen. Bir senedir Bal Cadısı'yım ve hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Neden acaba?" dedi Lottie neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle.

Marigold çatalı tutan elini daha da sıktı. "Ya senin ailen, Lottie?"

Lottie gerildi ve August ona üzgün gözlerle baktı. "Lottie benim ailemin bir parçası," dedi August. Marigold açıklamasını bekleyerek kadına baktı ama o, bir şey demedi.

"Kesinlikle babamın en sevdiği," diye devam etti August uzun sessizliği bölerek.

"Öyle deme," dedi Lottie. "Baban seni çok seviyor, sadece bazen bunu göstermeye korkuyor."

"Korkacağı ne var ki?" diye parladı August. Sanki bu konuşmayı bir milyon kere yapmışlardı da kadın onu rahatlatacak en iyi şeyi biliyordu, aynı öyle sakindi.

"Seni kaybetmekten korkuyor, August. Seni çok fazla, çok sık ya da çok göz önünde severse senin ortadan kaybolacağını düşünüyor. Bunu biliyorsun."

Lottie'nin bilgeliği ve empati gücü şaşırtıcıydı. Marigold'un gördüğü yönlerinin gereksiz bir soğukluğu vardı ama August'la öyle değildi, ona has bir nezaketi vardı. August'un babasını öyle bir tarif ediyordu ki sanki adamın herkesten sakladığı özünü görmüş, en derinlerdeki doğrularına ulaşmıştı. Marigold'un duvarlarının ötesini de görebiliyor muydu? Bu sayede mi en kendine güvenmediği yerlerden vurabiliyordu onu?

"Eh, tüm sevgiler böyledir," dedi August. "Kaybetme korkusu hissetmeden, kederi göze almadan birini sevemezsin. Aşk,

kaybı da beraberinde getirir ama bu, aşkın bu riske değmeyeceği anlamına gelmez.”

“Ne güzel konuştun,” dedi Marigold. August’un sözleri ona büyükannesini ve onu ne kadar özlediğini hatırlattı. Hayatının son demlerinde bile olsa onun yanına gelmediği bir dünyayı hayal etmek canını daha da yakıyordu. Bu kadar kısa sürede birlikte bir sürü anı biriktirmişlerdi. Kimisi saçma, kimisi güzel, kimisiyse kalp kırıcı...

Althea’nın gidişi huzurluydu, Marigold’un kederiyse tam aksi. Hiçbir zaman huzurlu olmamıştı. Yas sürecini yokluk olarak düşünmek büyük bir hataydı. Daha ziyade karanlık, gölge gibi bir şey etrafta dolanırdı. Havayı içine çeker, nefes almayı zorlaştırarak sürekli orada dururdu. Her gün savaştığı, bir gün bile başından gitmeyen bir şeytandı yas. Büyükannesi orada olsa onunla paylaşacağı bir şeye, mesela yeni bir tarife ya da güzel bir kitaba rastladığında, her kâbus görüşünde yas, yüzünü tekrar tekrar gösterirdi.

Ama August haklıydı. Althea göçüp gittikten sonra hissedeceği acıyı önceden bilse bile yine Innisfree’ye gelmeyi seçerdi. Buna değmişti, hem de her bir parçası. Yası hiçbir yere gitmeyecekti, belki onunla arkadaş olabilirdi. Belki de ardında güzel anılar saklanıyordu.

Lottie tuhaf ve rahatsız bir şekilde oturuyordu. Sürekli elbisesinin kollarını bileklerinin etrafında topluyor, yakasını da çenesine kadar çekiştiriyordu.

“Bayağı doydum ve çok yorgunum,” dedi en sonunda. “Bu akşamlık izninizi rica ediyorum, yatmaya gideceğim. Sabah görüşmek üzere,” derken esnedi ve daha sonra ayağa kalkıp hafif adımlarla koridorda ilerledi. Kapıya henüz varmıştı ki adı Marigold’un dudaklarından döküldü, ona neden seslendiğini kendi bile bilmiyordu. Belki de Lottie’yi o açıdan, omzunun üstünden bakarken daha önce hiç görmediği içindi. Marigold bir sonraki kelimesini telaffuz edene kadar epey zaman geçmişti.

“Bugün için sana teşekkür etmek istedim. Yandığımda bana yardım ettiğin için.”

Lottie cevap olarak sadece başını ifadesizce salladıktan sonra arkasını döndü.

“Hey, ben ne olacağım? Bana iyi geceler demeyecek misin?” diye bağırdı August mutfakta oturduğu yerden.

“Tabii tabii. Sana da iyi geceler koca bebek,” diye azarladı onu Lottie kapının arkasından. August güldü ve kendisini şüpheyle gözleyen Marigold’a baktı.

Kız, Lottie’nin kapısının kapalı olduğundan emin olmak için öne eğildi. Daha sonra, “August, sana bir şey sormak istiyordum. Sınırımı aşmak istemem, o yüzden sorumu cevaplamak istemezsen anlayışla karşılarım. Merak ediyorum da... sadece erkeklerden mi hoşlanıyorsun?” diye fısıldadı.

August güldü. “Bir cinsiyet tercihim yok. Kimi seviyorsam onu seviyorum, sorgusuz sualsiz. Hatta mantıksız bile olsa.”

Anlattığı şeyi derinden anlayarak gülümsedi Marigold. “Yani... sen ve Lottie... Aranızda bir şey geçti mi?”

“Sen dahil herkes, aramızda nasıl bir ilişki olduğunu merak ediyor. Lottie sadece kadınlardan hoşlanıyor ama yine de aramızdaki ilişkiyi açıklamak biraz güç.”

Marigold mutfağı temizlemeye başlamıştı. Tezgâhı silerken konuştu. “Bir anda sihirli güçleri olduğunu ve arılarla iletişim kurabildiğini öğrenen bir kız olarak ‘açıklaması biraz güç’ şeylerle baş edebileceğimi düşünüyorum. Anlat bakalım.”

“Haklısın,” dedi August güldükten sonra. “Eğer bir gün sana açılmaya karar verirse hayatını sana o anlatsın. Birbirimizi çok seviyoruz; hep sevdik, hep de seveceğiz. Yine de en başından beri kardeş, gerçek dost olmamız gerektiği gün gibi açıktı. Birbirlerini hiç terk etmeyecek dostlar...”

Birbirlerini hiç terk etmeyecek... Böylesi bir sonsuzluğun bir parçası olmak için neler vermezdi.

“Bu çok güzel. Arkadaşlık birinin verebileceği en harika hediye,” dedi Marigold.

“Kesinlikle.” August o sırada yanına gelip tezgâha yaslandı, şüpheyle gülümsüyordu. “Neden sordun? Ona ilgin mi var yoksa?”

Marigold abartılı bir şekilde alayla güldü ve fincanlarını temizlemeye başladı. "Benden *nefret* ediyor."

August kızın bileğini tuttu. "Sorumun cevabı bu değil."

"Elbette onunla ilgilenmiyorum," dedi Marigold ve kolunu çekti. "Neden böyle bir soru sordun?"

August yapmacık bir masumiyetle omuzlarını silkti. "Bilirsin, bazen kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ve onları kontrol edemiyorum. Bu da sadece Lottie'nin kabul edebildiği bir özelliğim. Ne zaman susman gerektiğini bilemiyorum."

"Sorun değil." Fincanları üst rafa, o lanet rafa koymaya çalışırken August, mücadelesini fark etti. Yanına gelip fincanları elinden aldı ve onları rafa kolaylıkla yerleştirirken Marigold'a sırtıttı.

"Ama Lottie kimseyle birlikte değil, merak ediyorsan söyleyeyim."

"Hiç de merak etmiyordum," diye yalan söyledi bir tanesi hariç tüm mumları üflerken. O tek mumu da alıp odalarına doğru ilerlemeye başladı.

"Şunu söylemeliyim ki," diye devam etti Marigold, "birini kaybettikten sonra bile âşık olmak konusunda bu kadar cesaretli olmanı takdir ediyorum. Aşkın kalp kırıklığı riskine değdiğinden pek emin değilim."

August gerinerek gülümsedi. Koridorda ilerleyip birbirinin çaprazında duran odalarına ulaştılar.

"Marigold," dedi August odasına girmeden önce. "Aşk bu riske değer."

Marigold uyanık bir hâlde yatağında yatıyordu, huzursuzdu. Bir saat boyunca uzandıktan sonra Cindershine'ın Chesha'yla birlikte açık pencereden girdiğini gördü. Birlikte üzerine atladılarsa da sadece Cindershine'ın ağırlığı hissediliyordu. Chesha'nın aurası odayı sabah ışıklarından bile daha fazla aydınlattığında Marigold gözlerini açtı. Kedinin saçtığı sihirli kuzey ışıkları, du-

varları ve tavanı yıldız ışığıyla ve yeşil, mavi ve lavanta tonlarındaki çizgilerle süslüyordu. Gözlerini kıstığında Lottie'nin saçlarının renginde canlı kırmızı tutamları görebiliyordu. Chesha yataktan atlayarak kapıya doğru koştu ve kız açsın diye kapıyı patilemeye başladı.

“Sorun nedir, Chesha?”

Marigold yataktan kalkıp kapıyı açmıca kadar patisiyle vurmaya devam etti. Daha sonra Cindershine ve Chesha dışarı koşarak tam Lottie'nin kapısının önünde durdu. Chesha o kapıya da pati atmaya başladı. Marigold tam kapıya yanaşıp kulpu tutmuştu ki Chesha vahşice tısladı.

Marigold durakladı, kafası karışmış bir şekilde bir kaşını kaldırdı ve kulpu çevirdi. Kapı açıldığı anda Chesha öyle yüksek sesli bir çığlık attı ki Marigold onun bütün evi uyandıracadığını zannetti. Gölün karşısındaki Bay Benny bile sesi duymuş olabildi. Marigold ruhları sadece görebilen değil, duyabilen tek kişinin de kendisi olduğunu hatırlayınca rahatladı.

İç çekti ve Chesha'nın yanına diz çöktü. Ona sürekli yanında taşıdığı şişelerin birinden bir damla akasya balı ikram etti.

“şüpheci misafirimizden hoşlanmıyorsun anlaşılan.”

Chesha balı alıp Marigold'un kendisini bekleyen eline sokulmadan önce tekrar tısladı. Cindershine da Marigold'un etrafında döndü ve kızın dantel geceliğine sürtünerek sırtını kaşıdı.

Tam o sırada kapı yavaşça açıldı. Chesha kayan bir yıldızdan bile daha hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı, öyle olunca Marigold ve Cindershine kapının önünde yerde diz çökmüş şekilde kalamadılar. Lottie tam karşısında duruyordu, üzerindeki tek giysi omuzlarının üstünden dökülen bir battaniyeydi. Tüm bedenini kapatsın diye yumuşak kumaşı hızla göğsünün üzerinde birleştirdi. Öyle yapmasa bile içeri si vücudu görünmeyecek kadar karanlıktı.

Marigold hemen ayağa kalktı. Yine de Lottie'nin bakışlarının ağırlığı altında biraz eziliyordu.

“Çok üzgünüm. Seni uyandırmak istememiştim. Cindershine

kapına pati atıyordu, ben de onu almak için geldim,” dedi sesinde kendini belli eden bir panikle.

“Beni uyandıran, patisini atması değil yankılanan çığlığıydı. Kedi sesi gibi bile değildi, daha ziyade bir canavarın sesine benziyordu,” dedi Lottie esnememeye çalışarak.

Marigold donakaldı. Bir anlığına ağzı açık kaldıysa da hızla kendini toparladı. Lottie, Chesha’nın çığlığını nasıl duymuştu? İmkânsız olmalıydı. Öyleydi, öyle olması gerekiyordu.

Belli ki değildi ve Marigold nedenini nasılım açıklayamıyordu. Tek söyleyebildiği, “Çok üzgünüm. Onu yatak odama götürceğim,” olmuştu.

Lottie, Marigold’un dilinin ucundaki kelimeleri biliyor gibi şaşkınlıkla baktı ama sonrasında kurcalamamaya karar verdi ve kendi odasına dönerken başını salladı.

Marigold rahatlayarak iç çekti. Kedisini odasına taşıdı ve gözleri fal taşı gibi açık şekilde yatağına yattı.

Kendini neye bulaştırmıştı böyle? Kimdi bu vahşi kadın?

16

Sonraki birkaç günün tuhaf olmak dışında hiçbir özelliği yoktu. Birkaç müşteri gelip gitti ama onların bütün ifadelerine rağmen Lottie, Marigold'un sihrine inanmaya bir adım bile yaklaşmamıştı. Diğer yandan August her şeye günbegün daha da hayran kalıyordu. Potansiyel ruh eşi hakkında konuşmadan duramıyordu. Heyecanı Marigold'u bile kendi ruh eşiyle nasıl bir hayatı olabileceğini düşünmeye itmişti. Birden fazla kez, kendini yanında belirsiz bir partnerin imgeleriyle hayal kurarken yakalıyor ama asla düşüncelerinin uzun sürmesine izin vermiyordu. Seçtiği hayat bu değildi. Lanetli bir cadının kaderi bu olamazdı.

Haftanın sonuna doğru Benny erkenden gelip taze yabancılarını, birkaç yumurta ve Marigold'a gelen bir mektubu getirdi. Kız zarfı neredeyse dişiyle koparıp atacaktı. Frankie'nin elyazısını anında tanıdı.

Sevgili Mari,

Seni en çok özleyen ben olduğumu düşünsem de hepimiz çok özledik. Sana nazaran Aster çok kötü bir satranç rakibi ve Bay Woodrake'in peşinde pervane olmakla öyle meşgul ki yeteneklerini geliştiremiyor. Lütfen böyle dediğimi ona SÖYLEME. Sensiz baloların eski eğlencesi kalmadı ve sen de biliyorsun ki zaten pek eğlenceli değillerdi.

Sana içimi dökebilir miyim, ablacığım? Hayatta biraz geri kaldığımı hissediyorum. Sen sihrini buldun, Aster da hayat ar-

Kadaşını. Benimse sahip olduğum tek şey galmayı sevmediğim bir enstrüman üzerine yıllarca çalışmaktan ellerimi kaplayan nasırlar. Sen de gitmeden önce böyle mi hissediyordun? Berbatmış. Bunu senin için daha kötü hâle getirecek bir şey yaptıysam özür dilerim.

Ayrıca, annem mektubunu aldı. Okurken gülümsüyordu. Hatta uzun zamandır ilk defa onu gülümserken gördüğümü söyleyebilirim. Binlerce kere cevap vermeye çalıştı ama her seferinde parşömeni buruşturup bir kenara attı. Endişelenme, Aster'la onları almayı başardık. Tamamlanmaya en yakın olan mektubunu bu zarfa koydum, okuman gerektiğini düşündüm.

Yakında ziyarete gelebilir misin sence? Ya da belki birlikte annemi seni ziyarete gelmem için ikna etmeye çalışabiliriz. Her halükârda tekrar bir araya geldiğimizde dünyayı kaosa sürükleyeceğiz. Planlarını yap!

Tüm Kalbimle,
Frankie

Frankie'nin mektubunu kenara koyup zarfa uzandı ve içinden annesinin elyazısıyla yazılmış, tamamen kırışmış mektubu aldı.

Canım Kızım,

Mektubun için teşekkür ederim. ~~Sana önce ben yazmamıydım.~~ Cevap yazmam bu kadar zaman aldığı için özür dilerim. Ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Ama sana borçlu olduğum kelimeleri tek bir mektuba sığdırabilmem mümkün değil. Tek istediğim seni güvende tutmaktı. ~~Şimdi hatatı olduğumu görebiliyorum.~~ Şimdi sana karşı dürüst olmam gerektiğini görebiliyorum. ~~Ama sana doğruyu söylesem giderdin. Üzgünüm.~~ Hayatında böyle bir amaç ve huzur bulduğunu duyduğuma çok sevindim. Annem Büyükkannen seninle gurur duyardı. Güvende olduğunu duymak beni rahatlattı. Seni kaybetmek her zaman en büyük korkum olmuştur, meğer seni zaten kaybetmişim ve bu benim hatammış.

~~Seni ziyarete gelebilirim istediğin zaman ziyarete gelebilirsin. Seni özledik. Ben de özledim. Lütfen~~

~~Hâlâ bilmediğin bazı gerçekler var. Sana anlatmam gereken çok şey var. Lütfen~~

Kâğıdı tutan parmakları titriyordu. Af dileyen bir mektup değildi, Marigold da bunu beklemiyordu zaten. Bir başlangıçtı yine de. Bir umut mektubu. Bir an mektubu kalbinin yakınında tuttuktan sonra indirip karalanmış son satırı tekrar okudu.

Bilmediğin gerçekler. Daha ne olabilirdi ki? Annesinin mektubunu büyü kitabının arkasına sıkıştırıp kitabı kapattı ve karıştırma kâsesinin yanına koydu. Akıllı karman çormandı ve düşüncelerini yoluna koymanın tek yolu, kafasını çalıştıracağı birkaç iş yapmaktı. Lottie ve August'un aç olmalarını umuyordu çünkü dünyanın en detaylı kahvaltısını hazırlamak üzereydi.

Döküp karıştırırken kafasında ne zaman gidip ailesini görebileceğini hesapladı. Frankie'nin ona ihtiyacı olduğu belliydi, o yüzden onun yanında olmayı her şeyden çok istiyordu. Eh, belki "her şeyden" demek doğru olmazdı. Önceliği, Lottie'ye sihrinin gerçek olduğunu kabul ettirmektir hâlâ. Sonra Frankie'nin de orada olup bunu Lottie'nin yüzüne vurmasına yardım etmesini istiyordu.

Küçük bir tekne, fayton, büyük bir tekne, başka bir fayton ve aralarında uzun yürüyüşler içeren seyahat rotasını zihninde canlandırırken büyükannesinin seyahat etmekten neden kaçındığını anlamaya başladı. Adadan ayrılmak istemiyordu. Bu topraklar onu dönüştürmüştü ve şimdi de onu bırakmak istemiyordu. Misafirleriyle her şeyi çözüme kavuşturana kadar buradan ayrılması mümkün değildi üstelik. Aynı anda iki yerde olmanın bir yolu var mıydı? Bunun için bir büyü olsa her şey çok daha kolay olurdu.

August mutfakta ona katıldığında o da büyü kitabını karıştırmakla meşguldü. Frankie'nin mektubunun apaçık durduğu masanın etrafındaki sandalyelerden birine çöktü.

“Günaydın! Bu nedir?” diye sordu sayfaları karıştırırken.

Marigold ona bir bardak çay verdikten sonra cevapladı. “Erkek kardeşimden gelen bir mektup.”

August okurken gülümsüyordu. “Frankie’yi sevdim, eğlen-
celi biri gibi duruyor.”

“İkiniz çok iyi anlaşırdınız,” dedi Marigold. Innisfree’yi ziya-
ret etmeyi bıraktıklarında Frankie ve Aster daha bebektiler, dola-
yısıyla August’la tanışma şansını hiç elde edememişlerdi. “Onu
çok özlüyorum.”

“Lottie ve ben gibisiniz galiba.”

Marigold’un yüzünü şüpheci bir gülümseme kapladı. “Belki.
İkimiz de arkadaşının meymenetsizliğiyle boy ölçüşemeyiz ger-
çi.”

“Onun adına tekrar özür dilerim. Normalde bu kadar keskin
biri değildir,” diye lafa başladı August ama sonra başını iki yana
salladı. “Eh, yalan söyledim. Ama doğum günü yaklaştıkça daha
da hassaslaşıyor. Kötü anıları tekrar canlanıyor anlaşılan.”

“Doğum günü ne zaman?”

August elini dudaklarının üzerine çarptı ve homurdandı,
belli ki bu bilgiyi vermemeyi düşünüyordu. “Bugün. Ama sana
söylediğimi ona söyleme. İnsanların doğum günü hakkında ko-
nuşmasından nefret ediyor.”

“Neden ki? Doğum günleri neşeli geçmelidir.”

“Onun için durum daha farklı.” August çayını bitirip konu-
maya devam etti. “Gerçek doğum günü olduğundan bile emin
değil.”

“Hatırlamıyor mu?”

August başını iki yana salladı tekrar. “Lottie’nin küçük yaş-
tan beri yalnız başına olduğunu anlamalısın. Unuttuğu tek şey
doğum günü değil, hiçbir şeyi hatırlamıyor. Bizimle yaşamaya
başladığı zaman ailem rasgele bir günü onun doğum günü ola-
rak belirleyip bir parti verdi çünkü kutlamadığı düşüncesine
katlanamadılar. Annem onun için bir pasta yaptı ve Lottie’ye
yeni bir çizim defteri hediye etti. Ona doğum günü şarkısını söy-

lediğimizde Lottie ağlamaya başladı. O zamandan beri yılın bu dönemleri heyheyle hepten üzerinde olur.”

Küçük Lottie’nin gerçek olmadığını düşündüğü için bir doğum günü partisini hak etmediğini hissettiği düşüncesi Marigold’un kalbini kırdı. Lottie ona tamamen kibar davranmamıştı belki ama yine de başka bir doğum gününü de acı çekerek geçirmesine izin veremezdi.

“August, bütün gün odasında mutsuz mutsuz oturmasına izin veremem. Özel bir şeyler yapmalıyız.”

“Bu—” dedi August ellerini Marigold’un omuzlarına koyarak, “—berbat bir fikir. Duyduğum en kötü fikirlerden biri.”

Marigold ellerini itti. “Ciddiyim! Onun en iyi arkadaşı olarak onu neşelendirmek senin işin. Ev sahibi ve Bal Cadısı olarak benim işim de sana yardım etmek. Şimdi bana biraz fikir ver. Bugün gerçekten hoşuna gidebilecek nasıl bir şey yapabiliriz?”

“Seni uyarıyorum, Bal Cadısı. İşler çok ama çok kötüye gidebilir.”

“Ya da,” diye itiraz etti Marigold kaşlarını kaldırarak, “harika olabilir ve şansımız yaver giderse gerçekten gülümseyebilir bile.”

August iç çektikten sonra mutfakta volta atmaya başladı. Sonra tekrar iç çekti ve en sonunda da pes etti. “Lottie çikolata sever. Ne kadar acıysa o kadar iyi.”

Marigold tariflerle dolu bir çekmeceye doğru heyecanla zıpladı ve büyükannesinin yazdığı bir çikolatalı pasta tarifini çıkardı.

“August, bahçeye çıkıp benim için biraz minik yenilebilir çiçek toplaman gerekiyor, pastayı süslemek için kullanacağız. Çabuk gel. Pişirecek çok şeyimiz var.”

Lottie yeni ve nasıl başardıysa daha muhafazakâr olup vücudunu canlı canlı yutan bir elbiseyle mutfığa girdiğinde Marigold ve August, Lottie’ye piknikte sunmayı planladıkları pasta, ikramlar, battaniyeler ve diğer doğum günü sürprizleriyle dolu koca bir sepet hazırlamışlardı.

Lottie ikisine de şüpheyle baktı. "Neler oluyor burada?"

"Lots," dedi August temkinli bir şekilde, "bugün özel bir gün."

Lottie gerildi. "Hayır, değil."

"Evet, öyle," dedi Marigold, Lottie'ye doğru sekip önünde durarak. İçgüdüleri Lottie'nin elini tutmasını söylese de mantığı daha fazla yaklaşmadan onu durdurdu. "Bu yüzden hep birlikte pikniğe gideceğiz."

"Kutlama havamda değilim," dedi Lottie.

"Kutlama yapacağımızı kim söyledi? Sakin ve rahat bir pikniğe gideceğiz, hepsi bu. Bağlayıcı bir durum yok."

Lottie cevap vermedi. Marigold'un arkasına sinen August'a gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Sana hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim," diye fısıldadı August.

"Burada yokmuşum gibi konuşma," diye parladı Lottie. Odada bir süre çıt çıkmadı. Hazırladıkları sepetin ağırlığı Marigold'un kollarının titremesine sebep oluyordu. Kız, August'la birlikte gözlerini Lottie'ye dikmiş, bir sonraki cümlesinin ne olacağını kestirmeye çalışıyordu.

Nihayet Lottie iç çekti ve ayaklarına bakarak, "Doğum günlerini sevmem," dedi.

August çoktan pes etmişçesine omuzlarını indirdi ama Marigold geri çekilmeyi reddediyordu. Lottie'yi sinir bozucu derecede mükemmel olan saçlarından tutup dışarı sürüklemesi gerekse bile bu piknik yapılacaktı.

"Belki buna başka bir isim verebiliriz," diye önerdi. Piknik sepetini, onu zar zor tutabilen August'a verdikten sonra Lottie'ye doğru yavaşça yürüdü. "İnsanların hayatlarında olmanı kutlayabilecekleri bir gün olmalı."

Lottie neredeyse gülümseyecekti. "Bu çok saçma. Hayatına gelmemi kutlamak gibi bir arzun olmadığını biliyorum, Cadı. Arkadaş olduğumuz söylenemez."

Marigold irkildi. "Değiliz ama olabiliriz belki. Başlamak için mükemmel bir gün olur hem. Bugün, her yıl kutlanacak olan

Lottie Günü'nün ilki olur." Konuşurken sesinden umut kırıntıları dökülüyordu.

"Lottie Günü mü? Buna böyle demeyi mi öneriyorsun?" dedi Lottie, bunu yapmak gibi bir niyeti olmasa da yumuşak bir şekilde gülmüştü.

August ellerini çırpı. "Ben çok sevdim. Kulağa çok güzel geliyor. Lottie Günü, Lottie Günü, Lottie Günü. Kendi içinde bir şarkı neredeyse."

"Mükemmel," dedi Marigold. "Şimdi kim Lottie Günü pikniğine katılmak ister?"

"Ben!" dedi August piknik sepetini kapıya doğru sürüklerken. Lottie hâlâ kıpırdamıyordu, Marigold ona elini uzattı.

"Sepette seni bekleyen taze çikolatalı pasta var," dedi parmaklarını sallayarak onu cezbetmek istercesine. Çikolatanın bahsinin geçmesiyle Lottie nihayet yelkenleri suya indirdi. Gözlerini devirip Marigold'un havada kalan elini tuttu ve ikilinin peşinden bahçeye doğru yol aldı.

Güneş parlak, çimenler yumuşaktı. Lottie Günü pastasından bir ısırık alan Lottie Burke gerçekten gülümsemişti. Bir irade ya da akıl savaşını kazandığında takındığı, her zamanki meydan okuma gülümsemesi değildi bu. Gerçek bir gülümsemeydi.

"Niye bana öyle bakıyorsun?" dedi Lottie, Marigold'a, gülüşü biraz solmuştu.

Marigold'un yanakları ısındı. "Daha önce böyle gülümsediğini hiç görmemiştim." Lottie bir şey demeyince Marigold devam etti. "Çok güzel. Tebessümün yani."

Lottie'nin sırtı kasıldı ve gözleri büyüdü. Kötü bir koku almışçasına burnunu kırıştırdı.

Marigold iç çekti. "Özür dilerim. Benden iltifat almayı pek sevmediğini biliyorum."

"Ondan değil," dedi Lottie sessizce. Marigold ve August kafası karışmış gibi birbirlerine baktılar. Lottie alnundaki ter damlasını silerken etraflarındaki hava yoğunlaştı ve tuhaf bir hâl aldı. Kızın nefesi bir şeyden korkmuşçasma hızlanmıştı.

“İyi misin, Lots?” diye sordu August, elini Lottie’nin omzuna koymuştu.

Kadın onlara döndü ve, “Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyorum, biraz uzansam iyi olacak,” dedi. Birden ayağa kalktı ve karnını tutarak eve koştu.

Marigold ayağa kalktı ve gözlerine gelen ışığı eliyle keserek, “Bu da neydi şimdi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi August. “Ama başta bu fikri kabul etmesine bile şaşırmıştım o yüzden bunu hanemize kazanç olarak yazıyorum.”

“Bir dakika önce her şey yolundaydı. Anlamıyorum. Daha iyi gideceğini düşünmüştüm,” dedi Marigold.

“Eh, çok daha kötü de olabilirdi,” diyerek karşı çıktı August. Ayağa kalkıp gerindi. “İyi bir şey yaptık, Bal Cadısı. Yapabileceğimizin en iyisini yaptık.

Ertesi sabah Marigold, kendisinin ilk uyanan kişi olduğunu düşündü ama ruhların gün doğumunu boyamasını görmek için dışarı çıktığında Lottie'nin bahçede bir çizim defteriyle oturduğunu gördü.

"Merhaba," dediğinde Lottie öyle ürkmüştü ki elindeki kalemi düşürdü.

"Pardon!" dedi Marigold hızla, ellerini masum olduğunu gösterirmişçesine havaya kaldırmıştı. "Seni korkutmak istemedim. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Sorun değil," dedi Lottie eşyalarını toplayıp ayağa kalkarken. "Uyuyamadım, ben de biraz çizim yapmak istedim. Uyuyamadığımda çizim yaparım hep."

Marigold öne doğru bir adım attığında çimenlerin nemli ve ılık olduğunu hissetti. "Eserlerini görebilir miyim?"

Lottie defterin sayfalarını karıştırırken başını iki yana salladı. "Belki bir sonrakini bitirdiğimde. Sana bitmemiş bir şey göstermek istemem."

"Peki öyleyse. Ben seni yalnız bırakayım," dedi Marigold içeri girmek için arkasını dönerek.

"Marigold?" diye seslendi Lottie.

Kız dondu kaldı. Lottie'nin adını söylediğini ilk kez duymuştu. Melodikti, neredeyse aklını başından alacaktı. Onu denize çekmeye çalışan bir sirenin sesi gibi...

"Efendim?"

“Dün için teşekkür ederim,” dedi ve tekrar gülümsedi Lottie.

“Her zaman,” dedi Marigold. Bir süre gözleri birbirine kenetlendi.

Tam içeri girmek için tekrar dönecekken duraksadı. “Bir soru sorabilir miyim?” Geldiğinden beri bu kadına karşı olan merakı içini kemiriyordu. Hikâyesi neydi? Sırları neydi? Lottie duvarlarını yıktığında Marigold ardında ne keşfedecekti?

“Bir cevap vereceğime söz veremem ama sor bakalım.”

“August’la tanışmadan önce nasıl bir hayatın vardı?”

Kadın afalladı. Acısı, parlak yeşil gözlerine yansıdı bir anlığına. “Yalnızdı,” dedi sonunda. “Çok yalnız.”

Marigold başını anlayışla salladı. August geri gelmeden önce o da yalnızdı. Ama Lottie’nin yalnızlığında gizlediği bir şey vardı, ardında göz kırpan başka bir acı katmanıydı bu sanki. Daha fazla bilgi almak için Lottie’ye baskı yapmasına gerek kalmadan kadın konuşmaya devam etmişti ki bu şaşırtıcıydı.

“Ailemi çok küçükken kaybettim. Lenox sokaklarında yaşayan bir yetimdim. Sonra kısa bir süre yetimhanede yaşadım, daha sonra da okulda August’la tanıştım. Çok hızlı yakınlaştık, ailesi de hep bir kız çocuğu istiyormuş zaten. Bir gün durduk yere onlarla birlikte eve gelmemi istediler. Ben de gittim.” Yüzünde, onların bu nazik davranışını hâlâ tam olarak anlayamıyormuş gibi bir gülümseme belirdi. “Hayatımın en güzel günüydü. August’a sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Marigold başını sallamadan önce olabildiğince uzun süre kadının gülümsemesinin sıcaklığına kendini bıraktı. Gerçekten başarıyordu, Lottie Burke’un duvarlarını yıkıyordu.

Ama kalbinde başka bir şeyler de oluyordu. Lottie her güldüğünde, ona her yakınlaştığında, bir odada her yalnız kaldıklarında odanın atmosferi değişiyordu. Sıcak bir yaz gününde serinletici bir içecek içmiş ya da soğuk bir kış gününün ortasında sıcak bir ateş hissetmiş gibi oluyordu. Sanki bir anda ihtiyaç duyduğu her şey ona gelmişti ve artık huzur hissine kendini tamamen bırakabilirdi.

Kapıyı çalmak üzere pusuya yatmış olan şey bir kalp kırıklığıydı. Marigold kendini akıntıya bırakamazdı.

“O da sana sahip olduğu için çok şanslı,” dedikten sonra kahvaltı hazırlamak için içeri girdi.

Üç kişilik masada taze kahve, çırpılmış yumurta ve ballı pankek vardı. Lottie, August ve Marigold malzemeler soğumadan yemek için sırayla yerlerine oturdular.

“Her öğünde bal mı yiyorsun?” diye sordu Lottie her zaman ki kuru ses tonuyla. August gözlerini kadına dikti.

“Eh, evet,” dedi Marigold gülerek. “Benim için tükenmeyecek bir besin.”

“Hiç sıkılmıyor musun?” diye araya girdi August.

“Pek sayılmaz. Siz bütün balların tadı, rengi ve tadım notları aynıymış gibi düşünebilirsiniz ama ben balın sihirli bir besin olan hâlini biliyorum. O kadar fazla çeşit var ki tek bir ömürde bütün tatlardan sıkılmak mümkün değil. Size bazı bal çeşitlerinin tatlı bile olmadığını söylesem bana inanır mıydınız? Bazıları epey güçlü ve acı olabiliyor, neredeyse kahve gibi.”

“İçeceğini bu tarz bir balla tatlandırmak istediğini düşünsene. Zalimce bir sürpriz olurdu,” dedi Lottie gülerek. Marigold gülümsedi. Lottie onun yanında kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı, tabii bunun iyi bir şey olduğu söylenemezdi. Hisleri tehlikeli ölçüde yoğunlaşmıştı ve Lottie’nin ona ısınması, Marigold engel olamadan kalbinin bir anda fırlayıp gitmesine sebep olabilirdi. Bu, hepsi için çok trajik olurdu.

“Başka cadı türleri de var mı?” diye sordu August.

“Var. Doğanın kanunlarına göre her şeyin eşit güçte bir karşıtı olmalıdır. Bal Cadıları olduğu gibi Kül Cadıları da var.”

“Onları karşıt yapan nedir?”

“Arıların dumanla karşılaştığında saldırı güçlerini yitirmesinden dolayı olduğuna inanıyorum. Birçok insan için her şeyi kül olana kadar yakmak da arıcılık sanatının bir parçası olsa da

ben onları başka bir şeyin yardımı olmadan sakinleştirebiliyorum. Sihir konusuna gelince, bir Kül Cadısı yanıklardan arta kalanları büyüleyebilirken bir Bal Cadısı arıların yaptığı balı büyülüyor. Kül Cadılarından biriyle Innisfree'nin uzun ve karmaşık bir tarihi var ama ben sizi detaylardan kurtarayım. Tek bilmeniz gereken, onun tehlikeli olduğu ve benim koruma büyülerimin onu buradan uzak tuttuğu."

"Aman kulağa ne kadar da gerçek ve büyüdürükçülükten uzak geliyor," dedi Lottie.

Marigold hakaretini duymazdan geldi. Sadece kahvesini yudumlayıp sırtıttı. "Sihrimin nasıl işlediğini göstermek için sizi bir tura çıkarmak istiyorum," dedi özgüven dolu bir sesle. Bugün Lottie'nin arılığı gördüğü gün olacaktı. Öyle büyülü bir yerde bulunan kimse sihrin varlığını inkâr edemezdi.

"Harika!" dedi neredeyse yanında zıp zıp zıplayacak kadar sevinen August. Heyecanı bulaşıcıydı, Marigold onu öyle görünce adaya ilk geldiğindeki hâlini hatırladı. Her an, etrafındaki dünyanın her bir zerresi öyle heyecan verici ve kusursuzdu ki. Sihirle dolu koca bir hayat...

Marigold ikisini arılığa doğru götürürken August'un neşesi Lottie'nin bile ruh hâlini düzeltmişe benziyordu. Kapıyı açtığında pembe tonlu güneş, tenlerini okşadı. Rüzgâr, çam ve yağmur kokularının üstüne bal ve leylak kokularını taşıyordu.

"Aslında, bekleyin. Lottie, giyecek başka bir şeyin var mı?"

Lottie uzun kollarını ve dar yakasını düzeltti. "Bunun nesi var?"

"Mevsimin yaz olması ve senin kara kışa uygun bir elbise giymen dışında mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturan Lottie, "Evet, onun dışında," diye cevap verdi.

"Arılar koyu renkleri sevmez. O siyah elbiseyle seni avcı zannedeceklerdir." Yanıldıklarından değildi tabii.

"Beni sokarlar mı?" diye sordu geriye doğru belli belirsiz bir adım atarak.

“Bana yakın durduğun sürece güvende olursun,” dedi Marigold onları beyaz kapıdan içeri yönlendirirken. Yüzlerce arı, kovanların etrafında uçuşuyordu, vızıltılarıysa yumuşak bir melodiye dönüşmüştü. Marigold onları selamlamaya hevesli bir şekilde korkusuzca öne atıldı. Arılar ona sırnaşıp etrafında yaşayan bir aura oluştururcasına dolaştı. Çevresinde sarı bir hale oluşturmuşlardı.

“Saldırıyorlar!” diye bağırdı Lottie.

Marigold güldü. “Saldırmıyorlar, seni sersem. Sadece bize merhaba diyorlar.” Elini uzatarak arıları kibarca Lottie’ye yolladı. Lottie geriye zıplayınca August’a çarptı ve ikisi de yumuşak, sıcak çimi boyladılar. Arılar yere süzüldü ve henüz bu nazik yaratıklara kucak açmamış, yumak hâlindeki çiftin etrafında yumuşakça dolandı. August’un korkusu gün gibi ortadayken Lottie en azından korkmuyormuş gibi davranıyordu. Genç adam, küçük bir çocuğun karanlıkta battaniyesine sarındığı gibi gömleğinin yakasına sıkı sıkıya yapışmıştı.

“Söz veriyorum, seni sokmayacaklar.” Arılar Marigold’un avucunda toplandı.

“Nereden biliyorsun?” diye sızlandı August.

“Çünkü beni dinliyorlar ve ben onlara yapmamalarını söyledim,” dedi Marigold. Arılar etrafında daha hızlı uçmaya başlamıştı, nazik süzülüşleri şimdi kızgın bir kümelenmeye dönüşmüştü. Marigold yüzünde şeytani bir sırıtişla, “Ama bana bulaşmayı düşünme bile, August Owens,” dedi.

Arıların gösterileri karşısında arkadaşlarının ağızlarının açık kaldığını görünce kıkırdadı. August ve Lottie nihayet ayağa kalkmıştı.

“Bu inanılmaz,” dedi August. Arıların etraflarında kar taneleri gibi kaymaları onu hayrete düşürmüştü. “Merhaba, minik adam,” dedi August avucunu açıp bir arının üzerine konmasına izin vererek.

“Aslına bakarsan o bir dişi. Tüm işçi arılar dişidir.”

August elindeki minik böceği inceledi. “Erkeklerin görevi ne?”

Marigold omuzlarını silkti. “Pek bir şey yaptıkları söylene-
mez. Sadece kraliçe arıyla çiftleşebilecek kadar şanslı olmayı di-
leyip sonra da ölüyorlar.”

“Kötüymüş,” dedi August bir elini kalbinin üstüne koyarak.

“Gerçek bu. Onlara dron deniyor.”

August, Lottie’nin elini tuttuğunda Marigold bir anlığına onun bir arı tarafından sokulduğunu düşündü. Böyle bir şey ol-
mamıştı tabii. Ama Lottie’nin başka birinin elini tuttuğunu gör-
mek, içinde keskin bir acıya sebep olmuştu. Gözlerini kaçırdı,
öne doğru yürürken bu his yavaş yavaş geçmişti.

“İşte, arılığa hoş geldiniz. Her bir kovanda farklı bir bal türü
üretilir. Arılarla birlikte çalışıp onlara hangi çiçeğin nektarını
alacaklarını söylerim, onlar da nektarı toplayıp kovana döner-
ler. Polenleri, daha sağlam bir yapı kurmak amacıyla altıgen
olarak şekillendirdikleri peteğe bıraktıklarında onların nemini
uçurup bal elde etmek için kanatlarını çırpırlar. Ben balı topladıktan sonra aynı kovanda yeni bir çeşitle devam edebilirler.”
Kutulardan birinin beyaz, tahta kapağını kaldırarak kenara
koydu. Elini kutunun içine uzatarak peteği koruyan balmumu
kapakların bir parçasını kaldırdı ve balın eline damlamasına
izin verdi.

“Biraz tatmak ister misiniz?” diye sordu diğer eliyle peteği işa-
ret ederek. Hâlâ Marigold’un arılar üzerindeki hâkimiyetinden
şüphe duyan Lottie geri durmuştu. Ama August kadının elini
bırakıp öne çıktı.

“Elimi kovana sokmaktan çok korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Al bakalım,” dedi Marigold parmağını tekrar bala daldırıp
sonra August’un dudaklarına yaklaştıırken.

August balın tadına baktıktan sonra genişçe gülümsedi. “Tadı
lavanta gibi.”

“Çünkü lavanta balı,” diye yanıtladı Marigold. “Yaz mevs-
minde olduğumuz için yonca, şeftali çiçeği, *tupelo* ve lavanta balı
yapıyorlar. Bu bal da lavanta nektarından yapılıyor ve daha çok
aşk büyülerinde kullanılıyor.”

“Tabii, kesin öyledir,” dedi Lottie evin kapısının önünde durduğu yerden.

August kaba ve şüpheli arkadaşının sözlerine göz devirdi. “Gel, sen de dene. Korkak olma.”

Marigold sırttı. Bir meydan okumaya direnemeyen Lottie, öne doğru yürüyüp omuzlarını temkinli bir şekilde gevşetti. O kadar yakınındaydı ki Marigold onun kokusunu alabiliyordu. Vanilya ve sandal ağacı.

Balla kaplı parmaklarını kovandan çıkarıp Lottie’nin dudaklarına doğru uzattı. Lottie kahverengi sık kirpiklerinin arasından Marigold’a bakıp sırttı. Dolgun dudaklarını ayırıp Marigold’un iki parmağının etrafına sardı. Dili, kızın parmak uçlarını gıdıklıyordu ve Marigold nefes nefese bir hâlde kısaca gülüp durumu normalleştirmeye çalıştı. Lottie dudaklarını yavaşça çekerken gülümsedi. Marigold’un parmakları parlak ve sıcaktı.

Marigold, August’un parmaklarını yalamasıyla az önceki olay tıpatıp aynı hissettiriyormuş gibi davranmaya çalışmıştı ama bu koca bir yalandı. Lottie’yle aralarında çok daha sıcak bir an yaşanmıştı.

Sonunda transtan çıktıklarında Lottie hemen bir cevap üretti.

“Belki biraz lavanta tadı geliyordur,” dedi dilindeki tatlılığın keyfini çıkarırken. Marigold’a doğru eğildi, kızın havada kalan parmaklarını tekrar yalama niyetindeydi sanki. Tadacak kadar yaklaştığında gülümsedi. “Hâlâ büyüdükçülük olduğunu düşünüyorum ama.”

Marigold surat astı. Bir arının Lottie’yi tam o anda sokmasını diledi, yalnızca onu susturmak istiyordu. Ne var ki arılar ona kulak vermişti ve bir tanesi fikrini havada kaptı. Koştuğu, daha doğrusu hızla uçtuğu gibi Lottie’yi soktu.

“LANET OLSUN!” diye bağırdığında Marigold bir anda panik oldu. Bir kazaydı. Lottie o kadar moral bozucu, negatif ve kaba davranıyordu ki. Hem de paylaştıkları o andan hemen sonra. Ya da Marigold’un paylaştıklarını düşündüğü an... Belki de Lottie’nin bakışının üzerinde gezinişini hayal etmişti. Öyle olsa

gerekti çünkü o lanetliydi. Lottie ya da herhangi başka biri ona asla az önce gördüğünü düşündüğü şekilde bakamazdı.

Yardım etmek için Lottie'ye koştuğunda kendini tam bir ahmak gibi hissediyordu. Elbisesinin cebine uzandı ve bir şişe arı-sütü çıkardı. Arılar, kraliçe arıyı ve yavrularını kendi yaptıkları bu maddeyle beslerdi. Bu da kendi içinde sihirliydi ve bir Bal Cadısı tarafından kullanıldığında değdiği her yarayı iyileştirirdi.

"İzin ver, bakayım."

Hâlâ acıyla kıvranan Lottie, elini çekmeyi reddediyordu.

Marigold elini yavaşça kızın bileğine yerleştirdi ve başparmağıyla tenini okşamaya başladı. "Lütfen, müsaade et," dedi. Lottie elini yavaşça indirirken acısı da gözlerini dolduruyordu. Arının iğnesi yaradan düşmüştü ve dudağı şimdiden şişmeye başlamıştı. Marigold arısütünün kapağını açıp başparmağıyla bir miktar aldı. Daha sonra sıvıyı Lottie'nin şişmiş dudağına sürdü ve onu rahatlatana kadar dudağını tekrar tekrar okşadı. Aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Lottie tekrar elini kaldırıp yarasına dokunmaya çalıştı, tamamen iyileştiğini gördüğünde şok olmuştu. Parmakları Marigold'un kilere sürttüğünde ikisinin de nefesi belli belirsiz bir ölçüde hızlandı. Marigold elini çekip arısütünü tekrar cebine koydu.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Bakışları Lottie'nin gözlerinden bir an olsun ayrılmamıştı.

Lottie başıyla onayladı. "Seni dinlediklerini ve onlardan bizi sokmamalarını istediğini söylemiştin."

"Evet ama bana bulaşmamamı da söylemiştim," dedi Marigold. Bir kahkaha atmak istemişti ama söylediği, kulağa istediğinden daha kaba gelmişti. "Hem sonra," dedikten sonra kelimelerini seçmekte biraz zorlandı. "Sen... tüm şu büyüdükçü zımbırtından bahsediyordun ve ben..."

"Benim büyüdükçü zımbırtım mı?" diye araya girdi Lottie.

"Evet, uydurduğun şu saçma kelime. Moralimi bozdu, ben de susmanı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Arının bu düşünce üzerine harekete geçeceğini düşünmemiştim, üzgünüm."

Lottie dilini ısırıldı. Şişik bir dudakla bunu yapmak zor olsa gerekti. “En azından artık kimseyi sokamayacak,” demişti.

Marigold’un gözleri büyüdü. Bunu nasıl es geçmişti? Arıları kimseyi sokmazdı, daha önce hiç böyle bir şeyin üstesinden gelmesi gerekmemişti. Ama bu, bir arının birini soktuğunda iğnesini kaybedip öleceği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu zavallı küçük bal arısının onun adına, hem de Lottie kadar nefret dolu biri için ölüp gittiği düşüncesi Marigold’un kalbini kırdı. Lottie’nin önüne çöktüğü pozisyonundan zıplayarak kalkıp uzun çimenleri deliler gibi aramaya başladı.

“Onu bulmama yardım edin,” diye emretti Marigold. Hissettiği panik, sesini titretiyordu. August ve Lottie yaklaşıp aramaya koyuldular. Bu çimen denizinde küçük sarı bir beden arıyorlardı onlar da.

Küçük bedeni avucunun içine alan kişiye August oldu. “İşte, onu buldum.”

Marigold ona koştu ve arıyı nazikçe alıp kapalı yumruğunun içinde tutarak gözlerini kapattı. Ciğerlerinin her bir zerresini dolduracak kadar derin bir nefes aldı ve kendini gücüne odakladı. Sadece bitki ve çiçekleri hayata döndürmeyi denemişti ama bu arıyı kurtarmak için aynı yöntemi kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu.

Derin nefesler almaya ve avucundaki varlığa odaklanmaya devam etti. Havadaki büyü, etrafını saçıran vahşi dünyadan yayılıyordu. Ağaçlar, kuşlar, güller, solucanlar... Tüm bu enerjiyi arıya aktarırken hepsinin yabancı kalp atışını hissediyordu. Arılığın yılanı benzeyen koruyucu ruhu Talaya, kıza doğru sürünüp ona ihtiyacı olan tüm sihri verdi. Sihrini bu şekilde kullandığında her seferinde yaşadığı gibi bu kez de gücü hızla tükendi. Ama ellerini ayırıp baktığında tüm bunların işe yaramadığını gördü. Arı hâlâ ölüydü ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yorgunluktan bacakları titriyordu.

“Onu yüzüstü bıraktım.” Zar zor konuşabiliyordu. Dinlenmeye deli gibi ihtiyacı vardı.

“Sadece bir böcek,” dedi Lottie.

Marigold çenesini sıkı. “Anlamıyorsun.” Sesi, zayıf bir fısıltıdan ibaretti.

Lottie elini beline koydu. “Bu konuda hemfikiriz.”

İkisi uzun süre birbirlerine gözlerini dikip baktılar. Daha sonra Marigold, “Günün geri kalanında kendinizi eğlersiniz. Bugünlük başka bir göreve uygun değilim,” dedi ve eve girmek için döndü.

“Ah, hadi ama! Bu kadar aşırı tepki verme,” diye bağırdı Lottie arkasından. Ama Marigold’un dönecek gücü yoktu. O uzaklaştıkça sesleri de daha az duyulmaya başladı.

Marigold beyaz kapıdan geçmiş, kır evinin kapısına varmıştı ki Lottie’nin, “Yılana dikkat et!” dediğini duydu zar zor.

“Yılan mı? Nerede?” diye bağırdı August.

“Önüne bak, hemen orada.”

“Benimle dalga geçme, onu göremiyorum!”

Talaya’dan mı bahsediyordu? Lottie Burke bir şekilde, bir yolla *landvættir*’leri görebiliyor muydu? Eğer öyleyse bu, şu soruyu doğuruyordu: Bu imkânsız kız başka neler yapabiliyordu?

18

Dolunay gecesinde Marigold, ay suyu yapmak için bir kap hazırladı. İçini kristallerle temizleyip temiz, beyaz ipekle sildi. Kabı beline dayamış, diğer eline de beyaz bir fener almıştı. Lottie ve August da onu takip ediyorlardı.

“Nereye gittiğimizi hatırlatır mısın?” diye sordu Lottie siyah elbisesinin dar yakasını düzeltirken.

“Ay havuzuna gidiyoruz. Adanın ortasında küçük bir vaha, ay suyu yapmak için de mükemmel bir yer.”

“Neden kavanozu göl suyuyla doldurmuyorsun ki?” diye sordu August.

“Yapabilirdim ama bunun kadar kuvvetli olmaz. Ruh eşin için yapacağın büyüde en kaliteli malzemeleri kullanmalıyız, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedi kıvrıcık saçını oyuncu bir şekilde savurarak.

Vahaya vardıklarında Marigold elindeki feneri yakındaki bir ağaç kütüğüne yerleştirdi ve bölgenin *landvættir*’i, Yliza’yı aramaya başladı. Parlak sarı koi balığı onu genellikle su yüzeyinin altından köpüklü öpücükler yollayarak coşkuyla karşılardı ancak o gece ortalıkta yoktu.

Yine de ay suyunu yapmaları gerekiyordu ve vakitlerini boşa harcayamazlardı. Suyun kenarında diz çökerken kavanozu suya batırdı ve tamamen dolmasına izin verdi. Çıkardığında içinde bulunan köpüklü mavi su, herhangi bir büyüde kullanılmadan

önce ayışığının tam altında bütün gece beklemeliydi. Ayağa kalktı ve dizlerindeki çamuru temizlemeye çalıştı, daha sonra aklına başka bir fikir geldi.

Lottie'yle August'a döndü. "Yüzmek isteyen var mı?"

August aşağıdaki ay havuzunu gösterdi. "Orada mı?"

Marigold başıyla onayladı. "Göründüğünden daha derindir."

August'un ihtiyacı olan tek şey bu güvenceydi. Anında gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca Marigold da peşinden elbisesini çıkarıp kaburgalarını saran korseyi açmaya koyuldu.

Lottie onlara şaşkınlıkla baktı. "Cidden bu küçük birikintiye girecek misiniz?"

"Sen girmeyecek misin?" dedi August, gömleğini çıkarmış, pantolonunu da bileklerine kadar indirmişti.

"August, yapamayacağımı biliyorsun." Lottie, Marigold duymasın diye fısıldayarak kurmuştu bu cümleyi. Ama sesindeki telaş Marigold'un duymazdan gelmesini imkânsız kılıyordu. August, gözlerini dikip bakmıyor gibi davranmaya çalışan Marigold'a doğru baktı bir anlığına.

"Hava karanlık, Lottie. Kimse bir şey göremez," dedi August, Lottie'yi rahatlatmak istercesine. Lottie hâlâ tereddütlüydü, Marigold yanına yanaştı.

"Yüzmeyi bilmiyor musun?" diye sordu.

August ve Lottie önce birbirlerine sonra Marigold'a baktılar. Ardından tekrar birbirlerine baktılar, yalnızca bakışarak aralarında tartışıyorlardı sanki.

"Neler oluyor?" diye sordu Marigold.

Lottie iç çekerek kollarını kendisine doladı. August onu anladığını belirten bir şekilde bakarak başını güven verircesine salladı.

"Benim... bir mesleğim var," dedi Lottie sessizce.

Marigold bir kaşını kaldırarak baktı. "Yüzemeyeceğin bir meslek mi?" diye sordu.

"Hayır ama birçokları tarafından hor görülen bir iş. Bana karşı kibar olacağından emin olacak kadar tanımıyorum seni."

“Eh, bunun yüzmeye ne alakası olduğunu hâlâ anlayamadım ama kendi işim yüzünden senin tarafından dalga konusu edilmiş biri olarak şunu söyleyebilirim ki ben sana asla aynısını yapmazdım.”

Lottie konuşmaya başlayacakmış gibi bir nefes aldıysa da sonra vazgeçti. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra nihayet konuştu. “Haklısın.”

“Ne dedin?” diye sordu Marigold ve August aynı anda. Marigold, Lottie’nin bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmemişti.

August, “Üzgünüm, yanlış duymuş olmalıyım. Lottie Burke az önce hatalı davrandığını itiraf eder gibi mi oldu?” diye sorunca Lottie onu öyle bir itti ki genç adam neredeyse havuza düşecekti. Tam vaktinde dengesini bulup lafa devam etti. “Bu görülmemiş, duyulmamış bir şey. Söyle Lots, bunu kabul etmeni sağlayan şey nedir?”

Lottie gerginken hep yaptığı gibi dudağını ısırmaya başladı. Daha sonra Marigold’a bakarak, “Sanırım sana güveniyorum,” dedi ve ağır elbisesini çıkarmaya başladı.

Marigold’un kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Tıpkı taze bir yara gibi göğsünde atıp duruyordu. Lottie konuşmadı. Kollarını elbisesinin uzun kollarından çıkarıp elbiseyi de yere bıraktı. Daha sonra da korsesini çıkarıp yalnızca bileklerinin hemen üzerinde biten ince kombinezonuyla kaldı. Kollarını iki yana açınca cildinde Marigold’un ne olduklarını çözemediği siyah şekillerle kaplı pembe bölgeler tamamen ortaya çıkmıştı. Marigold pembe kısımlardaki izlerin yanık sonucu oluştuğunu hemen anladı. Kendi annesinin her zaman dantel bir eldivenle sakladığı elindeki yaraya benziyordu.

“Ben küçükken ailemi bir yangında kaybettim,” diye başladı Lottie. Marigold başsağlığı dilemek için ağzını açtıysa da Lottie daha o konuşmadan sözünü kesti. “Benim için üzülmeye kalkma. Ne olduğunu da oradan nasıl sağ çıktığımı da hatırlamıyorum. Sadece gerçek olduğundan emin olmamı sağlayan yara izlerim var.”

Marigold, Lottie'nin üst kollarını tamamen kaplayan pembe ve beyaz yara izlerini, kıza yaklaştıkça daha net görebildi. Yaraları kaplayan siyah şekillerin zarif, girdabı andıran bir desen oluşturduğunu da görebiliyordu. Vücudunun her yeri dövmeyle kaplıydı. Kuşlar, çiçekler, çapalar, yılanlar. Kurdeleler, Latin alfabesiyle yazılmış cümleler, tanrılar ve canavarlar. Marigold şaşkınlıkla bakakaldı. İnsanların sanatın her dalına açık fikirlilikle yaklaştıklarını iddia ettiği Bardshire gibi bir yerde bile dövmeler bir skandal sebebiydi. Orada bile sadece erkekler dövme yaptırabilirdi. Kadınlara gelince bu, yasal değildi; koca bir servete denk bir para cezası ve hatta hapis cezası bile alabilirlerdi. Bir keresinde bir hikâye duymuştu: Bardshire'da bir roman yazarının asi kızı, denizci bir çocuğa âşık olmuş. Çocuğun vücudu, birçok denizcide olduğu gibi bir sürü dövmeyle kaplıymış. Kız da bir dövme istemiş; bir harf, bir kalp ya da onlar gibi tamamen zararsız ve gizlenmesi kolay başka bir şey. Bir sabah hizmetçisi kızın giyinmesine yardım ederken dövmesini fark etmiş. Babası bu durumu öğrendiğinde kızını bir doktora götürmüş. Orada kızın cildini dövme kaybolana dek tuzla ve gazlı bezle kemiğine kadar soymuşlar.

"Hiçbir dövmeci bir kadına dövme yapmazdı," diye devam etti Lottie. "Özellikle de benim yaşımdaki birine. Yara izlerini kaplamaksa neredeyse imkânsızdı ama ben çok istedim. Yapmak zorundaydım. Bedenim üzerindeki gücümü geri kazanmalıydım. Onu yanıkların beni bıraktığı şekilde değil, kendi istediğim gibi işaretlemeliydim." Marigold, Lottie'nin eline uzanıp hafifçe tuttu ve daha iyi görebilmek için kolunu aya doğru kaldırdı. Hem dövmelere hem de yara izlerine hayran kalmıştı çünkü ikisi de bu imkânsız kızın hikâyesini anlatıyordu.

"Yaralara minnettarım. Beni asıl amacıma, yani sanata yönlendirdiler," dedi Lottie kendiyle gurur duyduğunu belirtircesine.

"Olağanüstü birisin, Lottie," dedi Marigold. Kelimeler kız daha onları tutamadan, neyi itiraf ettiğini fark edemedenden dudaklarından dökülmüştü. Kendine engel olamamıştı. Önceden

Lottie'nin güzel olduğunu düşünüyordu ama şimdi onun daha fazlası olduğunu farkındaydı. Cesaretle, sanatla ve bir sürü hikâyeyle işaretlenmiş bir kızdı o. Marigold tüm öyküleri duymak için sabırsızlanıyordu.

Lottie yine Marigold'dan bir iltifat duyduğu her an yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Baş ağrıyormuş gibi avucunu alına bastırıp başını iki yana salladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Marigold.

Lottie cevap veremeden arkalarından bir sıçrama sesi duyuldu, August suya atlamıştı.

"Bu harika!" diye bağırdı August kafasını havuzdan çıkarıp saçındaki suları da sallayarak sıçratırken.

Vaha, ayışığının altında kırık kenarlı camdan bir çukur gibi görünüyordu. Marigold atlayınca çukurun keskin kenarları onu karşılayan yumuşak dalgalara dönüştü. Saçları suyun yüzeyinde salınıyor, parlak altın tonu gecenin siyahını yarıp geçiyordu. Kollarını kavuşturmuş kenarda bekleyen Lottie'ye bakmak için başını çevirdiğinde saç tutamları sırtına döküldü.

"Atlasana!" dedi Lottie'yi yanına çağıran bir el hareketi yaparken.

"İkiniz de delisiniz," dedi Lottie. Marigold buz gibi suyu ona doğru sıçrattı.

"Ve sen eğlenceyi kaçırıyorsun," dedi ve sudan çıkarak Lottie'nin yanına gitti. "Hadi ama!"

Soğuk gece havası vücuduna çarpıp yumuşak tenini dokunuşuyla kabartarak titredi. Lottie, aşağı bakıp ıslak kombinezonunu görünce kendi kendine kıkırdadı.

"Pekâlâ. Birlikte mi?" diye sordu kıza elini uzatarak.

"Birlikte," diyen Marigold da kadının elini tuttu.

Birlikte havaya zıpladıklarında Marigold, Lottie'nin kendini ve onu geri tutan her şeyi bıraktığı âna tanık oldu. Bir anlığına sadece hava ve sesten ibaret kalmıştı. Vücudu suyla buluşup derinlere daldığı sırada neşeli bir çığlık atıyordu. Marigold onu karşılamak için derinlere yüzdü. Ayışığı, Lottie'nin silüetine çar-

pana kadar mürekkep siyahı suyun arasına kesikler atıyordu. Bir ışık huzmesi kadının bedeninin keskin hatlarını sarıp sarmalıyordu.

Birbirlerine dokundular. Tutuşları başta yumuşaktı fakat sonra Lottie, kızı kendine çekti. Marigold'un parmakları kadının belinin kıvrımına tam oturmuştu. Lottie'nin eli Marigold'un yüzüne yaklaştı. Daha sonra Lottie, bilerek ya da bilmeyerek, başparmağıyla Marigold'un altdudağını okşadı. Suyun altındayken kazara olmuş gibi, her dokunuş tesadüf eseriymiş gibi davranabilirlerdi. Burunları birbirine değdi. Nefesleri tükenecek gibi olmasaydı nereye kadar gideceklerini merak etti Marigold.

Yzeyeye çıktıklarında ikisi de nefes nefeseydi ve bunun tek sebebi hava almamaları değildi. Aralarındaki gerilim elle tutulacak gibiydi.

"Aşağıda eğlendiniz mi?" dedi August şaka yollu. Marigold kızardı, Lottie'nin verdiği tek cevapsa dişlerini titreten bir rpertiydi.

"Yaz ayındayız, su nasıl bu kadar soğuk olabilir?" dedi Lottie.

Marigold onun elini sıkı, henüz bırakmaya hazır hissetmiyordu. "Kalmak zorunda değiliz. Ne zaman isterseniz o zaman içeri girebiliriz."

Üçü de yorulana kadar birbirlerine su sıçratıp gülşmeye devam ettiler. Sonra sudan çıktılar ve eve doğru ilerlemeden önce yerden kıyafet yığınlarını almayı ihmal etmediler. Solmakta olan feneri tutan Marigold nden gidiyordu.

Kıyıda yürürlerken Lottie bir anda durdu. "Bekleyin," dedi.

August ona döndü. "Ne oldu, Lots?"

Marigold, Lottie'nin gözlerini diktiğı yöne doğru baktı. Kalbi tekledi, titreşen ışık geri dönmüştü. Hazelwood Ormanı'nın derinlerinde bir kalp gibi atıyordu. Hava şimdi farklı kokuyordu. Lottie'nin bir yorum yapmasını bekledi, ışığın gerçekte ve kötücül olduğunu söylemesini istedi ama yapmadı. Işık ona yine oyunlar oynuyordu belli ki. Lottie'ye, elindeki fenerin ışığı sırtışını aydınlatıncaya kadar yaklaştı.

“Hep yapmak istediğim bir şey vardı,” dedi Lottie. “Şimdi doğru zaman ve doğru yerde olduğumu hissediyorum.”

Marigold’la August önce birbirlerine sonra tekrar Lottie’ye baktı.

“Yap öyleyse,” dedi August.

Lottie yüzünü göle doğru döndü. O kadar uca gitti ki güçlü bir rüzgâr esse onu bir çırpıda suya gönderebilirdi. Derin bir nefes alıp yarınlar yokmuş gibi bir çığlık attı.

Marigold ve August, korkmuş çocuklar gibi birbirlerinin kollarına atladılar. Yakınlardaki ağaçlara tünemiş olan kuşlar şaşkınlıkla bağırıp çığlık çığlığa bir hâlde dallarından uçup gittiler. Çalılıklarda uyuyan meraklı yaratıklar böyle bir sese neyin sebep olmuş olabileceğini görmek için başlarını uzattı. Birkaç saniye geçtikten sonra Lottie bir kahkaha tufanı patlattı ve arkadaşlarına bakmak üzere döndü.

“O kadar özgürleştiriciydi ki!” dedi kıkırdamalarının arasında.

Doğruyu söylemek gerekirse biraz kafayı kırmış gibi geliyordu kulağa. Marigold’la August birer adım geri gittiler, Lottie’nin az sonra yapacağı şeyi şüpheli bakışlarla bekliyorlardı.

“Daha önce hiç bu kadar *canlı* hissetmemiştim,” dedi Lottie sözcüklerini şarkı söyler gibi uzatarak. *Canlı* derken konuşma şekli artık bir melodiyi andırıyordu. “Sen de denemelisin,” dedi August’u bileklerinden tutup kıyıya doğru çekerek.

“Dünyadaki bütün kötülükleri düşün, başına gelen her badireyi, hak ettiğini bildiğin ama elde edemediğin her şeyi. Tek bir nefesle onların hepsini içine çek ve daha sonra bir çığlıkla hepsini serbest bırak,” dedi genç adama, delirmiş gibiydi. Sanki yeterince hızlı konuşamadığını düşünüyordu.

August gülmeye başladı ama Lottie onu omuzlarından sıkı sıkı tutmuştu. “Yap dedim!”

Şoke olan August kıyıya doğru döndü, kollarını havaya kaldırdı ve Lottie’den bile daha yüksek sesle haykırdı. Sesi suyu dalgalandırmış, ağaç dallarını sallamıştı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Lottie daha sonra. Marigold da merak içindeydi.

Lottie gibi onu da bir gülme krizi tutmuştu. “Kuş gibi hafif!” dedi nefes nefese bir hâlde.

Lottie, Marigold’a yanaştı, şimdi de onun elini tutuyordu. “Sıra sende, Cadı. Geride bıraktığın hayatı düşün ve onu serbest bırak.”

Geriye giderek, “İçimde öyle bir çılgılık olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Marigold.

Lottie omuzlarını kavradı. “Tabii ki var! Böyle bir anda kendini geri çekme.”

Bir anda tüm bunlar çok fazla gelmişti Marigold’a. Fazla savunmasızmış gibi... Ürkeklik ediyordu. “Belki de insanlığımın bir kısmını korumaya çalışıyorumdur.”

“Başlatma şimdi insanlığından. Onu kim icat ettiyse onun da canı cehenneme,” dedi Lottie. Elini Marigold’un koluna dolayarak bileğini tuttu. Kollarını bir zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. “Bu gece utanmamız yok bizim.” Çenesini eğerek kirpiklerinin arasından kıza bakmayı sürdürdü. “Hâlâ gerçek olmasını umduğun en büyük dileğini düşün. Sana kibar davranmaktan çok uzak olan kızıl saçlı imkânsız kızı düşün.”

Marigold’un nefesi tekledi. Bu, Lottie’den koparabileceği en özre benzeyen cümleydi ve bunu kabul edecekti. Gülerek başıyla onayladı.

“Nefes al,” dedi Lottie, “ve bas çılgılığı.”

Marigold diğer elindeki feneri yere bıraktı ve suyun kenarına giden Lottie’yi takip etti.

Derin bir nefes al. Korumacı annesini düşündü, nazik babasını, kaos peşindeki erkek kardeşini ve güzeller güzeli kız kardeşini.

Bir nefes daha.

George’u düşündü, kırık kalbini ve lanetini.

Bir tane daha.

Lottie’yi düşündü, Lottie’yi, Lottie’yi...

Öyle yoğun bir duygu ve güçle haykırmıştı ki arkadaşları göle düşmesin diye kızı kollarından tutmak zorunda kalmıştı.

Ciğerlerindeki bütün havayı bu çığlıkla boşaltmıştı. Öyle bir bağırmıştı ki neredeyse havasızlıktan boğulacaktı. Dengesini bulunca August onu bıraktıysa da Marigold, onu uçup gitmekten kurtaracak tek çapa Lottie'ymiş gibi kadına tutundu. Karnındaki kaslar gıdıklanmaya başladı ve bir kahkaha onu sarıp sarmaladı.

"Nasıl hissediyorsun, Marigold?" diye sordu Lottie ona daha sıkı sarılarak. Bakışları birbirine kenetlendi ve bir sıcaklık ikisini sarmaya başladı. Nefesi huzlanan Marigold belli belirsiz bir ölçüde öne eğildi. Burunları birbirine dokunuyordu şimdi. Marigold iyice kendini kaybetmiş olsaydı biraz daha öne eğilerek dudaklarının buluşmasına izin verirdi. Belki böylece özgürlüğün nasıl bir tadı olduğunu öğrenmiş olurdu. Göğsü sıkıştı, kalbi deli gibi atıyordu. Bir anda farkındalığının altında ezildi. Lottie'yi daha önce kimseyi önemsemediği kadar önemsiyordu. Onu sadece kendine saklamak, onu incitecek her şeyle arasında bir duvar gibi durmak istiyordu. Bu his her neyse onunla hiçbir şey yapamazdı. Laneti varken olmazdı. Lottie yalnızca bir hayaldi, uyku tutmadığında geceler boyunca dileyeceği bir dilekten ibaretti. Bu yeterliydi.

Yeterli olmalıydı.

"Temiz," diye fısıldadı kızın sorusuna cevaben.

Lottie yumuşak bir kahkaha attı. "Ben de."

Sesleri çatallı ve vücutları yorgunluktan bitik bir vaziyette kır evine doğru yürüdüler. Eve ilk giren August oldu, hanımlar da geçebilsin diye kapıyı açık tutmuştu. Marigold içeri girerken rüzgâra karışan belli belirsiz bir çığlık duydu. Sert ve kızgındı, bir savaş çığlığını andırıyordu. Geride durarak rüzgâra kulak verdi.

"Duydunuz mu?" diye sordu.

"Neyi?" dedi August.

"Ben duydum," dedi Lottie. "Uzaklardan gelen başka bir çığlık."

Marigold başıyla onayladıktan sonra geriye doğru bir adım daha attı ve işaretparmağını dudaklarının üzerine bastırarak sessiz olmalarını işaret etti. Çığlığı tekrar duydu. Bu sefer bir haykırıştan öteydi. Bir kelimeydi.

Bir isim.

"Marigold."

Lottie'yle birbirlerine baktılar.

"Biri yardımını mı istiyor?" diye sordu Lottie.

August, Marigold'u geçerek dışarı çıktı. Elini kulağına dayayarak dinledi. "Ne diyorsunuz siz? Ben hiçbir şey duymuyorum."

Marigold baştan ayağa ürperdi. O ormanda kötücül bir şey vardı ve bu her neyse *onu* istiyordu. Neredeyse bir yerlerden tanıdık olduğunu düşündüğü bir sesteki ki bu da her şeyi daha tehditkâr kılıyordu.

"Hadi, içeri girelim," dedi August'un elinden tutup onu yanına çekerek. Bir cadı, karanlık çağırıldığında asla yanıt vermemesi gerektiğini iyi bilirdi.

19

Laneti, o gece ilk defa bütün ağırlığıyla üzerine çöktü. Boğazını sıkıyor, gözlerini dolduruyor ve yumuşak kalbine binlerce iğne gibi batıyordu. Kimse ona âşık olamayacaktı.

Hiç kimse.

Lottie'yi düşündü, gece semasının altındaki sıcaklığını. Havuzun derinlerinde birbirlerini buluşu canlandı gözlerinin önünde, aralarında su ve istekleri dışında hiçbir engel yoktu. Ah, onuöpme cesaretini gösterebilmiş olmayı nasıl da isterdi, onunla birlikte olmayı... Birlikte... imkânsız bir şey yaratmayı.

August odasından dönen ilk kişi oldu. Uyku kıyafetlerini giymişti, saçları da karman çormandı. Kabarık yeşil kanepenin önünde duran cilasız tahtadan orta sehpanın üzerinde rengârenk üç fincan duruyordu, içleri de köpüren bal likörüyle doluydu.

"Eh, bu bayağı ilginçti," dedi August likörü yudumlayıp koyu renkli kirpiklerinin arasından Marigold'a bakarken.

Kız boğazını temizledi. "Eğlenceliydi, değil mi? Eski malikânemizin yanında dolunay günleri olağanüstü bir maviliğe bürünen bir çayırılık vardı. Buna şahit olabilmek her zaman çok ayrıcalıklı bir his olmuştu."

August, "Bir gün ben de görebilmek isterim," dedikten sonra kendini kanepeye patır kütür bıraktı. "İtiraf etmeliyim ki Lottie'yi hiç bu kadar rahat görmemiştim. Hareketlerini gecenin en ilgi çekici olayı ilan ediyorum." Abartılı bir hareketle bir yudum daha içti.

Yanakları kızaran Marigold kafasını boşaltmak için bir yudum likör içti. "Nedenmiş?"

"Neden kontrolü elden hiç bırakmadığını mı soruyorsun? Yoksa neden sadece seninleyken bıraktığını mı?" August şimdi alenen sırtıyordu ama Marigold itiraz etme fırsatı bulamadan Lottie'nin koridordan gelen ayak seslerini duydular. Dövmelerini gözler önüne serecek bir gecelik giyen kadın, önlerinde durarak oturuşlarını inceledi.

"Ne kaçırdım?" August'un değil Marigold'un yanına oturdu ve fincanını eline aldı. Birbirlerine tuhaf bakışlar atmaya devam ettiler. Her bir ikili, üçüncüye belli etmeden bakışlarıyla kendi içinde bir iletişim kurmaya çalışıyordu. Sonuç kaostan ibaretti.

Lottie içeceğinden bir yudum aldı. "Çok hoşmuş."

"Öyle, değil mi?" dedi August kalanını tek seferde içerek. "O kadar sevdim ki korkarım ikinizden de hızlı bitirdim ve şimdi kendimi çok yorgun ve gevşemiş hissediyorum. Bu akşamlık izninizi istiyorum, bırakayım da siz biraz sohbet edin." Ayağa kalktı ama çok hızlı içtiği likör yüzünden dengesi bozulunca Marigold onu elinden yakaladı. Lottie'yle yalnız kalmaktan hoşnut olmayacağından değildi, tam aksiydi hatta. Sorun Lottie'nin kendisiyle aynı hisleri paylaşamayacağını bilmesiydi. Dolayısıyla şansını zorlamak ikisine de haksızlık etmek olacaktı.

"Kal," dedi Marigold yalvaran gözlerle. August ona kafa karışıklığını apaçık ifade eden bir bakış attı ama kızın kendini rahat hissetmediğini de anlamış olmalıydı.

"Biraz daha durayım o zaman," diyerek yerine geri oturdu. "Oyun oynamak isteyen var mı?"

"Ah, hayır, senin oyunların olmaz," dedi Lottie kanepede geriye yaslanarak. Kendini yüzü tavanı dönecek kadar geriye atmış, hayal kırıklığı içinde elini alnının üzerine kapatmıştı. "O oyunları oynarken keyif alan sadece sen oluyorsun, bunu biliyorsun değil mi?"

"Hiç de bile. Sadece yenilgiyi kabullenemiyorsun," dedi August.

“Nasıl bir oyundan bahsediyorsunuz?” dedi Marigold. August cevap verirken yüzünü şeytani bir sırıtış kapladı.

“Doğruluk ya da İçki oyunu en sevdiklerimden biri.” Seyirciler önünde performans sergileyen bir sunucuymuşçasına ayağa kalktı ve likör şişesinden kendine bir bardak daha içki doldurdu. “Birbirimize sınırları olabildiğince ihlal eden sorular soruyoruz. Ya doğru cevap veriyoruz ya da,” dedi ve büyük bir yudum aldıktan sonra öne eğilerek, “çok ama çok sarhoş oluyoruz,” diye fısıldadı.

İçtikleri likör *tupelo* balından yapılmıştı yani bu oyun için biçilmiş kaftandı. Birkaç yudumdan sonra herkes içini dökmeye daha hevesli hâle gelmişti. Marigold kıkırdadı ve “Hadi başlayalım!” dedi.

“Başka bir zaman olsa buna şiddetle karşı çıkardım,” dedi Lottie. Daha sonra fincanından biraz içerek lafa devam etti. “Ama bu içki fevkalade.”

August sehpanın üzerinden eğilip Lottie’nin ıslak saçlarını karıştırdı. “Çok içmeyi düşünüyorsun galiba, Lots?” Hıçkırığını gizlemek amacıyla öksürdü. “Yoksa gerçeklerden mi korkuyorsun?”

“Saçımı tekrar karıştırırsan elini ısırırım,” dedi Lottie saçlarını düzelterek. August güldü.

“Doğru,” dedi Marigold’a dönerek. “Lots içtiği zaman dikenlerini çıkarır.”

“Bence o, dikenlerini her zaman çıkarıyor,” dedi Marigold şakacı bir tavırla.

“Hiç de bile!” dedi Lottie, Marigold’un omzunu yavaşça iterek. Eli yalnızca birkaç saniye için Marigold’unkinin üzerine düştü, bakışları buluştu. Kâğıdın üzerindeki mürekkep gibi birbirlerine karıştılar. Lottie geri çekildi, yüzü buruşurken elini de alnına götürdü. Sessizce inledi ve şakaklarını ovdu.

August sehpanın etrafından dolanıp bir elini Lottie’nin sırtına koydu. “Şimdiden başın mı ağrıyor? Daha içmedin bile.”

“İyiim ben. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

“Sana biraz ilaç getireyim,” dedi Marigold ayağa kalkmaya davranarak.

Lottie bileğini yakalayıp onu yerine oturttu. "Hayır, burada kal. İyiyim. Gerçekten."

Kadın elini bileğinden çekmeseydi Marigold az kalsın onun avucunun içine doğru eriyecekti.

"O zaman oyun başlasın! Marigold, ev sahibi sensin, o yüzden ilk soruyu sen sormalısın."

Kız, parmağını çenesine dokundurdu ve gözlerini kısarak bakışlarını karşısındaki iki kişi arasında gezdirdi. Kimi seçecekti? Ne soracaktı? Bir yudum aldı, sertçe nefes verdi ve ayağa kalktı. "Pekâlâ sevgili August, sorum sana. Genç hâlinin karşında oturduğunu hayal et. Beş ya da altı yaşlarında olduğun, ikimizin de çocuk olduğu hâlinin. Oradasın ve küçük August da karşında. Ona tek bir öğüt verme fırsatın var. Yaklaşan her şeyi daha kolay atlatabilmesi için tek bir bilge söz. Ona ne söyledin?"

Lottie'nin gözleri büyüdü. "Bu güzeldi."

Marigold tatmin hissiyle parıl parıl parladı.

August yürüdü ve çıtırdayan şöminenin önünde durdu. Bir an düşüncelerini tarttıktan sonra, "Sanırım ona hiç gerçek bir sakalı olmayacağını söyledim," dedi.

Marigold güldü ama Lottie parmağını ona doğrultup, "Yalan söylüyorsun! Daha iyi bir cevabın var, bunu görebiliyorum," dedi.

August itiraz etmek istediye de Lottie'nin korkutucu bakışlarından çekindi. Biraz homurdandı ve "Sana ve kafamın içine girmeni sağlayan tuhaf yeteneğine lanet olsun," dedi.

"Hadi söyle," dedi Marigold. "Gerçek cevabın ne?"

August parmağını çenesine vurarak bir an düşündükten sonra elini kalbinin üstüne koydu. "Ona dünyanın iyi bir yer olduğunu, sadece nereye bakması gerektiğini bilmesi gerektiğini söyledim. Arkadaşlıkların bozulması onun sandığından daha zor; ne olursa olsun, onun için en önemli olan arkadaşları yanında durmaya devam edecek. Kalbi kırılacak tabii ama iyileşecek de. O yüzden sık sık ve özgürce âşık olmaktan korkmaması gerektiğini söyledim. Bir de..." Durakladı.

"Tek bir şey söylemen gerekiyordu," dedi Lottie.

August kulaklarını tıkadı. "Sessiz ol, şu anda bir içgörü ânının tam ortasındayım." Gözlerini kapattı. "Ona geceleri tek başınayken hissettiklerinin, koca dünyadaki her noktayı görüp her zevki tatmak için yanıp tutuşan arzusunun asla yok olmayacağına söyledim. Benden daha cesur olarak büyümesini umduğumu söyledim. O hissin peşine düşecek kadar, yapacaksa da bunu kendi başına yapacak kadar cesur olmasını umduğumu..."

Sözleri Marigold'u rüzgârın ayazı gibi vurmuştu. Marigold gözlerini sıkı sıkı yumdu. Bu hissi iyi bilirdi, Innisfree'ye kadar onun peşinden gidebilmişti ama bunu kendi başına yapmamıştı. Belki de yalnız olsa yapamayacaktı. Kendisinden daha yaşlı ve bilge birinin ona yol göstermesiyle yapabilmişti, ama bu koca dünyaya tek başına atılabilir miydi?

Bunu yapamazdı. Kalbinin derinliklerinde bunu yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden ailesini ziyarete gidememişti. Tek başına gitmeye korkuyordu.

August gözlerini açtı ve boğazını temizledi. "İşte bunu söyledim."

"Ya babanla yaptığın iş gezileri? Onlar ruhunu bir nebze olsun tatmin etmeye yetmiyor mu?" diye sordu Marigold.

August başını iki yana salladı ve, "Sürekli aynı rotayı ve aynı gemiyi kullanıyor, aynı insanları görüyoruz. Söylediğin gibi onlar iş gezileri, her zaman iş yapıyoruz," diye cevapladı. Ellerini saçlarında gezdirerek volta atmaya başladı. "Ben sanat görmek istiyorum. Müzik! Yemek! Kültür!"

"Bence yapmalısın," dedi Lottie içkisini bitirip fincanını yeniden doldururken. "Bencillik edecek olursam gitmenden nefret ettiğimi söyleyebilirim. Ama seni seviyorum ve seni kendimi tanıdığımdan bile daha iyi tanıyorum. O yüzden bir yerlere gitmen gerektiğini, birilerini sevmen ve bir şeylerin peşinden koşman gerektiğini düşünüyorum. Bunu yapabilirsin, August. Yapabileceğini biliyorum."

August yumuşak bir şekilde gülümsedi, öyle ki bütün bunların olanaksızlığını içten içe biliyor gibiydi. "Belki bir gün."

"Yapacaksın," dedi Lottie.

August kanepenin karşısına yere çöktü. "Sıra sende, Lots. Sihre inanmamak konusunda neden bu kadar kararlısın?"

İşte bu! Marigold bu sorunun cevabını duyabilmek için her şeyini verirdi.

"İçmeyi seçiyorum," dedi Lottie ve fondip yaptı.

August ellerini havaya kaldırarak, "Hadi ama! Neden cevaplamak senin için bu kadar zor?" diye sordu.

Lottie zorlukla yutkundu. "Çünkü üzücü bir hikâye."

"Burada üzülme iznimiz var. Burası üzülmek için güzel bir yer," dedi Marigold usulca gülümseyerek.

Lottie boş fincanını işaret etti. "Ama çoktan içtim bile. Şimdi cevap vermem oyunun kurallarına aykırı olur."

Marigold şişeyi masadan aldı ve Lottie'nin fincanını tekrar doldurarak fısıldadı. "Kimseye söylemeyiz."

Sessizlik uzadıkça uzadı, inceldi ve Lottie iç çekince ortadan kayboldu. "Pekâlâ."

Marigold öne eğildi. Tamamen sessiz duruyor, neredeyse nefes bile almıyordu.

"Sihre inanmıyorum çünkü annem sihre inanırdı ve artık hayatta değil. Sihir gerçek olsaydı şimdi hayatta olurdu ve ömrümü onunla geçirmiş olurdum." Tırnaklarıyla oynamaya başladı. İşaretparmağı elinin üzerinde gezinip soluk yarayı okşadı. "Onlarla mutlu anılarım, insanlarla paylaşabileceğim bir hikâyemiz olurdu. Gerçek bir doğum günüm olurdu. Annem kıymetini bileceğim bir şey hediye ederdi bana; bir kolye, saç kurdelesı ya da onun gibi bir şey. Ben de onu yanımdan ayırmazdım. Sık sık onunla oynar ve insanlar sorduğunda, *Bu mu? Annem yıllar önce almıştı bana*, deyip gülümserdim. Ama şimdi bunların hiçbiri yok. O yüzden de sihre inanmıyorum."

Marigold insanların sezgisel olan her şeyi inkâr edişini yıllar boyunca duymuştu.

Bunlar hep şarlatanlık, duman ve aynalar, derdi herkes.

"Geleneksel olan her şey bir şairin aklından doğmuştur. Her şey hayal gücümüze bağlı," demişti George bir keresinde.

Bu insanların şüpheciliği, kendi yarattıklarından daha güçlü bir şeyle karşılaşmaktan korkmalarından doğuyordu. Lottie ise farklıydı. O, sihirden korkmuyordu. Daha ziyade sihre öfkeliydi.

"Anlıyorum," dedi Marigold.

"Öyle mi?"

"Sanırım evet. Kızgın olmakta haklısın. Belki böyle bir kayıptan sonra rahatlamanın tek yolu budur, istediğin kadar kızgın kalabilirsin. Kimse senden hayatına devam etmeni istemiyor. Bu şey gibi..." Kelimeleri karıştırıyor, elindeki içecek çalkalanıyordu. "Ah, anlamlı bir cümle bile kuramıyorum. Bu, çok ağır oldukları için gökyüzünden yağmur bulutlarını yere bırakmasını istemek gibi. Öyle kolayca yapılamaz. Ne kadar ağır olursa olsun yas öylece serbest bırakılacak bir duygu değil."

Lottie hâlâ hareketsiz duruyordu.

Ah, lanet olsun. Yanlış bir şey mi söylemişti? Yine mi? Yanlış şeyleri de hep Lottie'ye söylerdi zaten. Ama Lottie kaçmadı ya da kaşlarını çatmadı. Gülümsedi, yavaşça başını salladı ve kanepeye gömüldü.

"Evet, aynen öyle. Bu da benim yas tutma şeklim."

"Bunu bana anlatmamıştın," dedi August sehpanın öbür tarafından elini uzatarak.

"Sana ya da aileme ve benim için yaptıklarınıza minnet etmiyormuş gibi gözükmek istemedim. Sizi seviyorum ama sadece..."

"Açıklama yapmana gerek yok," dedi August elini nazikçe sıkarken. "Yas, kelimelere sığamayacak kadar tuhaf ve büyük bir duygu."

Lottie başını salladı. Gözleri dolmuştu ama onları hızla kırparak yaşları savuşturdu.

"Başka bir aile üyen var mı, hiç aradın mı?" diye sordu Marigold.

"Annem içime ailemizle ilgili büyük bir korku işlemişti," dedi Lottie içeceğini bitirirken. "Kötü kandan yaratıldığımızı ve ancak arkamıza bakmazsak bundan kaçabileceğimizi söylerdi." Ciddiyetle dolu sesini inkârcı bir gülüş takip etmişti. "Neden

bilmiyorum ama ona inandım. Ayrıca," dedi başını August'un olduğu tarafa yatırarak, "dünya üzerindeki en iyi aile beni buldu. Neden başkasını isteyeyim ki?"

"Ah, seni çok seviyoruz, Lots," dedi August yavaşça. Sözleri Lottie'nin yanaklarını kızartmıştı.

Marigold cevap vermeden önce kendini durduramadı. "Sen iyi birisin. Kaçman gereken bir şey yok."

Lottie'nin dudaklarından küçük bir nefes çıktı, gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi bir hâli vardı. Marigold da gülümsedi.

"İşte, cevabım bu," dedi Lottie boğazını temizleyerek. "Cevap verme sırası sende sanırım, Marigold."

"Ah, doğru."

"Sorum şu: Neden yalnızsın?"

Duruşunu düzeltirken dudakları ayrıldı. "Yalnız değilim ki. Siz varsınız."

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Biz misafiriz. Müşterilerin... Hayatında kalıcı değiliz."

Her bir kelime yeni bir bıçak yarası açıyordu. Kalbine, karnına, kaburgalarına...

Lottie'nin gözleri ondan bir an olsun ayrılmadı. "Ya biz gittiğimizde?"

Bu cümle boğazına dayanmış bir bıçaktı âdeta. Elbisesinden aşağı, kanepenin üstüne kanlar boşanıyordu. Marigold da kanın akışını izleyip yağmur gibi şıp şıp damlayışını duyuyordu.

"Gittiğinizde," dedi fısıltıdan hâllice bir sesle, "yine yalnız olacağım."

"Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Lottie.

Marigold sırtını kanepeye yasladı, kan kaybından ölmek üzereydi. "Hiçbir şey. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Burada hayatını paylaşacağın birinin olmasını istemiyor musun?"

"Ne önemi var ki?" dedi Marigold hızlıca. Lottie şaşıp kalmıştı.

Marigold döndü, artık onlardan uzaklaşmak için köşeye sinmiş bir kedi gibi duruyordu.

August öne eğildi. "Marigold? Sorun ne?"

Marigold'un bakışları Lottie'ye sabitlendi. "İnanmadığını gösterecek her yorumu kendine saklayacağına söz ver. Yoksa gerçeği söylemek yerine içmeyi tercih ederim."

Lottie başıyla yavaşça onayladı.

"Üzerimde kimsenin bana âşık olamamasını sağlayacak bir lanet var. Bu yüzden de hayatım boyunca yalnız olacağım."

Odada rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bir an şömine bile çıtırdamayı bıraktı.

"Soyumuzdaki tüm Bal Cadılarının üzerinde olan bir lanet bu," diyerek devam etti Marigold. "Büyükannemde de vardı. Bu yüzden kimse bana âşık olamaz." Cırcırböceklerinin şarkı söylemelerine imkân tanıyan ağır sessizlik ona sonsuzluk gibi gelmişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedi Lottie. Dili dolanmaya başlamıştı.

"Duyduğun gibi işte. Kimse bana karşı gerçek bir aşk duygusu besleyemez. O anlamda hep yalnız kalacağım."

Lottie'nin kısılan gözlerinde inkâr kıvılcımları parlıyordu. Daha fazla itiraz etmek için ağzını açıtsa da August lafını kesip, "Ah, canım Marigold'um. Bu berbat bir şey. Laneti bozmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Marigold sıkıdığı çenesinin arasından. "Cadı olmayı kabul ettiğim dönemde lanetin varlığını kabul etmekle hiçbir sorunum yoktu. O hayattan; balolardan, evliliklerden ve bir eş olarak yaşayacağım hayattan kaçmak istiyordum. Belki de başından beri bir Bal Cadısı olmam gerektiği ve içgüdülerim aşkın bana göre olmadığını söyledikleri için doğrusunun bu olduğunu düşündüm."

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Lottie aniden, kısık bir sesle.

Marigold onun gözlerinin içine bakabilmek için döndü. "Elbette." Cümlesi yalan gibi duyulmuştu. "Fikrimi değiştirecek

olsaydım gerçekten üzücü bir kader olurdu çünkü artık çok geç. Benim için artık çok ama çok geç.” Bal likörünün kalanını tek dikişte bitirip fincanını tekrar doldurdu. Lottie de aynı şeyi yaptı ama o, büyük yudumunu şişeden almayı tercih etti. Daha sonra likörü masaya bırakıp elini Marigold’un elinin sağına koydu. Parmakları birbirine zar zor değiyordu ki Lottie parmakları kenetlenene kadar elini yaklaştırdı.

“Ben...” dedi Lottie. Marigold başını sertçe ona doğru çevirdi.

“Bana inanmıyorsun, değil mi? Biliyorum,” dedi ters ters.

Nabız, Lottie’nin parmaklarının kendisinininkilere dokunduğu noktalarda atıyordu sanki. Lottie ona yaklaştı, gözleri Marigold’un dudaklarındaydı. Sarhoş olduğu için dengesi şaşmış olmalıydı. Marigold elini Lottie’ninkinden çekerek ıslak saçını kulağının arkasına itti.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Lottie.

“O zaman hiçbir şey söyleme.” Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Canı yanıyordu. Binlerce iğne kalbini delip geçiyor gibiydi.

August sehpanın üzerinden uzanıp kıza elini uzattı. “Sana nasıl yardım edebilirim, Marigold? Senin için ne yapabileceğimi söyle.”

Marigold dikleşip August’un elini tuttu. “Bana sık sık uğra, yardımımı istemekten hiçbir zaman vazgeçme. Senden bir tek bunu isteyebilirim.”

Sessizlik büyüyüp ağırlaştı ve bir battaniye gibi üzerlerine çöktü. Likörün tamamı bitmişti. Saatlerse gece yarısını gösteriyordu. Marigold çökmenin, hem fiziksel hem de ruhsal olarak bitip tükenmenin eşiğindeydi.

August ayaklandı ve gerindi. Gerçekten istese evin tavanına değebilirdi. “Sevgili dostlarım, yeterince sarhoşum ve artık yatağa gitsem iyi olacak. Yoksa sabah çok çekilmez biri olacağım,” dedi.

“Hâlihazırda olduğundan bile daha çekilmez mi?” dedi Lottie. August omzunu itti.

Lottie'ye, "Sen de bir gün bu pis ağzına yaraşır bir rakip bulacaksın," derken genç adamın bakışları Marigold'un üzerinde yoğunlaştı. Kız sebebini soramayacak kadar yorgun ve sarhoştı. August odadan çıktığında Lottie ve Marigold yalnız kalmışlardı.

Çok tuhaf hissediyordu. Oda dönüyordu ve her yer fazlasıyla sıcaktı. Marigold, enerjisinin son demlerini ağzından kaçmayı bekleyen hıçkırıklarını engellemeye harcıyordu.

"Peki ya..." dedi Marigold sessizlikten kaçmak istercesine. Farkında olmadan son kelimeyi uzatarak söylemişti.

"Peki ya, ne?" diye cevapladı Lottie lafı dolandırmayı reddederek. Ne var ki Marigold'a birkaç santim yanaşmıştı, şimdi bacakları birbirine değiyordu.

Marigold elini az kalsın Lottie'nin kalçasına koyacaktı, bu dürtüye hâkim olamıyordu. Bu kadın âdeta elini kendine çeken bir mıknatıstı. Ama Marigold kendini durdurdu ve elini kendi kucağına yerleştirdi.

"Peki ya çığlık attığında neyi düşündün? Neyi serbest bıraktıydın?"

Lottie kaskatı kesildi. "Bunun hakkında mı konuşmak istiyorsun gerçekten?"

"Şey..." dedi Marigold boğazını temizleyerek. "Başka neyle ilgili konuşacağız?"

Yüzleri birbirine çok yakındı. Daha da yakın ve daha da... Marigold'un kalbi öyle hızlı atıyordu ki canı yanıyordu.

"İzin verirsen..." dedi Lottie dudaklarına bakarak.

Tepki vermesine fırsat bile kalmadan Lottie gözlerini sıkıca yumdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Ah, lanet olsun."

Marigold geri çekildi, nefesi hızlı ve derindi. "Başın mı ağrıyor yine?"

Lottie ona bakmadan başıyla onayladı.

"Bu sefer sana yardımcı olmama izin verir misin lütfen?"

Lottie tekrar başını salladı. Sihirli bir karışımı denemek istediğine göre acısı cidden dayanılmaz olmalıydı.

Marigold mutfağa koştı ve hızla bir fincan papatya çayı demledi. Daha sonra çayı lavanta ve şifa dolu bir kaşık siyah adaçayı balıyla tatlandırdı. O geri dönene kadar Lottie iyileşmiş gibi görünüyordu.

“Bu baş ağrılarına bir anlam veremiyorum. Daha önce hiç olmuyordu ve şimdi de yalnızca birkaç dakika sürüyorlar.”

“Her baş ağrısı için konuşamam ama bu muhtemelen sarhoş olduğun içindi.”

“İkimiz de öyleyiz.”

Marigold çayı Lottie’ye uzattı. “Öyleyiz.”

Beklenti dolu bir duraklama oldu. Lottie, Marigold’un eline doğru uzandı. “Biz tam da...”

“Konuşuyorduk,” dedi Marigold lafını keserek. Eli yan tarafında kasılmıştı. “Yalnızca konuşuyorduk, şimdi de yatmaya gidiyoruz.”

Lottie’nin tavrı değişti, daha sonra da ayağa kalktı. “Sanırım bu gece yeterince içimizi döktük. Sabah görüşürüz.” Gitmek için döndü. Odasına girip kapıyı arkasından kapatana kadar Marigold gözlerini bir an olsun ondan ayıramadı.

Uyku Marigold’un kapısına uğramamıştı. O da bu yüzden yatak odasının penceresine yakın küçük kır çiçeği tarhında hareketsiz yatıyordu. Ada gündüzleri her zaman parlak yeşil çimenlerle ve gökyüzünü camdan yapılmış gibi yarararak geçen altın rengi gün ışığıyla capcanlı olurdu. Geceleri ay güneşin dilinin tutulmasını sağladığında bile yıldızlar mücevher gibi parlar, gecenin karanlığını yutardı. Cindershine yakınlardaydı ve görünmeyen bir şeye miyavlıyordu. Havada balın ve yaklaşan yağmurun kokusu vardı. Marigold gözüyle seçtiği bir çiçeği kopardı ve yapraklarını yolmaya başladı.

Sevmiyor.

Sevmiyor.

Sevmiyor.

Gerçekleşebilecek tek bir olasılık varken çiçek yaprağı ko-parmak çok sıkıcıydı. Sapı yere fırlattı ve iç çekerek oturdu. Cindershine artık daha kuvvetli miyavlıyordu ve atmosferde ani bir değişiklik sezilmeye başlanmıştı. Hava tuz ve duman kokusuyla ve kirli sarı rengiyle geceyi yalayan, ekşi bir hâle bürünmüştü. Marigold yerinden fırladı ve döndüğünde adanın diğer tarafından yükselen dumanı gördü. Duman yayılırken Cindershine kaçıyordu. Yaklaşmak istediye de ayakları yere çakılmış gibiydi. Yangın yayılıyor, arılığın çevresini sararak kır evine ulaşıyordu.

Versa'nın işiydi bu. Öyle olmalıydı.

Kül Cadısı'nın ona ilk saldırısını hatırlamaya çalıştıysa da aklına gelmeyen, zihninin ucunda takılıp kalan tek şey korkuydu. Ateşe, ölümün mutlak gerçeğine bu kadar yakın olmak nasıl hissettirmişti? O günü, aklında kalan bir resim kadar net görebiliyordu. Büyükannesinin kararlılığını, annesinin dehşetini ve kendi savunmasızlığını... O gün ne kadar da kolay öldürülebilirdi, Innisfree yıkıma ne kadar da yaklaşmıştı. Bunu görebilmişti önceden. Şimdiyse hissediyordu. Şoku, kalbini durduracak kadar güçlü korkuyu, her şeyin burada duracağını ve böyle biteceğini iliklerine kadar bilmeyi...

Çığlık atmak için ağzını açtı ama ses çıkaramıyordu. Sihir yüzünden mi yoksa panikten midir bilinmez, donakalmıştı. Adayı savunamayacak kadar güçsüz, yerinden bile kıpırdayamayacak kadar zayıftı.

Ağır bir şey göğsüne çarptı. Aşağıya baktıysa da hiçbir şey göremedi. Sadece ayaklarındaki çimeni görebiliyordu ama göğsündeki ağırlık ve tenindeki sıcaklık başka bir şey anlatıyordu. Kolları kurşun gibi ağırdı ve onları zar zor kaldırabiliyordu. Yine de kollarını göğsüne getirdi ve bir yumuşaklık hissetti. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini sıkıca yumdu ve tekrar çığlık atmayı denedi. Ses, pençeleri olan bir yaratık gibi gırtlaklarını yarıp geçti; tadıysa kan gibiydi. Gözlerini tekrar açtığında korku dağıldı, etrafında sadece odasının duvarları vardı. Yatağındaydı, Cindershine'a sıkı sıkıya yapışmış, çığlık atıyordu. Farkında olmadan uykuya dalmadan önce dünya nasıldıysa o an da öyleydi.

Kedisini sıkan ellerini gevşetti ve kalkıp yan tarafındaki küçük pencereyi açtı. Derin bir nefes aldı, yanık kokusu yoktu. Yayılan sarı bir duman da yoktu. Çığlığının yankısı dışında her şey sessizdi. Kalbi yavaş yavaş normal atışına döndü. Ellerini nevreşiminde gezdirerek yumuşak kumaşın ona odasında ve güvende olduğunu hatırlatmasına izin verdi. İnsanlar rahat yataklarında yatarken kötü şeyler olamazdı.

Çalılıkların hışırtısı, suyun sıçraması ve dalların üzerinde atılan adım sesleri pencereden içeri dolduğunda dışarıda bir hareketlilik olduğunu anladı. Başka zaman olsa Marigold, bu sesleri yaban hayatının müziği olarak görerek onlarda huzur bulurdu. Ama şimdi, hele ki gördüğü kâbustan sonra nereden geldiklerini kontrol etmeden duramazdı. Üzerine bir sabahlık geçirip bir mum yaktıktan sonra kır evinin ön kapısından dışarı usulca süzüldü. Hava sakin ve temizdi ama orada yalnız değildi, solundan ayak sesleri geliyordu. Mum ışığı yolunu aydınlatırken sese doğru ufak adımlarla yaklaştı. Hareketlerini olabildiğince sessiz tutmaya çalışıyordu. Mumun alevi kalbiyle aynı anda hareket ediyordu. Işık önce ağaçları sonra kovanları ve en son da göğü aydınlattı. Anormal bir durum yoktu, en azından şimdilik. Kâbusundaki yangının başladığı köşeye kadar yürüdü.

Orada, işte orada bir hareketlilik sezdi. Bir gölge eşiği süpürüyor, yaklaştıkça da adım sesleri artıyordu. Biçimsiz hatlar yaklaştıkça şekil alıyordu. Bir insandı, bir kadın. Parlak kızıl saçlardan seken mum ışığı, uyuklu yeşil gözlerini aydınlattı.

Lottie'ydi bu. Marigold'un yanından yürüdü geçti ama bilinçsiz bir sersemlik içinde hareket ediyordu.

"Lottie?" diye seslendi Marigold arkasından. Kadın dönüp bakmadı. Marigold onu yakalayıp yanında yürümeye başladı. "Lottie, rüya görüyorsun. Uyanmalısın."

Sözleri kadının kulaklarına erişmeden buharlaştı ve Lottie, yürümeye devam etti.

Marigold önünde durarak, "Dur!" dedi.

Lottie onu geçmek için yanına doğru bir adım atınca Marigold kadını elinden yakaladı. Eli sıcak ve yapışkandı. "Uyan!"

Marigold'un ona dokunması işe yaramıştı. Lottie irkilerek uyandı ve derin bir nefes aldı. Elini Marigold'un elinden çekti ve göğsüne götürdü. Panikle etrafına bakındığında mumun ışığını gördü ve daha sonra gözleri Marigold'un endişeli bakışıyla birleşti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Lottie.

Marigold'un kaşları çatıldı. "Kâbus gördüm ve dışarıdan gelen tuhaf seslere uyandım. Burada ne yapıyordun?"

Lottie başını iki yana salladı. "Ben de kâbus gördüm."

"Ne gördün?" Mum ışığı titreşiyor, sessizliği iyice güçlendiriyordu.

Aleve kaçamak bir bakış atan Lottie ürktü. "Yangın."

Marigold burnundan sert bir nefes aldı. "Ben de." Lottie'nin elini tekrar tuttu. "Elin neden yapış yapış?"

Lottie geri çekildi ve elini yüzüne yaklaştırdı. Parmaklarını açıp açıp kapattı ve derisinin birbirine yapışarak çekildiğini gördü. "Bilmiyorum." İşaretparmağını ağzına götürerek tereddütle yaladı. "Balmış," dedi kafası karışık bir şekilde.

Marigold başını eğdi. "Arılıkta mıydın?"

"Sanırım," dedi Lottie başını sallarken. "Gerçekten hatırlamıyorum."

Marigold tekrar eline uzandı ve "Gel, eve dönelim. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

Lottie'nin anlamlı bakışları Marigold'un bir gözlerine bir havada bekleyen eline kayıyordu. "Yalnız uyuyabileceğimden emin değilim," dedi. Sesi titriyordu.

Marigold'un omurgası kasıldı. "Öyle mi?"

"Üzgünüm," dedi Lottie hızlıca. "Sorun olmaz."

"Hayır hayır," dedi Marigold. Dürüstlüğüne de kadına yakın olma arzusuna da engel olamıyordu. "Ben de yalnız uyuyabileceğimi sanmıyorum. Gel benimle, benimle kal," dedi elini biraz daha uzatarak. Lottie bu sefer pes etti. Eve birkaç adım kala Lottie'nin eli Marigold'un avucunun içindeydi. Ne olduysa kadın daha sonra havale geçiren bir çocuk gibi titreyerek elini çekti.

"Boşver. Hastalanacak gibi hissediyorum," dedi tüm bunlar

Marigold'un hatasıymış gibi sert bir sesle. Tek başına kır evinin içine koştu ve serin gece havasında Marigold'u dışarıda yalnız bıraktı.

Rüzgâr mumu söndürdü, artık sayısız arının vızıltısı hariç hiçbir şey duyulmuyordu.

Marigold sabah ay suyunu vahadan almaya gittiğinde suyun ortasında duran koyu renkli bir kitle gördü. Uzaktan baktığında bunun kocaman, ölü bir sülük olduğunu zannetse de yaklaştıkça korkunç gerçeği gördü; vahanın *landvættir*'i Yliza'ydı bu. Sarı derisi gece mavisine dönmüştü. Normalde parlak ve dolgun görünen vücudu şimdi mattı ve sönmüş bir balonu andırıyordu. İlk başta Marigold onun öldüğünü sandı.

Koruyucu ruhlar öylece ölebilir miydi ki? Pek mantıklı değildi. Innisfree'nin koruyucuları ölümsüzdü, aslen bu dünyadan bile değillerdi. Perdenin arkasında güvenle yaşarlardı ve bu dünyadaki şeyler onlara zarar veremezdi.

Ama dün gece dolunay vardı yani perde inceydi. Belki de yüzmek için suya girdiklerinde yanlışlıkla Yliza'yı incitmişlerdi bir şekilde. Çok geç kalmış olabilirdi. Marigold ellerini suya soktu ve onu kendine çekmek için suda narin dalgalar oluşturdu. Su hareketlenip de Yliza'yı ona getirdiğinde Marigold balığı sudan çıkarmamaya özen göstererek bedenini nazikçe döndürdü.

"Yliza?"

Çok tuhaf bir şey olmuştu. Yliza yaşıyordu. Cam gibi gözleri ona dimdik bakıyordu ve içlerinde ölüm yoktu, sadece öfke vardı. Balığın yuvarlak ağzı açılarak daha önce orda olmayan, jilet gibi keskin sıra sıra dişlerini gözler önüne serdi. Koi balığı kızın kollarında şiddetle çırpınmaya başladı. Onu ısırarak için deli olmuştu âdeta. Yliza bir tür canavar dönüşümü geçirmişti

sanki. Bir gece yüzmelerinin böyle bir sonucu olması mümkün müydü? Daha önce defalarca kez yaptığı bir şey mi sebep olmuştu buna? Cebinden bir şişe akasya balı çıkardı, kapağını açtı ve dişlerine değmemeye özen göstererek Yliza'yı yakaladı. Balı koi balığının dudaklarından içeri dök ebildiğinde değişim çok hızlı oldu. Yliza her zamanki hâline dönmüştü. Derisinin mürekkep siyahı tonu kaybolmuş, gözlerindeki öfke solarak yerini ifade-sizliğe bırakmış ve dişleri tohum gibi dökülüp etrafa saçılmıştı.

Marigold koştur koştur adayı koruyan diğer *landvættir*'lerin yanına gitti. Odessa gölün kıyısında oturuyordu. Bembeyaz tüyleri kaygan bir siyaha dönmüş ve uzun boynu tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı. Yaklaşınca kadar boynunun kırılmış olduğunu düşündü ama daha sonra kuğunun kan çanağına dönmüş, keridisi-ne dikilmiş olan gözlerini gördü.

“Ne oldu sana böyle?”

Odessa boğuk bir çığlık attı. *Landvættir* bağırarak için gagasını açtığı anda Marigold birkaç damla balı ısırılmadan hemen önce diline değdirmeyi başarabilmişti. Yarası, Odessa'nın tüylerinin siyahlığını kaybettiğini ve gözlerinin tekrar soluk lavanta rengini aldığını görmeye değerdi. Aynı işlemi diğer ruhlar için de tekrarlardı. Mavi yılan Talaya kemik gibi bembeyaz kesilmişti; kedi Chesha da yeni sipsivri dişler ve zehirli pençeler çıkarmıştı.

Onlara ne olmuş olabilirdi ki? Her zaman onlara ilgi gösterir, ikramlarını eksik etmezdi. Adaya da her zaman kibar davranırdı. Adada alışık olduklarından daha fazla insan yaşadığı için mi öfkelenmişlerdi? Bu bile mantıksızdı. Büyükannesi pek çok kez, ihtiyacı olan bir müşterinin günlerce kır evinde kalmasına izin vermişti ve bildiği kadarıyla *landvættir*'lerin başına daha önce hiç böyle bir şey gelmemişti.

Cevap bulabileceği tek yer, bal büyüünün tarihini detaylarıyla anlatan büyü kitabıydı. Tek sorun kitabın altı bin sayfadan uzun olması ve hangi sayfada hangi bilginin olduğuna dair bir göstergesinin olmamasıydı. Baştaki büyüler bir dizine eklenmişti ama sonrası bir tahmin oyunundan öteye gitmiyordu. Baştan

sona her şeyi okuyup anlaması yıllar sürerdi ama korumaya yemin ettiği bu adaya neler olduğunu anlamak için tek umudu buydu.

Landvættir’lerle ilgilendikten sonra hazır olan ay suyunu içeri götürdü. August’un büyüsunü hallettikten sonra araştırmasına başlayabilirdi, odaklanabilecek kadar sakin kalabilirse tabii. Mutfak tezgâhını, büyüü yapmak için gereken tüm araçlarla ve malzemelerle donattı: taze hazırlanmış ay suyu, doğrudan petek iskeletinden alınmış lavanta balı, evin önündeki olgun meyveden elde edilen limon çekirdekleri ve uyku kadar yumuşak, benekli gül yaprakları. Ağır bir havan ve tokmak, sabit yerlerinde durmuş, kullanılmayı bekliyorlardı. Saçlarını sarı kurdelesıyla topladı ve büyü talimatlarını son bir kez gözden geçirirken alındaki teri sildi. İçgüdüleri, büyüleri es geçip kitabın geri kalanını okumaya başlamasını söylüyordu sürekli, *landvættir*’lerin hastalığına dair bir cevap bulana kadar da durmamalıydı.

Ama yapacağı ruh eşi büyüsunde her şey mükemmel olmalıydı. Kusursuz. İnkâr edilemeyecek kadar hem de. Marigold’un, *büydürükçülük* başta olmak üzere tüm laflarını Lottie’ye yedirebilmesinin tek yolu mükemmel bir büyü yapmaktı. Marigold her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra Lottie ve August’un kitap bolluğunda kendilerini eğledikleri kütüphaneye gitti.

“Ruh eşini bulmaya hazır mısınız?” diye sorduğunda August elindeki kitabı yere düşürdü ve nefes bile almadan mutfığa doğru koştu. Öyle heyecanlıydı ki gören, onu hızlı hızlı nefes alıp kuyruğunu oraya buraya sallayan bir köpek yavrusu zannedebilirdi. “Hazır mı?” diye sordu genç adam.

“Daha başlamadık bile,” dedi Marigold gülerek. “Otur da izle.” Büyü yaparken nadiren bu kadar dikkatli bir izleyicisi olurdu. Yine de kaygılarını bir kenara bırakıp işine konsantre oldu.

İlk önce yaprakları toz hâline getirdi, el yapımı balmumu rujunu yaparken kullandığı dokunun aynısını elde edene kadar dövdü. Ağır, dikdörtgen bal peteğini eline almadan önce tozu

daha büyük bir karıştırma kâsesine aktardı. Büyük dişli bir bıçağı yakınındaki mumlukta yanan mumda, açık alevde ısıttı. Bıçağın keskin yanında minik buhar sarmalları dans edinceye kadar bekledi. Bıçak, balı peteğin içinde tutan balmumu kapağı kaldırarak kaydı ve bal tek bir hareketle, sıvı altın gibi dökülme-ye başladı. Marigold iki eliyle dikdörtgen ahşap çerçeveyi ışığa tuttu ve güneşin balı öpmesine izin verdi. Bir kısmının toz yaprakların bulunduğu kâseye damlamasına müsaade etmişti ama geri kalanının da bal mumundan süzülmesi gerekiyordu. Büyük petek parçalarını iskeletten dikkatle çıkarıp ince bir tülbente sardı. Peteği büyük bir kabın üzerinde yoğura yoğura sıkarken bal ince kumaştan sızıyordu. Bu işlem, tüm bal yavaşça süzülüp de kafasından daha büyük devasa bir kavanozda toplanıncaya kadar, yavaş bir sonsuzluk gibi sürdü. Tatlı koku tüm evi sardığında Marigold artık kendine engel olamaz hâle gelmişti. Balı tatmalıydı. Kesinlikle müthişti. Tatlı ve topraksıydı; sihri, imza niteliğindeki bir yanmayı boğazının arkasına işlemişti hemen. Bir anlığına bu lezzetin tadını çıkardı, sonra da yapışkan parmaklarını silip işine döndü.

Balla toz hâlindeki yapraklar güzelce karıştı ve pembe renkli, sıvı bir cama dönüştü. Kurutulmuş limon tohumlarını ve birazcık ay suyunu da karışıma ekledi. Her şey birleşip pürüzsüz bir kıvam aldığı anda iksiri küçük bir şişeye nazikçe döktü. Öyle minik bir şişeydi ki bir zincirin ucuna takılıp kolye ucu gibi taşınabilirdi. Şişenin ağzını kapatıp etrafına bir ip doladı ve içine, en temiz niyetiyle ruhunun derinliklerine ulaştı.

Bu büyü August Owens'ı ruh eşine götürecekti.

Bu büyü Lottie Burke'a bal büyüünün gerçek olduğunu kanıtlayacaktı.

Bu büyü gözleri kamaştıracak, kafaları karıştıracak, herkesi kendine hayran bırakacak ve hayretler içinde bırakacaktı.

Şişeyi göğsüne yakın tuttu. Isınmaya başladığını hissediyordu ve heyecanına engel olamıyordu. Şişeyi deri ipinden tutup havaya kaldırdı. Onu August'un boynuna takmaya davrandı.

“Ah ne kadar da tatlı, ona bir kolye yapmışsın. Gerçekten güçlü bir büyüdürükçülük örneği.”

August onu onaylamayan bir ses çıkardı. “Lütfen yorumlarına biraz ara verip bu ânın tadını çıkarmama izin verir misin? Ruh eşimi bulmaya çalışıyorum burada.”

Lottie gözlerini devirdiyse de Marigold kolyeyi August’un boynuna takarken çenesini kapalı tuttu.

August kolyeyi avucuna yerleştirip göğsüne bastırdı. “Ah, sıcak. Çok sıcak.”

“Bu da işe yaradığı anlamına geliyor,” dedi Marigold.

“Fazlasıyla.” Kolyeyi yakasından içeri atıp göğsünü yakma ihtimalini göze almaktansa gömleğinin üzerinden sarkacak şekilde yerleştirdi.

“Daha az önce aktifleştirdiği için böyle. Birkaç gün sonra farkına bile varmayacaksın.”

“Birkaç gün mü?” dedi Lottie sert bir tonla. “O şeyi ne kadar takması gerekiyor?”

“Ruh eşini bulana kadar.”

“Tabii,” dedi Lottie alayla. “Peki bu ne kadar vakit alacak? Bir milyon yıl mı?”

Lottie ya bir gece önceki kâbustan sonra bir an bile uyumamıştı ya da epey bir akşamdan kalmaydı, ruh hâli bunu açıkça ortaya koyuyordu. Hatta muhtemelen ikisi bir aradaydı. Marigold ve August bu noktada konuşma esnasında Lottie’nin dediklerini ciddiye almamak üzere anlaşmış gibi gözüküyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Marigold, bakışlarını August’a sabitlemişti. Lottie ne zaman yakında olsa bunu yapmak zorlaşırdı.

August bütün vücudunu inceledi. İki yanına da bakmak için elini çevirdi, kıvrıkcık siyah saçına dokundu ve elini pürüzsüz suratında gezdirdi. Daha sonra elini kalbinin üzerine, büyüünün hemen soluna koydu. “Bilmiyorum. Aynı sanırım? Nasıl hissetmeliyim?”

“Böyle olmasına şaşmamalı,” diye mırıldandı Lottie.

“Bir yerlere gitme ihtiyacı hissediyor musun? Sanki belirli bir yöne çekiliyormuşsun gibi?”

August bir anlığına düşündü. Daha sonra abartılı hareketlerle ön kapıyı açıp dışarı çıktı. İşaretparmağını yalayıp rüzgâra doğru kaldırdı ve gideceği yönü aradı. “Kuzeye belki?”

Lottie kahkahalara boğulmuştu. “Aman ne kadar da net bir istek. Ne kadar harika bir büyü yapmışsın, Cadı.”

Marigold çenesini sıkıttı çünkü *zaten* harika bir büyüydü. *Zaten* işe yarıyordu. Bazen sadece büyüünün yapıldığı kişiye cevap verebilmesi için zamana ihtiyacı olurdu. Ama tabii Lottie bunun mantığını görmek istemeyecekti. Hiçbir şeyi de bahane olarak kabul etmeyecekti. Ama Marigold’un sabrı taşmıştı, özellikle de bir önceki geceden sonra. Birbirlerine açık davranmışlardı, epey de savunmasızlardı. Ne olmuştu birden? O sıcaklık nereye gitmişti?

“Ne diyorum biliyor musun, Lottie? Bence kıskanıyorsun.”

August ikisine birden bakmak için öyle hızlı döndü ki neredeyse dengesi bozulacaktı. Lottie ağzı açık bir şekilde Marigold’a bakakalmıştı. “Neyi kıskanacakmışım?”

“August’un ruh eşini bulmak üzere oluşunu. Böylece yapayalnız kalacaksın. İşe yaramasını istemiyorsun çünkü büyü August’u birlikte olması gereken kişiye yönlendirdiği anda onu birileriyle paylaşmak zorunda kalacaksın.”

Lottie alnındaki bir ter damlasını sildi. “Kafayı yemişsin sen.”

“Öyle mi? Gerçek olmayan bir şeyi mi söylüyorum yoksa kabullenmekten korktuğun bir şeyi mi? Ödün kopuyor. Onu kaybetmekten ve çevrendeki herkesi ittiğin için kimsesiz kalmaktan ödün kopuyor. Edmund’dan da bu yüzden nefret ediyordun.”

“Boktan biri olduğu için Edmund’dan nefret ediyordum.”

“En iyi arkadaşını senden koparan ve boktan biri.”

Lottie’nin omuzları kasıldı. Yüzü şimdi buz gibiydi. Kelimeleri kafasında döndürürken göğsü şiddetle inip kalktı ama Marigold’un geri adım atmaya niyeti yoktu. August, Lottie’nin yanına giderken Marigold da mutfığa döndü ve büyüünün geri

kalanını küçük bir şişeye hızla döküp etrafına deri bir ip bağladı. Niyetini gözlerinin önüne getirdi, büyüünün sözlerini söyledi ve kimseye itiraz etme fırsatı bırakmadan ipi Lottie'nin boynundan geçirdi.

"İşte oldu. Şimdi sen de ruh eşini bulabilirsin. Böylece belki biz de sensiz biraz daha huzurlu oluruz."

August, "Marigold..." dediği anda dünya durdu. Zaman öyle bir esnemişti ki o anda kız, kelimelerinin yankılarıyla baş başa kalmıştı. Zalimliğinin Lottie'nin tenine çarpmasını, kanına işlemesini ve çarpan kalbini sarmasını izledi. Söylediklerinin, yaptıklarının büyüklüğünü ancak şimdi anlayabiliyordu. Daha önce hiç böyle keskin, böyle mide bulandırıcı bir pişmanlık duygusu hissetmemişti. Lottie'ye onu uzaklara yollayacak bir büyü yapmıştı.

Lottie'nin ağzını bıçak açmıyordu. Bedeni donakalmıştı ve dengesini ancak yanındaki August'a yaslanarak koruyabiliyordu. Marigold yavaşça yaklaştı, tokat yiyeceğinden korkuyordu. Lottie, Marigold bir kol boyu mesafesine geldiğinde bile hareket etmedi. Ne yapacağını bilemeyen Marigold bir anda Lottie'yi kollarının arasına aldı.

Paylaştıkları ilk şeydi bu kucaklaşma. Kolları Lottie'nin kas-katı olmuş omuzlarının üzerinde duruyor, elleri de yumuşak kızıl saçlarının altında birbirine bağlanıyordu.

"Çok üzgünüm Lottie, öyle demek istememiştim."

Lottie'nin kıpırdandığını hissetti. Ama kadın geri kaçmak yerine hiç beklemediği bir şey yaptı, Marigold'a sarıldı. Kollarını sıkıca Marigold'un yumuşak beline dolamıştı.

"İstedin," diye fısıldadı Lottie. "Ama haklıydın. Yine." Geri çekildiyse de Marigold'un kollarından tamamen sıyrılmamıştı. Elleri kızın iki yanında duruyor, parmakları elbisesinin yumuşak kumaşını kavırıyordu. August'a döndü ve "Seni kaybetmekten korkuyorum," dedi.

"Ah, Lots," diyen August sarılmalarına katılmakta gecikmedi. "Benden asla kurtulamazsın ve aksini düşünebildiğine bile inanamıyorum."

“Aman ne güzel, her kızın hayali,” dedi Lottie hırıltılı bir gülüşle. Sert şakaları ve taştan duvarları ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Kendini geriye atıp boynunda asılı duran şişeyi tuttu. Marigold da onu taklit ederek büyükannesinin yüzüğüne, boynundaki zincirden sallanan o nadide parçaya dokundu.

“Pekâlâ, bu şeyin nasıl çalıştığını iddia ediyorsun?” diye sordu Lottie.

İşte böylece ânın büyüğü bozulmuştu. Marigold tadını biraz daha çıkarabilmiş olmayı dileyerek iç çekti. Lottie’nin sapasağlam duvarlarının arkasından başını çıkarması ve hislerini kabullenmesi, görüp görebileceği en harika mucizeydi. Ama asla uzun sürmezdi.

“Büyü aslında zihninin derinliklerine işler ve seni gitmen gereken yere varmak için alman gereken kararları almaya yönlendirir. Bu durumda ruh eşinden bahsediyoruz. Çekimi hissettiğinde anlayacaksın.”

“Fikrimi soracak olursanız bunu iple çekiyorum,” dedi August. “Seninle bu maceraya çıkacağım için çok heyecanlıyım, Lots. Kimbilir? Belki ikimiz de bu yolla aşkı buluruz.”

Marigold o an kalbinin kemikleşip çürümek üzere mide boşluğuna düştüğünü hissetti âdeta. Arkadaşları âşık olacaktı. Çok güzel olacaktı ama kenardan izlemek ona kendini çok yalnız hissettirecekti. O an, Lottie’yi suçladığı korkuların aynalarına sahip olduğunu fark etti. O da yalnız kalmaktan ölesiye korkuyordu. Ama o, yalnız kalmasını zorunlu hâle getiren bir hayat seçmişti ve bunu asla değiştiremezdi.

Kapının tıklatılma sesi, bütün evde yankılandı.

“Ne kadar da hızlı? Acaba Lottie’nin ruh eşi mi yoksa benimki mi?” diye şakıdı August neşeyle. Marigold sırtarak kapıyı açtığı anda karşısında tatlı, orta yaşlı bir adam olan Bay O’Connell’ı gördü. Adamın siyah saçları kısacık, sakallarıysa yeni yeni çıkıyordu ve üzerinde pantolonunun dışına çıkmış, bej rengi, pamuklu sıradan bir gömlek vardı.

“Hımm,” dedi August kollarını göğsünde kavuşturarak. “Benim için biraz yaşlı ama ne demişler? Yaş yalnızca bir sayıdan ibarettir!”

Marigold elini nazikçe August'un sırtına yerleştirerek onu masaya yönlendirdi. "August, hadi otur. Bay O'Connell, nasılsınız? Eşiniz nasıl?"

August'un gözleri açıldı. "Amanın," diye mırıldandı.

"Ah, çok iyiyiz. Siz nasılsınız, Marigold?" dedi Bay O'Connell gevşek şapkasını çıkarıp göğsüne koyarak.

Marigold gülümsedi. "İyidir," dedikten sonra adamın içeri girmesi için kapının önünden çekildi. Althea göçtükten sonra Bay O'Connell onu bir iki kere ziyarete gelmişti. Bahçesinden olgun sebzeler ve taze sarı çiçekler getirmişti. Bunu gören Marigold, Althea'nın kendisini izlediği yerden onu dürterek adamı yanına gönderip göndermediğini merak etmişti. Rahatlatıcı bir jestti ve yeni malzemelere hiçbir zaman hayır diyemezdi. Bay Benny ona göz kulak oluyor, kendi tarlasından ona bir sürü malzeme getiriyordu elbette ama o yaşlı bir adamdı. Bay O'Connell ise ondan on yaş kadar daha gençti ve çalışmak onu Bay Benny'yi olduğu kadar yormuyordu. Hâlâ turp gibiydi. Bay Benny'nin sıcak yaz güneşinin altında çalıştığını düşünmek Marigold'un kendini suçlu hissetmesine sebep oluyordu, adamın kendini bu kadar zorlamasına göz yumamazdı. Ona bunu söylemesi hiçbir şey ifade etmezdi gerçi. Bay Benny'nin cevabı kelimesi kelimesine aklında canlandı: *Bayan Marigold, benden hiçbir şey istemiyorsunuz. Benim işim bu. Şimdi izin verin de işimi kendi istediğim gibi yapayım.* Adam ona yardımını dokunacağını bilse kendini ölene kadar zorlardı. Sebebini bilmiyordu, kesinlikle bunu hak ettiğini düşünmüyordu. Muhtemelen bu kadar kendini adamasının sebebi Althea'ya onunla ilgileneceğine dair verdiği sözdü. Yine de Althea'ya verdiği bir söz, özellikle de kadının öldüğü düşünülürse ona neden bu kadar yük olsundu ki? Bay Benny kendine bu kadar yüklenmese çok daha iyi, kesinlikle çok daha sağlıklı olurdu ama adam bunu aklından bile geçirmezdi.

Marigold tüm bu düşüncelerin arasında Bay O'Connell'ı masadaki boş sandalyeye, Lottie ve August'un karşısına yönlendirdi.

Bir fincan almak için dolabı açtı. "Aç mısınız? Susadınız mı?"

“Hayır, hanımefendi, teşekkür ederim. Size elim boş geldiğim için kusuruma bakmayın, bahçenin durumu çok vahim.”

Marigold yine de adama bir fincan çay döküp fincanı önüne bıraktı. Adam bir yudum içip çayın sıcaklığının omuzlarını biraz gevşetmesine izin verdi. “Yanmış.”

“Çay mı?” diye sordu August kafa karışıklığı içinde. Lottie iç çekti.

Bay O’Connell başını iki yana salladı. “Hayır, bahçem. Yanıp kül olmuş.”

Konu ilgisini çekmiş olacaktı ki Lottie öne eğildi. “Bir orman yangını mı?”

“Orman yangını demek için fazla bölgesel bir yangın. Bahçem Hazelwood Ormanı’nın hemen yanında ama alevler ormana değmemiş bile. Sarkan tek bir dalda bile yanık izi yok. Nasıl oluyor anlamıyorum.”

Marigold onun yanına, Lottie’nin karşısına denk gelen sandalyeye oturdu. Aralarındaki gerilim artarken kadının boynunu saran ruh eşi büyüüne kaçamak bir bakış attı. Daha sonra boğazını temizleyerek, “Bu çok tuhaf, Bay O’Connell. Ne zaman oldu?” diye sordu.

“Dün gece. Söndürmek için her şeyi yaptım ama hiçbir işe yaramadı. Bunu söylediğimde delirdiğimi düşüneceksiniz ama su, alevlere dokunamadı bile. Ateş, bahçemde başladığı işi bitirene kadar sönmedi.”

Her kelime, Marigold’un sandalyesinde daha da katı kesilmesine sebep oldu. Tam da kâbusunda gördüğü gibiydi. Lottie, giysisinin uzun kollarının ucundaki manşetlerle oynuyordu.

Marigold masadan kalktı. “İhtiyacım olan malzemeleri toplamam için bana birkaç dakika verin. Döndüğümde birlikte bahçeye gideriz.” Az kalsın yapacağı büyüye tanıklık edebilmesi için Lottie’yi de çağıracaktı. Özellikle de o büyüklükte bir bahçe için gereken enerjiyi göz önünde bulundurduğunda bitkileri yeniden canlandırmanın kolay iş olmadığını söyleyebilirdi. Ama Lottie’nin bu yıkımın doğasını, sönmeyen alevleri ve her

şeyin küle dönüşünü görmesi iyi olmazdı. Önceki gece anlattığı hikâyesi ve gösterdiği yanıklar bile öyle rahatsız ediciydi ki gece boyunca ikisi de kâbus görmüştü. Lottie'nin o ânı yeniden yaşamasına hiç gerek yoktu.

Lottie ve August'u kendi kendilerine eğlenmeye bırakan Marigold, Bay O'Connell'ı küçük, yeşil bota kadar takip etti. Uzaklaşması bir anlamda iyi olmuştu. August'la Lottie muhtemelen ruh eşleri ve içinde Marigold'un olmadığı çok belli olan gelecekleri hakkında konuşacaktı. Bunu duymaya ihtiyacı yoktu.

Bay O'Connell ise genelde sessiz bir adamdı ama bütün yol boyunca tek kelime etmemek onun için bile fazlaydı. Kızın sorularını sadece başını iki yana ya da aşağı yukarı sallayarak cevaplamıştı. Bütün gece dindiremeyeceği bir alevi söndürmeye çalışmaktan harap olmuş olmalıydı.

Kendi kâbusu, Lottie'nin kâbusu ve Bay O'Connell'ın bahçesinin yanması aynı gece olmuştu. Tesadüf olabilirdi ama Marigold buna inanacak kadar akılsız değildi. Kaza olamazdı.

Bu şekilde olmazdı.

Bay O'Connell'ın bahçesine vardıklarında kuru ve gri topraktan başka bir şey görmediler. Koskoca bir alandı, muhtemelen kır evinden daha büyüktü.

"Önceden böyle gözükmüyordu," dedi adam. Adadan ayrıldıklarından beri ilk kez konuşmuştu.

"Ne değişmiş?"

"Küller kaybolmuş." Eğilip parmaklarını toprağa sürttü. "Ben yola çıkmadan önce burası simsiyahtı. Tamamen küle kaplıydı, yemin ederim."

Marigold burnundan derin bir nefes aldı.

Hava tıpkı kâbusundaki gibi kokuyordu, tuz ve kül gibi. Marigold yavaş yavaş bunun kül büyüünün kokusu olduğunu anladı. Öne eğilerek parmaklarını küle karışmış toprağa sürttü. Temas ettiği anda, zifiri karanlık bir dünyaya gitmiş gibi hisset-

ti kendini. Uzaklarda kırpışan bir ışık dışında hiçbir şey göremiyordu sanki. Işık bir anda patlayıp gözünü öyle bir kamaştırdı ki Marigold görüşünü geri kazanmak için gözlerini kırptırdı. Üzerinde salınan, ona kaşlarını çatan, tehditkâr bir yaşlı kadın figürü gördü. Kemikli, pörsümüş elinde bir ateş topu hazırlıyordu.

Versa'ydı bu. Bu araziyi o aleve vermişti ve şimdi de külleri cephane yapmış, yakınlarda bir yerde duruyor olmalıydı.

Kül Cadısı ateş topunu yolladığında Marigold kendini acıya hazırladı ve gözlerini kapatıp çığlık attı. Güçlü bir çift kolun onu havaya kaldırdığını hissetti ve gözlerini açtığında bahçeye geri döndüğünü gördü.

"Marigold, ne oldu? Gözleriniz kaydı ve sonra da çığlık atmaya başladınız!"

Gördüklerine inanmakta zorlanarak adama sıkı sıkı tutundu. Gerçekten burada mıydı? Güvende miydi?

"Bir imge gördüm," dedi. Çığlığı yüzünden boğazı kurumuştur ve sesi çatallı çıkıyordu. "Bahçenizi yakan kadını gördüm." Geri çekilerek aceleyle bir dünya malzemeyi hazırlamaya koyuldu; tohumlar, ballar, ay suyu, her renkten çiçek yaprakları ve otlar.

"Sizi korumak için hızlı çalışmam gerekiyor." Versa onlara ulaşamasın diye bahçenin ortasına bir koruma mührü çizdi. Kül Cadısı bu bahçeye elini süremeyecekti artık.

"Yardım edeyim mi, hanımefendi? Siz de korunmayı hak ediyorsunuz."

Marigold önce başını iki yana salladıysa da sonradan durakladı. "Aslına bakarsanız benim için yapabileceğiniz bir şey var."

Bay O'Connell öne eğilerek dikkatle kızı dinledi.

"Bahçenizi hayata döndürüp eski güzelliğine kavuşturmak için elimden geleni yapacağım," dedi Marigold ellerini beline yerleştirerek. "İşim bittiğinde büyük olasılıkla bayılacağım. Öldüğümü zannetmeyin diye sizi önceden uyarmak istedim." Tek bir dokunuşuyla bir avuç çiçeği tekrar canlandırabilirdi ama bu büyüklükte bir bahçe için uzun zaman önce büyükannesiy-

yaptığına benzer bir ritüel yapması gerekecekti. Bir bal iksiri yapacak, bahçenin köşelerine iyileştirme mührü çizecekti ve bahçeye can getirmek için bütün enerjisini kullanacaktı.

Adam tereddüt etti. "O zaman belki de bunu yapmamanız daha iyidir. Kulağa tehlikeli gibi geliyor."

Marigold başını iki yana sallayarak, "Tehlikeli değil. Sadece yorucu," dedi. "Bundan sonra bilincimi kaybedersem beni Innisfree'ye geri götüreceğinize söz verin."

"Marigold..." dedi adam.

"Söz verin."

Adam iç çekti ve cevapladı: "Söz veriyorum."

"Harika. O zaman işe koyulsam iyi olacak."

Marigold yeşil, yumuşak kanepede gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş olan Lottie, August ve Bay O'Connell öyle yakın duruyorlardı ki burunlarının içini görebiliyordu.

Bay O'Connell'in acilen burun kıllarını kesmesi gerekiyordu.

"Uyanıyor!" diye bağırdı August. Sesi, Marigold'un yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar yüksek çıkmıştı.

"Yüzüne yüzüne çılgılık atmasana be çocuğum!" dedi Bay O'Connell. İlk kez bu kadar yüksek sesle konuşmuştu.

"İkiniz de sessiz olun!" dedi Lottie. Elinin tersini Marigold'un alnına yerleştirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Marigold boğazını temizlemeye çalıştı ama boğazı yutkunamayacağı kadar kuruydu. "Yatağa gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

Lottie eğilip kollarını ona doladı. "Kalkmana yardım edeyim."

August da ona katılıp Marigold'un kolunun altına girdi.

Daha üç adım atmışlardı ki Lottie burnunu kırıştırdı. "Neden böyle kokuyorsun?"

"Ayıp ama, Lots," diye azarladı onu August. "Marigold, gayet normal kokuyorsun."

“Ona yalan söyleme, August. İğrenç bir tuz ve kül kokusu geliyor.”

August ona daha da yaklaştı ve uzun bir nefes aldı. “Neden bahsediyorsun, Lots? Ben hiçbir koku almıyorum.”

“Üşütmüş olmalısın, Bay O’Connell onu içeri sokmadan bile aldım kokusunu.”

“Belki de sadece ona sebepsizce kaba davranasın gelmiştir, her zamanki gibi.”

Marigold’un başı düşünce Lottie’yle August onu odasına götürürken daha sıkı tuttu.

Konuşmakta zorlanıyordu. “Lütfen... kokumla ilgili... tartışmayı... bırakır mısınız?”

“Pardon,” dedi ikisi birlikte.

“Sadece... uyumam... lazım.”

Kapalı gözlerle yatağa çöktüğü gibi dünyası karardı.

21

Ertesi gün Marigold kapısının tıklatılmasına uyandı. Yıllardır ilk kez bütün sabahı uyuyarak geçirmişti.

Odasından alelacele çıkıp kapıyı gülümseyerek açtığında üzerinde hâlâ pembe dantel geceliği vardı.

“Merhaba, Bayan Marigold,” dedi Bay Benny.

“Bay Benny! İçeri gelin!”

“Çok teşekkür ederim. Size bunu vermeye geldim,” dedi adam, Marigold’a uzattığı zarf ailesinin ambleminin basılı olduğu bir bir mumla mühürlenmişti.

Sonunda evden bir mektup daha almıştı. Marigold, uzun zaman ayrı kaldıktan sonra nihayet sarılabildiği sevgili kardeşleriymiş gibi göğsüne bastırdı zarfı.

“Bana bunu getirdiğiniz için teşekkür ederim. Hazır gelmişken mutfakta keyfinize bakın lütfen.”

Marigold zarfı yırtıp kız kardeşinin elyazısıyla yazılmış olan mektubu çıkarırken Bay Benny de geniş bir gülümsemeyle mutfakı karıştırmaya koyuldu.

Sevgili Ablacığım,

Sana mükemmel haberler vermek için yazmaktan kıvanç duyuyorum. Bay Woodrake’in evlenme teklifini kabul ettim ve başpiskoposun aldığı özel izin sayesinde bu ayın sonunda düğünümüzü yapmayı planlıyoruz. Yolculuğunun uzun ve zorlu olduğunun farkındayım ama bu güzel günde mutlaka yanımda olmalısın.

Aynı zamanda başnedime olacağını da söylemek isterim. Alışılmadık bir tercih olmasına rağmen Frankie'nin de bana eşlik etmesine karar verdim. Annem Frankie'yi nişanlımın (Bunu söylemeye bayılıyorum. Nişanlım. Hâlâ inanamıyorum.) yanına sağdıç olarak koyup olayı kotarmam konusunda ısrarcıydı ama ben inat ettim. Bu mektubu alır almaz hazırlıklara başla. Geç kalamazsın!

Her gün seni düşünüyorum. Seninle gurur duyuyorum ve maceralarını dinlemeyi iple çekiyorum.

Tüm Kalbimle,

Aster

Marigold emin olmak için mektubu tekrar tekrar okudu. Aster Claude, her erkeğin kalbini avuçlarının içinde nazıkçe tutan kız evleniyordu. Ve teklifi kabul ettiğinde Marigold orada değildi. Aster âşık olduğunu fark ettiğinde de yoktu.

Kaçırmıştı. Hem de her bir parçasını.

"Her şey yolunda mı, hanımefendi?" diye sordu Benny uzun bir sessizlikten sonra.

Marigold bakışlarını mektuptan uzaklaştırıp gerçekliğe dönmek için gözlerini kırıştırdı. "Kız kardeşim evleniyor," dedi sonra da.

"Ah, bu çok hoş," dedi Bay Benny.

"Düğüne yetişebilmek için Bardshire'a doğru yola çıkmalıyım, hem de olabildiğince çabuk."

Bay Benny ellerini çırpı. "Harika! Sizi gemiye bizzat götürürüm."

Marigold kendini mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine atıp iç geçirdi, mektubu tekrar okurken kaşlarını çatı.

"Heyecanlı görünüyorsunuz, hanımefendi," dedi Bay Benny karşısındaki sandalyeye otururken.

"Öyleyim," diye temin etti Marigold. "Sadece tanıdığım Aster'ın evlenmesini aklım almıyor. Ama buna oldukça hazır olduğunu biliyorum. Aklımda o hâlâ benim küçük kız kardeşim.

Şimdiden bir sürü şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Bir süredir burada olduğumu biliyorum ama ilk defa kendimi bu kadar uzak hissettim. Bu, canımı düşündüğümünden daha çok yakıyor.”

Bay Benny başıyla onayladı. Derin bir nefes alırken bakışları yumuşamıştı. “Anlıyorum. Gerçekten. Ama aileyle ilgili güzel olan da bu. Ne kadar uzaklaşırsanız uzaklaşın her zaman sizinle olacaklar. Onları tekrar gördüğünüzde hiç gitmemişsiniz gibi hissedeceksiniz, bana güvenin.”

Marigold gülümsedi. “Umarım.” Koridora bakarak hâlâ yataklarında uyumakta olan arkadaşlarını düşündü. “Ama şimdi de onları bırakmak zorundayım ve buna hazır olup olmadığım-
dan da emin değilim.”

“Geri döndüğünüzde onları görebileceğinizi biliyorsunuz. Günün geri kalanını yolculuğa hazırlanarak ve arkadaşlarınıza veda ederek geçirin. Akşam tekrar gelirim ve birlikte yola çıkarız.”

Marigold başıyla onayladı. Yolculuğunu kafasında planlarken duygularına daha da yenik düştü. Bay Benny’ye olan minnettarlığı öyle yoğundu ki... Sadece onu ailesine götüreceği için değil, en ihtiyaç duyduğu zamanda onu rahatlattığı için de. Kollarını adama sıkıca doladı.

“Teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için ve olduğunuz kişi için çok teşekkür ederim.” Geri çekildi ve büyükannesinin zincire asılı duran yüzüğüne dokundu. “Teşekkür ederim.”

Adam vedalaştıktan sonra Marigold’u arkadaşlarının uyanmasını beklemeye bıraktı ve evden çıktı. Marigold erkek kardeşine bir mektup karaladı ama muhtemelen kendisi ondan önce varacaktı zaten.

Sevgili Frankie,

Ne yaptığını gördün, değil mi? Aster Claude berbat birini bir beyefendiye çevirdi. Onunla ancak bu kadar gurur duyabilirdim. Innisfree’ye geldiğimden beri ilk kez bu düğünde bir araya gelecekseniz planlarımızı ona göre yapmalıyız. Bardshire’ı nasıl alt

üst edebiliriz? Ani gidişimin ardından beni karalayan dedikodular yapılmış olmalı. Onları mı şenlendirsek acaba?

Kafam vızır vızır çalıyor. Adadan ayrılmanın benim için çok zor olacağını itiraf etmeliyim. İster inan ister inanma, burada arkadaşlarım var ve benimle olmalarından çok keyif alıyorum. Elbette hiç kimsenin varlığı senin yerini doldurmuyor ama bana eşlik eden bu yeni insanlara da epey düşkünüm. Sana yakında maceralarımla ilgili her detayı anlatacağım.

Tüm Kalbimle,
Marigold

Aklını yaklaştırmakta olan ayrılıklardan uzaklaştırmak için eve bir koruma büyüğü daha yaptı, sonra da adada dört dönerrek *landvættir*'leri balla besledi ve koruma kalkanlarını güçlendirdi. Her birine daha önce hiç vermediği kadar çok bal verdi. Sağlıklarını korumak için bildiği tek yol buydu, hem Bardshire'a yapacağı yolculuk boyunca da onları idare etmesi gerekiyordu. Ardından kahvaltı için muazzam bir sofraya hazırladı. Yumurtalar, Bay Benny'nin yaptığı baharatlı soslar, sıcak ballı kek ve taze sıkılmış portakal suyu. Marigold üzerinden yorgunluk akarken ve tepeden tırnağa una batmışken uyanan ve mutfağa gelen ilk kişi Lottie oldu. Gözlerini ovuşturdu ve kollarını tavana uzatıp sırtını çıtlatıncaya kadar gerindi.

"Günaydın," dedi esneyerek.

Marigold yüzündeki unu silmeye çalıştı ama boşunaydı. "Günaydın," dedi o da selamlaşmak için başını çevirmeden.

Lottie kıza doğru yürürken bir kaşını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Marigold bir kapta kuru malzemeleri karıştırmaya devam ediyor, kendi üzerine ve havaya daha fazla elenmiş un savuruyordu. "Evet, yolunda."

Lottie Marigold'un arkasında öyle sessizce, öyle yakında durdu ki neredeyse çenesi kızın omzuna yaslanacaktı. "Emin misin?"

Yakınlığından irkilen Marigold neredeyse kabı elinden düşürecekti. Böyle bir şey olmamıştı ama yine de ani hareketinin sonucunda elindeki çırpıcı havaya uçmuş, yerde kayarlarken ikisini de unla bezemişti.

Curcuna, August'u da uyandırmıştı. Odasından koşarak çıkıp yanlarına geldi. Önündeki sahneyi gözlemlerken nefesini düzenlemeye ve kendini toparlamaya çalışıyordu. Marigold ve Lottie mutfakta yerde yatıyorlardı, ikisi de unla kaplıydı ve birbirlerine sarılmışlardı. "Neler oluyor burada?"

Lottie kendini toparlayıp üzerindeki unu silkeleyen ilk kişi oldu. Sonra da kalkmasına yardım etmek için Marigold'a elini uzattı. "Bu, cadının cevaplama gereken bir soru."

Marigold kendisine uzatılan eli tutup ayağa kalktı. "Kahvaltı ederken konuşalım. Aklımı başka şeylerden uzaklaştırmak için saatlerdir yemek yapıyorum." Marigold tatlı ve tuzlu atıştırmalıklarla ağzına kadar dolu olan tabakları düzenledikten sonra üçü de masadaki yerlerine oturdu.

"Bizi daha fazla bekletme," dedi August. "Neler geçiyor aklından?"

"Bardshire'daki kız kardeşim evleniyor ve ben de onun başnedimesi olacağım."

Lottie üçlü pankek dağından koca bir ısırık aldıktan sonra başıyla onayladı. "Kulağa harika geliyor," derken pek içten konuşmamıştı.

August lokmasını daha çiğneyemeden yutmaya zorladı kendini. "Kaba olma."

Lottie ona rahatsız olduğunu gösteren bir bakış attıktan sonra yemeğini yemeye devam etti.

"Düğün sonbaharın ilk gününde," diye lafına devam etti Marigold. "Yani oraya zamanında varabilmek için bu gece yola çıkmam gerekiyor."

August ve Lottie çatal bıçaklarını yerlerine bıraktıktan sonra tekrar Marigold'a bakmadan önce bir süre birbirlerine baktılar.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Lottie.

“Kız kardeşimin düğününe mi? Evet. Zorundayım.” Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

“Üzgün görünüyorsun, sanki yapmak istediğin son şey oraya gitmekmiş gibi,” dedi Lottie.

Marigold sandalyesine daha da gömüldü. “Öyle zaten.”

“Neden?” diye sordu kadın.

“Çünkü seni bırakmak istemiyorum,” dedi Marigold kendine gelip de sakinliğini korumak için içinde bir savaş vermeden hemen önce. “Ya da August’u. Ziyaretinizin bitmesini istemiyorum.”

İkili birbirlerine baktı, ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Sessizliği bozan her zamanki gibi August olmuştu. “Ya büyü ne olacak?”

“İşe yaraması için artık bana ihtiyacın yok. Eve dönebileceksin,” dedikten sonra elini Lottie’nin omzuna yerleştirdi, “ve sen de eninde sonunda ruh eşini bulacaksın. Tanrı yardımcısı olsun.”

Üçü yumuşak bir kahkahayı paylaştı ama sonra kendilerini bekleyen ayrılığın getirdiği kalp kırıklığıyla hızla sessizleştiler.

“Bu kadar mı yani? Bu birlikte son günümüz o zaman,” dedi Lottie.

Marigold iç çekti ve şimdiden gözlerini doldurmaya başlayan yaşları geriye itmeye çalıştı. “Sanırım öyle.”

“Bekleyin,” dedi August. Lottie ve Marigold onun gözlerine bakmak için döndü. “Sanırım o his gelmeye başladı.”

Lottie iç geçirdi. “Bize söylemene gerek yok, August. Tuvalete gitmen yeterli.”

August onu alaycı bir şekilde itti ve “Neden bahsettiğimi biliyorsun,” dedi. “Büyü. Bir yere gitmemi söyleyen o çekimi hissediyorum.”

“Nereyeymiş bakalım?” diye sordu Lottie.

August’un yüzünü şeytani bir gülüş kapladı. “Bardshire’a.”

Marigold’un kalbi ağzında atmaya başladı. “August, dalga geçecek zaman değil. Gerçekten hissediyor musun?”

“Gerçekten hissediyorum. Tarif etmek neredeyse imkânsız. Şey gibi...”

“Sanki aslında hiçbir şey hissetmiyormuşsun gibi, değil mi?” diye mırıldandı Lottie yiyeceklerle dolu ağzıyla.

“Hayır, ciddiylim,” dedi August bir elini kalbinin üstüne yerleştirerek. “Neredeyse korkutucu olduğunu söyleyeceğim.”

“Kaşıntı gibi mi?” diye sordu Marigold.

“Daha çok bir ısırık gibi galiba,” dedi August kolyenin durduğu yeri kaşırken.

Marigold kollarını August’a dolayıp neşeyle çığırdı. “İşe yarıyor! Gördün mü? Sana söylemiştim! Şimdi sen de benimle Bardshire’a geleceksin.”

August Lottie’yi aralarına çekti. “Sen de aynı şekilde, Lots. Maceramız daha yeni başlıyor!”

Lottie grup sarılmasından çıkmak için çırpındıysa da kimse-nin onu bırakmaya niyeti yoktu. Hatta tam tersi ona daha sıkı sarıldılar. “Gemiye bilet almaya paramız yetmez, biliyorsun!” diye karşı çıktı.

“İkinize de ben bilet alacağım. Lütfen gelin,” dedi Marigold.

“Çok eğleneceğiz, Lots. Lütfen, gel de bu serüvene hep birlikte bakalım. Gelmezsen hep pişman olacaksın.”

“Sana tüm güzel yerleri göstereceğim. Hem babamla da taşınır-sın! Ondan resim dersleri bile alabilirsin!” dedi Marigold da.

Lottie gülümsemesini saklamak için dudağını ısırıyordu. Bakışları August ve Marigold arasında gidip geldi. “Hayır de-meme izin vermeyeceksiniz, değil mi?”

Cevap olarak Marigold sırtıttı, August da bir kahkaha koyver-di. “Sanırım bize takıldın kaldın, Lots.”

Lottie iç çekse de sesinden heyecan kırıntıları seziliyordu. “Pekâlâ. Sanırım hep birlikte Bardshire’a gidiyoruz.”

Üçüncü Kısım

Sonbaharın başıydı ve kül hâlâ sıcaktı. Hâlâ tazeydi. Hâlâ eskisi gibi kokuyordu.

Althea Murr gideli çok olmuştu. Torunuysa kırılıgandı ve korkuyordu. Her şey öylesine yanıştı ki... Hazelwood Ormanı'nın derinliklerindeki kara mühürlerden oluk oluk kül büyüğü akıyordu. Ve o aldatıcı ışık, Innisfree'ye dönüşünü beklerken Versa'nın karanlık kalbinin atmasını sağlayan o hayalet uyanmıştı. Ona işaret veriyordu.

Kırpışuyordu.

Yaratıcısının yakında olduğunu hissedebiliyordu.

O akşam Bay Benny, Bal Cadısı'nın evine geldiğinde iskelede kendisini bekleyen iki hevesli yolcu ve arkalarında duran daha az hevesli bir yolcuyla karşılaştı.

"İki kişiye daha yer var mı?"

"Arkadaşlar için her zaman yer vardır," dedi Bay Benny yumuşak ve çarpık gülüşüyle.

Marigold kabullenmek istediğinden çok daha kaygılıydı. Innisfree artık gerçek evi olmuştu ve koruyucu ruhlar böyle değişik bir dönüşümden geçiyorken evini geride bırakmaktan nefret ediyordu ama başka şansı yoktu. Ailesini son görüşünün üzerinden bir yıl geçmişti. Onları şimdiden çok özlemişti. Aster ve Frankie'ye geleceğine, onların yanında olacağına ve hâlâ bir ablaları olduğunu onlara hissettireceğine dair söz vermişti.

Bu sözden dönemezdi, ne şimdi ne de başka bir zaman.

Ayrıca annesini yeniden görme vakti gelmişti. Onunla konuşma, bir şeyler paylaşma ve mümkünse arayı düzeltme zamanı da.

Küçük bot geceyi delip geçerken kimse konuşmuyordu. Tepelerindeki kadifemsi, masmavi gökyüzü tertemizdi ve dokunulacak kadar yumuşak görünüyordu. Her birinden bir gerilim süzülüyordu ve belli ki zavallı Bay Benny nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Normalde konuşkan bir insandı ve bu kadar uzun süre sessizlik içinde oturmakta zorlanıyordu.

Boğazını temizledi. "Hava da pek güzel, değil mi?"

“Kesinlikle!” dedi August sessizlikten kendi kadar nefret eden birini bulmanın hevesiyle. “Çok hoş bir yaz oluyor, değil mi hanımlar?”

Ne Lottie cevapladı ne de Marigold.

Hoş muydu? Hayır, daha ziyade zalim bir yaz oluyordu. Kız kardeşinin evlilik teklifini kaçırmıştı, *landvættir*’ler açıklanamaz bir şekilde hastaydı ve şimdi de dünyasındaki her şeyi inkâr eden bir kıza karşı hisler beslemeye başlamıştı.

Genel olarak sihri bunların hepsine değerdi. Hayat bunların hepsine değerdi ama dudak bükmeye vakit ayırmasa kendinden ödün vermiş olurdu. İnsanların istediği her şeyi aynı anda elde edemeyeceği kuralını kim koymuştu ki? Onlara hoşnutsuzluğunu derinlemesine anlatan sert bir mektup yazmaktan daha çok isteyeceği hiçbir şey yoktu.

“Kardeşinizin düğünü için heyecanlı mısınız, Bayan Marigold?” diye sordu Bay Benny.

“Evet. Ama itiraf etmeliyim ki Bardshire’a tek dönmeyeceğim için çok rahatladım.” Kafasını çevirdiğinde Lottie’nin gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

“Bunu yapmana izin vermezdik, Mari,” dedi August. Karşı koltuktan uzanıp elini Marigold’un dizine koydu. Kız eskiden ailesinin kullandığı lakabı duyunca kaskatı kesildi. Evi terk ettiğinden beri kendisine böyle hitap edilmemişti ve şimdi de yüreği yanıyordu. Hızla acısını saklamaya çalıştı. Arkadaşlarını, daha önce hiç gitmedikleri ve kendisi sebep olmasa muhtemelen asla gitmeyecekleri bir yere yaptıkları bu yolculuk sırasında, oturdukları küçük bota hâlihazırda olduklarından daha rahatsız hissettirmek istemiyordu. Ne var ki Lottie’nin sezgileri açıktı.

“Bu lakabı sevdiğini sanmıyorum, August,” diye fısıldadı.

“Sorun o değil,” dedi Marigold iç çekerek. “Ailem bana böyle seslenirdi. Bundan nefret ederdim ama o kadar uzun zamandır böyle çağrılmıyorum ki ne kadar özlediğimi yeni yeni fark ediyorum.”

“Peki madem, sana daha çok böyle sesleniriz, Mari,” diye cevapladı August koltukta rahatlarlarken.

“*Mari* gerçekten güzel bir hitap,” dedi Lottie.

“*Lottie* de öyle.” Gülümsedi. August bunu mahvedinceye kadar botta hoş bir sessizlik oluşmuştu.

Marigold’u dürttüğünde yüzünde şeytani bir gülüş vardı. “Siz ikiniz hâlâ sadece hitap şekillerinden mi bahsediyorsunuz bakayım?”

“Elbette,” dedi Marigold daha dik oturarak.

“O zaman ben de bir tane istiyorum. *Auggie* nasıl? *Auggie*, Lottie ve *Mari*,” dedi August.

“Mükemmel,” diye cevapladı Marigold da.

Kıyıya ulaştıklarında küçük bottan inip Bay Benny’nin faytonuna doluştular. Eşyalarını iki araç arasında taşırlarken Lottie çantasını deli gibi eşelemeye başladı. Nefesi ağırlaştı ve orada olmayan bir şeyi ararken elleri titremeye başladı.

“Lots?” diye seslendi August.

Lottie ellerini başının üstüne koyarak nefesini düzenlemeye çalıştı. “Kitabımı unuttum.”

August anında kızın çantasının içini aramaya koyuldu, Lottie de at arabasının etrafında dört dönüyordu. “İmkânı yok,” dedi. Kolumun tamamını çantaya gömmüştü. “Buralarda bir yerlerde olmalı.”

“Değil ama!” diye bağırdı Lottie.

“Hâlâ arıyorum,” dedi August onu rahatlatmak için ama sesindeki umut giderek azalıyordu.

Marigold, Lottie’nin yanına gitti ve onunla volta atmaya başladı. “Ne kitabı?”

“Aptalca bir şey,” dedi Lottie ama öyle paniklemişti ki kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyordu. “Bebekler için ninnilerin olduğu küçük bir kitap ama gerçek ailemden bana kalan tek şey. Onsuz hiçbir yere gitmem.”

“Bulacağımızdan eminim,” dedi Marigold, Lottie’yi rahatlatmak için refleks olarak elini tutarken. Lottie’nin elini geri çekmemesi onu şaşırtmıştı.

August yanlarına yavaşça yanaştı, başı öne eğilmişti. "Üzgünüm, Lots. Burada değilmiş. Marigold'un evinde bırakmış olmalısın."

Lottie, Marigold'un parmaklarını sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıktı. "Bunu nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

August omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Son zamanlarda kafan biraz," dedikten sonra duraksayıp Lottie'nin hâlâ Marigold'un parmaklarına sıkı sıkı kenetlenmiş olan eline baktı, "dağınık."

İşte şimdi Lottie elini bırakmıştı. "Ciddiyetini takın, August."

"Ciddiyim," dedi o da. "Dikkatin çok dağınık."

"August," diye parladı Lottie. "Konuşmayı. Kes."

Genç adam tam konuşmaya başlayacaktı ki Marigold'la göz göze gelince kendini tuttu.

Lottie'ye döndü ve "Dönüp geri almak ister misin?" diye sordu.

Lottie dudağını ısırarak kısa bir süre düşündükten sonra, "Hayır, yola devam edelim," dedi.

"Emin misin?" diye sordu August.

Lottie başıyla onayladı. "İyi olacağım. Aptal bir kitabın beni korumasına ihtiyacım yok."

"Bu doğru," dedi August kızı kollarının arasına alarak. "Ben yanındayım." Bir kolunu uzatıp Marigold'u da sarılmalarına dahil etti. "Mari de yanında."

Marigold kollarını arkadaşlarına sarmadan önce yavaşça yaklaştı. "Gerçekten de yanındayım," dedi Lottie'nin boynuna doğru. Üçlü, ayrılıp eşyalarını yeniden topladı. Hepsi güvenle oturduktan sonra Bay Benny onları gecenin derinliklerine götürdü.

Limana doğru giden fayton yolculukları Marigold'un hatırladığından daha kısa sürmüştü. Güneş denizle iç içe geçiyorken limana vardılar ve iskeleye yanaştıklarında binecekleri gemi de görüş açlarına girdi. Bardshire'dan ayrıldığında bindiği geminin aynısıydı. Tıpkı son gördüğü gibiydi. Bay Benny dönüş yoluna çıkmadan önce ona teşekkürlerini ve vedalarını ettiler. Fayton gözden kay-

bolduğunda her şey daha gerçek gelmeye başlamıştı. Önceden olsa Marigold sadece ıvır zıvır almak için kasabanın merkezine gidiyorlarmış da sonradan tekrar kır evine döneceklermiş gibi davranabilirdi. Ama şimdi Bay Benny geri dönmüştü ve gidebilecekleri tek yer geminin güvertesiydi. Ailesini gördüğünde adayı terk etmenin verdiği bu acımasız kaygıların hepsine değecekti.

Değil mi?

Gemiye adım atmadan hemen önce ayağı iskeleye takılınca Marigold bunun bir işaret olup olmadığını, şimdi sırtını dönüp kendisine ev gibi hissettiren tek yere geri gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Lottie ve August yanından geçerek gemiye bindiler ve onun gelmesini beklediler. Bir tarafı peşlerinden gitmeyi öylesine istemiyordu ki... Ama yapabileceği bir şey yoktu. Görevliler eşyalarını arkalarından taşıyarak onları odalarına götürdü. August yalnız kalmak konusunda epey isteksizdi ama Marigold, ona artık yüksek sosyete yolcular olduklarını hatırlattı. Yüksek sosyete üyeleri, kuralları konusunda çok katıydı. Yanlarında bir refakatçi yoksa erkekler kızlardan uzakta, kendi odalarında kalmalıydı.

Tabii kendisi de Lottie'yle bir gece boyunca tamamen yalnız kaldığı için hayıflanacak değildi. Ay havuzunda yüzdükten sonra geçirdikleri gece eğlenceliydi ama sadece saçma sapan hikâyelerle oyunlardan ibaretti. Bu farklıydı.

Odalarının duvarları damasko desenli zarif duvar kâğıdıyla ve şık pirinç apliklerle süslenmişti. İki küçük yatak karşılıklı duruyordu, ikisinin yanında da ufak birer komodin vardı. Özel balkonlarına açılan kapının yanı başında kadife kaplı bir dinlenme koltuğu duruyordu.

Lottie ölesiye yorgun görünüyordu ki bu da akşam için iyi bir işaret değildi. O en iyi anında bile surat asıyordu ama yorgunken resmen ölümcüldü. Tek kelime bile etmemiş, dövmelelerini ve yaralarını gizleyen siyah kapalı elbisesini çıkarmaya koyulmuştu. Kombinezonunu da çıkarırken Marigold'un aniden aldığı bir nefesi duyup durakladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Yatmaya hazırlanıyorum,” dedi Lottie. Sesinin tonundan anlaşıldığı kadarıyla Marigold’un bu kadar şaşırmasına anlam verememişti.

“Bunun için tamamen soyunman mı gerekiyor?”

Lottie omuzlarını silkti. “Saklayacak bir şeyim yok artık. Ay havuzunda yüzdüğümüzde her şeyi gördün ne de olsa.”

“Her şeyi değil,” diyerek karşı çıktı Marigold. Kızaran yanakları, yanmaya başlamıştı.

“Burası çok sıcak. Bu kumaş yığnında uyuyamam,” dedi Lottie etekleriyle boğuşırken. “O kadar hassassan gözünü falan kapat.” Kombinezonunu başının üzerinden çıkardığı gibi kendini önündeki yatağa attı, Marigold’un gözlerini kaçırarak zamanı olmamıştı bile. Kadının soluk teni, altın renkli mum ışığının altında gerçek olamayacak kadar yumuşak görünüyordu.

“Sırtında hiç dövme yok,” dedi Marigold.

“Eh, oraya ulaşamam, değil mi?”

“Doğru. Bazen hepsini kendinin yaptığını unutuyorum. Çok yeteneklisin.”

Lottie duyduklarına inanamıyormuş gibi güldü yastığına doğru. “Öyle miyim?”

“Bence öylesin.”

“Bence,” dedi Lottie homurdanıp yuvarlanarak. Kıza doğru bakarken battaniyeleri gövdesinin ön tarafını kapatacak şekilde tutuyordu. “Sadece kibar olmaya çalışıyorsun, Mari. Herkes dövme sevmek zorunda değil ve bunda bir sorun yok.”

“Neden dövmeleri sevmeyeceğimi düşünüyorsun ki?”

“Çünkü bedenime bakarken yüzünü buruşturmamak için zor duruyorsun. Yoksa sebebi yara izlerim mi?”

Marigold çenesini öyle sert sıktı ki dişleri bu kuvvetle ezilip un ufak olabilirdi. Lottie’nin vücuduna bakamadığı doğrudu ama bunun sebebi yara izleri ya da dövmeleri değildi. Çok uzun süre bakarsa, kadını çok fazla isterse kendi kalbini kıracağından korkuyordu.

Lottie'ye tapma hakkı yoktu.

Lottie'yi sevme hakkı yoktu.

Lottie'yi hiçbir şekilde sahiplenme hakkı yoktu.

Ama yine de "Bence inanılmazsın," demekten kendini alamadı.

Bunu duyan Lottie gülümsedi. "Neden?"

"Her şey yüzünden. Yeteneğin, becerilerin, acıyı güzel bir şeye dönüştürme kabiliyetin... İnanılmaz birisin, Lottie. Sürekli surat assan bile öylesin."

Bir süre ikisi de sıcak bir sessizlik içinde durdu, sonra Marigold, Lottie'nin yatağının ucuna oturdu. "Sen, yara izlerin ve dövmelemin, olduğunuz gibi güzelsiniz."

Lottie dudağını ısırıldı. "Neden bu kadar kibarsın?"

"Sadece aklımdan geçenleri söylüyorum."

Lottie iç çekti ve konuşmaya başlamadan önce sınırlarını yatıştırmaya çalıştı. "Sana en sevdiğim dövmemi göstermek istiyorum."

"Göster," dedi Marigold kendini durduramadan. Başından beri Lottie'den istediği buydu: Onu görme, *gerçekten* görme ve kişiliğini oluşturan sanatı keşfetme şansı.

Lottie ayağa kalktı ve bedenini mum ışığında gözler önüne serdi. Bir kolunu göğüslerinin üzerinde tutarken diğerini Marigold'a uzatıp onu yakınına çekti. Bacaklarını, kalçalarını ve karnını kaplayan siyah dövmelemleri vardı. Çiçekler, suratlar ve bir sürü Latince söz. Marigold'un bakışları tüm bedenini okşarken Lottie hiçbir şey demedi. Kız, gözlerini kadının bedenindeki yaralı ve mürekkepli her bir santimde gezdiriyordu.

Marigold uzun bir süre ona baktı. Çok uzun süre... Lottie'nin göğüs kafesinin üstündeki Latince bir satırı işaret ederek, "Ne anlama geliyor?" diye sordu.

Lottie kızın elini tutup kendine çekti ve parmaklarının dövmenin üzerinde gezinmesine izin verdi. Marigold minik harfleri titrek ve yumuşak parmaklarıyla takip ediyordu.

Vita brevis, ars aeternus

“Hayat kısa, sanatsa sonsuz,” dedi Lottie.

“En sevdiğin bu mu?” diye sordu Marigold. Sesi kuru bir fısıltıdan ibaretti.

Lottie başını iki yana salladı, Marigold’un elini kaburgalarından çekip göğüslerinin hemen altına doğru götürdü. Orada zarif bir ok şekli vardı. Lottie göğüslerini gizleyen kolunu indirerek mum ışığının tüm bedenini aydınlatmasına izin verdi. Marigold hızla başını çevirirken derin bir nefes aldı ama Lottie, elini onun yanağına koyup bakışlarını aşağıya indirdi. Marigold’un saçından bir tutamı kızın kulağının arkasına sıkıştırırken tırnaklarını dalgalı sarı saçların arasından yavaşça geçirdi. Diğer elinin parmaklarını Marigold’un eline doladı ve göğüs kemiğindeki dövmenin hatlarını takip etti.

“En sevdiğim bu. Yaptığım ilk dövme. Ona bayılıyorum.”

Her detay mükemmeldi; çizgiler pürüzsüz ve çarpıcıydı. Okun etrafı, karmaşık sarmalları ve şekilleri içeren bir desenle kaplanmıştı. Marigold uzun uzun bakınca bu okun bir koruma büyüsü sırasında kulübenin köşelerine çizdiği mühürle çarpıcı bir benzerlik taşıdığını fark etti. Babasının resimlerinin arkasındakiyle de aynıydı. Şans eseri olabilirdi ancak Marigold kader yerine tesadüfe inanmayacak kadar akıllıydı.

“Mari?” dedi Lottie.

Kızın damarlarında yıldırımlar çakıyordu. “Bu dövmeyi neden yaptın?” diye sordu avucunu mürekkepli bölgeye bastırarak. Parmakları Lottie’nin göğüslerinin iki yanını okşuyordu.

Lottie’nin nefesi tekledi. “Ailem ve evdeki yangın hakkında pek bir şey hatırlayamadığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Eh, bunu hatırlıyorum,” dedi Lottie, Marigold’un elini dövmenin üzerinde tutarak. “Nereden geldiğini bilmiyorum ama bu simge benim ilk hatıram. Çocukluğumu ve yangından önceki hayatımı düşündüğümde sadece bunu görebiliyorum.”

Marigold’un gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ağzı açık kalmıştı. Lottie, annesinin sihre inandığını söylemişti. Onu *kullanmayı* denediğinden bahsetmemişti. Bu mührün ne anlama geldiğini

bilmediği aşikârdı. Lottie'nin zihninin derinliklerinde ne saklıydı? Bütün bunları anlamasının anahtarı olan hatıraları nelerdi? Lottie bir şekilde adadaki *landvættir*leri görebilmişti. Onu koruyacak bir dövmesi vardı ama anlamını bilmiyordu. En önemlisi de Marigold onunla hiç beklemediği şekilde, düşünmediği kadar çok ilgilenmeye başlamıştı. İmkânsız olduğunu bilmesee hislerinin karşılıklı olduğunu düşünürdü.

“Ne düşünüyorsun?”

Marigold elini iki göğsünün arasma yerleştirdi. “Ben de bir tane istiyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Lottie kaşını kaldırarak.

“Bir dövme istiyorum. Aynı yerde bir arı dövmesi. Ödeme yapabilirim.”

Lottie'yi sarsan kahkaha öyle içtendi ki iki elini birden ağzına kapattı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ben...” Marigold, Lottie'nin dövmesinden başka bir yere bakmıyor gibi davranırken kelimeleri karman çorman oldu. “Sanırım ciddiylim. Şimdi yapabilir miyiz? Ben yapamayacak kadar korkmaya başlamadan yani?”

Lottie bir süre onu süzdükten sonra iyiden iyiye sırıtmaya başladı. “Pekâlâ. Soyun bakalım, Cadı.”

Gölünç bir fikirdi. Anlık bir karar vermişti, tehlikeliydi ve o anda aklına gelmeyen daha bir sürü açıdan sakıncalıydı ama üzerine daha fazla düşünürse cesaretini kaybedecekti. Lottie kombinezonunu yeniden giydi ve odalarındaki komodinin üzerine dövme malzemelerini yerleştirmeye başladı. Marigold ise koltuğu tutup az miktarda ışık veren bir apliğin yanına çekti. Daha sonra soluk pembe elbisesinin kurdelelerini çözmeye başladı. Elbise, formunu kaybederek yere düştü. Korsesini açmak daha zordu ama yine de Lottie yanına yaklaşmadan önce onu da çözüp üzerinden sıyırmayı başarmıştı.

"Bunu da," dedi Lottie, Marigold'un kombinezonunun ip askılarını oyuncu bir şekilde çekiştirerek. Bunu yaparken tırnağı kızın omzunu hafifçe çizdi ve Marigold baştan ayağı titredi.

"Gerildim."

"Gerilme, Mari. Düşündüğün kadar acımayacak bile."

"Hayır, acıdan korkmuyorum. Senin beni... böyle görmenden korkuyorum. Her şeyimle... bilirsin..." Marigold elleriyle göğsünü işaret ettiğinde Lottie güldü.

"Çıplak gördüğüm ilk kadın olduğunu söylesem yalan olur."

Yanakları kızaran Marigold, "Ama sen benim çıplak gördüğüm ve beni çıplak görmesine izin vereceğim ilk kadınsın. Böyle olman da hiç yardımcı olmuyor. Böyle..." derken Lottie soğuk bir tonla sözünü kesti.

"Somurtkan mı?"

Marigold başını iki yana sallayıp bakışlarını yere indirdi. Şimdi gergin bir şekilde kolyesiyle oynuyordu. "Güzel diyecektim."

Bir anda gelen iltifat, Lottie'nin vücudunun yay gibi gerilmesine sebep olmuştu. "Ben mi güzelim?"

Marigold yere bakmaya devam etti. "Gördüğüm en güzel kadınsın."

Rahatsızlık verici uzun bir sessizlik oldu. Marigold'un zihni durmaksızın çalışıyordu. Az önce ne demişti? Ne düşünüyordu ki? Şimdi tam bir ahmak gibi görünüyordu işte.

"Üzgünüm. Öyle söylememe..."

Lottie onu kendine çekip kollarını etrafına sıkıca doladığı için cümlesini bitiremedi. Birbirlerinin kalp atışını hissediyorlardı.

"Ben de sana karşı öyle hissediyorum," dedi Lottie kulağına yumuşak bir sesle.

Şoka giren Marigold geri çekilmeye çalıştıysa da Lottie ona izin vermedi. Kızı göğsüne sıkıca bastırarak kollarıyla sarmaya devam ediyordu.

"Öyle mi?" diye fısıldadı Marigold duyduklarına inanamayarak. Değil Lottie Burke'dan, herhangi birinden duymayı beklediği son şeydi bu. Orada olmak, güzel olduğunu duymak, daha önce bu kadar güçlü bir şekilde hissetmediği bir duyguyu kendisine tattıran bir kızın yanında durmak... bir şeyleri değiştirebilirdi. İmkânsız olan pek çok şeyi değiştirebilirdi.

"Evet," dedi Lottie. Marigold'un kombinezonunun üst dikişine dokununcaya kadar elini kızın sırtında yukarı çıkardı. Parmağı dikişi okşadı ve tenine nazikçe dokundu. Askının kombinezonun gövdesiyle birleştiği yere doğru uzandı ve askıyı Marigold'un omzundan indirdi. "Seni görmeme izin ver."

Lottie geri çekildiğinde bakışlarından yabani bir açlık akıyordu. Marigold az kalsın dengesini kaybedecekken hızla kendini toparladı. Giysisini başının üzerinden sıyrarak koltuğa uzandı, artık tek giysisi soğuk hava ve mum ışığıydı. Bedenini en güzel görüneceği şekilde yerleştirmeye çalışırken vücudu kasılmıştı. Lottie'nin gözleri üzerinde dolaşüyor, baştan çıkarıcı gülümse-

mesi her adımımda daha da büyüyordu. Ellerini Marigold'un bileklerine sardı ve yukarı çekti.

"Kollarını başının üzerinde tut," diye talimat verdi Lottie keskin ve sıcak bir sesle. Marigold dediğini yaptı, kaburgalarının etrafındaki deri gerilmişti. Lottie bir eline nemli bir bez alıp dövmeyi yapacağı bölgeyi temizledi. Soğuk ve ıslak kumaş tenine değdiğinde Marigold ani bir nefes aldı. Lottie bezi göğüs kemiğinde gezdirdiğinde tüyleri ürperdi. Kadının eklemleri Marigold'un göğsünün alt kısmını hafifçe okşarken aralarında bir sıcaklık oldu ve gözleri kenetlendi.

"Bunda sorun var mı?"

Marigold başını hızla iki yana salladı.

Silmeyi bitiren Lottie nemli bezi bir kenara koyarak bir şişe siyah mürekkeple yeni, sivri bir iğneyi eline aldı. Marigold'un üzerine eğilerek iğnenin ucunu mürekkebe batırdı ve derin bir nefes aldı.

"Çok ama çok sabit durmalısın ve dikkatimi de zaten yaptığından daha fazla dağıtma."

Marigold hiçbir şey demedi, nasıl konuşabilirdi ki? Laneti ve kalbi birbirlerine karşı savaş veriyordu. Lanetinin doğasının farkındaydı, kendisine romantik anlamda sevgi beslenemezdi. Peki öyleyse tüm bunlar ne anlama geliyordu? Tutku mu? Hayal gücü mü? Çok ama çok gerçekçi bir rüya mı?

İğnenin tenini ilk delişinde Marigold çok yumuşak bir şekilde inledi.

Lottie'nin inleyişi daha yüksek, sesinin tonuysa açlık doluydu. "Bana bunu yapma, Cadı."

"Ama canım yanıyor."

"Hareket edersen daha çok yanacak. Al," dedi Marigold'un sarı kurdelesini saçından çıkarıp sarı buklelerinin omuzlarına düşmesini sağlayarak. Kurdeleyi Marigold'un dudaklarına doğru uzatarak konuşmaya devam etti. "Isır bunu."

Marigold'un dudakları ayrıldığında Lottie iki parmağını kullanarak kurdeleyi Marigold'un dişlerinin arasına yerleştirdi.

“Aferin kızıma,” dedikten sonra dövmeye döndü Lottie. İğnesi mürekkep şişesiyle kızın teni arasında mekik dokurken kusursuzca çalışıyordu.

Bu ritim onu öyle büyülemişti ki acısı neredeyse kesilmişti. Neredeyse, tamamen değil. Kesinlikle canı yanıyordu hâlâ. Tekrar, tekrar ve tekrar. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen küçük batmalar. Her birkaç dakikada bir birkaç saniye huzur buluyordu, sonra iğne geri gelip canını hatırladığından çok daha fazla acıtiyordu.

Ama aklını bacaklarının arasındaki zonklamadan uzaklaştırmak için biçilmiş kaftandı. Gece yalnız başına kaldığında yaptığı gibi oraya dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Lottie uzanıp kısa bir anlığına Marigold’un alnına dokundu ve yanağını okşadı. “Mükemmel gidiyorsun.”

Marigold kurdeleyi sertçe ısırды, bu sefer tam anlamıyla inlemişti.

“Sakin ol, kaplan. Az kaldı.” İğnenin sayamayacağı kadar çok kez batışından sonra Lottie, Marigold’dan uzaklaştı ve eline nemli bir bez daha aldı. Bezi dövmenin üzerinde tutarak, “İlk başta çok hassas olacak, şimdilik kurdeleyi ağzında tutmaya devam et,” dedi.

Bez vücuduna değdiği anda acı bütün bedenini sarstı ve Marigold yaralı bir aslan gibi hırladı.

“Tamam, tamam. Bitti artık.”

Marigold nefesini düzenlemeye çalışırken Lottie de masadaki küçük aynayı aldı. “Bak bakalım.”

Kurdeleyi ağzından çıkarıp aynayı Lottie’nin elinden aldı ve kendine uygun bir açıyla çevirdi. Göğüslerinin arasında küçük bir arı vardı, hemen hemen bir cep saati kadardı. Dokunmaya çalıştığı anda Lottie bileğini yakaladı.

“Yerinde olsam yapmazdı. Birazdan sargılayacağım, sadece beğenip beğenmediğini görmek istedim.”

Marigold ne söyleyeceğini düşündü. Tahmin edebileceğinden bile daha güzeldi. Küçüktü, tatlıydı ve mükemmeldi. Lottie’nin uhrevi bir yeteneği vardı. Bardshire’da gördüğü her

şeyden daha iyi ve etkileyiciydi. Marigold, teni bu kadar hassas olmasa Lottie'ye sarılırdı.

"Büyüleyici, Lottie. Borcum ne kadar?"

"Bununla takas etmişsin gibi düşün," dedi boynunda sallanan büyüü göstererek. Lottie dövmeyi korumak için Marigold'un kaburgalarının etrafını sararken kız, "Sihrime gerçekten inandığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Lottie bandajı çekiştirdiğinde Marigold irkildi. "Öyle söylemedim. Sadece... sanırım bir ruh eşim olması fikri kulağa hoş geliyor."

"Fikrini epey değiştirmişsin, Lottie Burke. Hata yaptığını kabul etmeye tehlikeli şekilde yaklaşıyorsun."

Lottie, Marigold'a kombinezonunu uzattı. "Sihre inandığımı söylemedim ve lanetlendiğin saçmalığına da kesinlikle inanmıyorum."

"İnan bana ben de o kısmın gerçek olmamasını diliyorum." Kombinezonunu başından geçirdi.

"Gerçek değil zaten, Marigold."

Bir dakikalığına Lottie haklıymış gibi davranamaz mıydı? Ne olurdu ki öyle yapsa? Belki kendini bu şehvete bırakmak sonunda onu mahvetmezdi. Belki de ederdi ama buna değmiş olurdu. Lottie'ye yaklaşp kadının önünde durdu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." dedi Lottie sarı bir bukleyi Marigold'un kulağının arkasına sıkıştırarak, "Kendine bir bak. Birinin sana âşık olması mümkün mü?"

Birbirlerine baktılar, mum ışığı aralarında titreşiyordu. Marigold giysisini düzelterip elini yanan yanağına değdirdi. "Doğru olmadıklarını bile bile böyle şeyler söyleme bana."

"Mari, ciddiym. Sana..." Bir anda Lottie'nin yüzünün rengi çekildi ve elini ağzına kapatıp öğürmeye başladı. "Ah hayır, sanırım kusacağım." Özel balkonlarına doğru koştu ve kenardan dışarı kustu.

Marigold onun kustuğunu görmeye de duymaya da dayanamıyordu, o yüzden yanına çok yanaşmamayı tercih etti. "Denizin

tuttuğunu söylemeliydin, yanımda sana yardımcı olacak bir şeyler getirebilirdim,” dedi Lottie’nin eşyalarını toparlarken.

Lottie korkuluğa sıkı sıkı yapışıp bağırdı. “Beni asla deniz tutmaz,” deyişini sert öğürtüler takip etti.

“Gördüklerimi düşününce pek inanılası gelmedi.”

Lottie sessizleşince Marigold bir bardak su ve bir şişe siyah adaçayı balıyla yanına yaklaştı. “Önce bal sonra su. İdeal bir tedavi sayılmaz ama işine yarayacaktır.”

Lottie’nin savaşıp itiraz edecek enerjisi olmadığı belliydi, sessizce söyleneni yaptı. Hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. “Bana neler olduğunu bilmiyorum. Baş ağrıları, mide bulantıları, gerginlik... Daha önce hiç başıma gelmeyen rasgele sefillikler yaşıyorum.”

“Günlerdir yeni bir çevredesin. Normaldeki rahatlıklarından uzaksın. İçki içtin, şimdi de hızla giden bir gemide yolculuk ediyorsun. Tamamen normal.”

Lottie kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Sana normal olmadığını söylüyorum,” dedi.

“O zaman sorun ne sence?” dedi Marigold elini beline koyarak.

Lottie koluyla ağzını sildi. “Bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Marigold, hava nefes alamayacağı kadar yoğunlaşana ve gerginlik dayanılmaz bir ağırlığa ulaşınca kadar bekledi. Sonra döndü ve Lottie’nin yatağının karşısındaki yatağına sırtüstü uzandı. Lottie mumları söndürünce oda zifiri karanlığa gömüldü. Yattıktan kısa süre sonra nefesi düzene girdi. Marigold, odanın diğer ucundan Lottie’nin sesini duyana kadar kadının uyuduğunu zannediyordu.

“Dövmeni beğenmene sevindim.”

Marigold yatağında Lottie’ye doğru döndüyse de o karanlıkta onu göremedi. “Yaptığın için teşekkür ederim.”

“Memnuniyetle.”

“Büyünü beğenmene sevindim.”

Lottie alayla güldü. “İşe yaramıyor ki. August’un tarif ettiği hisse uzaktan yakından alakalı bir şey hissetmedim.”

Marigold iç çekti. "Biraz vakit tanı." Sesi kendinden emin çıkmıştı ama içinde şüphe vardı. Lottie şimdiye kadar kesinlikle bir şey hissetmeliydi. Sihrinin işe yaramamasının hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Tabii... Lottie'nin bir ruh eşi olmaması dışında.

Bu mümkün değildi. Bal Cadıları hariç herkesin bir ruh eşi olurdu. Etrafındaki herkesten nefret eden Lottie Burke'un bile. Biri onun ruh eşiydi. Ama neredelerdi? Eğer büyü işe yaramıyorsa onu nasıl bulacaktı?

"Mari?"

"Efendim?"

"Söylediğim şeyde ciddi dim."

"Hangisinde?"

Lottie'nin gülümsemesi sesine yansımıştı. "Bence çok güzelsin."

Marigold gerçeği söylemek dışında nasıl bir cevap verebileceğini bilemedi. "Sen de öylesin." Sözler ağzından çıktığı anda utanç bütün bedenini sardı. Hislerinin varlığını kabullenmeye hatta daha da kötüsü onlara göre davranmaya devam ederse kendine işkence edip duracaktı. Şehvet yeterli değildi.

Boğazını temizledi. "Lottie?"

"Efendim?"

"Bence pek yakınlaşmasak iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben lanetliyim demek istiyorum. İncinmek istemiyorum. Yani... aramıza saygılı bir mesafe koymalıyız."

Lottie yatağında oturup derin bir nefes verdi. "Saygılı bir mesafe koymak da nedir?"

"Bilirsin," dedi Marigold ellerini savını desteklercesine savurarak. "Ben burada, sen de orada..."

"Saygısızlık etmek istemem ama gerçekten istediğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi Lottie.

"Saygısızlık etmek istemem ama beni benden daha iyi tanıyorsun."

"Saygısızlık etmek istemem ama tanıdığımı düşünüyorum."

Marigold ofladı. *“Saygısızlık etmek istemem ama bu konuşma bir yere gitmiyor. İyi geceler.”*

Lottie derin bir nefes verdi ama tartışmayı devam ettirmedi. Sözü bittiği yerdeydiler.

Sabah güneşi geminin penceresinden içeriye yumuşak huzmeler hâlinde süzülüyordu. Aralarında ilk uyanan August olmuştu, kapıyı yumruklayarak Marigold'la Lottie'yi uyandırdı. Sesi duyan ikili, yataklarından panikle fırladı.

"Günaydın, hanımlar." Kalın kapı, genç adamın sesini boğuyordu. "Limana yanaşıyoruz."

Hızla giyindiler ama Marigold korsesini takmaya çalışırken acıyla bağırıp giysisini yere attı.

"Ah, Cadı," dedi Lottie. "O dövme birkaç gün epey acıyacak."

Marigold etrafına bakındı, odada kazınmış teniyle kıyafeti arasında yumuşak bir koruyucu görevi görecektir bir şey bulacağından emindi. Belki acıyı tamamen dindirecek bir şey bile bulabilirdi.

"Üzerine arısütü sürsem ne olur sence? Dudağını arı soktuğunda da onu kullanmıştım." Eşyalarını karıştırarak küçük kavanozu aradı.

"Bence dövmeciler için mucizevi bir ürün o. Hadi deneyelim, zaten sargını değiştirmem gerekecekti."

Marigold kavanozu elbise yığınınından çıkarıp kapağını açtı. Kombinezonunu çıkarırken Lottie'ye arkasını döndü ve sargısını açmaya koyuldu. Aniden, sargının arkasından çektiştirildiğini fark etti ve sırtında Lottie'nin sıcaklığını hissetti.

"Bırak ben yapayım," dedi Lottie. Sesi Marigold'un boynunu gıdıklamıştı. Durakladı. "Tabii bunun senin deyimle 'aramıza

saygılı mesafeyi sürdürmek olmadığını düşünüyorsan o başka.”

Marigold kaskatı kesildi. “Üzgünüm. Yalnızca doğru olduğunı düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum.”

“Peki ya benim düşüncelerim?” Lottie, Marigold’un arkasından uzanıp kollarını ona doladı ve bandajını dövmeyi açığa çıkarıncaya kadar çekti. “Bana doğru dön.”

Lottie’nin gündüz gözüyle kendisini öyle görmesine izin vermek konusunda tereddütlüydü. Kadın ancak Marigold başka biriymiş gibi görünebilecek kadar karanlıktayken, gölgeler bütün vücut hatlarını bir örtü misali kaplamışken onun güzel olduğunu söylemişti. Yine de döndü.

Yavaşça.

Lottie’nin elleri beline dolandı, gözleriyse Marigold’un dövmesinin üzerinde gezindi. Gülümsedi. “Çabuk iyileşiyorsun.”

“Eh, ne de olsa sihirli bir cadıyım,” dedi Marigold sırtarak. Lottie kısık bir kahkaha attı.

“Kesinlikle öylesin,” dedi. Elleri Marigold’un belinde alev alev yanıyordu.

Lottie büyülenmişti. Bir anda eli ayağı boşalınca kavanoz yeri boyladı. Tangırtı, Lottie’nin dikkatini ve ellerini Marigold’dan uzaklaştırmıştı, dizlerinin üzerine çöküp arısütünü toparlamaya çalıştı ve, “Üzgünüm, kendi eserim dikkatimi dağıttı da,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Marigold tuhaf tuhaf gülerek.

Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Lottie, iki parmağını arısütüne daldırdıktan sonra sıvıyı Marigold’un acıyan tenine nazikçe sürdü. Marigold dokunuşuyla irkilmişti, ta ki Lottie, “Benim için nefes almaya devam etmelisin. Harika gidiyorsun,” diyene kadar.

Marigold derin bir nefes alıp tüm kafa karışıklığını ve kaygılarını nefesiyle birlikte vermeyi denedi.

Innisfree’deki ruhlara ne olduğuyla ilgili korkularını.

Kendisine asla âşık olamayacak bir kıza karşı duyduğu, giderrek derinleşen duygu ve tutkularını.

Yalnızca birkaç gün sonra kız kardeşinin düğününe katılacağından dolayı duyduğu endişeyi.

Hepsini serbest bırakmaya çalıştı ama tüm bunlar bir fitile yapıpışıp sertleşmiş balmumu gibi içinde sıkışıp kaldı.

Lottie merhemi uygulamayı bitirdi ve yeni bir sargı katmanını dövmeyi tamamen kaplayacak şekilde Marigold'un belinin çevresinden geçirdi. Marigold kıyafetlerini giymeye başladı, korseyi takmayı da tekrar denedi. Bu sefer kurdeleleri sıkarken canı o kadar acımamıştı. Hâlâ bir batma hissi vardı ama artık dayanılabilir düzeydeydi. Elbisesini de üzerine geçirip Lottie'nin arka kısmı bağlamasına izin verdi.

Lottie'nin parmakları boynundaki yumuşak deriyi okşadıysa da gereğinden uzun süre orada kalmamıştı. Marigold imza kurdelesıyla saçını toplayıp Lottie'nin elbisesini giymesine yardım etti. Kadın, bu elbiseyi ilk defa giyyordu. Sonbaharda denizlerin görüldüğü kadar mavi olan elbise, tüm dövmelerini özenle kapatan detaylı dantel desenlerle süslüydü. Gözlerini ona dikmişken yakalanan Marigold'un yanakları kızardı.

"Güzel görünüyorsun."

Lottie güldü. "Çabalıyorum. İnsan her gün soylu bir aileyle tanışmıyor."

"Ben tam olarak soylu demezdim, Lottie."

"Baban, tanışıp tanışabileceğim en soylu insan."

"Eh, bu doğru değil. Düğünde onun kadar ünlü bir sürü insan olacak."

Lottie donakaldı. "Düğüne de mi katılacağım?"

"Elbette. Neden aksini düşündün ki?"

"Davet sırasında malikânenizde bekleriz diye düşünmüştüm," dedi Lottie. Nefesi hızlanmaya, ağzı kurumaya başlamıştı. Marigold gördüğü şeye inanamıyordu. Lottie Burke basbayağı korkuyordu.

"Daha önce bir düğüne gitmedim hiç," diye itiraf etti Lottie. "Nasıl dans edileceğini ya da nasıl konuşulacağını bilmem. Bir aptal gibi görünüp seni ailenin önünde, herkesin önünde utandıracağım."

"Lottie, söz veriyorum sorun çıkmayacak. Çok güzel geçecek

ve çok iyi zaman geçireceksin." Marigold, Lottie'nin ellerini tuttu. "Yanımdan hiç ayrılmayacağım. Saygı çerçevesinde, tabii."

Lottie yumuşak bir kahkaha attı. "Söz mü?"

"Yemin ederim."

Lottie ona sıkıca sarıldı. August kapıyı tekrar yumruklayınca ikisi de korkuyla zıpladı. "Hadi hanımlar, gidelim. Daha ruh eşlerimizi bulacağız!"

Kalan eşyalarını da hızla toplayıp nihayet kapıyı açtılar. Çalışanlar eşyalarını gemiden indirmelerine yardım ettiler ve limanın sonunda onları bekleyen faytona kadar gençlere eşlik ettiler. Önce Marigold sonra Lottie ve en son da August olacak şekilde üçü, sıkışa sıkışa faytonun koltuğuna yerleştiler ve Bardshire'a doğru yola çıktılar.

Malikâne bir yandan aynıydı, bir yandan da çok değişmişti. Balkonlardaki zarif detaylarla uyumlu ferforje kapının yanından geçtiler. Evlerinin kırmızı tuğlası yemyeşil sarmaşıklarla bezenmiş ve açık pencereler de beyaz panjurlarla süslenmişti. Bahçelerinde sonbahar havası hissediliyordu; yazın yeşili yaprakları terk etmiş, onları altın sarısına çevirmişti. Kırmızıya çalan ağaçlar malikâneye giden merdivenlerin iki yanında sıralanıyordu. Dekoratifler, aşçılar ve hizmetliler arazide dört dönüyor, alanı düğün için hazırlıyorlardı.

Evin ön tarafına giden yolu döndüler ve araba basamakların önünde durdu. Uşakları kapılarını açmıştı ama Marigold hareket edemiyordu.

Bunu yapamayacaktı.

Ailesini ne kadar çok özlemiş olursa olsun, geride bıraktığı onca şeyle yüzleşemezdi.

"Hanımefendi?" diye seslendi uşak elini vermesini beklerken.

Marigold elini kucağından havaya kaldırdığında tir tir titrediğini gördü.

“Mari?” dedi Lottie. “Hazır mısın?”

Kızın altdudağı titriyordu. “Onları çok uzun zamandır görmedim. Neyle karşılaşacağımı bile bilmiyorum.”

“Seni gördükleri için mutluluktan uçacaklar! Erkek kardeşinin son mektubunda okuduklarımı hatırlıyorum. En azından onun heyecandan öleceğini biliyorum,” dedi August. Marigold başıyla onayladıysa da bu, gergin sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti.

“Ne olursa olsun,” dedi Lottie, Marigold’a elini uzatarak, “bununla yalnız yüzleşmeyeceksin. Birlikte düşeceğiz, unuttun mu?”

Marigold’un kalbi eriyip aktı. Lottie ne zaman onun rahatlatan biri hâline gelmişti? Yavaş yavaş mı olmuştu yoksa o anda, birdenbire mi? Gülümseyerek Lottie’nin elini tuttu. “Birlikte.”

Faytondan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladılar. Tanıdık manzarayı gördüğünde Marigold’un kaygıları dinmeye başladı; girişin üzerindeki kemerli, süslü mermer friz, cilalı kapı kulpu, içeri girer girmez burunlarına gelen yoğun bitter çikolata kokusu.

Tüm bunların bir tuzak gibi hissettireceğini zannetmişti çünkü bu yerden zar zor kaçmıştı ve geri gelmek aptallık olacaktı. Ama öyle olmamıştı ki nasıl oluyorsa bu, onu daha çok incitiyordu. Bir kâbus gibi hissettireceğine, mektuplarında ne yazarlarsa yazsınlar geri döndüğünde onu kabul etmeyeceklerine kendini ikna ettiğinde buradan uzak durması daha kolaydı. Şimdi buradaydı ve çok uzun süredir ihmal ettiği evine dönmüş gibi hissediyordu.

Bunu telafi etmeliydi.

Lottie elini bir an olsun bırakmadı. Attıkları her adımda kızın tutuşu daha da sıkılaşıyordu. Binlerce çiçek, büyük merdiveni süslemişti. Girdiği her bir odada evin çalışanları onun dönüşünü heyecanla karşılamıştı ama henüz hiçbir aile ferdiyle karşılaşmamıştı. Marigold’un kalbi gümbür gümbür atıyordu. Koca malikâneyi gezerken nefesi sık ve kesik kesik bir hâl almıştı. Acaba ilk kimi görecekti?

Tanrım, lütfen annem olmasın.

Lottie durdu ve diğer elini alnına götürdü. "Şimdi olmaz," diye mırıldandı inleyerek.

"Yine mi başın ağrıyor, Lots?" diye sordu August. "Artık durmaksızın ağrımaya başladı. Cidden senin için endişeleniyorum iyice."

Lottie, Marigold'un elini bırakıp uzaklaştı, derin nefesler alıyor ve şakaklarını ovalıyordu. Birkaç saniye sonra kendini toparlamış bir hâlde geri geldi. Lottie yavaşça Marigold'a döndü, bakışlarında kızın ne olduğunu tam kestiremediği bir yoğunluk vardı. Gözleri parlak ve kocamandı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Şaşırmış gibi bir ifadesi vardı. "Sanırım sebebini biliyorum."

"Neymiş?" diye sordu August.

Daha Lottie sorusunu cevaplayamadan beyaz bulutlara benzeyen elbisesinin içindeki Aster, köşeyi dönüp Marigold'la burun buruna geldi. Lottie ve August birer adım geri çekilerek onlara özlem giderecekleri bir alan bırakmayı tercih ettiler.

"Mari!" diye bağırdı Aster ablasını sımsıkı sararak. Elma ve açelya gibi kokuyordu. Önceden olduğundan daha belirgin çene hattı ve beline kadar uzattığı açık kahverengi saçlarıyla eskiden olduğundan daha olgun duruyordu. Ah, tatlı Aster, öyle mükemmel ve güzeldi ki... Hem de oradaydı. Bir rüya, dilek ya da yalan değildi. İki kardeş uzun zaman sonra birbirlerine sarıldı, birlikte şakıyarak mutluluk gözyaşları döktü.

"Çok ama çok geç kaldın," diye azarladı Aster. O esnada Marigold'u hâlâ kollarının arasında hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Aster haklıydı. Marigold ziyarete çok daha erken gelmeliydi. Althea göçüp gittikten hemen sonra ve kendini böylesine yalnız hissetmeden önce. Orada Aster'ın kollarındayken bu kadar süre boyunca onu geri tutan şeyin ne olduğunu bir an bile anımsayamadı.

"Şimdi buradayım ama," dedi.

Aster başını Marigold'un omzundan kaldırdı ve ablasını dikkatle inceledi. Birbirlerini son görüşlerinden bu yana nelerin değiştiğini kalbinin derinliklerinde hissediyordu. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

Yanağındaki bir damla yaşı sildi. “Öyle bir şey olmasına izin vermezdim.”

Aster alnını ablasınıninkine dayadı. “Frankie’yi bulmaya gide-
lim mi?”

“Nesi varmış onun?” dedi köşeyi dönen Frankie. Elindeki el-
mayı havaya atıp atıp yakalıyordu. Marigold’u gördüğünde el-
mayı tutamadı ve yere düşen meyve, bir kroket topu gibi sekerek
uzaklaştı.

Frankie, “Tanrım, Mari!” diyerek kıza doğru koştu ve onu ha-
vaya kaldırıp midesi bulanana kadar döndürdü. Son görüşme-
lerinden bu yana epey güçlenmişti ve olağanüstü şekilde kalıp-
lanmıştı. Yine de hâlâ August kadar uzun değildi. Marigold’un
ayakları yere değdiğinde başı öyle bir dönmüştü ki dengesini
bulmak için Frankie’nin omuzlarına tutunması gerekti. Daha
sonra kardeşinin yüzünü ellerinin arasına aldı. Kirli sakalını ilk
defa hissetmişti. Yanakları gençlik yumuşaklığını kaybetmişti,
yerine oldukça çıkık elmacıkkemikleri ve babasının çene hattı
gelmişti. Nasıl da büyümüştü... Son bir yılda mı olmuştu bu?
Yoksa yıllarını bir şişenin içinde saklayıp Marigold onları terk
eder etmez içmiş miydi?

“Seni çok özledim,” diyebilirdi Marigold sadece. Bir adım geri
atarak kardeşlerine baktı. “Bensiz bu kadar büyümeye nasıl cü-
ret edersiniz?”

“İkimizin değişimini toptasan seninki kadar etmez,” dedi
Aster. Daha sonra bakışları August ve Lottie’ye kaydı. “Görgü
kurallarını da unutmuşsun anlaşılan. Bizi arkadaşlarıyla tanış-
tırmalısın!”

Marigold onları öne çıkarmak için döndüğünde August’un
bakışlarının Frankie’ye sabitlendiğini gördü. August bir trans-
taymış gibi yavaşça ona doğru yürüdü.

“Aster, Frankie, sizi arkadaşım August Owens’la tanıştırayım.”

“August Owens,” diye tekrarlardı Frankie. Hava kesinlikle
ağırlaşmıştı, kader odaya bir uğrayıp her şeyin yolunda olduğun-
u teyit etmişti sanki.

“Sizinle tanışmak büyük zevk,” dedi August kocaman olmuş, alev saçan bakışlarla.

“Sizi tanımak da öyle, Bay Owens. Peki ya siz kimsiniz?” diye sordu Aster, Lottie’ye dönerek. Lottie soluğu Marigold’un yanında aldı. Öyle acele etmişti ki sanki ona uzanamayacağı bir mesafede durmaya bir an daha katlanamayacaktı.

“Bu, Lottie Burke,” dedi Marigold. Lottie’nin bakışları panikle örtülmüştü. Eteklerinin uçlarıyla oynuyordu, ne yapacağını bilemez gibiydi. Eğilerek selam mı vermeliydi, el mi sıkışmalılardı? Neyse ki Aster arkadaşça bir tavır sergileyerek zarifçe başını eğmişti. Lottie de onu taklit etti.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi.

“Ben de öyle,” dedi Aster. Bilmiş bilmiş bakarak gözlerini bir Marigold’a bir Lottie’ye çeviriyordu.

Marigold’un yanakları kızardı. “Arkadaşlarımı yerleştireyim, sonra yanınıza gelirim. Frankie, August’a odasını göstermeye ne dersin? Seninkinin yanındaki mavi odada kalacak.”

“Çok sevinirim,” dedi Frankie elini August’a uzatarak. August genç adamın elini tutmakta gecikmedi. İkili, köşeyi döndüler ve merdivenleri çıkan ayak sesleri koridorda yankılandı.

Duyuma mesafesinden çıktıklarından emin olduktan sonra Marigold, Aster’a, “Sanırım ilk çöpçatanlığımı yaptım,” dedi. “August’a bir ruh eşi büyüğü yaptım, o da onu benimle Bardshire’a gelmeye yönlendirdi. Sanırım sebebini biliyorum.”

Lottie’nin gözleri açıldı. “Frankie’nin August’un ruh eşi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Az önce birbirlerine nasıl baktıklarını görmedin mi? Öyle olmalı.”

“Ah, ne kadar harika! Mari, evlilik teklifinin edildiği gün hâlini görmem gerekiyordu. Üzgün bir köpek yavrusu gibi dolandı tüm gün,” dedi Aster. Elinin tersini alnına koyarak Frankie’nin dramatik bir taklidini yapmaya başladı. “Ah, asla birini bulamayacağım. Lütfen aşkını yüzüme vurup durma. Neden aşk laneti ve mükemmel bir sihri olan ben değilim ki?”

Lanetten bahsedilince hem Lottie hem Marigold kaskatı ke-sildi. Lottie onu hafifçe dürttü. Bu, *Konuşmalıyız*, anlamına gelen ve başka kimse tarafından fark edilmeyecek hareketlerinden bi-riydi.

"Aster, izinle Bayan Burke'a odasını göstermek isterim. Hemen döneceğim. Ah, bir de..." dedikten sonra öne eğilip fısıldamaya başladı, "annem nerede?"

"Annemle babam düğün için birkaç şey almak üzere dışarı çıktılar. Yakında dönerler."

"Pekâlâ."

Aster başını yana eğdi. "Bir anda paniklemeye çok meyillisin ama gerek yok. Seni gördüğüne çok sevinecek, söz veriyorum."

Marigold derin bir nefes alarak başıyla onayladı ve Lottie'nin elini tutarak onu bir üst kata, odasının olduğu yere yönlendirdi. Beyaz kapıyı açtığı anda kırmızı damasko desenli duvarlar ve altın rengi, lüks bir yatak gözler önüne serildi. Odanın geri kalanıyla uyumlu bir masa ve köşede yaldızlı oval bir ayna da vardı. Altın rengi perdeler parke zeminde zarif bir şekilde toplanmıştı. Çalışanlar peşlerinden gelerek Lottie'nin eşyalarını odaya özenle yerleştirdiler. Lottie dudaklarını çiğniyordu, belli ki Marigold'la yalnız kalacağı an için kaygılı olsa da bunu iple çekiyordu.

Muhtemelen buraya geldiğine bin pişman olmuştu. Çok fazla şey oluyordu, çok uzaktaydılar ve tüm bunlar Lottie için farklı ve bir o kadar da garipti. Marigold'a limana giden ilk faytonun ne zaman kalkacağını soracak ve ortadan kaybolacaktı. Çalışan odadan çıktı ve Marigold kendini yaklaştırmakta olan kalp kırıklığına hazırladı.

Lottie odada volta atmaya başladı, kaşları çatıktı.

"Sorun ne?" diye sordu Marigold.

"Bir teorim var," dedi hâlâ volta atmakta olan Lottie. Eliyle alnını ovuyordu.

"Baş ağrılarınla mı ilgili?"

"Evet. Baş ağrılarım, mide bulantılarım, ani öfke patlamalarım ya da senin deyiminle 'somurtkanlığım'; hepsiyle ilgili." Her

bir kelimeyi dramatik el hareketleriyle vurguluyordu. "Yanlış olabilir. Ama test etmeliyim." Marigold'a doğru yürüdü ve yanağını avucunun içine aldı. "Bana güveniyor musun, Cadı?"

Marigold başıyla onaylarken nefesi kesildi.

"Seni uyarayım, aramızdaki mesafe pek saygılı olmayacak. Sorun olur mu?"

Marigold bu sefer başını iki yana sallarken kalbinin deli gibi çarptığını hissetti.

"Pekâlâ," diyen Lottie bir elini Marigold'un yanağında tutarken diğer elini kızın saçlarının arasından geçirdi. Öne eğilip burnunu Marigold'unkine yumuşakça sürttü. Ve sonra onu öptü.

Kırılgan ve çaresiz bir öpücüktü. Sanki evren kendiyile ilk defa karşılaşıyordu. Her şeydi ama hâlâ yeterli değildi. Marigold uzanıp Lottie'nin yüzüne dokundu. Kadının teni çok yumuşaktı, bir kedi yavrusu ya da çiçek gibiydi. Kolayca öldürülebilecek her şey gibi... Öpüşmeleri derinleştğinde Marigold, Lottie'nin elbisesini boynundan sıyrıp köprücük kemiğini okşadı. İşte, ilk yarayı hissetmişti. Koruma içgüdüleriyle içi alev alev yandı. Lottie'yi güvende tutmak için her şeyini verirdi. O tekrar incinmesin diye elinden ne gelirse yapardı. Kimse ona dokunamasın diye Lottie'yi ısırarak, yutmak ve kalbinin arkasına saklamak istiyordu.

Lottie bir anda geri çekildiğinde Marigold, ona saplanan bir bıçağın açık yarasından çekildiğini hissetti. Lottie yatağa düştü, vücudu şiddetle titriyordu. Nöbet geçiriyor gibiydi, gözleri geriye doğru öyle çok yuvarlanmıştı ki artık sadece beyazlıkları görünüyordu. Boğuluyordu sanki, nefes almaya çalışsa da işe yaramıyordu. Burnundan kanlar boşandı ve teni tebeşir gibi bembeyaz kesildi.

Marigold yanına koştu, onu oturtup çenesini tuttu. "Lottie? Lottie, neler oluyor?"

Lottie'nin sonunda onu bulan bakışları yabani ve cam gibiydi. Konuşmaya çalışmıştı ama hiç ses çıkaramıyordu.

"Ne lazım? Her şeyi yaparım!" Marigold ayağa kalktı. Ona yardım edebilmek için biraz bal getirme niyetindeydi ama Lottie

gitmesine izin vermedi. Marigold ona sarıldı ve nefes alışverişı düzelip vücudu sadece hafifçe titreyinceye kadar onu kucağında ileri geri salladı. Saatlerdir hatta günlerdir orada öylece durmuşlar gibi hissediyordu.

“Siktir,” diye inledi Lottie sonunda. Titreyen elini yüzüne götürüp dudağındaki kanı sildi. “Gerçek bu.”

“Ne gerçek?”

Lottie yorgunluktan bitap düşmüştü. Yavaşça yatağa gömülüp cenin pozisyonunda yattı.

“Her şey.” Gözlerini açık tutamıyordu. Son enerjisiyle konuştu, “Sihrin. Lanetin. Hepsi gerçek.”

Marigold bir saatini Lottie'nin nefes alışverişini dinleyip her bir nefesinin arasında kaç saniye olduğunu sayarak geçirdi. Lottie'nin çektiği acı lanetinin eseri idi. Öyle olmalıydı. Bir araya geldiklerinde, kalpleri birleştiğinde Lottie hastalanıyordu. Birkaç eksik parça hariç her şey yerli yerine oturmuştu artık. Lottie'nin güvende olduğundan ve iyileşmeye başladığından emin olduktan sonra odadan sessizce çıktı. Parmak uçlarında yürüyerek odasına gittiğinde annesini yatağında onu bekler hâlde buldu.

Bakışları kenetlendi. Konuşmalı mıydı? '

Hayır, önce annesinin konuşmasına izin vermeliydi. Gerçekte mektubuna hiç cevap vermemiş olan oydu. Nefes verdi, omuzlarını düşürdü ve annesini beklemeye koyuldu. Annesi ayağa kalkıp kızına yavaşça yaklaştı. Adımları, sessizliği bozan tek gürültüydü.

"Merhaba Mari, tatlım," dedi annesi. Marigold'un eline uzanacakken kendini durdurdu. "Seni çok özledim," dedi kesik hıçkırıklarının arasından. Marigold kendini daha fazla tutamayacaktı. Kendini annesinin kollarının arasına bıraktı.

"Ben seni daha çok özledim." Yüzünü annesinin omzuna gömmüştü. "Gitme şeklim için çok ama çok özür dilerim."

"Ben de," dedi annesi saçını okşayarak. "Senden hiçbir şey saklamamalıydim. Sana gerçeği daha en başta söylemeliydim. Ben..." Geri çekilip Marigold'un kollarını tuttu. "Her şeyi daha farklı yapmalıydim, Marigold."

“Ben de öyle hissetmeye başladım,” diye cevap verdi Marigold. Yüzünü elleriyle gizlemişti. Annesi kollarını kızın etrafına sardı ve onu yatağın kenarına çekti.

Marigold titrek bir nefes verdi. “Frankie bitirmediğin mektuplardan birini gönderdi bana.”

Annesi önce şaşırdı, sonra bir iç çekti. “Ondan da başka bir şey beklemezdim zaten. Doğruyu söylemek gerekirse bunu kendim yapmalıydım.”

“Keşke yapsaydın.”

Annesi kızın yanağını okşayarak gözyaşlarını sildi. “Hangisini yolladı? Birçok mektuba başlamıştım.”

“Hâlâ bilmediğim gerçekler olduğunu yazdığın mektubu.”

Annesi başıyla onaylayarak eldivenini çıkardı ve yara izlerini gözler önüne serdi. “Bu yanık o günden kalma. Seni öldürmeye çalışan cadı yapmıştı.”

Marigold parmağını yanık izinin üzerinde gezdirdi.

“Sana attığı o zalim saf ateş topunu asla unutmayacağım. Kısa bacaklarınla yeterince hızlı kaçamazdım. Pencerenin önünde donakaldın, ben de seni kenara çekmek zorunda kaldım. Acıyı hissetmedim bile ama elime baktığımda kan ve kemikten başka bir şey görememiştim.” Marigold’un yüzüne bakarken kadının dudakları titriyordu. “Benim yerimde sen olabilirdin. Bu düşünce beni bugün bile korkutuyor. Hayal gücümün yarattığı o görüntü. Sen, kan ve kemik...”

“Ama beni kurtardın,” derken Marigold’un ciğerlerinde hiç hava kalmamış gibiydi.

“Yapmak istediğim tek şey de buydu. Seni ondan kurtarmak. Marigold, o gün içimde bir şey uyandı. Sahip olabileceğimi asla düşünmediğim bir öfke. O an seni güvende tutabilmek için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirdim. O gün büyükannene fikrimi değiştirip değiştiremeyeceğimi sordum. Aşkımдан vazgeçip sihrimi geri alarak senin için savaşıp savaşamayacağımı bilmem gerekiyordu.”

Marigold o koruma içgüdüsünü, o öfkeyi tanıyordu. Öpüş-

tüklerinde Lottie'ye duyduğu his de öyle bir şeydi. Onu koruyabilecekse tüm dünyayı içindekilerle birlikte yakıp kül ederdi.

"Babamdan vazgeçerdin, öyle mi?"

Annesi irkildi. "Seni güvende tutacak olan şey buysa evet. Her şeyden vazgeçerdim. Hayatımdan bile." Annesinin bakışlarında öfke parıltıları görünüyordu. "O kadını öldürmek istedim. Onu paramparça etmek istedim. Ve bunu yapmamı sağlayacak olan güçten vazgeçtiğimi bilmek canımdan can götürdü." Başını iki yana sallayarak ekledi, "Beni yanlış anlama, babanı bütün kalbimle seviyorum. O benim ruh eşim. Ama sen, sen bizim çocuğumuzsun. Sen ve kardeşlerin bizim tüm dünyamızsınız. Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğimiz şekillerde seviyoruz ve sizi korumak için ikimiz de her şeyimizi verirdik."

"İkinizi de çok seviyorum. Bu yüzden de gitmek canımı o kadar yaktı ki... Size mektup yazmak, benim için yaptığınız her şeye karşı gelerek çekip gittiğimi bilmek canımı yaktı."

Annesi gülümsedi. "Artık öyle bir şey yok. Seninle gurur duyuyorum. Sen kendin için doğru olanı yaptın."

Marigold başını iki yana salladı. "Ben artık o kadar da emin değilim."

"Nedenmiş?"

"Biriyle tanıştım." Dudakları titredi. "O kişi beni istediğim gibi sevemeyecek ve bu benim hatam."

"Seninle gelen o genç adam mı?"

"Hayır..." Duraksadı. "Yanımda birilerini getirdiğimi nereden bildin?"

Annesi ona bilmiş bir bakış attı. Aynı anda, "Aster'la Frankie," dediler.

Tabii ya.

"August değil," diye devam etti Marigold. "Yanımızdaki kadındır. Adı Lottie. Başta yalnızca şehvet duyduğumu zannetmiştim ama şimdi..." Kendini durdurdu. "Üzgünüm, seninle bu konuları konuşmamalıyım."

“Ah, saçmalama. Bildiğin üzere üç çocuğum var. Bu konulara yabancı değilim.”

Marigold boğazını temizledi. “Bu kadının lanetime karşı bir tür bağışıklığı var. Tamamen değil ama bir noktaya kadar tolere edebilecek miktarda.”

“Bu mümkün mü bilmiyorum, Mari,” dedi annesi yavaşça. Marigold’a acıyan gözlerle bakıyordu.

Kız, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Az önce beni öpmeseydi sana katılırdım.”

Annesinin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Eh, bu bir şeyleri değiştirir işte.”

Kadın ayağa kalkıp etrafına bakındı, kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak istiyor gibiydi. Yıllarca dedikoducu insanların arasında yaşamış olmanın getirdiği bir alışkanlıktı işte. “Belki de peri masalları doğrudur.”

Marigold canlandı, kulakları bir kedininkiler gibi dikilip annesine döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Hepsinin nasıl bittiğini biliyorsun. Belki de lanetin gerçek aşkla bozulabiliyordur.”

“Lottie bana *âşık* değil ki,” dedi inanmadığını gösteren bir kahkaha atarak. Gülüşünü, göğsünde hissettiği keskin bir acı takip etmişti. Bunu sesli söylemek canını yakmıştı.

Annesi omuz silkti. “Belki henüz değildir. Ama söylediğin şey doğruysa, yani gerçekten lanete direnebiliyor ve seni umursuyor gibi davranıyorsa o zaman bir umut var demektir. Daha şimdiden imkânsız olarak gördüğümüz bir şeyi yapıyor. Daha sonra ne olacağını kimbilebilir ki?”

Laneti bozmak heyecan verici bir düşünceydi ama mantıksal açıdan itiraza çok açıktı. Marigold’un zihnindeki çarklar deli gibi dönüyordu, nabızı öyle hızlandı ki görüşü buğulandı. “Büyükannem olsa bizi bu konuşmayı yapmamamız için uyarırdı. Lanetin bozulamayacağına dair sarsılmaz bir inancı vardı.”

“Büyükannen mutlu olmanı isterdi. Kalbinin sesini dinlemeni isterdi.” Uzanıp Althea’nın zümrüt yüzüğüne, Marigold’un

boynunda taşıdığı kolyeye dokundu. "Bu kahrolası laneti bozmanın bir yolu varsa bunu denemeni isterdi."

Lottie'yle fazla yakınlaştıklarında ne olduğunu bilse annesinin bunları söyleyeceğinden emin değildi. Güvenli değildi ama denemeye değerdi.

Marigold kollarını annesine dolayarak, "Teşekkür ederim, anne. Her şey için. Hak etmediğim zamanlarda bile beni sevdiğin için," dedi.

"Her zaman sevmeyi hak ediyorsun, Mari. Her zaman."

Marigold, Lottie'nin odasına sessizce girdi. Hâlâ uyuyorsa onu rahatsız etmek istemiyordu. Neyse ki uyanmıştı ve Marigold kapıyı ardından kapattığı gibi Lottie ona doğru koştu.

"Buradasın," dedi rahatlayarak. "O kadar uzun zamandır burada volta atıyorum ki sonsuzluk gibi geldi. Ama bu yerin tam bir labirent olduğunu bildiğim için dışarı çıkmaya da cesaret edemedim. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Kesinlikle," dedi Marigold. "Lanet..."

"Ben her şeyi çözdüm," diyerek araya girdi Lottie. "Sana karşı hislerim var. Sanırım seni ilk gördüğüm günden beri vardı çünkü her şey o zaman başladı." Hislerinden bahsederken bir denklemden söz edermiş gibi akademik bir tonla konuşuyordu. "Büyükannenle birlikte faytondan indin ve yüzün... şey gibi hissettim..."

Lottie durakladı, doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi ellerini sağa sola savuruyordu. Marigold'un ruhu alev almıştı.

"Ne gibi hissettin?" Büyülenmiş gibi mi? Marigold öyle hissetmişti.

"Midem bulandı," dedi Lottie kocaman sırtarak. "Tam anlamıyla tiksindim. Tam orada ve o anda elbisene kusabilirdim."

"Aman ne hoş," dedi Marigold yenilmiş bir edayla kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hayır, bu iyi bir şey, Mari!" dedi Lottie ellerini tutarak.

“Yüzümün seni fiziksel olarak hasta etmesinin neresi iyi?” diye sordu kaşlarını kaldıran Marigold.

Lottie’nin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Yüzün değil, seni imkânsız kız. Lanetin. Başından beri bana böyle hissettiren şey oydu. Hislerime göre davrandığım her an bana acıyla birlikte tuz ve kül kokusu getirdi. Şimdi bunun sihrin kokusu olduğunu biliyorum, nerede alsam tanırım.” Konuşurken heyecandan yerinde duramıyordu.

“Böyle olmaması gerekiyordu,” dedi Marigold ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. “Benim için hislerin olmaması gerekiyordu. Sadece arzu duymadığına emin misin?”

Lottie kendini savunurcasına konuştu. “Arzudan daha fazlası, bunu biliyorum.” Marigold’un eline uzandığında kız baştan aşağı titredi.

“Ama hiç mantıklı değil,” dedi Marigold. Kafa karışıklığı içinde avucunu alnına bastırdı. “Lanete karşı kendini savunuyormuşsun da o da seni cezalandırıyormuş gibi görünüyor.”

“Anlamayacak ne var? Beni senin düşündüğün şekilde etkilemiyor işte ve bu, iyi bir şey.”

“Ama neden sen? Nasıl buna karşı bu kadar dirençlisin?” Zihni, Lottie’nin göğüs kemiğindeki dövmeyi gördüğü akşama gitti. Koruyucu mühür. Sebebi bu muydu?

Lottie düşüncelerini bölerek konuşmaya devam etti. “Görmüyor musun, Marigold? Sebebini bildiğimize göre bunu zekâmızla alt edebiliriz.”

“Nasıl olacak ki bu? Bizi karanlıkta göremesin diye perdeleleri çekip mumları mı söndürelim?” diye azarladı Marigold onu. “Bundan saklanamayız.”

“Onu ben de biliyorum. Ama görüyorsun ya, her seferinde işleri bir adım daha ileriye götürebildik. İlk zamanlar ölecekmiş gibi hissetmeden yüzüne bile bakamıyordum. Şimdi elini tutabiliyorum ve sadece birazcık başım ağrıyor!” Lottie elini sıkıp öne eğildi. “Denememize izin ver Marigold. Nereye kadar gidebileceğimizi görmemize izin ver.”

“Lottie, bu çok tehlikeli. Güvenliğini tehlikeye atacak değilim. Benim gördüğümü görmedin sen. Yatakta yatıyordun ve seni boğuyorlarmış gibi sarsılıyordun. Vücudun kırılmış gibi görünüyordu.”

“Kırmak istersem zarar görecektir olan benim bedenim! Lütfen, Mari. Lütfen bunu benden esirgeme. Denemek istiyorum. Senin için.” Kollarını Marigold’un beline doladı. “Bunun için.”

Marigold, Lottie’nin yeşil gözlerine âdeta sayfaları hızla dönen bir kitabı okumaya çalışır gibi derin derin baktı. Nefes aldı ve Lottie’nin belindeki elini tuttu.

“Seni kendimden mahrum bırakamam. Ama en azından Innisfree’ye dönene kadar beklemeye söz verir misin? Lanetin seni burada, seni iyileştirmek için bana gerekenler elimin altında değilken incitmesini istemiyorum. Bu, beni korkutuyor.” Bundan da öte, önce Innisfree’yi iyileştirmesi gerekiyordu. Ada zayıflamaya devam ederse Kül Cadısı’nın saldırılarına savunmasız yakalanabilirlerdi. Her şeyini kaybedebilir, güçsüz ve yalnız bir hâlde Bardshire’a dönmek zorunda kalabilirdi.

“Beni korkutmuyor,” dedi Lottie, Marigold’u daha sıkı sararak. “Seninim.”

Hafif bir nefes Marigold’un dudaklarından kaçarken akşam yemeği için onları çağıran bir zil bütün malikânede duyuldu. Marigold gözlerini kırparak Lottie’nin sözlerinin zihninde yankılanmasına müsaade etti. Lottie’nin beline koyduğu eli sıkarak, “Ben de seninim,” dedi.

Yemek masasındaki her sandalye doluydu; Lord ve Leydi Claude masanın iki ucunda oturuyorlardı. Frankie, August ve Bay Woodrake bir tarafta otururken Marigold, Lottie ve Aster da diğer taraftaydı.

“Hepinizin burada olması ne kadar güzel,” dedi Marigold’un annesi.

“Kadeh kaldırmalıyız,” dedi babası ayağa kalkıp bardağını havaya kaldırırken. “Sevgili kızım ve eşine: Hayat size yıllar boyu sürecektir bir mutluluk ve huzur getirsin.” Daha sonra Marigold’a dönerek konuşmayı sürdürdü. “Marigold’un Bardshire’a ilk dönüşüne ve harika arkadaşlarına da kadeh kaldıralım. Ailemizle birlikte bu kutlamaya katıldığınız için teşekkür ederiz. Sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz.”

Herkes kadehini kaldırdıktan sonra içkisinden küçük bir yudum aldı. Lottie’nin olayı kavrayıp hareketi tekrar etmesi sadece bir dakikasını aldı. August da hızla uyum sağlamış gibi görünüyordu, Marigold yalnız kaldıkları zaman Frankie’nin ona yüksek sosyetenin kurallarıyla ilgili bir iki ders verdiğini hayal etti. Bu yemek epey yoğun geçeceği için aynısını Lottie’ye yapmadığına pişman oldu. En az altı servis yapılacaktı: çorba, balık ve dört başlangıç. Tabii daha sonra da puding. Pudingsiz bir Claude yemeği düşünülemezdi.

“Baba,” diye seslendi Marigold adama dönerek. “Bayan Burke’ün, eserlerinin hayranı olduğunu söylemeden edemeyeceğim.”

Babası neşeyle ışıldadı ve ellerini çırpı. "Bunu duyduğuma onur duydum."

"Kendisi de bir sanatçıdır," diye araya girdi August.

"Öyle mi? Hangi araçlarla resim yaparsınız, Bayan Burke?"

Lottie donmuş bir hâlde Marigold'a baktı, gözlerinden panik akıyordu. Derin bir nefes alıp boğazını temizledi. "Sevdiğim birkaç tür var ama kömür ve kâğıtla olan yeteneklerimi geliştirmeye çalışıyorum."

"Mükemmel! Kömürle çizim yapmak, hiç öyle gözükmesine de çok zordur. Siz de öyle düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle," dedi Lottie.

"Ziyaretiniz sırasında eserlerinizi görmeyi çok isterim. Belki bana bir iki şey öğretirsiniz. Ne dersiniz? Yarın belki?"

Lottie yavaşça nefes verdi, sanki kulaklarına inanamıyordu. "Onur duyarım ama size bir şey öğretmeyi hayal dahi edemiyorum."

"Saçmalık," dedi Lord Claude. "İkimiz de kendi yöntemleri olan sanatçılarız ve nasıl sizin benden öğrenecekleriniz varsa benim de sizden öğreneceklerim var. Çok heyecanlıyım!"

"Ben de öyle," dedi Lottie. Marigold ona cesaret verircesine başını eğdi.

İlk yemek masaya geldiğinde herkes, dumanı tüten balkabağı çorbasını içmek için uygun kaşığı eline aldı. Lottie dışında herkes. Önündeki bir dünya çatala, kaşığa ve bıçağa bakarken neredeyse gözleri doldu. Aster ona doğru eğilerek, "Dışarıdan başla ve yemekler geldikçe içeriye doğru devam et," diye fısıldadı. Marigold, Aster'la göz göze geldi ve teşekkür mahiyetinde gülümsedi.

Çorbalar içilirken hava durumu, düğün ve sonrasında günlerin nasıl geçeceği gibi basit konular konuşuldu. Aster ve Bay Woodrake, kilise yerine Claude malikânesinde evlenebilmelerine izin veren özel bir belge almışlardı. Kilisede evlenmek sorun değildi ama oradaki çok az yerin güzelliği kendi bahçelerinininkiyle boy ölçüşebilirdi.

Çorbalar bittiğinde tabaklar kaldırıldı ve Aster elbisesi hakkında uzun uzun konuşurken özenle yapılmış olan balık yemeği önlerine konuldu.

“Marigold, yarın ilk iş ölçü vermek için modacıya gitmen gerekecek,” dedi Aster. Marigold az kalsın itiraz edecekti ama sonra kendi kız kardeşinin düğününe gideceğini hatırladı. Gerçekten üzerine uyan yeni bir elbise giymeliydi ve ne zamandır adada giye giye eskittiği günlük elbiseler bu davete hiç uymazdı. O yüzden başıyla onayladıktan sonra ağzına büyük bir lokma tıkmakla yetindi.

“Sen de gideceksin, Lottie. Modacı, düğün için yeni bir abiye diyecek. Senin için siyah dantelli zümrüt yeşili bir elbise düşündüm. Mükemmel görüneceksin.”

Marigold az kalsın lokmasıyla boğulacaktı. Lottie bütün dövmelelerini gözler önüne sermeden modacıda ölçü veremezdi.

Olamaz. Kendisinin de gizlemesi gereken yeni bir dövme si olduğunu o âna kadar unutmuştu. İkisi de kocaman açılmış gözlerle birbirlerine baktılar, ne yapacaklarını bilememişlerdi. İkisinin de düğün için yeni bir elbiseye ihtiyacı vardı ama kentteki en dedikoducu kişiden saklamaları gereken bir sırları da vardı. Sessizliğin çok uzun sürmesinden korkan Marigold, “Harika,” dedi.

Lottie’ye yaklaşıp, “Bir yolunu bulacağız. Merak etme,” diye fısıldadı.

Lottie tamamen rahatlamış gibi görünmüyordu ama birdenbire önlerine konan yeni yemekler, onlara konuşmayı uzatma fırsatı vermemişti.

“Marigold,” dedi Frankie, “Yarın akşam arkadaşın August’a keyif bahçelerini göstermek istiyordum. Lottie’yle bize katılmak ister misiniz?”

“Keyif bahçeleri mi?” diye sordu Lottie.

Marigold başını salladı. “Park gibiler ama daha eğlenceliler. Bahçe labirenti, güzel mi güzel heykeller ve daha bir sürü sürpriz var.”

“Hem de yarın maskeli bir balo var,” dedi Frankie.

Marigold gerildi. “Öyle mi? Tamamen unutmuşum.” Daha önce herhangi bir skandala karışmamış olsa da maskeli balolardan ve belanın çekici yakınlığından her zaman keyif almıştı. Her an bir köşeyi dönüp maskeli bir yabancıyla bir maceraya atılabilecek olduğunu bilmek onu en basit tabirle heyecanlandırıyordu. George ile aralarındaki şey bittikten sonra ilgisini çekebilecek birini bulmayı ummuştı her gidişinde. Ama hiç bulamamıştı.

Şimdiye dek.

Lottie’yi maskeli baloya götürmek kulağa rüya gibi geliyordu ama lanetinin hâlâ üzerinde olduğu düşünülürse bu, bir kâbusa da dönüşebilirdi. Kanlarında şampanya dolaşırken ve yüzlerindeki maskeler tüm gerçekleri gizlerken ne işlere karışacaklarını kimbilebilirdi ki? Çok hızlı bir şekilde çok ileri giderlerse Lottie valsin ortasında yığılıp kalabilirdi.

“Bu senin ilk maskeli balon olacak, değil mi Frankie?” dedi Aster.

“Evet, eminim hepimizin en iyi balosu olacak.” August’a döndü. Gelecekteki olasılıklara dair duyduğu heyecan, bakışlarından belliydi ve bunu başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı.

“Siz de bize katılacak mısınız?” diye sordu Marigold, Aster’a ve Bay Woodrake’e ama Aster başını iki yana salladı.

“Korkarım bunun için fazla meşgul olacağız ama hepiniz gitmelisiniz.” Bir sonraki sözü Lottie’ye yönelikti. “Bayılacaksın.”

Diğer yemekler de gelip gitti: zengin ve tuzlu etler, doyurucu taze sebzeler ve tabakları süsleyen göz alıcı soslar. Daha sonra masa örtüsü kaldırıldı ve masaya bir yığın puding konuldu. Garsonlar her şeyden biraz biraz koyarak herkesin tabağını doldurdu. Pudinglerine yumulan ilk kişiler Marigold ve Frankie oldu, ikisi de tatlıya uzun süre karşı koyamazdı.

“Hiç değişmemişsin, Marigold,” dedi annesi gülerek. Daha sonra Lottie’ye baktı. “Bayan Burke, kızıma eşlik ettiğiniz için size özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Size de, Bay Owens. İkinize de çok müteşekkirim.”

August gülümsedi. "Asıl bizim size teşekkür etmemiz gerekiyor. Burada böylesi bir sevgiyle karşılandığımız için çok şanslıyız."

"Evet, çok teşekkürler," dedi Lottie. Leydi Claude cevap vermek yerine elini yüzünün önünde umursamaz bir tavırla savurdu.

"Teşekkürleriniz yersiz. Kalmak istediğiniz süre boyunca ailemizin sizinle ilgilenmesine izin verin."

Marigold'un yüzünü yumuşak bir gülümseme kapladı. Ailesinin ne kadar misafirperver olduğunu unutmamıştı ama etrafında kibar insanlar olduğunun arada bir hatırlatılması hoşuna gidiyordu. Tatlıları son lokmaya kadar silip süpürdükten sonra herkes biraz eğlence için oturma odasına geçti.

Aster piyanoda tatlı bir şarkı çaldı. Daha sonra da nişanlısıyla birlikte hoş bir düet yaptılar. Hemen sonra Frankie zalim bir öneride bulundu.

"Bizim için şarkı söylemeye ne dersin, ablacığım?"

Marigold ona düşmanca baktı ama babası da konuşmaya dahil olmuştu. "Ah, lütfen söyle, tatlım. Şarkı söylemeni o kadar özledik ki."

"Epey yorgunum, baba."

"Sadece bir şarkı?" dedi adam.

Marigold iç çekti. İnsanların önünde şarkı söylemekten ne kadar nefret ederse etsin babasına hayır diyemezdi. Piyanonun önündeki kız kardeşinin yanına otururken Aster yumuşak bir balat çalmaya başlamıştı bile. Marigold'un sesi, melodi bitinceye kadar notadan notaya koşarak odayı doldurdu.

Bitirdiğinde kimse alkışlamadı. Herkes gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. August ve Lottie'nin büyük bir endişeyle birbirlerine baktığını gördü. Ayaklanıp Lottie'nin yanına doğru yürüdü.

"Pek iyi şarkı söyleyemiyorsun, değil mi?" dedi Lottie. Fısıldamak istemişti ama bunu başaramamıştı. Herkes yorumunu duymuştu ve Frankie, kahkahalara boğulan ilk isim oldu.

"Kes şunu!" dedi Leydi Claude oğluna. Ama o bile gülmeden duramıyordu.

“Canım ablam, hâlâ Bardshire’ın en kötü şarkıcısısın. Hatta muhtemelen bütün ülkenin,” dedi Frankie.

Marigold surat assa da bir süre sonra kendi içinden bile gülmek gelmişti. “Neden her seferinde bana şarkı söylediğinizi anlamıyorum.”

“Çünkü komik,” dedi Aster. Bay Woodrake yanında oturmuş sırtıyordu, kibar olmak için her bir zerresiyle uğraştığı çok belliydi.

“Hadi ama, herkes sessiz olsun. Kızım gayet güzel şarkı söylüyor,” dedi Lord Claude ama yüzündeki gülümseme aksini söylüyordu. “Sadece her seferinde müzikle birlikte çılgılık atmayı tercih ediyor.”

Tüm oda kahkaha kakofonisiyle dolup taştı. Bazılarının ki diğerlerinden daha melodikti. Birkaç dakika daha havadan sudan konuşulduktan sonra herkes akşamın geri kalanı için izin isteyip odasına çekildi.

Marigold, Lottie ve August kendilerini odalarında tek başlarına kalmış olarak buldular, hepsi kendilerini yataklarına atmıştı. Yolculuk onları epey yormuştu ve kavga edecek, tartışacak ya da plan yapacak güçleri kalmamıştı.

Marigold ertesi sabah uyandığında daha önce hiç giyinmediği kadar hızlı giyinip ikisini de modacıya hazırlamak için Lottie'nin odasına koştu. Odanın kapısını yavaşça açarak kafasını içeri uzattı.

"Lottie?"

Cevap yoktu.

Odaya girdiğinde yatağı boş ve bozulmamış olarak buldu. Lottie kaçmış mıydı yoksa? Odaya daha fazla ışık girsin diye perdeleri açıp gözüyle içeriği taradı. Lottie'nin eşyaları hâlâ buradaydı ki bu da rahatlaması için yeterli bir sebepti.

"Lottie? Orada mısın?" diye sordu odadan çıkmadan önce son bir kez. Daha sonra koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerden inerken annesini, Aster'ı ve Bay Woodrake'i oturma odasında çay içerken buldu.

"Günaydın, tatlım," dedi annesi.

"Günaydın," dedi Marigold aceleyle. "Aranızda Lottie'yi gören var mı? Modacıya gitmemiz gerekiyor da."

"Sanmıyorum," dedi Aster.

Marigold homurdandı. "Pekâlâ, teşekkürler yine de." Daha sonra kardeşinin nişanlısına döndü. "Sizi tekrar görmek bir zevk, Bay Woodrake. Ailemize katıldığınız için heyecan duyuyorum."

"Çok teşekkür ederim, hanımefendi. Ancak birbirimizi pek sık göremeyeceğiz anlaşılan. Nerede yaşıyordunuz, bir adada mı?"

Aster başını iki yana salladı. "Açıklaması biraz zor, hayatım. Bırak gitsin."

Marigold anlayışla başını salladı. Elbette Innisfree'yi ya da sihrini bilmeyecekti. Bay Woodrake'in konuyu kibarca ve merakla karşılayacağını düşünse de bunu sadece güvенеbilecekleri insanlara açmak en iyisi olacaktı. Tüm Bardshire, Claude kızının bir cadı olduğunu öğrenirse neler olurdu kimbilir? Şanslıydı ki asla bunu öğrenmesi gerekmeyecekti. Innisfree'ye olabildiğince çabuk dönecekti ve yardımına ihtiyacı olan herkesin onu bulabileceğinden emin olacaktı.

August'un odasına doğru gidip kapısını çaldı. August kapıyı hevesle açtı ama gelenin sadece Marigold olduğunu görünce yüzü düştü.

Marigold güldü. "Birini mi bekliyordun? Kardeşim olabilir mi acaba?"

"Belki de," diye mırıldandı August.

Marigold kıkırdadı ve, "Lottie'nin nerede olduğunu biliyor olabilir misin?" diye sordu.

"Hadi ama Mari. Tahmin edebilecek kadar iyi tanıyorsun onu."

"Sanmıyorum," dedi Marigold. August ise kapıya yaslanarak kirpiklerinin arasından kıza baktı, söylememekte ısrarcıydı.

"Lottie yeni bir yatakta uyumakta zorlanır. Peki ya Lottie uyuyamadığında ne yapar?"

Marigold biraz düşündükten sonra, "Çizim yapar," dedi.

"Peki Lottie çizim yapmak için nereye gitmeyi sever?"

"Dışarı mı?"

"Güzel. Lottie'nin en sevdiği sanatçı kimdir? Hani şu kendi bahçelerinin resmini yapan adam. Tesadüfe bak, Lottie'nin yatak odasının penceresi de aynı bahçelere bakıyor."

"Tabii ya," dedi Marigold avucunu alına bastırarak. "Bahçede."

"Tam isabet," dedi August.

Marigold koşar adım aşağı inerek kapıdan çıktı ve bahçeye adım attı. Orada Lottie'yi bir elma ağacının kavuğuna yaslanmış,

çevresindeki dünyayı çizerken buldu. Yanında kızın omzunun üstünden bakıp kendi defterine bir şeyler çizen babasını görmekse ona tamamen sürpriz olmuştu.

“İkinize de günaydın,” dedi Marigold.

“Merhaba, tatlım!” dedi babası. “Şunu söylemeliyim, Bayan Burke olağanüstü bir yetenek.”

Marigold başını yana eğerek Lottie’ye hayranlıkla baktı. “Öyle, değil mi?”

“Yapmayın ama,” dedi Lottie yumuşak bir şekilde gülüp kırmızı, vahşi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak.

“Mümkün değil! Takdir edilmesi gereken bir yeteneğin var,” dedi Lord Claude.

Lottie gülümseyerek adama doğru baktı. “Bunu sizden duymanın nasıl büyük bir onur olduğunu anlatmaya kelimelerim yetmez. Çok teşekkür ederim, gerçekten.”

“O şeref bana ait,” diye cevapladı adam kızının yanına doğru gidip ona sarılmadan önce. “Birisi nerede olduğumu sorarsa onlara çalışma odamda olduğumu ve bu sabah öğrendiğim yeni teknikler üzerine çalışacağımı söyleyebilirsiniz.” Adam merdivenden çıkıp eve girdikten sonra Marigold, Lottie’ye dönerek, “Artık çizim defterine bakmama izin vermelisin,” dedi.

“Daha bitmedi.”

“Geçen sefer de böyle demiştin!” Marigold çizim defterini kızın elinden bir çırpıda aldı. “Korkarım daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Lottie hızlıydı ama yeterince değildi. Marigold defteri göğsüne bastırıp kendisini takip eden Lottie’yle birlikte bahçede koşmaya başladı.

“Defterimi geri ver!”

Marigold son anda Lottie’nin elinden kurtulup ağaçların arasında koştu. “Beni yakalayabilirsen veririm!”

Lottie tereddüt etti, yeni çevresini bilmiyordu ama yine de Marigold’un peşinden gitti. Kızdan yalnızca birkaç adım gerideydi ama görünen o ki onu yakalayamıyordu. Tam dirseğini

biraz yakalamıştı ki Marigold zarıfçe dönerek kendini kurtardı ve kaçmaya devam etti. Ama Lottie yorulmamıştı, o yüzden Marigold'un yeni yöntemlere başvurması gerekecekti. İkili, ağaçların arasında vals yapıyormuş gibi görününceye kadar keskin dönüşler yaparak ilerledi. Yine de Marigold, Lottie'nin parmaklarının arasından yaz rüzgârı gibi kayıp geçiyor, açık bir alana girene kadar yavaşça azalan uzun ağaçların arasında koşturuyordu.

Marigold çayıra girince durdu. Lottie'yi buraya, büyükanne- siyle kendisi arasında bir sır hatta kutsal bir alan gibi saklamak istediği bu çayıra getirmek gibi bir niyeti yoktu.

Göğsüne yapıştırdığı defterle birlikte donakalan Marigold tamamen çıplak hissediyordu. Lottie durumu kendi lehine kullanıp defteri ellerinden çekip aldı. Açık alanda Marigold'un kendisini takip etmediğini anlayıncaya kadar koşturdu.

Lottie nefesini düzenlemeye çalışıyordu. "İyi misin?"

Marigold ona kocaman açılmış gözlerle baktı ama bir şey söylemedi.

"Mari," dedi Lottie. Sesi ciddileşmişti. "Sorun ne?"

"Seni buraya getirmek istememiştim."

Lottie, güzelliğinin içine işlemesine izin vererek çevresine baktı. Marigold'a yaklaşırken bütün bunların onu almak için kurulmuş akıllıca bir oyun olabileceğini düşünüyormuş gibi defteri sıkı sıkı tuttu. "Burası neresi tam olarak?"

Bir anlığına Marigold'un çenesi titredi ve gözleri sımsıkı kapandı. "Burası büyükanneyle cadı olmam için gereken ritüeli gerçekleştirdiğimiz yer. Innisfree'ye doğru yola çıkmadan önce gördüğü son yer burası."

"Ah, Mari, çok üzgünüm..."

"Benim hatam," diyerek araya girdi Marigold. "Defterini falan aldım, saçma sapan davrandım."

Lottie önce çayırlığa sonra da rüzgârda savrulan kır çiçeklerinin görüntüsünde kaybolan Marigold'a baktı. Daha sonra çizim defterini açtı, kalın parşömen dünyanın en tatmin edici hışırtı-

sını çıkarmıştı. Defterin cebinden bir parça kömür çıkarıp çizim yapmaya başladı.

Kömürün kâğıda sürtme sesini duyan Marigold ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Kıpırdama," dedi Lottie.

"Ne?"

"Şş, konuşma."

Marigold sessizce durarak rüzgârın kulaklarına taşıdığı sesi, kömürün kuru parşömene sürtüşünü dinledi. O anda huzuru, sakinliği ve durgunluğu keşfetti. Tüm dünya bir sonraki hareketlerinin ne olacağını merakla bekliyordu âdeta.

"Neredeyse bitti," dedi Lottie. Marigold tamamen hareketsizdi, bir sürü portre için modellik yaptığında bu yeteneğinde de ustalaşmıştı. Aster fırça sanatını ilk öğrendiğinde her zaman Marigold üzerinde pratik yapardı. Ne zaman hareket etse Aster onu boyalı suyla elbisesini mahvetmekle tehdit ederdi. Bir keresinde bunu gerçekten yapmış, Marigold'un yepyeni beyaz elbisesini parlak mavi damlalarla süslemişti. Annesi Aster'ın resim yapmasını bir mevsim boyunca yasakladı ve kızın sanatsal becerisi bir daha hiç aynı olmadı. Resim yapma konusunda Marigold'un şarkı söylemesi kadar yetenekliydi, çok az yani.

"İşte bitti," dedi Lottie defteri ona doğru çevirerek. "Büyükannenle ilgili konuştuğunda böyle görünüyorsun."

Marigold kâğıttaki yansımasına baktı. Saklamaya çalıştığı her gerçek, bu grafik formda kendini göstermişti. Sevgiyle ve ışıkla, anılar ve hayallerle dolu gözlerini ilk defa görüyordu. Bu çizim ona büyükannesinin olmasını istediği kızı hatırlatmıştı: Mutlu.

"Gülümsüyorsun," dedi Lottie. Marigold kendi yanağına dokundu.

"Fark etmemiştim," dedi.

Lottie'nin bakışları yumuşadı. "Bir Bardshire kızı olduğun ve diğer her şey göz önünde bulundurulduğunda bunun en iyi portren olmadığına eminim. Ama yakalanmaya değer bir anmış gibi hissettim. Onunla yaşadığın bir an," dedi.

Marigold çayırılık alana tekrar baktı ve havanın onu kucakladığını hissetti.

Evet, onunla yaşadığı bir andı. Althea şimdi burada, sarı çiçeklerin içindeydi.

“Lottie, çizimin bu zamana kadar sahip olduğum en iyi sanat eseri.” Lottie başını iki yana salladıysa da Marigold ısrar etti. “Gerçekten çok yeteneklisin.” Defterin sayfalarını karıştırmaya başladı ama sonra kendini durdurdu. “Bakabilir miyim?”

Lottie pes etmeden önce bir an düşündü. “Evet ama öncesinde bir itirafta bulunmalıyım.”

Marigold başıyla onayladı. Lottie kekeliyordu. “Bu seni ilk çizişim değil.”

Marigold bir yaz gülü gibi kıpkırmızı kesildi. Yavaşça sayfaları çevirip en yeni resimden en eskiye doğru gitmeye başladı.

Mutfaktaki hâlinin bir çizimi vardı, desenli bir önlük giymiş ve sarı kurdelesini saçına bağlamıştı.

Oturma odasında Cindershine’la oynuyorken çizilmiş bir hâli daha vardı. Arılıkta, arıların oluşturduğu bir halenin onu çevrelediği şekilde de çizilmişti.

İşte, Innisfree’nin de çizimleri vardı. Ağaçların, kuşların ve göz alıcı gök cisimleriyle dolu gecenin...

Sonra da ruhların; Odessa’nın, Talaya’nın, Chesha’nın ve Yliza’nın.

“Ruhları da çizmişsin,” dedi Marigold. Sesi şaşkınlıkla yumuşamıştı.

Gözleri kocaman açılan Lottie, “Yalnızca adaya özgü tuhaf hayvanlar olduklarını düşünmüştüm,” dedi.

“Onlara *landvættir* deniyor ve adayı korumak için oradalar. Bir şekilde onları görebiliyorsun.”

Lottie defteri geri aldı. “Görememem mi gerekiyor?”

Marigold başını iki yana salladı. “Onlar perdenin öbür tarafında yaşarlar. Belki Innisfree’de onların dünyasını bizim dünyamızdan ayıran perde alışılmadık derecede incedir ve senin de algıların fazlasıyla açıktır. Yine de tuhaf.” Lottie’nin sihirle

uzaktan yakından alakalı her şeye karşı bu kadar sakin bir merak göstermesi de aynı derecede garipti. Normalde kadın tüm bu anlattıkları karşısında sayısız kere gözlerini devirirdi.

“Eh, onları görebildiğim için mutluyum. Onları çizmek çok keyifli,” dedi Lottie.

“Çok güzel yakalamışsın. Olağanüstü bir sanatçısın, Lottie. Böyle mükemmel bir şeyi hiç görmemiştim.”

Bu kadar iltifat almaya alışık olmayan Lottie’nin yanakları kızardı. “Geri dönsek mi? August’u uzun süre yalnız bırakırsak ne işlere karışacağını bir tek Tanrı bilir.”

“Doğru, dönelim tabii.”

Çayıra son bir bakışla veda eden Marigold, Lottie’yi eve doğru yönlendirdi. Lottie içeri girmeden önce durdu.

“Büyükannenin ismi neydi? Onu sadece Bal Cadısı olarak biliyorum ama o bundan çok daha fazlasıydı, değil mi?”

Marigold iç çekip gülümsedi. “Adı Althea’ydı.”

“Çok güzelmiş,” dedi Lottie.

“Öyleydi.” Marigold yere baktığında tam ayaklarının dibinde bir alamet gördü. Altı uçlu bir sarmaşık yaprağı; birileri âşık olmak üzereydi.

Bardshire’da yaptıkları fayton yolculuğu sorunsuz ve güneşli geçti. Geniş, rengârenk dükkânlar akla hayale gelen her şeyi satıyorlardı ve oradaki bir sürü atın yaydığı koku havayı doldurmuştu. Marigold, Lottie’ye birbirinden farklı alanları tanıtip yanlarından geçen insanların en müstehcen hikâyelerini anlatıyordu.

“Bu Leydi Covington,” dedi parlak turuncu elbisesinin üstüne tüylü, kabarık bir şapka takmış olan yaşlı bir kadını işaret ederek. “Her eşi gizemli bir şekilde öldüğü için üç kez evlendi.”

“Kadın katil mi?”

“Asla emin olamayız. Ama şu an olağanüstü bir serveti var ve dördüncü evliliğinin tadını çıkarıyor. Bu sefer bir kadınla evli. Bak.”

Canlı turkuaz elbiseli bir kadın, Leydi Covington’ın yanına yaklaşp koluna girdi. Birbirlerine sarılarak sokakta gururla yürüdüler.

“Çok tatlı bir çift olmuşlar. Eğer koca katiliyse onu suçladığımı söyleyemem.”

Marigold şakacı bir tavırla yelpazesini Lottie’nin eline vurdu. “Bayan Burke, çok ayıp. Cinayet kabul edilebilir bir davranış değildir.”

“Ama çok romantik, Bayan Claude.” Lottie elinin tersini alına koyarak bayılıyormuş gibi yaptı. “Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Şairler böyle diyor,” derken nefessiz kalmış gibi abartılı bir ton kullanmıştı.

“Gerçek bir kavga karşısında hepsinin ödünün kopacağını bilecek kadar çok şair tanıdım.” George konusunda gözlerini dört açtı. Oralarda bir yerde eşiyle birlikte boy gösteriyor olmalıydı.

Marigold başını iki yana sallayarak konuştu. “Gördüğün gibi bu yer dedikoducularla dolu.”

“Sen de dahil,” diye ekledi Lottie.

Marigold kıkırdayarak Lottie’yi omzuyla dürttü. “O kadar uzun zamandır dedikodu yapmıyorum ki. İzin ver de biraz şımarayım! Aşk ilişkilerini, kumar borçlarını ve benzer hikâyeleri düşünürsek dedikodu yapmamak elde değil. Neyse, ne diyordum? Evet, buralarda bir sürü dedikoducu var ve söylenenler çok çabuk yayılır. Dövmelerimizi saklarken dikkatli olmalıyız.”

“Sırrımızı saklaması için modacıya rüşvet verebiliriz,” diye önerdi Lottie.

“Rüşvet vermek bunu daha büyük bir skandala dönüştürmekten başka bir işe yaramaz.”

“Peki, ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Sanırım benimkini korsemın altına saklamak kolay olacaktır. Sana gelince... Ölçülerini elbisenin üzerinden almasını önereceğiz yalnızca. Ama eminim, bilgi almak için bize baskı yapacaktır. Ona hiçbir şey söyleme.”

“Görseydi ne yapardı?” diye sorarken yutkundu Lottie.

“Bu ihtimali düşünme bile. Görmeyecek.”

Faytoncu, at arabasını durdurup kapıyı açtı ve inmelerine yardım etti. Neyse ki modacı dükkânı boştu. Madam Genevieve ikisini de kapıda hevesle karşıladı.

“Bayan Claude, sizi görmek ne hoş! Tanrım, ne kadar uzun zaman oldu. Nerelere kaçtınız bakayım?”

“Eh, geldim işte, buradayım,” dedi Marigold sorudan kaçarak.

Modacı onları içeri davet etti. “Bir süredir yeni elbiseniz üzerine çalışıyorum, eski ölçülerinize göre yaptım. Tabii kız kardeşinizin isteği üzerine ölçüleri biraz büyüttüm ama şimdi burada olduğunuza göre elbiseyi tam üzerinize göre yapabiliriz.” Hızla

döndü ve elbiseyi el değmemiş koruyucu poşetinden çıkardı. Kumaş, güzel bir koyu turuncu rengindeydi. Tıpkı sonbahar yaprakları ve şeftali çiçeği balı gibi görünüyordu.

“Çok güzel.” Elbiseyi alıp Lottie’yi işaret etti.

“Madam, bu Bayan Burke. O da düğün ve bu akşamki maske-
li balo için birer elbise alacak.”

“Harika! Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Burke. Nereden geliyorsunuz?”

Lottie, Marigold’a baktığında kızın belli belirsiz bir şekilde başını iki yana salladığını gördü. “Buradan uzaktaki küçük bir kasabadan. Eminim adını bile duymamışsınızdır.”

Bu kadarı bile fazlaydı.

“Ah, Bayan Claude ile orada mı tanıştınız? Şimdi orada mı yaşıyorsunuz yoksa? Neresi olduğunu söylemediğiniz küçük bir kasaba demek,” diyen modacı sinsice sırıttı. Marigold, kadının bu küçücük bilgiyi nasıl süsleyip püsleyip kentin eğlence konusu hâline getireceğini düşündüğünden emindi. Muhtemelen şöyle bir şey diyecekti: *Yeteneksiz Claude kızını ailesinden uzakta, isimsiz bir kasabaya sürmüşler. Ah evet, bence de çok üzücü. Ama ailesi olsaydınız siz de aynı şeyi yapmaz mıydınız, efendim? O kız hiçbir zaman buraya ait olmadı ki. Ailesi de bunu pekâlâ biliyordu. Ona bir iyilik yapmışlar.*

Lottie’nin cevabı kekelemekten öteye gidemedi. Marigold araya girerek, “Kısa zaman önce tanıştık. İzninizle üzerimi değiştirmeliyim. Sakın ben yokken ilgi çekici şeylerden bahsetmeyin!” dedi ikisine de uyarı niteliğinde. Giyinme odasına girdiğinde üzerindeki elbiseyi savaşılar çıkardı ve yeni elbisesini giydi. Bu kadar kabarık bir elbise giymesinin üzerinden çok zaman geçmişti. Artık en sevdiği elbiseleri, altına giydiği kombinezondan hâliceydi. Düğün için yaptırılan elbisenin her bir yanında danteller, nakışlar ve minik taşlar vardı. Sırtındaki tüm düğmelere uzanamamıştı. Kabinden çıkarak dükkânın ortasındaki platformun üzerine çıktı. Önündeki yaldızlı aynada vücudunun her bir santimini görebiliyordu ve manzara onu tahmin ettiğinden daha

mutlu etmişti. Elbisesi neredeyse tam olmuştu, sadece beli biraz gevşek kalmıştı. Madam Genevieve iğnelerini almaya gitmişken Lottie de arkasına geçip elbisenin düğmelerini iliklemeğe başladı. Parmakları tenini flörtöz bir edayla okşuyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Lottie’ye bakarak.

Lottie onu baştan ayağa süzdü, bakışlardan alevler saçılıyordu. “Mükemmel görünüyorsun.” Kirpiklerinin arasından yukarı bakarak Marigold’la göz göze geldiğinde dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi ayrıldı. Ama o daha fazla konuşmadan Madam Genevieve diplerinde bitti.

“Size gelince, Bayan Burke,” dedi Marigold’un elbisesini iğnelerken. “Bu kadar kısa sürede yapabileceğim pek bir şey yok. Çabucak soyunun da ölçülerinizi alıp size nasıl bir hizmet verebileceğime bakayım.”

Marigold aniden dönünce kaburgalarının oralardaki iğnelerden biri tenine battı. Kısık bir çığlık attıktan sonra konuştu. “Şu hâlde elbisesi üzerindeyken ölçü alsak da vakit kaybetmesek nasıl olur? Acelemiz var ne de olsa, değil mi?”

“Saçmalık. İyi bir ölçü alımı için her zaman vakit vardır.” Madam Genevieve başıyla giyinme odasını işaret etti. “Lütfen, Bayan Burke.”

Marigold hızla platformdan indi ve dükkânın arka tarafını doldurmuş hazır elbiselere doğru gitti. Lottie’nin dövmelerini kapatabilecek birkaç elbise görmüştü bile. Biri kırmızı nakışlı beyaz bir elbiseydi, diğeri iç göstermeyen dantel kollu simsiyah bir elbiseydi ve sonuncusu da kalın satenden yapılmış zümrüt yeşili bir abiyeydi.

“Bunları bitirdiniz mi, Madam? Lottie bunlardan birini seçebilir.” Marigold, Lottie’ye yanına gelmesini işaret etti ve kıza elbiselerdeki detayları nazikçe açıklamaya koyuldu.

“Yine de ölçü almamız gerekiyor,” dedi Madam Genevieve birkaç dakika sonra. “Tasarımlarımın yanlış şekillerde giyilmesine izin veremem.”

“Elbette,” dedi Marigold. Askılardan Lottie’ye uygun iki elbise aldı. Modacı ona yardım etmek için koşar adım yanına geldi.

Marigold'un sakar bir hareket yaparak bu kıymetli parçalara zarar vermesini istemiyordu.

Marigold elbiseleri Lottie'nin eline tutuşturdu. "Bu elbiseleri giyinme odasına götürüp deneyebilir. Siz de o giyindikten sonra ölçü alabilirsiniz, değil mi?"

İç geçiren Madam Genevieve, "Tabii, hanımefendi," dedi.

Lottie ilk önce zümrüt yeşili elbiseyi denedi. Kadın kabinden çıkar çıkmaz Marigold için zaman durdu. Nefes kesen bir güzelliği vardı. Dükkânın içinde yürüyüp platforma çıkarken âdeta süzülüyor gibi görünüyordu.

Lottie aynada kendisine bakıp elini kaliteli kumaşın üzerinde gezdirdi. Manşetlerini ve yakasını çekiştirerek, "Bu fazla gösterişli," dedi.

Modacı hızla yanlarına geldi. "Ne dediniz?"

"Mükemmel oldu," diyerek araya girdi Marigold, Madam Genevieve fazla savunmacı bir ruh hâline bürünmeden önce. "Neredeyse hiçbir değişiklik yapmaya gerek yok. Düğünde bunu giy."

Lottie arkasını döndü ve omzunun üzerinden aynaya dönerek elbisenin sırtına baktı. "Seninkinin yanında güzel durur mu sence?" Renk uyumundan daha fazlasıyla ilgili bir soruydu bu. Düğünde Marigold'un onu yalnız mı bırakacağını yoksa sözünü tutup yanında mı kalacağını soruyordu.

"Yanımda mükemmel duracaksın."

Lottie gülümsedi, rahatlamıştı. Modacı birkaç yeri iğneledikten sonra ikinci elbiseyi giymesi için Lottie'yi giyinme odasına yönlendirdi.

"Bu akşamki maskeli balodan önce bu elbiseye çok bir şey yapamam. Eğer üzerinize uymazsa başka bir elbise bulmamız gerekecek. Yazdan kalma çok güzel abiyelerim var ve..."

"Bence bu, işimizi görecektir," diyerek lafını kesti Marigold.

"Biraz dar," dedi Lottie kabinin içinden. "Elimden geleni yapıyorum."

Modacı topuklarının üzerinde keskin bir dönüş yaptı ve di-

ğer elbiselere doğru yürüdü. Daha sonra askıdan açık mavi, kısa balon kollu, kelebek işlemeli bir elbise aldı. "Buna ne dersiniz? Kırmızı saçlarınızla çok güzel gözükecektir, Bayan Burke."

"Bence hiç gerek yok," dedi Marigold. Lottie'nin bulunduğu kabinin girişini kapatmak için koşmuştu ki geç kaldı. Kabine gitmesine yalnızca birkaç adım kala Madam Genevieve perdeyi açtığı gibi Lottie'nin yarı çıplak göğsü ve omuzları ortada hâlini gördü.

Kollarını kendine saran Lottie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Aman Tanrım!" Madam Genevieve'in gözleri Lottie'nin vücudunda gezindi. Marigold araya girerek perdeyi kapattı.

"Hiçbir şey görmediniz," dedi sert bir sesle. Madam Genevieve'e doğru eğilip dış gösterdi. "Elbiselerin tadilatını yapacaksınız ve kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Madam'ın sırtışı şeytani bir hâl almıştı. "Ama Bayan Claude, söylemem gerek. Bir suçun örtbas edilmesine yardımcı olamam."

Marigold kadına daha da yaklaşp göğsünü kabarttı. "Gözleriniz size bir oyun oynuyor olmalı, Madam. Malum, yaşlandınız da. Gördüğünüz tek şey Lottie'nin vücudunu süsleyen dantellerdi."

Modacı gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. "Korumak için hiçbir sebebim olmayan, denizci işaretleri taşıyan bir kız gördüm."

Marigold daha da somurttu. "Bunu değiştirmek için ne yapabiliriz?"

Madam'ın gülüşü bütün yüzünü kapladı. "Sanırım sizinle henüz bir fiyat konuşmamıştık. Siz gittiğinizden beri elbise fiyatları epey yükseldi."

Bu kadından da şantajdan başka bir şey bekleyemezdi zaten. "Ne kadar?"

"Kırk pound."

Marigold yutkundu. Bu, alacağı dört elbisenin normal fiyatının iki katıydı.

"Her biri," diye devam etti Madam.

Marigold şaşkınlıkla sığ bir nefes aldı. "Delirmiş olmalısınız."
"Böyle bir suçun cezasının yanında bu tutar hiçbir şey."

Haklıydı. Marigold hem kendisine hem de modacıya deli gibi öfkeliydi. Lottie'yi korumayı başaramamıştı, şimdi de bunun bedelini ödemeliydi.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Kabul etmekten başka çarem yok gibi görünüyor," dedi.

"Mükemmel. Çıkmadan önce ödemesini yapacaksınız, birkaç saat içinde de elbiseler hazır olacak." Açtığı avucunu Marigold'a uzattı. "Sizinle çalışmak çok keyifliydi, Bayan Claude."

Başka zaman olsa çalışanlardan biri elbiseleri almak için gönderilirdi. Ama bu sefer Marigold yalnız gelmişti. Dükkâna sessizce girdi, elindeki küçük porselen tabakta taze bir dilim ballı kek duruyordu. Kendi arılığından aldığı şeftali çiçeği balını kullanmıştı. Birkaç malzemeyle birleşince kötücül bir büyüü oluşturmuş mükemmel bir karışım çıkıyordu ortaya.

"Bayan Claude, gelmenizi beklemiyordum. Sizi temin ederim ki endişelenmenize hiç gerek yok." Madam, parayla ağırlaşmış cüzdanını sallayıp tezgâha attı. "Anlaşmamıza uyacağım."

"Daha önceki davranışım için özür dilemeye geldim," dedi Marigold. "Aramızı düzeltmek için düğün pastasından bir parça getirdim. Bardshire'ın en iyi pastanesinde yapıldı."

"Ah, ne kadar kibar bir kızsınız. Size bir iyilik yaptığımı eninde sonunda anlayacağınızı biliyordum." Madam pastayı elinden alınca Marigold ona küçük bir çatal verdi.

"Beğenip beğenmediğinizi bilmek isterim, fikrinize çok önem veriyorum."

"Elbette," dedi Madam büyük bir lokma almadan hemen önce. Bir anlığına pastayı çiğnedikten sonra hafifçe inledi. "Mükemmel! Hele şu bal, daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım! Öyle..." Madam cümlesini bitiremeden aniden tabağı elinden düşürdü ve elleriyle başını tuttu. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Marigold gülümseyerek masum rolü yaptı. "İyi misiniz, Madam?"

Modacı homurdandı ve tökezledi. Üzerinde Marigold'un elbise kutularının olduğu tezgâha tutundu. Yavaşça yukarı baktığında Marigold gözlerinin sütbeyaz, ifadesininse sersemlemiş olduğunu gördü.

"Bayan Claude..." dedi ağır ağır aldığı nefeslerin arasında. "Tanrım, sizi bir yıldır görmüyorum." Kadın hızla göz kırpıp elini bir yelpaze gibi çırpı. "Kusuruma bakmayın, biraz hâlsizim galiba. Kız kardeşinizin düğünü için ölçü aldirmaya mı gelmiştiniz?"

Marigold neşeyle ışıldadı. Büyü tam istediği etkiyi göstermişti. Kadının o günkü hatıraları mahvolmuştu.

"Elbiseleri almaya geldim, Madam," dedi Marigold. Tezgâha uzanıp kutuları aldı. "Az önce konuştuk ya, hatırlamıyor musunuz?"

"Ben..." Kadın aşağıya bakınca yerdeki pastayı gördü. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Bengirdiğimde orada duruyordu. Temizleyecek vaktiniz olmamış anlaşılan."

Kafası karışan modacı, şakaklarını ovaladı. "Çok özür dileirim, hanımefendi. Son zamanlarda çok fazla elbise yapmaktan bitkin düşmüş olmalıyım."

Madam Genevieve dükkânın arkasındaki duvara yaslı duran kanepeye doğru gitti. Marigold'un özel hayatını didik didik edecek sorular sormadığına göre kadının akli gerçekten gitmiş olmalıydı.

"Sorun değil. Şimdi size ödemesini yapmalıyım. Müsaadenizle." dedi Marigold tezgâhın üzerinde duran cüzdanı işaret ederek.

"Ah, tabii. Beş pound yeterli," dedi kadın kanepeye uzanıp ellerini de gözlerinin üzerine koyarken. Baş çatlıyor olmalıydı.

"Harika," dedi Marigold. Kadının ondan söke söke aldığı parayı cüzdandan geri aldı. Hırsız değildi tabii, elbiselerin esas

cretini cüzdanda bıraktı. Geri kalanıysa kanıt niteliği taşıyordu. Madam Genevieve'in cüzdanında neden fazladan para olduğunu merak etmesini istemezdi.

"İşçiliğiniz için teşekkür ederim, Madam. Ben çıkıyorum." Kapıdan çıktıktan sonra başını bir anlığına dükkânın içine uzattı ve "İyi dinlenin," dedi.

Faytonda rahatça oturmuş olan dörtlü, maskeli baloya doğru gidiyordu.

“Harika görünüyoruz,” dedi August, dar bir pantolonla birlikte üstüne tam oturan, yumuşak dantel fırfırlı, beyaz bir gömlek giymiş; üzerine de adaçayı yeşili ve altın rengine, yelek şeklinde bir korse çekmişti. Altın rengi maskesini yüzüne bağlayıp kurdelelerini de kıvırcık saçlarının arasına sakladı. Yanında oturan Frankie ise parıltılı bir desenle süslenmiş, pahalı ve mavi bir kumaştan terzi yapımı bir yelek giymişti. Siyah paltosunun düğmeleri iliklenmemişti, yeleğiyle aynı renk olan maskesiye mavi gözlerini ne çıkarıyordu.

Marigold birkaç yıl önce yine maskeli balolardan birinde giydiği ve üzerine hâlâ olan bir elbise giyyordu. Bu sefer içini doldurabildiği için neredeyse daha iyi göründüğü söylenebilirdi. Göğüsleri elbisenin yakasından taşıyor, olduklarından daha büyük görünüyorlardı. Belyse elbisenin üzerine giydiği korseyle sıkıca toparlanmışı. Turuncu ve altın rengi desenlerle süslenmiş koyu kırmızı kumaşla uyumlu maskesi, elbisede dans eden alevleri tamamlıyordu. Kollarını kaplayıp yakasını saran kalın bir dantelle kaplı siyah saten elbisesiyle, gecenin gerçek yıldızı Lottie’ydi. Detaylarla dolu maskesinin ardından parlayan yemyeşil gözleri bir kedinin gözlerini gibi görünüyordu.

Marigold, Lottie’nin yüzüne dokunmak için elini kaldırdı.

Kırmızı saten eldiveni kadının yanağında yumuşak bir his bıraktıyordu. "İnsanı büyülüyorsun."

Lottie güldü. "Asıl benim sana böyle demem gerekiyor." Konuşurken sesi titremişti.

"Gergin misin?" Marigold, Lottie'nin elini tutup sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla lafına devam etti. "Yanından bir an olsun ayrılmayacağım. Ayrılamayacağım desem daha doğru olur."

Mekâna vardıklarında bu yılın temasını gördüler: *le cirque des étoiles* yani yıldızlar sirki.

Bahçeler, çizgili çadırlarla çevriliydi. Parlak balonlar, kurdeleler ve ipekler arazinin her santimini süslüyordu. Yıldızların ve diğer gökcisimlerinin Bardshire'ın en iyilerinin ellerinden çıkmış ışıltılı heykelcikleri ağaçlardan sarkıyordu. Akrobatik dansçılar, ödüllü bir palyaço ve karanlık bir deste kartı olan muzip bir falcı da bu maskeli balonun eğlencelerindendi.

Frankie elini uzatarak, "Benimle gel, August. Hanımefendileri kendi maceralarını yaşamaya bırakıp çevreyi keşfedelim," dedi.

"Önden buyur," diye yanıtladı August. Lottie'yle Marigold o anda kim olduklarını bilmeyen bir grup insanla birlikte yalnız kalmışlardı. Birçok kişinin bakışları Lottie'nin üzerinde uzun süre kalıyor, kadını istedikleri belli oluyordu. Lottie kötücül, baştan çıkarıcı ve aç görünüyordu.

Ama onun gözleri yalnızca Marigold'un üzerindeydi.

"Geleceğini görmek ister misin?" diye sordu Marigold.

Lottie gözlerini devirdi. "Hayır."

"Eh, ben kendiminkini görmek isterim." Özgüvenle falcıya doğru yürüdü ve ona bir madeni para uzatarak tam önüne oturdu. "Bir açılım, lütfen."

Falcı ona gülümsediyse de gözleri büyük ve yuvarlak olarak kaldı. Yüzündeki sabit, tehditkâr ifadeyle Marigold'a o kadar uzun süre baktı ki kız yerine çivilendiğini hissetti.

"Tabii, hanımefendi. Bir deste seçin." Falcı önüne iki deste koydu. Biri açık mavi, antik mühürlerle süslenmiş bir desteydi; diğeriye üzeri büyülü çiçeklerin parlak yağlı boya suretleriyle

süslü siyah bir desteydi. Marigold bir desteye uzanmak konusunda tereddütlü davranırsa da sonunda üzerinde turuncu bir zambak resmi olan bir karta dokunma cesaretini gösterdi. "Bu olsun."

"Akıllıca bir seçim," dedi falcı. Keskin dişleri son kelimeyi yakalamış ve tıslayarak uzatmıştı. Marigold önünde oturan sinisi kadından yayılan tehditkâr havayı hissederek sandalyesinde kıpırdandı.

"Eminim bunu herkese söylüyorsunuz," diye mırıldandı Lottie sessizce. Falcı, söylediği şeyi ya duymamış ya da umursamamıştı. Küçük iğneler gibi batan gözlerini Marigold'dan ayırmıyordu. Kartlarını karıştırdı ve bir tanesini açıp kılıç üçlüsünü meydana serdi.

"Zor durumda kalmış bir kalp görüyorum. Bir evlilik teklifi ya da ilan-ı aşk bekliyorsun ama onu hiçbir zaman duyamayacağından da korkuyorsun."

Marigold kollarını kendi bedenine sıkıca sardı. "Ah."

Lottie saten eldivenle kaplı elini Marigold'un omzuna koydu ve ara ara boynunun kenarını okşadı. "Gerçek değil, Mari."

Falcı bir kart daha çevirdi, asa dokuzlusu. "Ama vazgeçmeye niyetin yok. Kalbinin kırılmasından korkmuyorsun, buna direniyorsun." Yeni bir kart daha çevirdiğinde yüksek sesli bir nefes aldı. Kule kartı gelmişti. "Yaklaşan bir tehlike görüyorum. Sonu gelmez bir karanlık. Büyük fedakârlıklar yapman gereken amansız bir savaş kapıda." Falcı son kartı açtığı anda Lottie bile onu tanımış ve ani bir nefes almıştı. Ölüm kartıydı bu. Falcı gülümsedi ve ânin tadını çıkarıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Anlamı ne? Ölecek miyim?" diye sordu Marigold.

Falcı omuzlarını silkti. "Belki. Belki de hayır. Bu kart sadece artık sana hizmet etmeyen bir devrin kapanışını simgeler. Değişimler olacak. Dönüşümler yaşanacak. Kartlarını doğru oynarsan yeniden doğuş da gerçekleşecek."

Marigold, "Anlıyorum," dediyse de ağzından çıkan kelime, deli gibi atan kalbinin sakinleşmesini sağlamamıştı. Lottie onu

tuttuğu gibi sandalyesinden çekip kaldırdı ve bir eliyle çenesini kavradı.

“Sakin ol, Mari. Bu yalnızca bir sirk gösterisi, lanet değil.”

“Artık sihre inandığını sanıyordum.”

“Seninkine inanıyorum ama buna da değil.”

Marigold ilk defa Lottie’nin şüpheciliğini minnetle karşıladı. Bu açılıma inanmak istemiyordu. Bu gece olmazdı.

“Haklısın. Hadi, dans edelim.”

Lottie hafifçe gerilse de rahatsızlığını bir kenara bıraktı. “Bana öğretmelisin.”

“Korkma, berbat bir dansçıyım. Seni yargılamayacağım.”

Oradan uzaklaşırlarken falcının bakışlarını üzerinde hissediyordu ama ona bakmak için arkasını dönmeyecekti. İçinden bir ses, omzunun üzerinden bile bakmadan yürümeye devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Bakışlarını yanındaki imkânsız kıza sabitledi.

Bahçelerin tam ortasında, tepesindeki noktadan aşağıya ışıklar salınan çizgili bir çadır vardı. İçeri girerlerken sanki bütün dünya durup onlara baktı. Marigold, Lottie’yi sahiplenici bir tavırla yanına çekti. Kalabalık bu ikiliyi neredeyse anında yuttu. Yaylı çalgılar dörtlüsünün baştan çıkarıcı melodisi ayaklarını şehvetli bir valse sürükledi.

Marigold bir eliyle Lottie’nin, elini diğer eliyle de belinin kıvrımını kavradı. “Beni takip edin, Bayan Burke. Sizi yönlendireyim.”

Vücutları birbirinin içine geçmişti, her hareketleri birbirleriyle uyumluydu. Lottie birkaç kez tökezlediyse de Marigold onu sımsıkı tutup pistte yönlendirmeye devam etti. Birlikte ateş ve rüzgârdılar, arzu ve zarafettiler, baştan çıkarma ve korkuydular. Marigold, Lottie’yi dışarıya doğru döndürdü ama elini sımsıkı tutmaya devam ederek onu kollarına geri dönmeye teşvik ediyordu. Lottie hareket ettikçe elbisesinin etekleri etraflarında bir duman bulutu misali havalanıyordu. Marigold, Lottie’yi tekrar göğsüne bastırdı ve kadın, bir elini havaya kaldırarak kızın

yanağını okşadı. Parmakları aşağıya doğru bir tüy hafifliğinde süzüldü, çene hattını okşadı, açıkta duran boynundan kayarak köprücükkemiklerine kadar gezindi.

Yüzlerini yakın tutup birbirlerinin bedenlerine doğru salınırken maskeleri sürtünyordu. Maskeli diğer dansçılar etraflarında daireler çizerken gözlerini onlardan alamıyorlardı. Tüm gözleri üzerinde hisseden Lottie sırttı.

“Dikkatleri üzerimize çektik galiba, Mari.”

Genelde böyle olduğunda ayakları kontrolden çıkar ve dansın geri kalanını berbat ederdi. Çevresinde durup onlara gözlerini diken insanları gördüğünde korku ve panik bir anlığına onu ele geçirdi ama Marigold duygularını geriye itti.

“Umurumda değil, benim gözlerim sadece seni görüyor.”

“Sadece sen ve ben,” dedi Lottie. Dansı sorunsuz bir şekilde yöneterek ikisini de pistin ortasındaki açık dairenin etrafında döndürmesi Marigold’u şaşırtmıştı. Lottie ellerini Marigold’un beline yerleştirdi ve kızı, sarı saçları neredeyse yere değinceye kadar eğdi. Marigold’un boynunun büküldüğü yere tüy gibi bir öpücük kondurdu. Daha sonra kızı doğrultarak zeminin ortasına doğru döndürdü ve peşinden gitti. Birbirlerini tekrar bulduklarında Marigold ellerini Lottie’nin beline koyarak onu havaya kaldırdı. Seyircilerinin kükreyen alkışları arasında zarafetle döndüler. Keman sesi giderek azaldı ve şarkının sonunda reverans yaparak birbirlerinden ayrıldılar. Bakışları birbirlerinininkine kilitlenmişken göğüsleri sıkı elbiselerinin içinde inip kalkıyordu.

Marigold’un derin nefesleri kuru boğazını gıdıkladı. “Sana bir bardak şampanya getirebilir miyim?” diye sordu.

Lottie başıyla onayladıktan sonra, “Bana dönmekte gecikme,” dedi.

Marigold elini bir anlığına sıktıktan sonra şampanya tepsişi taşıyan bir garson bulmak için uzaklaştı. Dönerken çevresinde hızla hareket eden kalabalık, başını döndürmüştü. Gözleri Lottie’yi bulup rahatlayarak bir iç çekene kadar kalabalığı deli gibi aradı.

Beyaz mermer görünümlü maskesi olan bir adam önüne geçerek Lottie'yi görmesini engelledi.

"Kim bu olağanüstü kadın?" dedi bağırarak. Lottie'nin tek cevabı alayla gülmekti, adamsa bunu hoş karşılamamıştı.

"İlgin için savaşımam mı gerekecek?" dedi yaklaşıp Lottie'nin yüzünü avuçlayarak. "Çünkü gerekirse savaşırım." Marigold neredeyse adamın eli yükselmeye başlar başlamaz harekete geçerek onlara doğru koştu. Elleri bir anda adamın bileklerinde belirdi, öfkesi sesinden anlaşılıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden." Marigold adamın bileklerini öyle büyük bir kuvvetle bıraktı ki adam tökezledi. Bedenini adamla Lottie'nin arasına yerleştirdi, gerekirse Lottie için kurşun yiyecek gibiydi.

"Hadi ama, sadece biraz eğlenmek istemiştin."

Bu sesi tanıyordu. Hâlâ kâbuslarına eşlik ediyordu. Maskenin ardındaki adam George Tennyson'dı. Bakışları sol eline kaydı, yüzük takmıyordu. Priya'yla evlenmemişlerdi.

"Nişanlına ne oldu, George? Senin için fazla iyi olduğunu mu fark etti?" Kim olduğunu anlayıp ismini kullanarak maskeli balonun temel kurallarından birini çiğnediğini biliyordu ama umurunda bile değildi.

Şaşıp kalan George, "Bu ne cüret..." derken gözleri önce kıstıldı sonra da karşısındaki tanımanın verdiği bir şevkle parladı. "Bu elbiseyi hatırlıyorum. Ah, sevgili Mari. Ne zaman döndün?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Katılmıyorum. Anladığım kadıyla gidişinin sebebi benim evlilik teklifimdi."

Marigold kahkahasına engel olamadı. "Yanlış anlamışsın. Senden çok daha önemli bir şey için gittim."

Lottie kızın elini tutup George'a dik dik baktı. "Benim kızımı rahat bırak."

Benim kızım. Marigold'un tüm bedeni tutkuyla yanıp tutuştu.

George güldü. "Onunla ilgilenmiyorum. Ben buraya seninle dans etmeye geldim."

“O benim,” diye hırladı Marigold. Öfkesi öyle yoğundu ki başkasının sesiyle konuşuyormuş gibi duyulmuştu. Kendisi bile onu neyin ele geçirdiğinin farkında değildi. Asla böyle öfkeli olmamış, başka bir insanı savunmaya ve korumaya böyle sine kendini vermemişti. Enerji, parmaklarının ucunda titreşip çatırıyordu. Yumuşak bir rüzgâr onları çevreledi ki bir çadırın içinde böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Üzerlerinde gök gürültüsünün kulakları sağır edici çatırtısını duydular. Sanki gökyüzü kendile çarpışıyor, bulutları kırılğan kemikler misali ikiye bölüyordu. Bütün çadır ani sestten ürküp sesli bir nefes aldı. Marigold taş gibi hareketsiz, kale gibi sağlamdı. Sihriyse daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde bedeninden akıp gidiyordu. İpe sapa gelmez hayal gücü, George’a yıldırım çarpması ve tüm bu kalabalığın aç bir rüzgâr tarafından yutulması imgeleriyle dolup taşıyordu. Sağanak yağmur çadırın girişinden akıyor, Marigold ise sırtıyordu. Dönüp baktığında George’un gözlerinin korkuyla kocaman açıldığını gördü. Daha sonra adam çılgın kalabalığın arasına karışarak ortadan kayboldu.

Lottie, Marigold’un belini tuttu. “Mari, bunu sen mi yapıyorsun?”

“Kimsenin sana dokunmasına izin vermem,” diye hırladı Marigold.

“Gitti artık. Durmalısın. Eğer daha ileri gidersen insanlar bunun doğüstü bir olay olduğunu anlayacak. Güvenli değil!”

Lottie haklıydı ama Marigold duramıyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Mari, lütfen,” diye inledi Lottie. “Ben fırtınadan korkarım.”

Lottie’nin vücudundan yayılan dehşeti hisseden Marigold donakaldı. Öfkesiyle mücadele ederek cinayet arzularını bir kenara attı. Yağmur yavaşladıysa da durmamıştı. Aklını başına toplamaya başladığında kendinden tiksindi. Nasıl bu kadar kendini kaybedebilmişti? Kana susamışlığına nasıl böyle yenik düşebilirdi? Althea şimdi onu görse ne derdi?

Tüm gücüyle sihrini kendine geri çağırmaya başladı. Bir dağı,

kurdele ve misinayla yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi bu. Sihir kanını doldurup taşıırken uzuvları titredi. Boğuluyordu âdeta. Göremiyor, nefes alamıyor ve hareket edemiyordu. Ne kadar zorlarsa zorlasın ciğerlerini havayla dolduramadı. Karanlık, görüş alanına nüfuz etti ve dizlerinin bağı çözüldü. Ama Lottie düşmesine izin vermemişti. Rüzgâr ve gök gürültüsü dinmiş, insanlar etraflarında tutuk bir sohbete dalana kadar odada gergin bir sessizlik hâkim olmuştu. Tuhaftı ama yaylı çalgılar dörtlüsü müziğine devam etti, insanlarsa yavaşça hareketlenmeye başladı.

Sihrinin yarattığı şok etkisi geçmeye başlarken adrenalin kanında dolanıp durdu. Kendi kendine ayakta durmaya çalıştı ve ağırlığını Lottie'nin kollarından kendi ayaklarına verdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Lottie.

"Bilmiyorum," diyebildi Marigold zar zor. Daha önce hiç böyle bir gösteri yapmamıştı ve büyükannesi, yoktan fırtına yaratmak gibi bir yeteneğinin olduğundan hiç bahsetmemişti. Kontrolü kaybetmesine ramak kalmıştı. Lottie orada ona sarılıp aklını başına getirmeseydi geri dönüşü olmayan bir yıkım yaşanacaktı. "İyi misin?"

Marigold'un yüzünü elleri arasına alan Lottie'nin dudakları titredi. "Daha önce kimse benim için böyle savaşmamıştı."

"Kendime engel olamadım. Seni öyle çok istiyorum ki bu beni pervasızlaştırıyor." Alnını Lottie'ninkine dayadı. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım, Lottie. Her şeyi."

Lottie'nin bakışları kızın dudaklarına takılıp kalmıştı. "Buradan gitmeliyiz. Seninle yalnız kalmam lazım."

"Bildiğim bir yer var," dedi Lottie'nin elini tutup kalabalığı yararak geçen Marigold.

Çadırdan el ele koşarak çıktılar. İkisi de bahçede daha hızlı hareket edebilmek için eteklerini ellerinde toplamıştı. Çit labirente neredeyse uçarak girdiler; yapraklar ve dallar, elbiselerinin açıkta bıraktığı tenlerini çiziyordu.

Marigold'un umurunda bile değildi.

Tek gördüğü Lottie Burke'tu. Tek hissettiğiye mutlak, bitmek tükenmek bilmeyen bir arzuydu.

Lottie'nin öpücüğü için her şeyden vazgeçebilirdi. Aşk için efsaneleri tersine çevirirdi.

Çıkmaz bir yola girdiklerinde nefeslenmek için durdular. Ter ve nemli hava tenlerini okşadı. İkisi de bir labirentin duvarına yaslanmış, dengelerini bulup nefeslerini düzenlemeye çalışıyordu ama birbirlerinden uzun süre uzak kalamayacaklardı.

"O kadar çok kez senin için arzuyla sızladım ki, Mari. Tanıştığımızdan beri her gece seni düşündüm," dedi Lottie nefes nefese.

Marigold titreyen dudağını ısırdı. "Bildiğim her şeye meydan okudun. Sana öyle açım ki..." Yüzü Lottie'ninkinden yalnızca birkaç santim uzakta duracak şekilde yerleşip Lottie'yi kollarıyla çit duvarın arasında hapsetti.

"Gözlerimi kapatacağım ve bunu yaptığında beni öpmeni istiyorum. İlk adımı atan ben olmadıysam lanet bana merhamet edecek mi görmek istiyorum."

"Deneyeceğim. Ama canın yanarsa bunu hissettiğin anda bana söylemelisin. Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Aralarındaki gerilim âdeta somutlaşmıştı. Elle tutulabilir, yalanabilir, tadına varılabilirdi. Lottie gözlerini kapattı ve dudaklarını bir miktar araladı. Marigold kadının ellerini onu bu dünyaya bağlayan yegâne şeylermiş gibi tuttu. Lottie'yi kendine doğru çekip yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Tüy gibi hafif, zamanda donmuş varlıklara dönüşmüşlerdi sanki. Yine suyun altında, ay havuzunun içindeymiş gibi davranıyorlardı. Elleri birbirlerinin bedenlerinde dolaşırken Lottie'nin dili Marigold'un dudaklarını nazikçe araladı ilk defa. Parmakları birbirlerinin saçlarında dolanıyordu. Tutkuları ikisini de yerlere sürüklemişti ve şimdi Marigold'un bacakları Lottie'nin bedeninin iki yanını sarmalıyordu. Öpücükleri Lottie'nin dudaklarından boynuna,

oradan da göğüslerinin kıvrımlarına doğru ilerledi. Lottie'nin elleri, Marigold'un elbisesinin altında yukarı doğru gezinerek kalçalarına kadar çıktı. Birbirlerinde tamamen kaybolmuşlardı ki Lottie'nin vücudu bir anda Marigold'un altında kaskatı kesildi. Şoke olan Marigold, kadının üstünden inip yanına geçti.

Sırtı yay gibi gerilen Lottie hava almak için kesik kesik nefesler almaya çalışıyor, elleri zalim bir tutuştan kurtulmak istercesine boynunu tirmalıyordu. "Nefes... alamıyorum..." dedi nefes nefese bir hâlde.

Marigold bir şişe bal bulabilmek için ceplerini aradı. Her bal olurdu; lavanta, *tupelo*, siyah adaçayı, eline ilk hangisi geçerse. Marigold, Lottie'nin çenesini tutup sabitledikten sonra balı kadının ağzına döktü. Tam da bu yüzden Innisfree'ye dönünceye kadar beklemek istemişti. Yanındaki bal yeterli olmazsa ne yapacaktı?

"Neden durmamı söylemedin?" diye sordu panik içinde.

Lottie balı yuttuğunda kalp atışları da yavaşlamaya başladı. Ağır ağır geçen birkaç dakikadan sonra dudaklarını oynatmaya başladı. Kesik nefeslerinin arasında konuştu. "Durmanı... istemedim." Titreyen elleri Marigold'unkileri buldu. "Seni... hâlâ... istiyorum."

Marigold'un kalbi öyle şişti ki kızı tüketebilir, tüm mantığını alaşağı edebilirdi ama o, buna karşı koydu. Bencil kalbi Lottie'yi tehlikeye atıyordu. "Seni imkânsız kız, bunu yapama..."

Gök gürültüsü üzerlerinde çatırdayıp patladı. Hava, kara büyü'nün etkisiyle kirlendi. Dönüp duran gölgemsi bulutlar, Marigold'un bir dakika önce George'a sinirlenip topladığı bulutlar gibi göğü yuttu. İşte, aslında fırtına sandığı saldırı yine çıkmıştı karşısına. On altı yıl öncenin yazına geri döndü. Marigold o gün olan her şeyi bir anda gördü, artık her şey gün gibi ortadaydı.

Büyükannesi adanın orta yerinde Versa'yla savaşıyordu. Annesinin elinin derisi yüzülmüştü, tüm bedeni kan içindeydi. Her yanı annesinin kanıyla sıırılsıklam olmuşken Bay Benny onu almış, küçücük bedenini göğsüne bastırmış ve yaşaması için çaresizce dua etmişti fısıldayarak.

“Anne!” diye bağırmıştı annesi Althea’ya.

“Git, Raina! Hemen!”

Sonra bir faytona tıktırılmışlardı. Küçük August yanlarında oturuyordu. Birbirlerine sokulmuşlar ve sanki saklanmaları gerektiğini biliyormuş gibi sessizce ağlamışlardı. August’un annesi kendi annesinin kanayan eline baskı uyguluyordu. Bay Benny arabayı sürmeye başlamıştı. Fayton çok hızlı ilerliyordu, yol da engebeliydi. Annesinin kanı duvarlara sıçramaya başlamıştı. Gözlerine girmiş ve canını yakmıştı.

“İyi olacaksınız,” diyordu Bay Benny sürücü oturağından. “Hepiniz iyi olacaksınız.”

Ağlıyordu. Hepsi ağlıyordu.

Çünkü iyi olamayacaklarını biliyorlardı.

August’un annesinde bal vardı. Kavanozu evirip çeviriyor, kapağını açmaya çalışıyordu ama annesi balı kenara itmişti.

“Artık çok geç,” demişti. Marigold annesinin öleceğini biliyordu. Kendini August’un küçük kollarından sıyrıp sallanan faytonda titreyen kısa bacaklarına rağmen ayağa kalkmıştı. Annesinin gözleri kapanmıştı, kadın kan kaybına teslim oluyordu artık. August’un annesi üzerine eğilip ağlamaya başlamış ve tüm dünyaya okkalı bir küfür savurmuştu. Marigold bal kavanozunu almış, kapağını kayganlaştıran kanla girdiği mücade- lenin ardından nihayet kapağı açabilmişti. Balı parmaklarıyla kavanozdan çıkarıp avucunun içine almış, annesinin yaralarına yaydıktan sonra derin bir nefes almıştı.

Gözlerini kapatıp mutlu oldukları son günü zihninde canlandırmıştı. Balarıları ve tatlı turtalar. Bahçede çayını yudumlayan güzel ve sağlıklı annesi. Dünya çok güzeldi. Büyükannesi biriyle savaşıyordu. Annesi ölmüyordu. Kendisiyse her şeyin yeniden iyi olmasını isteyen bir çocuktu sadece.

Gözlerini açtığında her şey yoluna girmişti. Annesinin kemikleri gözüküyordu artık. Nefesi düzene girmişti. Uyuyordu ama ölü değildi. Ölmeye yakın bile değildi. Her şey yolundaydı.

Henüz ritüelini yapmamış, tam gücüne erişmemiş altı yaşın-

daki bir kız öyle bir başarıyı nasıl elde etmişti? Ona bu gücü veren şey neydi ve şimdi aynı fırtına neden tekrar çıkmıştı?

Marigold bir anda şimdiki zamana döndü. Alevler onu ve Lottie'yi bir çemberin içine almış, ikisini birbirlerinin kollarına hapsetmişti.

"Neler oluyor?" dedi kendini Marigold'un bedenine bastırarak Lottie nefes nefese. Olağanüstü bir ses çıkaran bir gök gürültüsü daha... Alevler yükselip elbiselerinin eteklerini yalamaya başladı. Marigold bir kolunu Lottie'nin beline sıkıca sararak ayağa kalkmasına yardım etti, diğer elini de gökyüzüne uzattı. İçgüdüsel olarak elini yumruk hâline getirerek bulutları yakınına çekti. Fırtına yaklaştıkça Lottie inledi ama sonra yağmur başladı. Bulutlar üzerlerine yaşlar akıtarak elbiselerini ıslattı ve gizemli yangını söndürdü.

Alevler söndüğünde Marigold yumruğunu açtı ve bulutlar, geldikleri hızla ortadan kayboldular. Lottie'yle birbirlerinin gözlerinin içine bakarak soluklandılar.

"İyi misin?"

Lottie başıyla onayladı. "Neler oluyor?"

"Keşke açıklayabilsem. Bir şey gücümü kontrol edemeyeceğim kadar kuvvetlendiriyor."

Lottie elini Marigold'un ensesine götürdü. Burunlarını birbirine sürterek, "Durmalı mıyız?" dedi.

Şaşkına dönmüş olan Marigold, "Tüm bunlardan sonra bile durmak istemiyor musun? Lottie, daha ileri gidersek..." dedi ve parmaklarını kadının saçlarından geçirerek başını iki yana salladı. "İkimizi de yok edecek."

"Buna değmez mi?"

Marigold güldüyse de inanmadığından mı yoksa heyecandan mı olduğunu anlamadı, cevabını kendi bile bilmiyordu. Tek bildiği, durmak istemediğiydi. Dünyanın geri kalanının yanıp kül olacağı anlamına gelse bile Lottie'yle olmak istiyordu. Bencillikti bu, tehlikeliydi ve en önemlisi de karşı konulamaz bir çekiciliği vardı.

“Sen sahip olduğum her şeye değersin,” dedi Lottie’yi labirentin derinlerine çekerek. Merkezdeki açıklığa ulaşana kadar koridorlardaki beklenmedik dönemeçler arasında yollarını bulmaya çalıştılar. Kimsenin onları bulamayacağı bir yerde onunla yalnız kalması gerekiyordu. Bunun için de bu karanlık, dolambaçlı labirentin kalbinden daha iyi bir yer olamazdı. Lottie’yle el ele verip koşmaya devam ederlerken Marigold’un bacakları yorgunluktan titriyordu. Çalıların ardından, labirentin merkezindeki çeşmenin sesi duyuluyordu.

Köşeyi döndükleri anda dünyaları değişecekti. Lottie’yi çevresinde döndürdü, gerekirse elbisesini dişiyile yırtarak çıkarmaya hazırdı. Ama çeşmenin karşısında durdukları anda gözleri bir şeye takıldı.

Labirentin kalbinde gizlilik arayanlar sadece onlar değildi anlaşılan.

Çeşmenin kenarında oturanlar, maskelerini bir kenara atıp yeleklerini çözmüş olanlar Frankie’yle August’tu. Vahşi bir öpücüğün tam ortasındaydılar.

Onları görmek, Marigold’u absürd hayallerinden bir anda çıkardı. Lottie’yle bir daha asla böyle öpüşemeyeceklerdi, Lottie akla hayale sığmayacak acılar çekmeden mümkün olmayacaktı bu. Lottie bunu göğüslemeye hevesli olmasına rağmen Marigold bunu yapmasına izin veremezdi. Onun görevi, kalbinin amacı Lottie’yi güvende tutmaktı, dünya üzerinde Lottie için kendisinden daha tehlikeli bir şey olmasa bile.

Derin bir nefes aldı, Frankie’yle August’u görmenin aklını başına getirmesine minnettardı.

“Merhaba, çocuklar,” dediğinde ikisi de öyle irkildi ki çeşmeye düştüler.

Marigold ve Lottie gülmeden edemedi. Sudan çıkmak için çırpınmaları öyle komikti ki ödüllü palyaçonun baloya vardıklarında sergilediği performans, yanlarında hiç kalırdı.

İki genç adam nihayet çeşmeden çıkıp önlerinde durduklarında hem utanç içindeydiler hem de baştan ayağa sıırılsıklam.

“Biz sadece...” diye lafa başlayan Frankie bahanesinin devamını getiremedi. Yardım istercesine August’a baktı.

“Öpüşüyorduk!” diyerek baklayı ağzından çıkardı August. Frankie avucunun içini alına *pat* diye vurdu.

“Ne var?” dedi August. “Gayet normal, ruh eşiyiz biz.”

Frankie’nin yanakları kızarmıştı ama yine de başıyla onaylayarak August’un yanına geçti. “Ne duruyorsun o zaman? Her şeyi anlat bari.”

“Eh, zaten gördüler sevgilim.”

“Doğru, gördük gerçekten,” dedi Marigold gülümseyerek.

“Hatta görmemiz gerekenden çok daha fazlasını gördük,” dedi Lottie. August ona bilmiş bir bakış attı.

“Refakatçin olmadan labirente girdin ve tutkulu bir öpücüğün tam ortasında yakalandın demek, Frankie Claude. Ne skandal ama! Gazeteler hakkında neler yazacak dersin?” diye şakalaştı Lottie.

“Siz iki ahlak timsali burada ne yapmayı planlıyordunuz acaba? Bizim sırlısklam olmamızın sebebi açık, peki ya sizinki ne?” diye sordu August nefes nefese.

Lottie’yle Marigold birbirlerine kocaman açılmış gözlerle baktılar. İkisi de bir cevap, bir bahane bulmakta zorlanarak kekeledi. Yağmur suyunu saçlarından akıtırlarken August da güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bekle,” dedi Frankie. “Siz ikiniz?” diyerek Lottie ve Marigold’u parmağıyla gösterdi. “Peki ya,” dedikten sonra Marigold’a doğru eğilip beceriksizce fısıldayarak ekledi, “lanet ne olacak?”

Marigold dişlerini sıktı. “Haklısın. Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

Öylece bitti her şey.

Gecenin tüm beklentileri, sözleri, tehlikeleri sona ermişti. O akşam olanlar asla tekrarlanmamalıydı. Frankie ve August yeleklerini zar zor üzerlerine geçirdiler ve maskelerini taktılar. Dördü de sessizce labirentte yollarını bulurken gerçek dünyaya geri dönmüşlerdi. Hâlihazırda onları bekleyen faytona binip çürüklerle dolu, yorgun argın bedenlerini koltuğa bıraktılar.

Marigold kutlama yapmalıydı. En yakın arkadaşıyla erkek kardeşinin birbirini bulmasına yardımcı olmuştu, kız kardeşi yarın evleniyordu ve Lottie Burke ona olan hislerini ve sihre inandığını itiraf etmişti.

Ama tek hissettiği öfkeydi.

Etrafı aşkla dolup taşıyordu ve bir damlası bile kendi için değildi.

Zalim bir takastı, güç karşılığında kalbinden vazgeçmişti. Tüm bunların buna değip değmeyeceğini sorgularken bulmuştu kendini.

Bir cadı olmasaydı Lottie'yle tanışamazdı bile elbette. Peki, yalnız başına sevmek hiç sevmemekten daha mı iyiydi?

Sessiz malikâne, onları evlerine buyur etti. Sırayla odalarına gittiler. August ve Frankie işleri ağırdan almak istedikleri için bu akşamı kendi odalarında geçirmeye karar vermişlerdi. Ruh eşiydiler ne de olsa. Önlerinde birlikte geçirecekleri bir ömür vardı. Acele etmeye, kaçmaya, saklanmaya gerek yoktu. Onlar için inanılmaz mutluydu ama bir o kadar da kıskanıyordu bu çifti. Frankie ve August'la karşılaşmadan önce birbirlerine söyledikleri son sözleri anımsamadan Lottie'nin yüzüne bile bakamıyordu.

Sana açım.

Durmak istemedim.

Seni hâlâ istiyorum.

İstemek, bu kelime Marigold'un boğazını yakıyordu. Lottie onu istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Onu arzuluyordu.

Ama kendini yok etmeden Marigold'u sevemezdi.

İki kadın yan yana duran kapılarının dışında durmuş, sırtlarını birbirlerine dönmüştü.

"Mari," diye fısıldadı Lottie.

"Efendim?"

"Sence bir gün lanetini bozabilecek misin?"

Marigold iç çekti. Cevap hayırdı; o geceki felaket, dünyaya mükemmel bir yıkım getirmeden birbirlerine o kadar yaklaşılmayacaklarını kanıtlamıştı. Ama Marigold'un bunu söylemeye dili varmadı. "Emin değilim. Yarınki düğün için iyice dinlen, bunu daha sonra çözeriz." Lottie'nin cevap vermesini bile beklemeden odasına girdi ve kendini yatağa atarak deliler gibi ağladı.

Yas tutmak, asla sahip olamayacağı bir aşkın ardından üzülme için kendine birkaç dakika verdi. Lottie yan odadaydı ve sadece yanında olmak için bile duvarı paramparça etmemesi için gücünü son damlasına kadar kullanıyordu. O gece, öpüşmelerinin kısacık bir andan daha uzun sürebileceğini düşünme izninin olduğu tek andı ve artık zaman dolmuştu. Karın boşluğunda, bir daha asla böyle bir gece yaşayamayacağını söyleyen umutsuzluğun keskinliğini hissediyordu.

Artık ruh eşi büyüünün işe yaradığından da emin olduğuna göre Lottie'nin başka birine çekilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Gerçekten sevebileceği birine.

Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamamıştı gerçi. Büyü çoktan etkisini göstermiş olmalıydı. Neden August ruh eşini bulmuşken Lottie hiçbir yöne karşı tek bir çekim bile hissetmemişti?

Yatağında açık duran kitapla kendini oyaladı. Gözyaşları, sayfaları lekelemekle tehdit ediyordu onu. Kitap şimdiye kadar ki tüm sorularını cevaplamıştı; koruyucu ruhların tarihi, hayata döndürme büyüü... *Le cirque des étoiles*'de yaşananlar hakkında bir açıklaması da olmalıydı.

Gerçekten bir fırtına çağırıp sonra da onu dağıtmış mıydı? Herhangi bir büyü ya da söz olmadan hem de? Peki ya alevler... Onlar nereden gelmişti?

Yardımcı olabilecek bir şeyler bulma umuduyla kitabın sonlarına ilerledi. Kitabın bu kısmı Bal ve Kül Cadılarının nasıl birlikte çalıştıklarını anlatıyordu. İlginç bir paragraf Marigold'un gözüne takıldı. Bir Kül Cadısı yakınlardayken neler olurdu?

Enerjileri birbirlerinden beslenirdi. Hava ateşle, yaşam yıkımla iç içe geçerdi. Yan yana durmaları ikisini de güçlendirirdi. Bir Kül Cadısı alevle taşları, bir Bal Cadısı ise havayı ve suyu kontrol ederdi. Yani havanın durumunu kontrol etmekten ziyade sadece etraflarındaki havayı itip bulutlardaki suyu çekmiş olabilirdi.

Ama basit bir fırtına çıkarmamıştı ki. Etraflarını çevreleyen kötücül alevler de vardı. Bu, bir Kül Cadısı'nın yakınında olduğunu mu gösterirdi? Belki de sadece lanetindeki kül büyü öpüşmelerinin ardından canlanmış, şöyle bir başını kaldırmıştı. O akşam yaşadıklarını tekrar tekrar zihninde oynatan Marigold'un başı dönüyordu artık.

Adaya dönüşünü bekleyen hasta *landvættir*'leri düşündü. Dönüşümleri de bir Kül Cadısı'nın işi olabilir miydi?

Öyle olmalıydı.

Hasta değillerdi, zehirlenmişlerdi ve bu sadece başlangıçtı. Tarot açılımında da bunu görmüştü ve şimdi karnının derinliklerinde de bunu hissediyordu. Karanlık bir şey yaklaşıyordu hatta muhtemelen pusuda bekliyordu. Kanı korkuyla ve o akşamın tamamından duyduğu pişmanlıkla ağırlaşmaya başladı. Kalbini, hayatını ve Lottie'nin güvenliğini riske atmıştı. Innisfree'ye dönmeyi her şeyden çok istiyordu ama kendisinin ve adanın kaderi onu ne kadar korkutursa korkutsun şimdi dönemezdi. Kaçmayı ne kadar isterse istesin Aster'a bunu yapamazdı. O geceki yıkım ister bir Kül Cadısı yüzünden isterse lanetten dolayı olmuş olsun, ailesini ikisinden de koruması gerekiyordu.

Fırlayıp çantasını aldı ve eşyalarını yatağa döktü. Bir elinde bir şişe şeftali çiçeği balı tutarken diğeriyle de mutfaktan karan-

fil, tuz ve kırmızıbiber tozunu kaptı. Versa'ya karşı bir kalkan oluşturmayı denemek için bir koruma büyüğü yapacaktı. Pahalı malikânenin her bir köşesine gidip koruyucu oku çizmesi neredeyse bir saatini aldı. Evlerindeki ve babasının portrelerindeki gizli mühürlerin sayısı artık iki katına çıkmıştı. İşini bitirip odasına dönünceye kadar geçen sürede sakinleşmiş, paniğinin yerini yorgunluk almıştı. Nihayet kostümünü çıkarmaya başladığında gözleri yaşlarla doldu, üzerinde sadece kombinezonu kalmcaya kadar tüm katları tek tek çıkardı. Onu da çıkardıktan sonra göğsünü sarıp dövmesini koruyan bandajları çekiştirdi. Sargılar her çekişinde tahriş olmuş tenine sürtüyordu ama bu, onu durdurmadı.

Acıyı memnuniyetle karşıladı. Dikkatini yalnızca bu dağıtabiliyordu ve o gece gördüğü gerçeklerden daha az acıtıyordu. Teni açığa çıktığında şişik göğüslerinin altında duran küçük arıya dokundu. En büyük korkusu, Lottie'den kendisine kalan tek şeyin bu olmasıydı. Ama bu yalnızca korktuğu bir şey değildi, gerçekleşecek olan kaderiydi.

Aynaya baktı ve duvarlarını güçlendireceğinin, artık etten kemikten değil buzdan ve taştan bir kız olacağının sözünü verdi kendine. Tekrar zayıf düşemezdi. Bir daha asla pes etmeyecekti.

Gün, patırtı kütürtüyle başladı. Mutfaktan yankılanan sesi çığlıklar takip etti. Marigold'un hizmetlisi Helena, yatak odasının kapısından içeri daldı ve onu neredeyse sarsarak uyandırdı. Marigold'un zihni pusluydu ama adrenalini seli damarlarında dolaşıyordu.

Büyü kitabı hâlâ açık bir şekilde yanında duruyordu ama önceki gece öğrendiği her şeyi kafasında oturtup bu sabah araştırmaya devam edecek vakti yoktu.

"Bayan Claude! Sizi hemen giydirmeliyiz!"

Marigold kollarını yukarı uzatarak gerindi. Helena ise bileklerini tutup onu yataktan kaldırma fırsatını seve seve değerlendirdi.

"Acelelerimiz ne, Helena?"

"Bugün kız kardeşiniz evleniyor, Tanrı aşkına!"

Marigold'u makyaj aynasının karşısındaki sandalyeye oturup saçını taramaya başladı. Aşağıda bir gürültü daha koptu.

"Aşağıda neler dönüyor böyle?"

"Törenin sonrası için ziyafet hazırlığı yapılıyordu ve gün doğumunda planları biraz değiştirecek küçük bir kaza yaşandı."

Marigold'un kanı dondu. "Ne oldu?" Ailesini güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmış olmasına rağmen huzursuzluk hâlâ içini kemiriyordu.

Helena öne eğildi ve dedikoduyu fısıldamaya başladı. "Dün gece pasta hazırdı ve bu sabah değildi diyelim sadece. Şimdi de yenisini vaktinde bitirmeye çalışıyorlar."

Marigold sesli bir nefes aldı. “Biri pastayı mı devirmiş? Kim?”

“Uşaktan duyduğum kadarıyla kıkırdayan iki genç adam gece atıştırmalığı için mutfakta dolanıyormuş sonra da işler fiziksel bir boyuta ulaşmış.”

“Kavga mı etmişler?”

Helena kızardı. “Pek öyle demezdim.”

Bilgi zihninde işlenene kadar uzun uzun düşündü. August ve Frankie, tabii ya. Çiçeği burnunda ilişkilerine gece ayrı odalara giderlerken kendilerine itiraf ettiklerinden çok daha fazla kapılmış olmalıydılar. Marigold güldü, onları suçlayacak değildi elbette. Onları bir araya getiren kendisiydi ve ruh eşini bulacak kadar şanslı olsaydı kendisinin de böyle davranacağını düşünüyordu.

Aniden gelen keskin bir acı irkilmesine sebep oldu. Kalbi mi kırıldı?

Hayır, karışık tutamları tüm gücüyle açmaya çalışırken saçlarını yolan Helena’ydı sadece.

“Saçımın en azından bir kısmını kafamda bırakmanı tercih ederim, Helena.”

Helena’nın yüzü onu onaylamayan bir ifade takındı. “Ben de dün gece uyumadan önce saçınızı açıp taramanızı tercih ederdim. Dilekler her zaman gerçek olmuyor işte.”

“Haklısın,” dedi kız sandalyesinde kıpırdanarak.

“Tanrım, ne oldu da bu kadar dolandılar?”

Marigold önceki geceki öpücüğü hatırlayarak dişlerini sıkı. Lottie sarı buklelerini ellerinin arasına almıştı, Marigold da kadının belinin kıvrımını tutuyordu. Küçük bir an, bir bütün olmuşlardı ve bu, tehlikeli olduğu kadar güzeldi de.

Helena, Marigold’un saçını nihayet küçük incilerle süslü, şık bir topuza çevirebilmişti. Tam üzerine göre yapılmış detaylı elbiselerini giymek için ayağa kalktı.

“Bu sabah Aster’ı gördün mü? Nasıl hissediyor?”

“Ah, epey gergin. Aynı zamanda heyecanlı ve harika görünüyor. Tam bir cevher o kız.”

Gülümseyen Marigold, "Öyle. Onu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"İyi madem, sabit durup sizi giydirmeme izin verin de buradan olabildiğince çabuk çıkabilelim."

Marigold, Helena'nın dikkatini dağıtmamak için çenesini tutmayı denedi ama daha fazla soru sormadan duramıyordu. "Bayan Burke'ü giydirdin mi?"

Helena korsesini öyle sıktı ki Marigold'un ciğerlerindeki hava bile dışarı çıktı. "İstemedi, hanımefendi."

Marigold aniden döndü. "Ne yaptı dedin?"

"Sabah onu uyandırdığımda davete iştirak edemeyecek kadar hasta olduğunu söyledi kibarca."

Bu da mı lanetin etkisiydi yoksa Lottie, gece yaşanan onca şeyden sonra ondan kaçmaya mı çalışıyordu?

"Acele edelim, Helena."

"Ben ne yapıyorum sizce, hanımım?"

Helena onu elinden geldiği kadar çabuk giydirdi. Marigold, Lottie'nin odasına koştu ve hızla içeri girdi. Lottie makyaj masasının karşısında kombinezonuyla oturuyor, saçını tarıyordu. Marigold içeri girince korkmuş gibi ani bir nefes aldı.

"Kapıyı çalman gerekiyor. Bu kadar insanın içinde bunu en iyi senin bilmen lazım," dedi soğuk ve kuru bir tonla.

"Senin de şimdiye kadar giyinmiş olman gerekiyordu," dedi Marigold, Lottie'ye yaklaşarak. Kadının arkasında durdu, şimdi makyaj masasının altın aynasından yüzlerinin yansımasını görebiliyordu. İkisinin de gözlerinde yoksaymaya çalıştıkları bir hüznün vardı.

"Bugün yanımda olmana ihtiyacım var," dedi Marigold. Elini Lottie'nin omzuna dikkatle koydu ve Lottie, ağırlığı altında kas-katı kesildi.

"Hiçbir şey için bana ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil ve bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi Marigold kadının omzunu sıkarak.

Lottie iç geçirdi ve elini Marigold'unkinin üzerine yerleştirdi.

“Dün geceden sonra hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyorum. Doğru bildiğim her şeyin yanlış olduğunu gördüm. Sihir gerçekmiş, lanetin gerçekmiş. Aramızda bir şey var ama ne yaparsam yapayım, buna tutunamıyorum.” Ağlamamaya çalışıyormuş gibi dudağı titredi. “Keşke bunu düzeltebilseydim.”

“Bunu ben de çok isterdim,” dedi Marigold. Söylenmesi ve açıklanması gereken çok şey vardı ama Lottie’yi daha fazla rahatsız etmek istemiyordu. Şimdi Aster için güçlü ve özverili olma zamanıydı.

“Biliyorum. Kız kardeşinin düğün gününde seni daha kötü hissettirmek de istemiyorum, o yüzden bırak burada kalayım.” Ayağa kalkıp yüzünü Marigold’a döndü, gözleri yuvarlak ve dolu doluydu. “Bırak senin için bunu yapayım.”

“Benim için bir şey yapmak istiyorsan Helena’nın seni hızla giydirmesine izin ver ve benimle gel. Orada olmanı istiyorum.” Tam elini tutmak için tekrar uzanacaktı ki kendine engel oldu.

Doğru değildi. Adil değildi.

Eli yan tarafında ağır ve boş bir şekilde sallanmaya devam etti. “Lütfen, Lottie.”

Lottie dudağını ısırдыysa da başıyla onayladı. “Peki, Mari. Senin için.”

Aster’la Bay Woodrake’in töreni Claude malikânesinin bahçesinde yapıldı. Sonbaharın dokunuşu yeşil bitkilere işlemişti ve ortama sıcak, bal rengi bir ışıltı katmıştı. Bazı sandalyeler, şeftali çiçekleri ve bordo kurdelelerle süslenmiş bir kemere dönük olarak yerleştirilmişti. Bir kemancıyla bir arpçı, hafif esintinin etrafa zarafetle yaydığı yumuşak ve neşeli melodiler çalıyorlardı.

Bay Woodrake kemerin altında duruyordu, ailesiyle arkadaşlarıysa ona en yakın sandalyelerde oturuyorlardı. Ünlü bir roman yazarının oğluydu, ailesinin yeteneği ve zenginliği Claude ailesininkiyle yarışır vaziyetteydi. Kâğıt üzerinde Aster Claude ve Bay Woodrake mükemmel bir çiftti. Ancak Aster, babasının

koluna girmiş bir şekilde köşeyi döndüğünde nişanlısıyla arasındakilerin unvan ve zenginlikten çok daha öte olduğu aşikârdı.

Sonsuz ve gerçek bir aşk yaşıyorlardı.

Marigold kemerde, Frankie'nin yanında ve Bay Woodrake'in karşısında duruyor ve gelinin yaklaşmasını izleyen adamın gözlerindeki aşkı görebiliyordu. Adam dudaklarını oynatarak Aster'a Marigold'un anlayamadığı bir şeyler söylediğinde kız kardeşi cevap mahiyetinde gülümsedi. Muhtemelen ona iltifat etmiş ya da yalnızca ikisinin anlayabileceği bir şaka yapmıştı. Belki de birinin sevdiği insanla paylaşabileceği neşeli bir söz söylemişti.

Aster'la Bay Woodrake'in kemerin önünde el ele tutuşmasıyla görevli, törene başladı. Aster yeminini ederken gözlerinden mutluluk yaşları akıyordu.

İkisi de yeminlerini ederken Marigold'un gözleri izleyicilere kaydı. Bay Woodrake'in ailesini, kendi ebeveynini ve Bardshire'ın ünlü mensuplarını gördü. Bakışları güzel Lottie Burke'un üzerinde sabitlendi. İkisinin de yaşlarla dolmuş gözleri birbiriyle buluştu, daha sonra Lottie uzaklara baktı. O anda Lottie'ye sarılabilmek, acı vermeden onu öpebilmek ve hak ettiği sevgiyi ona verebilmek için her şeyini verirdi.

Aster, Bay Woodrake'in parmağına altın bir yüzük taktı ve genç adam da aynı şekilde karşılık verdi. İkili, yeminlerini bir öpücükle mühürlediklerinde bir alkış tufanı koptu. Yeni evli çiftin yapması gereken bir sonraki şey kesinlikle evliliklerini yazıya dökcek olan görevlinin peşinden gitmekti ama Aster önce ablasına sarıldı.

"Seni seviyorum, ablacığım. Bugün benimle burada olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum, Leydi Woodrake."

Aster yeni unvanını duyunca sevinçle çığlık attı ve yeni eşinin yanına koştu. Birlikte görevliyi takip ettiler. Davetlilerin geri kalanı malikânenin içine doluştu ve dünya üzerinde görülebilecek en çeşitli kahvaltının kurulduğu, gülünç denecek kadar bü-

yük masaya oturdular. Hep birlikte yemek yemeye başlamadan önce August ve Frankie, doğrudan Lottie ve Marigold'un karşısına oturdu.

"Çok güzel bir törendi," dedi Lottie. Bu şaşırtıcıydı çünkü Lottie havadan sudan konuşma ve nazik sözler söyleme işini genelde August'a devrederdi.

"Gerçekten de öyleydi," dedi August cevaben. En yakın arkadaşının başlattığı konuşmayı ilerletmekten mutluluk duyuyordu.

Frankie, August'a doğru eğildi. "Bir gün bizim düğünümüzün nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyorum."

August gülümsemeden edemedi, Lottie'yle Marigold ise şoktan donakalmıştı.

"Teklif mi ettin?" diye sordu Marigold kardeşine.

"Nişanlandınız mı?" diye sordu Lottie de.

Frankie başını iki yana salladı. "Resmî olarak hayır." Portakal suyundan bir yudum aldı ve yakasına endişeyle dokunan August'a baktı.

August boğazını temizledi. "Eh, ruh eşiyiz ne de olsa. Ne bekliyordunuz ki?"

"Ama nişanlanmanız, daha şimdiden birlikte yeni bir hayata başladığınız anlamına gelir. Düğün planları yapmadan önce çözmeniz gereken bir sürü şey yok mu?" diye sordu Lottie, August da başıyla onayladı.

"Aynen öyle. Tam da bu sebeple resmî olarak nişanlı değiliz," dedi.

Aralarında beklentiyi artıran bir sessizlik oldu. Marigold mutluydu tabii, Frankie ve August da öyleydi.

Ama Lottie korkudan ödü patlamış gibi görünüyordu. Çatal bıçağını masaya bıraktı ve bardağı boşalınca kadar su içti. Bir garson bardağını yeniden doldurduğu an onu da tek dikişte bitirdi.

"Daha kuvvetli bir içeceğiniz var mı?" diye sordu Lottie garsona.

"Lots..." diye uyardı August.

"Ne var?" diye parladı kadın bir anda.

"Mutlu olmalıyız şu an."

Lottie derin bir nefes aldı. "Haklısın. Çok haklısın ve ben birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum."

"Teşekkürler, Lottie. Bunu söylemene çok sevindim," dedi Frankie. Dördü de sessizce kahvaltıya devam etse de bu yalnızca bir dakika sürdü çünkü Marigold'un dilinin ucunda sorulmayı bekleyen bir soru vardı.

"Yani bizimle Innisfree'ye mi döneceksin, kardeşim?"

Frankie başını değil bakışlarını kaldırmıştı, gözleri önce ablasını sonra da August'u buldu.

"Gelmek zorunda değilsin tabii," dedi Marigold. "Sadece ayrı kalmanıza gerek olmasın diye seni davet etmenin iyi olacağını düşündüm."

Frankie hiçbir şey söylemedi. Konuşmanın geri kalanını August idare edecekti anlaşılan.

"Frankie Innisfree'ye gelmiyor ama ayrı da kalmayacağız." Ne söylediğini anlayan ilk kişi olan Lottie'ye baktı.

"Burada onunla kalıyorsun, değil mi?"

August'un yanakları kızardı. "Bir geziye çıkıyoruz. O bahsettiğim geziye, Lottie. Her zaman hayalini kurduğum. Birlikte dünyayı gezecek, en güzel müzikleri dinleyecek, en lezzetli yemekleri yiyecek ve yabancılarla dans edeceğiz."

Lottie hiçbir şey söylemedi ama Marigold ondan yayılan paniği hissedebiliyordu. Lottie her zaman taş gibi sert dururdu ama bu, August yanında olduğu için böyleydi. En iyi arkadaşı yanında olduğu sürece başka kimseye ihtiyacı yoktu ama şimdi onu kaybediyordu. Marigold, Lottie'nin genç adama gönül koyamayacağını biliyordu. Kendi ruh eşi büyüğü de işe yarasaydı o da aynısını yapacaktı muhtemelen.

Lottie yüzüne yalandan bir gülümseme yerleştirdi. "Bu çok güzel, August."

"Öyle mi?" diye sordu sesi saf bir rahatlamayla dolan August.

“Birkaç ay içinde, tekrar yola çıkmadan önce Innisfree’ye döneceğiz!” diye ekledi Frankie.

Lottie’nin bakışları tabağına sabitlenmişti. “Peki sizin için ev neresi olacak?”

“Eh, sanırım ikimiz için de en mantıklısı Bardshire’da yaşamamız olacak,” dedi Frankie, August’a bakarak. “Öyle değil mi?”

“Onu da zamanı gelince düşünüyoruz,” dedi August bakışlarını Lottie’ye sabitleyerek. “Şimdilik hiçbir şey kesin değil.”

Lottie başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Bir kelime daha ederse ağlamaya başlayacağını biliyordu Marigold, Lottie bunu kaldıramazdı. August’un önünde, bu kadar insanın önünde olmazdı. Ona acı vermeden onu rahatlatabileceğini bilse Lottie’nin elini tutardı. Annesi diğer leydilerle birlikte kapının ağzında durmuş, güzel tören hakkında konuşuyordu. Konuşmalarının dağıldığını gören Marigold masadan kalktı.

“Kusuruma bakmayın lütfen, izninizle böyle mükemmel bir etkinliği organize ettiği için annemi kutlayacağım.” Leydi Claude’un yanına gidip ona sıkıca sarıldı.

“Harikaydı. Aster öyle mutlu ki...”

“Ah, bunu duyduğuma çok sevindim,” dedi annesi kulağına. “Ayrıca gelmene de çok sevindim.”

“Ben de öyle. Bu kadar önemli bir günü hayatta kaçırmazdım.”

Annesi gülümseyip Marigold’un yanağını okşadı. “Yorgun görünüyorsun tatlım. Yeterince dinlenemedin mi?”

Başını iki yana sallayan Marigold, “Özür dilerim, anne. Dün gece bir şeyler oldu. Endişelerimi giderebilmek için malikânenin her yanına koruma mühürleri eklemek için saatlerimi harcadım,” dedi.

Annesinin yüzü düştü. Marigold’un elini tutup onu küçük kış bahçesine götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. “Ne oldu?”

“Dün gece bir şey sihrimin kontrolden çıkmasına sebep oldu. Bir fırtına getirdim ve sonra da alevler etrafımızı sardı,” dedi derin bir nefes eşliğinde Marigold.

Annesinin gözleri koyulaştı. “Buna neyin sebep olduğunu biliyor musun?”

Marigold’un bakışları hâlâ yerdeydi. “Büyü kitabında bir Kül Cadısı’nın yakınımında olabileceğini okudum ama şimdi lanetin başka bir belirtisi olduğunu düşünüyorum. Sana daha önce söylemediğim bir şey var. Lottie’yle fazla yakınlaştığımız zaman lanet onu cezalandırıyor sanki. Dün gece de lanetin en ağır cezalarından birini yaşadık.”

“Tüm bunlar olduğunda Lottie’ye yakın mıydın?”

Marigold’un yanakları kızardı. “Çok yakındım, hatta fazlasıyla yakındım. Bahçedeki labirentteydik.”

Annesinin gözlerine bilmiş bir bakış yerleşti. “Bu çok tehlikeli, Marigold. Ne kendi güvenliğini ne de Lottie’ninkini böyle riske atabilirsin!”

“Amacım o değildi ki! Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.”

Annesi gözlerini sıkıca yumdu ve elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Tekrar böyle bir risk almayacağına söz ver bana. Dikkatli olmazsan bu kadın senin felaketin olacak.”

Lottie’yi zihninde canlandırdı. Innisfree’ye uzun bir yolculuk yapacakları günün sabahıydı ve bu sefer August onlarla olmayacaktı. Tamamen yalnız kaldıklarında kendini tutabilecek miydi?

“Söz veriyorum,” dedi tutabilmeyi umarak.

Günün geri kalanı bulanık geçti. Yeni evli çift, düğün pastalarını kesip küçük bir parçanın tadına baktılar. Daha sonra da görkemli bir balayına doğru yol aldılar. Lottie’yle August ise herkesten ve her şeyden uzak durup birlikte vakit geçirmek istediler. Vedaları kolay olmayacaktı. Marigold’un ailesine edeceği vedadan bile daha zor olacaktı belki. Zavallı anne babası, herkes nasıl da bir anda gidecekti. Aster balayındaydı, Frankie de August’la bir maceraya çıkacaktı. Marigold ise Innisfree’ye dönecek, kalbinin kırılmasını önlemeye çalışacaktı.

İnsanın en büyük ağrısının kalp ağrısı olduğu, aşkın onu tüketip bitirdiği ve her şeyden daha güçlü olduğu söylenirdi hep. Marigold ise bunu tamamen yanlış bulurdu. Tek yaptığı kalp ağrısı çekmek, yerlerde yuvarlanmak ve her şeyin daha farklı olmasını dilemektir. Bir Bal Cadısı olmadan önce ne hissediyorsa şimdi de ona çok yakın bir his taşıyordu içinde. Hapsolmuş gibiydi.

Ve yine, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerin dibinde duruyor, arkasındaki faytona binmeyi bekliyordu.

“Hayatım, seni çok özleyeceğiz,” dedi annesi.

Marigold dudaklarını ısırıldı. “Ben sizi daha çok özleyeceğim.”

“Kalamaz mısın o hâlde?”

Marigold başını iki yana salladı. “Innisfree’nin bana ihtiyacı var.” Hâlihazırda kaygılı olan annesini daha fazla üzmemek için pek ayrıntı vermemeyi tercih etmişti. Gecikmesinin tek sebebi Lottie’ydi, çoktan faytona binmiş olması gerekiyordu.

“En azından yakında yeni bir düğün için döneceksin,” dedi babası. “Frankie’yle August birbirlerine öyle bağlandılar ki. Çocuklarının böyle derinden âşık olduğunu görmek her babanın hayali.”

İşte bu, Marigold’un asla yapamayacağı bir şeydi. İçi buz kesti. “Doğru.”

Babası, sözlerinin Marigold’un yarasma tuz bastığını fark

ettiği için konuşmaya devam etmedi. Yalnızca kızına sarıldı ve mutluluğunu tekrar bulabilmesi için sessiz bir dua etti.

Marigold, Lottie'nin bir yerlere kaçtığından, onsuz gidemesin diye kendini August'un çantasına tıktığından şüphelenmeye başlamıştı. Şimdiye kadar çoktan burada olmalıydı.

"Nerede bu kız?" diye mırıldandı kendi kendine. "Gemiye kaçıracağız."

Annesi araya girip, "Zaten geç kaldın, Mari. Biraz daha kalmak için ne kadar da geçerli bir sebep!" dedi.

Birkaç dakika daha geçti, Marigold o anda yola çıkmazlarsa gemiyi kaçıracaklarından emin olmuştu. Innisfree'den bir gün daha uzak kalmayı göze alamazdı, *landvættir*'ler tam da o yola çıkmadan önce sebepsiz yere hastalanmışken olmazdı.

Tam pes edecekti ki Lottie'nin merdivenlerden indiğini gördü.

"Geç kaldığım için özür dilerim. August'a son bir kez veda etmem gerekiyordu." Yüzü kızarmış ve şişmişti. Ağladığını gizlemek için çaba bile göstermiyordu.

"Sorun değil," dedi Marigold. Lottie ise bir dakika daha kalmaya tahammül bile edemeyecekmişçesine kendini faytona atmıştı. Belli ki biraz daha kalırsa malikâneye geri koşacak ve en yakın arkadaşına bir veda daha edecekti. Marigold da faytona hızla bindi ve Lottie'nin yanına oturdu, kapıyı da arkalarından kapattı. Batan güneşin soluk ışıklarını arkalarına alarak yolculuklarına başladılar.

"Eminim ki zaman uçup gidecek ve göz açıp kapayıncaya kadar adaya yanımıza gelmiş olacaklar. August seni ve ailesini öyle özleyecektir ki çok uzun süre sizden uzak kalamaz," dedi Marigold.

Lottie cevap vermedi. Sessizce olanları hazmediyor gibi görünüyordu. Marigold onun aklından neler geçtiği hakkında delicesine bir merak içerisindeydi.

Pişman olduğu bir şey var mıydı?

August'u ondan koparan büyüğü yaptığı için Marigold'dan nefret ediyor muydu?

Marigold'un getirdiği fırtınadan korkuyor muydu hâlâ?

Yolculuğun geri kalanında gök gürültülerinin uzaklardan gelen tehditkâr fısıltılarından başka bir şey duyulmadı.

At arabasından çıkıp iskeleye doğru koşarlarken evlerine giden geminin sisli gecede ilerlediğini korkuyla izlediler. Çok geç kalmışlardı ve onları Claude malikânesine geri götürecektir olan fayton da çoktan gitmişti. Bir yağmur dumanı etraflarını sardı ve büyüyerek bir fırtınaya dönüştü. Marigold yapmamıştı bunu, gerçek bir fırtına geceyi ve ona maruz kalan herkesi yutmaya hazırlanıyordu.

Lottie düzleştirdiği elini alnına koyarak etrafı görebilmeye çalıştı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yakınlarda kalabileceğimiz bir han var ama çok küçük. Boş odaları olup olmadığından emin değilim."

Lottie, Marigold'un elini tutup koşmaya başladı. Ayakları yere çarptıkça çamur yerden havalanıp etrafa sıçırıyor, elbiselerinin eteklerini kirletiyordu. Lottie bunu umursuyormuş gibi gözükmüyordu, fark etmemiş bile olabilirdi.

Ne durdu ne de Marigold'un elini bıraktı. Fırtınadan ödü kopuyordu ve Marigold henüz sebebini bilmeseyse de asla Lottie'nin korku içinde öylece durmasını istemezdi. Herkesten iyi biliyordu ki bazen hareketsiz kalmak ölmekten bile beterdi.

Lottie, han görüş açlarına girdiğinde bile yavaşlamadı. Koşa koşa içeri girerken düştü ve Marigold'u da yanında götürdü, ikisi de gevşemiş kurdeleler ve sıırıslıklam olmuş elbiselerden oluşan bir yığına dönüşmüştü.

"Üzgünüm," dedi Lottie sessizce. Ayağı kalktıktan sonra Marigold'a da yardım eli uzattı.

"Sorun değil," dedi Marigold, Lottie'ye korkusunun yanında bir de utanç hissettirmemeye dikkat ederek. Hancıya döndü. "İki boş odanız var mı?"

Adam, önündeki büyük defterin sayfalarını çevirdikten son-

ra kaşlarını kaldırıp yukarı baktı. "Maalesef, yalnızca bir odam var."

"Uygun," dedi. Lottie kocaman olmuş gözlerle ona bakıyor ve bakışları, *Öyle mi?* diye soruyordu.

Yüzü ifadesiz olan Marigold, başıyla onayladı. Aslında Innisfree'den uzakta daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmak onu derinden endişelendiriyordu. *Landvættir*lerin onsuz nasıl oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve onlarla olmadığı her an korku dolu geçiyordu. Ama artık yapabileceği başka bir şey yoktu, Lottie'yi fırtınadan korumalıydı. Hancıya parayı verdiğiğinde o da anahtarı teslim etti. Merdivenlerden çıkarlarken ıslak ayakkabıları her adımlarında gıcırdıyordu.

Saçlarından akan su, vücuduna doğru durmaksızın akıyordu. Elbisesi vücudunun şeklini almıştı ve Marigold, koridor boyunca esen sonbahar rüzgârında tir tir titriyordu. Odalarının kapısını bulup hızla açtığı anda korkunç gerçeği gördü: Rüzgârın fısıldayarak içeri girdiği kırık bir penceresi olan bir odada kalmaları yetmezmiş gibi içeride tek bir yatak vardı, üstelik küçüktü. Lottie'ye baktığında kızın tepki vermediğini gördü. Yalnızca tek kelime etmeden odaya girmiş ve Marigold'un da peşinden girmesini beklemişti.

Marigold odanın kapısını kapattıktan sonra sırtını kapıya yasladı, nihayet derin bir nefes alabilmişti. Lottie ise kırık pencereden dışarı bakıp yağmuru izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Lottie başını iki yana salladı. "Hayır. Fırtınalardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Marigold odada dolanıp mumları yaktığında oda, sıcak sarı ışıkla hayat buldu. Lottie'ye en yakın olan mumun yanında durarak, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Lottie dudağını ısırıldı. "August'u şimdiden özledim. Hem de çok. O yokken çok yalnız hissediyorum."

Marigold kadını korkutup kaçırmak istemezmiş gibi yavaşça, dikkatle yaklaştı ona. "Ama yalnız değilsin. Bunu biliyorsun,

değil mi?" Lottie'nin hemen arkasını dönmediğini gördüğünde yanına daha da yanaştı. "Ben buradayım."

Lottie'nin dudakları bir gülümsemenin hayaletiyle kıvrıldı ama gülüşü öyle hızlı soldu ki Marigold tüm o güzel detayları hafızasına kazımaya vakit bulamadı.

"Odanın parasını sana bir şekilde ödeyeceğim," dedi Lottie konuyu olabildiğince çabuk değiştirmeye çalışarak.

"Gerek yok," dedi Marigold. "İhtiyacım yok."

"Kimseye borçlu kalmayı sevmem."

"Bana borçlu değilsin, Lottie. Seninle ilgilenmek istiyorum."

Kaşlarını çatmamak için içsel bir savaş veren Lottie'nin dudakları seğirdi. "Her zaman kendimi bir yük olarak bildim. August'a ve ailesine bile. Amaçsız bir yetimi evlerine almak istediklerini düşünüyor musun gerçekten? Kendilerinden olmayan bir boğazı doyurmak istediklerini? Onlar iyi insanlar ve benim için bir aileye en yakın şeyler ama aslında onlara ait değilim." Köşedeki sallanan ahşap sandalyeye oturup ağlamaya başladı. "August ruh eşini bulduğuna göre artık ailesiyle yaşamayacak. Kendisi bile orada değilken bana bakmalarını bekleyemem ki. Onların değilim. Kimsenin değilim. Hiç kimseyim. Hiçbir şeyim, hiç kimseyim ve hiçbir yere de ait değilim."

Marigold, Lottie'nin önünde diz çöküp kadının ellerini yüzünden çekti.

Bana aitsin, diye düşündü ama bunu söyleyemedi. Bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu çünkü. İlk defa kendisiyle Lottie'nin ortak bir kaderi paylaştıklarını hissetti: İkisi de kimseye ait değildi.

Yalnızdılar.

Her şeye lanet olsun, neden birlikte yalnız olamıyorlardı ki?

Dünyanın onu lanetlediği gibi o da dünyayı lanetledi. Önündeki bu güzel, kırgın kıza ne söyleyeceğini bilemedi. Onu rahatlatamaz, ona huzur veremezdi.

"Sen sahip olamayacağım her şeysin," dedi Marigold. Bu, kimseyi incitmeden itiraf edebileceği en gerçeğe yakın şeydi.

Hâlâ Lottie'nin ellerini tutuyordu. O âna kadar ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemiştir. Ama o tutmayı bırakmadı, Lottie de ellerini çekmedi.

Lottie'nin gözleri koyulaştı. "Yatağa geçsek mi?" diye sorarken sesi bir fısıltıdan neredeyse farksızdı.

Marigold başını iki yana salladı. "Yatakta sen yat, ben bir yastıkla battaniye alıp yerde yatarım." O ayağa kalkıp ellerini Lottie'ninkilerden çekmeye çalıştıysa da kadın onu bırakmadı. Ellerini daha sıkı tutup Marigold'u kendisine bakmaya zorladı.

"Marigold."

"Efendim, Lottie?"

"Benimle yat," dedi. Elleri hâlâ Marigold'unkilerle iç içeyken ayağa kalktı. "Benimle yatağa gel."

Yağmurdan sırlıslıkla olmuş kıyafetler sallanan sandalyelere serilmiş, ateşin yanına kurumaya bırakılmıştı. Böylece Marigold ve Lottie iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Elbette ki bu, Marigold'un Lottie'nin önünde bu kadar çıplak olduğu ilk sefer değildi.

Ama bambaşka hissettiriyordu.

Marigold'un kalbi göğsünde canını yakacak kadar hızlı atıyor, kemiklerini zedeliyordu sanki.

Lottie yumuşak, sıcak yatakta yanında yatıyordu. Kadından yayılan vanilya ve sandal ağacı kokusu taze yağmur kokusuna karışmış, Marigold'un yanağını gıdıklayacak kadar yakında duran kırmızı bukleleriyle yastıklara dökülmüştü. Marigold, kokusunu içine çekti. Ondaki gelen sıcaklığın ve yumuşaklığın tadını çıkarıyordu. Lottie Burke: Her ne kadar bunu kabul etmeyecek olsa da tek isteği sevilme olan gerçek, yumuşak ve savunmasız kız.

Hep istediği o şeyi Lottie'ye verebilmek için nelerden vazgeçmezdi. O kız olabilmek, bir insanın başka birine ait olabileceği her anlamda Lottie'ye ait olabilmek için neler vermezdi.

Her şeyini verirdi.

"Kalbin çok mu hızlı atıyor?" diye fısıldadı Lottie.

"Evet," diye cevapladı Marigold.

Lottie keskin bir nefes aldı. "Benim de kalbim çok hızlı atıyor."

Marigold'un eli Lottie'ye yaklaştı. Birbirleriyle aynı anda nefes alıyor; bedenleri, paylaşılmış bir ritme çekiliyordu. Bir gök gürül-

tüsünün ışığı pencereden girip içeriği aydınlattığında Lottie irkildi.

“Fırtınalardan bu kadar korkmanın sebebi ne?” diye sordu Marigold.

“Bunu konuşmak zorunda mıyız?”

“Hayır ama ihtiyacın olursa dinlemek için buradayım.”

Lottie kısa bir tereddüdün ardından iç çekti. “Bana küçüklüğümü hatırlatıyor. Yangından sonra yetimhaneye gidene kadar bir dönem sokakta kaldım. Yağmur yağar, her şeyi mahvederdi. Birinin çöpünde bulduğum bir parça kirli ekmek de olsa, zar zor bir arada duran yırtık bir battaniye de olsa...” Yataktaki battaniyeleri sıkıp çenesine kadar çekti. “Yağmur yağdığında kendimi ve sahip olduğum iki üç parça eşyayı koruyacak hiçbir şeyim yoktu. En kötü anılarımın çoğu yağmurla alakalı. Şimdi ne zaman fırtına çıksa kaçmak istiyorum. Koşup kendimi kurtarasım geliyor. Yoksa boğuluyormuş gibi hissediyorum.”

Marigold, gözlerini tavana dikmiş olan Lottie’yi görebilmek için döndü. “Ailen öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“Altı.”

“Çok üzgünüm, Lottie. Onlarla ilgili gerçekleri öğrenebildin mi hiç? Kim olduklarını ya da canlarını alan yangına neyin sebep olduğunu?”

“Hayır,” dedi Lottie sert bir şekilde. Kelimeyi tamamen telaffuz bile edemedi dudaklarını birbirine bastırmıştı. Marigold, konuşmayı yanlış yere götürme korkusuyla kaskatı kesildi. Lottie ise sesinin ne kadar sert çıktığını fark etmiş gibi iç çekti ve ona doğru döndü. Kaşları özür dilercesine bükülmüştü.

“Bir şey hatırlıyorum. Sana ilk dövmemi, oku gösterdiğimde hatırladım bunu.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. O şekli evde gördüğümü hatırlıyorum. Deliliğin dışavurumu gibi tüm duvarları kaplıyordu. Annem çizmişti. Yangını ne zaman düşünsem duvarın üzerindeki oklar, el değmemiş hâlde gözümde canlanıyor. Çevremdeki her şey, ailem bile küle dönmüşken sadece o oklar ve ben kurtulmuştum.”

Lottie'nin anısını dinlerken Marigold'un kanı dondu. "Sana o okla ilgili bir şey söylemem lazım."

Lottie biraz doğruldu ve dikkatle dinlemek için Marigold'a doğru eğildi.

"Alelade bir çizim değil o. Koruyucu bir mühür. Kır evinin her yerinde de çizili."

"Sihir mi yani?"

Marigold başıyla onaylayınca Lottie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sana dövmemi gösterdiğimde işareti tanıdın. Tanıdığını biliyorum. Neden bir şey söylemedin?"

"Sana bunun sihir olduğunu söyleseydim bana inanır mıydın yoksa büyüdükçülük olduğunu mu söyledin?"

Lottie iç çekip tekrar uzandı, yine tavana bakıyordu. "Yani ne demeye getiriyorsun? Annemin de senin gibi bir cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Marigold hızla. Sonra omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Annenin koruma mührünü nereden bildiğini açıklayamam ama çözmeye çalışıyorum. Okuyabildiğim kadar okuyorum. Senin için cevap arıyorum."

"Arama. Gittiler ve ne kadar çok şey bilsem de bu, onları geri getirmeyecek. Kitaplarını iyi bir amaç için kullanmak istiyorsan lanetini kırmanın bir yolunu bul."

"Onu da araştırdım. Tek isteğim seni incitmeden sana dokunabilmek."

Lottie elini Marigold'un üst bacağında nazikçe aşağı yukarı hareket ettiriyor, ondan bir karşılık bekliyordu. Marigold çarşafın altında ondan uzaklaşıp arkasını döndü. Öfkeyle yanan yanaklarından birini yastığa bastırdı. Lottie'ye âşık olmakla onu güvende tutmanın iki ayrı uç olduğunu bilmek her bir zerresini anbean kırıyordu. Birini seçmeliydi ve cevap çok açıktı.

Lottie yaklaştı ve dudaklarını Marigold'un kulağına değdirdi. "Test etmek istediğim başka bir teorim var."

Lottie'nin sesinin sıcaklığı, doymak bilmeyen bir arzunun bedenine dalgalar hâlinde yayılmasına sebep oldu. Sezgileri onu

daha yakına çekti. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu, bu arzunun gücü karşısında kendini kontrol edebilmek için savaşıırken dudakları titriyordu. “Söyle.”

“Kendine dokunuyor musun, Cadı? Yalnızken parmaklarını sızlayan yerlerinde gezdiriyor musun?”

Marigold başıyla yavaşça onayladığında Lottie sırttı. “Nasil yaptığını göster bana.”

Marigold’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Boğazını temizledi ve konuştu. “Lottie, yapa...”

Kadın, üzerindeki örtüleri atıp yatağın ucuna doğru gitti. Mumun loş ışığı Lottie’nin insanüstü bir varlık gibi görünmesini sağlıyordu. Yıldızlardan doğmuştu sanki.

“Sen yaparsan ben de sana kendime nasıl dokunduğumu gösteririm.”

Lottie geriye yaslanarak bacaklarını açtı ve bir eliyle göğsünü kavradı. Marigold o anlarda nefes bile alamıyordu. Kadının gözleri titreyerek kapandı. “Bunun senin elin olduğunu hayal edeceğim. Parmaklarını vücudumda gezdiriyorsun. Dövmelerimin şeklini takip ediyorsun. Nefesini tenimde hissedebiliyorum.”

Marigold arzuyla sızlıyor, dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Kendi eli de örtülerin altına doğru kaydı. Tırnaklarını bedeninde gezdirdi, nihayet eli bacaklarının arasını bulduğundaysa inledi.

“Göster bana,” dedi Lottie.

Marigold itaatkâr bir tavırla üzerindeki örtüleri yere attı ve bacaklarını ayırdı. Soğuk hava, ıslaklığıyla buluştu. Lottie’nin boğazından kısık bir inilti yükseldi.

“Aferin kızıma. Elin benim elimmiş gibi düşün. Sana ne yapmamı istediğini anlat bana,” dedi Lottie zirve noktasının etrafında daireler çizerken.

Kalbi deli gibi atan Marigold, “Beni böyle çıldırtman için sana yalvarırdım,” dedi. İç bacağına okşadı ve bacaklarının arasını hafifçe sıyrarak diğer bacağına geçti. “Ve en sonunda pes etmeden önce beni titretirdin.” Eli bacaklarının arasında durdu ve iki par-

mağını içine gömdü. Lottie de aynısını yaptı, kendi elini kendi merkezine getirirken dokunuşuyla inledi.

“Adımı söyle.”

Marigold parmaklarını inleyerek hareket ettirdi. “Lottie.”

Lottie iyice geriye yaslandı ve boştaki elini göğsüne götürerek ucunu sıktı. “Adımın dudaklarından dökülüştünü seviyorum, Marigold.”

“Seni sev...” diyen Marigold cümlenin yarısında kendini durdurdu. Bunu söylemeyecekti. Bu ânı karşılığını alamayacağı bir aşk itirafıyla mahvetmeyecekti.

“Dudaklarını üzerimde hayal etmeyi seviyorum,” dedi onun yerine.

“Mhmm,” diye inledi Lottie. Dik oturup gözlerini Marigold’un merkezine dikti.

Parmaklarını içinden çıkarıp üzerlerinin mum ışığında parlayışını izledi.

“Eminim tadın da böyle tatlıdır. Tıpkı bal gibi,” dedi Lottie.

Marigold kendi parmaklarını dudaklarına götürüp tadına baktı. Lottie’nin inlemesi gırtlğından gelen bir hırıltıya dönüştüğünde kızın yüzünü de sinsi bir gülümseme kapladı. Parmakları tekrar bacaklarının arasını bulup en hassas noktasının çevresinde daireler çizdi. Tüm vücudu vızıldıyordu. Teninin her bir santimi öyle hassaslaşmıştı ki en ufak bir dokunuş bile onu uçurumun kıyısından itebilirdi.

“Lottie...” diye inledi.

“Evet, Marigold. Adımı söyle, söyle,” dedi Lottie parmaklarını içinde ileri geri hareket ettirirken.

Haz bütün bedenini sarıyor, onu eğilip bükülmeye zorluyordu. Bu hisse olabildiğince uzun süre sarılmak istiyordu. Lottie’nin adını söyleyerek inlediğini, bileklerini tutup elini sonsuza kadar tam o noktada tuttuğunu hayal etti. Vücudundaki her bir kas, uzun süredir üzerlerinde olan gerginliği atmaya başladı. Kuş gibi hafif ve özgürdü. Bu muazzam mutluluğun etkilerine dalarken gözleri kapandı.

Bu yeterli olabilirdi. Lottie onu sevmek zorunda değildi. Her akşam bunu yapacaklarsa Marigold ikisine yetecek kadar sevebilirdi onu. Sadece buna ihtiyacı vardı.

Nefes nefese, "Lottie?" diye seslendi.

Lottie cevap vermiyordu ama içinden gelenleri hemen o anda söylemezse tüm cesaretini kaybedecekti. "Sanırım," diyerek lafa başladı. "Sanırım seni seviyorum. Bir şey söylemen gerekmiyor. Senin böyle hissetmediğini biliyorum. Ama bunu şu anda kendime saklayacak kadar güçlü değilim."

Lottie hiçbir şey demedi.

"Çok özür dilerim. Bu güzel ânı mahvettim, değil mi? Gerçekten üzgünüm."

Lottie yine hiçbir şey demedi. Gözlerini açan Marigold yataкта doğruldu.

Lottie yatağın kenarında hareketsizce yatıyordu.

Marigold ona doğru emekleyip çenesini tuttu, başını ışığa doğru çevirdi.

Gözleri açıktı ama boş bakıyordu. Burnundan akan kan, boyuna kadar süzülmüştü. Göğsü nefes alışverişleriyle sarsılmıyordu, sabitti. Ne nefes alıyordu ne de nabızı atıyordu.

Lottie ölmüştü.

Laneti onu öldürmüştü.

Marigold'un tüm bedeni hissizleşti. Düşünmeyi bırakır, yaptığı şeyin ağırlığı altında ezilirse suçluluk duygusu onu da öldürecekti. Bunu tersine çevirecek bir şeyler olmalıydı mutlaka.

Lottie'yi yere yatırdı ve elini kalbine bastırdı. İçgüdüleri bitkileri hayata döndürmek için kullandığı büyünün aynısını kullanmasını söylüyordu. Nefesine odaklanarak gözlerini kapattı ve niyetini gözünde canlandırdı. En iyi anlarını hayal ediyordu; yandığı gün Lottie'nin ona yardım edişini, Lottie Günü'nü, ayışığı havuzunda yüzüşlerini, dövmesini yaptığı geceyi, Bardshire'daki ilk öpüşmelerini, maskeli balodaki tutkulu danslarını. Ama korku tüm iyi şeylerin peşinden geliyordu; kâbuslar, Lottie'nin dayanılmaz acısı, fırtınalar, alevler. Suçluluk duygusu Marigold'un midesini bulandırıyor. Bu gecenin farklı bir şekilde biteceğini nasıl düşünmüştü ki? O kadar güzel bir şeyi elde edemezdi. Lottie'nin göğüs germesine müsaade ettiği onca acıdan sonra bunu hak etmiyordu.

Gözlerini açtığında hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Lottie soğuk ve hareketsizdi. Sihri onu yarı yolda bırakmıştı, o da sevdiği kızı yarı yolda bırakıyordu. Lottie'nin çenesini kavradı ve açık ağzından ciğerlerine hava üflemeğe başladı. Gözyaşları Lottie'nin yanaklarına düşüyordu. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Çantasına koştu ve yanında getirdiği her malzemeyi çıkardı; tüm o balları, arısütünü, özleri, bitkileri, ay suyunu. Her şeyi birbirine karıştırırken zaman hızla akıyordu. Titreyen ellerle

Lottie'nin tüm vücudunu iyileştirici mühürlerle kapladı. Sihrine tekrar uzandı. Ellerini Lottie'nin atmayan kalbinin üzerine sererken tüm umudunu kaybetmek üzereydi. Onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilirdi. Onu kurtarması hiç mümkün olmaya-bilirdi bile. Gözlerini kapattı ve gümbür gümbür atan kalbiyle tüm enerjisini boşalttı. Öne eğildi ve Lottie'nin ciğerlerine nefesiyle birlikte can da üflemeğe devam etti. Kasları öyle gerildi, öyle kasıldı ki kemiklerinin kırılmak üzere olduğunu hissetti. Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Kanın metalik tadı, kuru ağzına akın ediyordu. Marigold'un vücudu şiddetle sarsıldı. Odadaki mumların alevi tehlikeli ölçüde yükselmişti. Gaz lambasının ve pencerelerin camları patlamış, kar gibi etrafa yayılmıştı.

Başı dönen Marigold geri çekildi ve Lottie'nin boş gözlerine dikti bakışlarını. Hiçbir şey değişmemişti. Marigold ise bilincini kaybetmekten yalnızca birkaç saniye uzaktaydı, verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Maskeli baloda Lottie'ye bu lanetle savaşmaya devam ederlerse ikisinin de mahvolacağını söylemişti.

Haklı çıkmıştı.

Lottie'nin yanına yığıldı, eli hâlâ kadının atmayan kalbinin üzerine seriliydi.

"Lütfen," diyecek şekilde kıpırdattı dudaklarını. Artık sesi çıkmıyordu. Gözlerini açık tutmak için savaş verse de bunu başaramadı. Yüksek bir vızıltı sesi birden kulaklarını doldurdu. Elleri ve parmakları gıdıklanıyordu. Gözlerinden birini zar zor açtığında devasa bir arı sürüsünün kırık pencereden içeriye dolduğunu gördü. Kendi arıları değildi, böyle bir anda bile onları nerede görse tanırdı. Hayır, bunlar daha önce hiç görmediği yabancılarıydı.

"Yardım edin," diye inledi. Ne istediğini bilmiyordu ama arılar yine de elinin Lottie'nin göğsünün üzerinde durduğu yere doğru uçtu. Marigold elini yavaşça çekip zemine çarpmasına izin verdi. Arılar Lottie'nin üzerine çöktü ve mühürlerin üzerinde toplandılar. Hepsi bir anda kadına iğnelerini geçirdi. Zehirleri, Marigold'un sihrine karışarak Lottie'nin damarlarında dolaşır-

ken kadının bedeni yanında hızla ısınmaya başladı. Marigold'un vücudu pes etmeden önce gördüğü son şey, yaşamın Lottie'nin boynunda tekrar tekrar kabarıp sonunda düzenli bir nabza dönmesi oldu.

"Marigold?"

Lottie'nin sesi kulağını ısıttığında hareket etmeye çalıştı.

"Yapma," dedi Lottie. "Yat öylece. Her şey yolunda. İki gündür uyuyorsun ama iyisin."

Gözleri kapalı olan Marigold, Lottie'ye ellerini uzattı ve kadının parmaklarını kendininkilere doladığını hissetti.

"Hayattasın," diye fısıldadı.

"Sen de öyle," dedi Lottie titreyen sesiyle.

"Nasıl?" dedi Marigold gözlerini kırpıştırarak açarken. Hâlâ yerde yatıyordu ve üzerine bir battaniye örtülmüştü. Yanında oturan Lottie'nin üzerinde kombinezonu vardı. Şişmiş teni, arı iğneleriyle bezeliydi. Kırık camlar ve ölü arılar yere yığılmıştı. Lottie... Kadere şükür ki Lottie hayattaydı. Her şey Marigold'un üzerine bir anda çöktü; korku, umutsuzca kadının hayatını kurtarma isteği, başarısız olduğunu zannettiğinde hissettiği sonsuz suçluluk duygusu. Ellerini arıların ruhsuz bedenlerinin üzerinde gezdirdi. Soğuklardı ve kâğıttan yapılmış gibi hissettiriyorlardı.

Yutkunmaya çalıştı. Aldığı her nefes iğne gibi batıyordu boğazına. "Arılar seni kurtardı."

Başını iki yana sallayan Lottie, "Beni sen kurtardın, Mari," dedi.

"Hayır, yapamadım." Kelimeler onu boğarken doğrulmaya çalıştıysa da Lottie onu nazikçe geri yatırdı.

"Hareket etmeye çalışma. Dinlenmen gerek."

"Seni öldürdüm, Lottie." Kelime ağzından çıktığı anda panik içini doldurdu. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor, midesini kemirerek ve onu pençeleyerek bütün bedenine yayılmaya çalışıyordu. Boğazına sarılıyor ve kız, "Seni öldürdüm," diye inil-

derken onu boğuyordu. Lottie'nin ellerini itti ve kendini doğrulmaya zorladı. Nefes almaya çabalarken elleriyle boğazını tuttu. "Seni öldürdüm," dedi tekrar tekrar.

"Öldürmedin! Marigold, kanlı canlı yanıdayım. Bana olan hiçbir şey senin hatan değildi ve şimdi bitti gitti. Bak," dedi Lottie, Marigold'un elini alıp kalbine bastırırken.

Güm. Güm. Güm. Öyle güzel ve imkânsızdı ki Marigold göz yaşlarına boğuldu.

"Beni öldürmedin. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın." Lottie onu kendine çekip kıza sarıldı ve Marigold, kırmızı bukleler arasında hıçkırıklarını serbest bıraktı. O an bile bencilliğinden tiksindi. Lottie ölümden dönmüştü ama hâlâ oturmuş, Marigold'u teselli ediyordu. Böyle bir nezaketi hak etmiyordu o. Suçluluğu tarafından kemirilmeli, tam göbeğinden çürüyerek ölmeliydi.

Yapayalnız kalmayı hak ediyordu.

Kararını vermişti. Eve döndüklerinde Lottie'yi uzaklara gönderecek ve onu bir daha asla görmeyecekti. Onu güvende tutmasının tek yolu buydu. Başını kırık pencereye çevirip gökyüzüne baktı. Yıldızsız bir gece. Kalp kırıklığının alameti.

Yolculuklarının geri kalanı sessiz geçmişti ama bunun sebebi Lottie değildi. Sabah gemisiyle evlerine dönerlerken Marigold'u konuşturabilmek için elinden geleni yapmıştı; yemeğin çok tuzlu olmasından ve havanın sonbahardan kışa dönmesinden dem vurmuş, sihriyle ilgili birkaç soru sormuştu. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Marigold aralarına bir duvar örüyordu yavaş yavaş, kendini Lottie'den olabildiğince uzağa çekmeye çalışıyordu. Kalbini açık tutarsa daha sonra yapması gerektiğini bildiği şeyi daha büyük bir acıyla karşılayacaktı. Aşkını kendinden uzaklaştıracak olmaktan iliklerine kadar nefret ediyordu. Bir ara Lottie'yi gemide yalnız bırakmış, eve dönünce ne söyleyeceğini düşünerek farklı güverteler arasında gezinmişti. Her kelime, ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. Gemi, neredeyse on saat sonra alacakaranlık vak-

tinde limana varmıştı. Ama Marigold'un bundan sonra ne olacağına dair daha iyi bir fikri yoktu.

Bu sefer Bay Benny onu karşılamak için orada değildi çünkü kız, adamı planların değiştiğinden haberdar edememişti. Başka bir faytonla Bay Benny'nin evine gitmeli ve adamın uyanık olup onlara botunu ödünç vermesi için dua etmelilerdi.

At arabasının kapısı kapandığında Lottie, Marigold'un yüzünü tuttu ve alınlarını birbirine bastırdı.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Yeşil gözleri hüznün ve endişeyle dolu doluydu. Gözleri, bir açıklama bulmayı beklercesine Marigold'un yüzünde geziniyordu. "Nerelere daldın, Mari?"

Marigold'un bakışlarını kadından çekmesi çok uzun sürmüştü ve Lottie, dilinin ucunda bir şeyler gizlediğini anlamıştı.

"Ne düşündüğünü söyle bana."

"Hasta hissediyorum," dedi Marigold sonunda.

"Nasıl yani?" diye sordu Lottie, Marigold'un çenesindeki tutuşu kibarca gevşeterek. Marigold'un başını yavaşça dizlerinin üzerine koydu ve saçlarını okşadı. "Dinlen sadece. Birazdan varırız."

Yolculuğun geri kalanı boyunca, Bay Benny'nin kıyıdaki evinin önüne gelinceye kadar Lottie, Marigold'u öylece tuttu. Eşyalarını alıp bacaklarını esnettikten sonra evin kapısını tıklattılar.

Kapıyı açtığında Bay Benny'nin uyumuyor olduğu belliydi. Doğru gördüğünden emin olmak için biraz bekledikten sonra rahatlayarak kollarını Marigold'a sardı.

"Üç gün geciktiniz," dedi tek nefeste. "Sizin için çok endişelendim."

"Çok üzgünüm, Bay Benny," dedi Marigold. Sesi, dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla ağırlaşmıştı şimdiden.

"Geri dönüp dönmeyeceğiniz, dönseniz de ne hâlde olacağınız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aklıma hep en kötüsü geldi."

"İyiyim. Her şey iyi olacak."

Bay Benny başını iki yana salladı. "Adada bir şeyler ters gidiyor, Bayan Marigold. Dün gece oradan yayılan bir duman

gördüm. Yardım etmeye gitmeliydim ama döndüğünüzde bana ihtiyacınız olursa diye de buradan ayrılamadım.”

“Ne?” diye bağırdı Marigold.

“Neye adım atmak üzere olduğumuzu hiç bilmiyorum,” dedi adam.

Bir felaket daha. Tamamen kendi hatası olan bir trajedi daha. Hayatın vereceği en kötü şeyleri hak etmesinin bir sebebi daha.

“Her ne ise yanından bir adım bile ayrılmayacağım. Bunu birlikte düzelteceğiz,” dedi Lottie. Sözleri Marigold’u lime lime ediyordu. Gerçek şuydu ki bu, birbirlerini son görüşleri olacaktı.

Her şey burada bitecekti.

Bot gölde süzülürken kalın, opak bir sis onları sarmaladı. Marigold, o an her zamankinden daha güçlü olan tanıdık, titrek bir ışık dışında hiçbir şey göremiyordu.

“Bir hayalet ışık mı o?” diye sordu Bay Benny.

“Siz de mi görüyorsunuz?” dedi Marigold korkuyla.

“Elbette. Gün gibi açık.”

“Hayalet ışık da nedir?” diye sordu Lottie.

“Eski bir batıl inanç,” dedi Bay Benny.

Marigold ile Lottie bakakaldılar, ikisi de adamın devam etmesini bekliyordu.

“Eh, eski bir halk hikâyesi aslında. Sinsi ya da tuhaf bir şeylerin alameti olması beklenir. Ama bence aptalca.”

Marigold, Lottie’ye baktı. “Sen de görüyor musun?”

“Şu titreşen ışığı mı? Evet, görüyorum tabii.”

Marigold panik olmanın eşiğindeydi. O hayalet ışık, geldiğinden beri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Büyükannesi bunun başka bir *landvættir* olduğunu düşünmüştü ama Althea, hiçbir zaman kendi gözleriyle görmemişti. Kendisi de ne olduğunu bilmiyordu ama başından beri bir şeylerin yolunda olmadığını iliklerine kadar hissediyordu. Bu hayalet ışık artık Lottie ve Bay Benny’nin de görebileceği kadar güçlüyse bir alametten çok daha fazlası olmalıydı, bir tehditti o.

Bot, ıslak ve beyaz sisten çıkarak Innisfree’deki iskeleye yanaştı.

Birileri oraya ayak basmıştı. Marigold düzenin bozulduğunu, adanın âdeta işgal edildiğini hissetti. Lottie'nin hemen yanındaki yerinde kaskatı kesildi. Kuğu şeklindeki *landvættir* olan Odessa, hasta hâline geri dönmüştü ve Marigold bunun için yalnızca kendini suçluyordu. Bardshire'a gitmek yerine orada kalabileceği yetmezmiş gibi Lottie'yle olmasaydı Bay Benny'nin gördükleri gerçekleştiği sırada adada olabilir, olaya zamanında müdahale edebilirdi.

Eğer Marigold ta en başta yapması gerektiği gibi kadının gitmesine müsaade etseydi Lottie onunla olmayacaktı. *Landvættir*'lerin adayı kendi başlarına koruyabilecek kadar güçlü olmadıkları aşikârdı. Ama ya koruyucu kalkanlara ne olmuştu? Onlar neden bunu durduracak kadar güçlü değildi?

Hava ekşiydi; kül ve ölüm kokusuyla yeşile bürünmüştü. Marigold bottan inerken tüm korkuları önünde gerçeğe döndü.

Cindershine onları kıyıda karşılamak için koşa koşa geldi, kendisini takip etmeleri için korkuyla çığırıyordu. Marigold donakalmışken Lottie yanına koştu. Onun arkasına bakan Marigold, Bay Benny'nin bottan anca indiğini gördü. Adam yürürken bir anda duraksadı. Aklına bir düşünce gelmiş, beynine bir çekicinin demir bir çiviye çarptığı gibi çarpmıştı. Yüksek sesli bir nefes aldı. "Büyükannenin mezarı."

Bunu söylemesi Marigold'u panikletmeye yetmişti. Büyükannesinin mezarlığı yapayalnız kalmış, ezeli düşmanına karşı savunmasız bırakılmıştı. Tüm eşyasını orada bırakıp koştu.

Taş yolu tırmandı.

Çiçek bahçelerinden geçti.

Bal Cadısı'nın kır evinin arkasındaki arılığa gitti.

Elbisesi çamurla ve noktalar hâlinde yerleri kaplayan kanla kaplanmıştı. Nemli hava elbisesini aşır tenini yapış yapış yapıyordu ama bu, Marigold'u yavaşlatmadı. Althea'ya ulaşmalıydı.

Kovanlar zarif bir duruşla onu selamlamayı beklemiyordu. Beyaz kutular yoktu, taze bal damlaları yoktu, karahindiba tohumcukları gibi uçuşan arıların yerinde yeller esiyordu.

Önceden arılık olan yer artık bir harabeydi.

Tüm kovanlar yok edilmişti. Boşlardı. Yanmışlardı.

Tüm arılar ölmüştü. Küçücük bedenleri, savaş sonrası cep-heleri kaplayan mermi kovanları gibi dağılmıştı. Arılığı koru-makla görevli olan *landvættir* Talaya, Marigold'un hastalığı ilk fark ettiği günden bile daha kötü görünüyordu. Zar zor hareket ediyordu, vücudunda pul ve kemikten başka bir şey kalmamıştı. Böylesi bir zarar verebilecek olan tek tehdit Versa'ydı. Başka bir düşmanı daha mı vardı? *Landvættir*'lere zarar verebilecek başka kim vardı ki? Yine de Kül Cadısı koruyucu kalkanları aşip ada-nın içine işleyemezdi. Bu imkânsızdı.

Bir zamanlar Althea'nın mezarının başında duran bakır çan-lar yere düşmüş, ince dallar gibi ikiye ayrılmıştı. Marigold öne doğru yürüdü, öfkesi bacaklarını titretiyordu. Dizleri, eskiden bir kovanın olduğu yerdeki parçalanmış tahtaları ve balla ıslan-mış çimeni boyladı. Ağlayarak büyükannesinin mezarına doğru koştu.

"Bunu ben yaptım. Hepsi benim suçum." Yapış yapış olmuş parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Omzunda bir el hissettiyse de bu, zihnindeki acıdan uzaklaşmasına yetmemişti. Daha önce hiç böyle derin bir başarısızlık duygusu hissetmemişti. Biri onunla konuşuyordu ama sesler, gölün üzerine çöken sis gibi etrafında süzülmele kalıyordu.

"Onları korumak için burada olmalıydım. Zayıf oldukları-nı bilmeme rağmen gittim," dedi tekrar ağlamaya başlayarak. Omzundaki el güçlü bir tutuşla bükülene kadar ağladı.

"Kül Cadısı mıydı? Bunu nasıl yapmış olabilir?" dedi Lottie.

"Koruma kalkanlarım yeterince güçlü değildi. Geç kaldım ve bu her şeye mal oldu."

"Senin hatan değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Lottie.

Marigold başını kaldırıp ona baktı. "Yapabileceğim bir şey vardı ve bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

Vakit, Marigold'un kendi kalbini kırma vaktiydi. Dünyasını hâlihazırda olduğundan daha un ufak edecekti. Kendini ve adasını daha fazla zarardan koruyacaktı. Lottie'ye son bir kez baktı ve her bir detayı aklına kazıdı.

Keklik üzümü yeşili gözlerinin ortasındaki altın rengi benekleri.

Yeni açmış karahindibalar gibi görünen, burnunu kaplayan bir dizi çili.

Yüzüne Marigold'un dokunamayacağı gibi sevgiyle, ürkekçe dokunan vahşi kırmızı bukleleri.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Konuşurken Lottie'nin yüzünün alacağı şekli görmek istemiyordu.

"Gitmen gerek."

Lottie şaşkınlıktan neredeyse gülecekti. "Ne?"

Marigold sesindeki hüznü duydu ama artık ok yaydan çıkmıştı. "Git, Lottie."

Lottie nihayet bir cevap veremedi önce biraz kekeledi. "Pekâlâ. Sana biraz zaman tanıyabilirim, daha sonra bunu birlikte çözeriz."

Marigold'un tüm vücudu kaskatı kesildi; kasları, bir kemana yeni takılan teller gibi gerildi. "Hayır. Bu adadan gitmen gerek. Gitmen ve bir daha asla dönmemen gerek." Nihayet gözlerini açtı ve Lottie'nin her bir kelimeyle biraz daha kırılmasını izledi.

"Neden?"

Çünkü sana deliler gibi âşığım ve gözlerine her bakışımda kalbimin biraz daha kanadığını hissediyorum. Çünkü lanetimin seni incittiğini düşündüğüm her an boğuluyor gibi oluyorum. Çünkü şimdi bu cümleleri kurmaktansa ölmeyi yeğlerim ama başka şansım yok.

Bu gerçeklerin hiçbirini dillendirmede.

Marigold çevresindeki yıkıma bir göz attı. "Çünkü burası senin için güvenli değil."

Lottie başını iki yana salladı. "Güvende olmaya ihtiyacım yok, sana ihtiyacım var."

"Ben, senin için güvenli değilim. Lanetim seni bir kez öldürdü ve bunu tekrar yapacak. Seni koruyamam."

Lottie hiçbir şey söylemedi ama gitmeye de yeltenmemişti.

"Lütfen, Lottie. Yalvarıyorum, git. Daha ne dememi istiyorsun?" Hayal kırıklığı, içinde büyüdü ve yumruklarında vızılda-maya başladı.

"Beni istemediğini söyle," dedi Lottie.

Az kalsın yüzüne yüzüne gülecekti Marigold. "Ne?"

"Beni istemediğini söylersen giderim," diyen Lottie'nin sesi artık daha dirençliydi.

Marigold söyleyecek bir şey aradı. "Ben..."

"Söyleyemezsin işte," diyerek araya girdi Lottie. "Söyleyemezsin çünkü bu doğru değil. Beni istiyorsun."

"Dur artık," dedi Marigold elleriyle yüzünü gizleyerek. Lottie ise ellerini yüzünden çekti.

"İtiraf et."

"Neyi? Sana umutsuzca âşık olduğumu mu? Bunu mu duy-mak istiyorsun? Güzel! Öyleyim! Ama buna müsaade edersek aşkım seni öldürecek, o yüzden de gitmen lazım. Seni tekrar in-citirsem bununla yaşayamam."

"Ben de seni bu hâlde terk etmiş olmakla yaşayamam. Etrafına bir bak! Şimdi bana her zamankinden çok ihtiyacın var."

Marigold hıçkırdı ve iki kelime birleşip ortaya anlamlı bir cümle çıkarıncaya kadar çığlık attı. "Lütfen. Git."

Lottie elini tutmaya yeltendi. "Handaki geceden sonra ben... Düşündüm ki..."

Marigold geri çekildi. "Yanlış düşünmüşsün. İkimiz de yanlış düşünmüşüz. Aramızda hiçbir şey yok."

Lottie hareketsizdi, Marigold ise o noktada patladı. Öfkesi üzerinde bulutlanmaya başladı. Sihrine uzandı ve ellerini havaya kaldırdı. Fırtınayı üzerlerine çekti. Gök gürledi, şimşekler çaktı ve sert bir yağmur yalnızca adanın üzerine yağmaya başladı. Gölse sakindi. August'un mavi botu kuru, soğuk güneşin altında bekliyordu.

Lottie paniklemeye başladı, nefesi epey hızlanmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Marigold yumruğunu sıktı, yağmur bulutları hiç olmadığı kadar yakındı. "Seni uzaklaştırıyorum."

"Mari..." dedi Lottie, fırtınanın korkusu sesini de yumuşatmıştı.

"Yağmurdan kaç artık, Lottie."

Lottie kıpırdandı. Duruşu, kaçmak üzere olan bir geyiğinki gibiydi. "Seni bunun için asla affetmem."

"Senden bunu asla istemem."

Lottie mavi bota koştu, öyle uzağa gitti ki Marigold artık yüzünün detaylarını seçemiyordu. Yalnızca adayı son bir kez terk eden, yabani, kırmızı bir noktaydı.

İşte Marigold bir kez daha yapayalnız kalmıştı, zaten başından beri de böyle olması gerekiyordu. Lottie'nin hiçliğe karışmasını izlemeye dayanamayarak arkasını döndü. Arılığa doğru yürüyerek diğer kırık şeylerle kalmak istiyordu. O da artık onlardan biriydi. Çimene uzanıp gözlerini kapattı ve tenini bir çekik gibi döven yağmur damlalarına odaklandı. Büyükannesinin sonsuz uykuya yattığı yer yanı başındaydı.

"Özür dilerim," dedi. Konuşurken yağmur dişlerine çarpıyordu. "Çok özür dilerim, büyükanne."

Yan dönüp başını çimenlere yasladı ama hareket ederken midesinin altüst olmasını sağlayacak bir şey gördü.

Oradaydı işte, arılığın en uzak köşesinde, adadan gitmeden önce kontrol etmeyi umursamadığı için gözden kaçırdığı tek yerde... Bir koruma mührünün sadece yarısı, ona bakıyordu. Geri kalan kısmı silinmişti. Diğer kalkanlar Versa'yı adanın dışında tutmuştu ama böyle küçük bir bozulma bile kül sihrinin adanın üzerine yağmasına müsaade etmişti.

Bunun olması için birinin oraya kadar gelmiş olması gerekiyordu.

Biri, Versa'nın adaya nüfuz etmesini sağlamıştı.

Dördüncü Kısım

1832 kışıydı ve Lottie Burke günlerdir gün ışığı görmemişti. Odası zifiri karanlıktı. Zincirler bileklerini ağırlaştırmıştı. Temiz havanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Ciğerleri külle dolmuştu. Gücü, ne kadar eziyet görürse görsün kabullenmeyi reddedeceği kara büyüü damarlarında hissediyordu. Kader onu yeniden Innisfree'ye götürmek istiyordu.

Yakında dönecekti ve bu sefer yalnız olmayacaktı.

Marigold, Lottie'nin nereye gittiğini bilmiyordu ama geçen bir ay boyunca da bunu merak etme izni vermedi kendine.

Yine de zamanın geçip geçmediğini merak ediyordu. Zamanın her şeyin ilacı olduğunu duymuştu hep, durum gerçekten buyusa nasıl oluyordu da hâlâ kırık kalbi? Zamanın o şifalı elleri orada, yaralarını dikmiyorsa neredeydi? Acı çekmek ve kanamak için kendi hâline bırakılmış gibiydi ama bu acının hak edilmediğine de inanmıyordu.

Bunu o yapmıştı.

Kendine.

Lottie'ye.

Adaya.

Gün içinde dikkatini başka yerlere çekebiliyordu. Koruyucu kalkanları güçlendirerek ve günde iki kere *landvættir*'leri cömertçe besleyip onları iyileştirerek kendini yoruyordu. Bu, sağlıklarını biraz olsun korumanın tek yoluydu. Ama balı tükenmek üzereydi ve arılık hâlâ darmadağındı. Yakında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı; balı ya *landvættir*'lere verecekti ya da adadaki koruyucu kalkanların işlevini devam ettirmek için kullanacaktı. Bu soğuk kış havasında arılığı yeniden inşa edebilmek için durmak bilmeden çalışıyordu. Böylece yabancılarını çağırıp Innisfree'yi yeni evleri hâline getirebilirdi. Balı ve sihri tükenmeden bu işleri bitirebilmeyi umuyordu.

Bay Benny haftada birkaç gün ona yardıma geliyordu. Varlığı

Marigold'u her zaman rahatlatıyordu ama adam yaşlıydı ve eskisi kadar iyi çalışmıyordu. Hangi aletleri kullanacağını ve odunları nasıl kıracağını mükemmel bir şekilde anlatıyordu ona ve boya badana işlerini almaktan mutluluk duyuyordu hep. Bay Benny sık sık nasıl hissettiğini sorardı, Marigold ise hep yalan söylerdi. Başka ne yapabilirdi ki?

Henüz Kül Cadısı'nın başka bir saldırısı olmamıştı ama Marigold, bu işin burada bitmediğini biliyordu. Hayalet ışığın uyarısı ormanda hâlâ titreşiyordu. Hâlâ korkmalı ve dehşet verici, ani bir olaya karşı hazırlıklı olmalıydı. *Landvættir*'ler Versa'nın Innisfree'yi ele geçirmesini bir kere engelleyebilmişti. Artık sağlıklarına kavuştuklarına göre evlerini çok daha güçlü bir şekilde savunabilmeleri gerekiyordu.

Geceleri büyü kitabını okumaya gömülürdü olabildiğince, uykunun altında ezilinceye kadar onunla savaşırdı. Bay Benny bütün müşterilerin ayağını kesmişti. Marigold ise bunu umursayamadı bile. Başkalarını iyileştiremeyecek kadar yorgundu ve kırgındı.

Doğru düzgün bir saatte yatağa gitmeyi denediğinde Lottie'yi düşünmekten kaçamıyordu. Yatakta uyanık ve yalnız bir şekilde dönüp durmak tam bir işkenceydi.

Suçluluk boğucuydu, ağırdı ve sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Dünyayı daha kötü bir hâle getirmiş olabileceği hissi midesini bulandırıyor. Döndüğü her bir sözünün, incittiği her bir insanın ve yüzüstü bıraktığı her bir *landvættir*'in acısı, kör bir bıçak gibiydi. Geceler boyu panikle ağladı. Cindershine bile geceleri odasında durmaya katlanamıyordu. Çığlıkları onu da uyandırıyor. Yatakta cenin pozisyonunda yatıyor, sonsuza dek yok olacak kadar küçülebilmek için dua ediyordu.

Sanki bu, onu geri getirebilecek bir büyü'nün sözleriymiş gibi Lottie'nin adını defalarca haykırırken buluyordu kendini. Büyükannesi onu bu acı ve yalnızlık konusunda uyarmıştı ama Marigold durumun bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemişti. Hiç sahip olmadığı bir aşkın yasını tutan boş, kalbi kırık

bir kız olup çıkmıştı ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir zaman da olmamıştı.

Bir ay daha geçti, kovanlar neredeyse tamamen yenilenmişti. Marigold sonuncuyu Bay Benny'nin canlı mor boyasına hazırlamak için zımparaladı. Adamın kabul etmek istediğinden çok daha fazla yorulduğunun farkındaydı. Ona ve ölmeden önce de büyükannesine yardım etmek konusundaki bu yılmak bilmeyen kararlılığının sebebini hep merak etmişti.

"Bay Benny, size bir soru sorabilir miyim?" Sesi gırtlığından tahta kovanlara sürten bir zımpara kâğıdı gibi sert çıktı. Benny şaşkınlıktan az kalsın elindeki fırçayı düşürecekti. Lottie gittiğinden beri Marigold bir konuşma başlatmak ne güne dursun, bir iki kelimeyi bile zar zor etmişti.

"Tabii, hanımefendi."

"Neden hâlâ benimle ilgileniyorsunuz?"

"Çünkü siz, yalnız kalmayı hiç hak etmeyen tatlı bir kızsınız. Hem büyükannenize siz adaya bile gelmeden uzun zaman önce sizi son nefesime kadar koruyacağıma dair söz verdim."

"Böyle bir söz vermenize ne sebep olmuştu?"

Adam, Althea'nın mezarına doğru yürüdü ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ona âşıktım, Bayan Marigold. Büyükannenize âşıktım."

"Ama laneti..."

"Lanetten önce. Laneti varken de öyleydim ama başka bir anlamda. Bir yanıma ona âşık olduğumu biliyordu ama açıklayamayacağım, tanımlayamayacağım bir şey eksikti. Her zaman bir şeylerin yerine oturmasını beklediğimi hissediyordum ve hiçbir zaman neden oturmadığını da anlayamadım. Ta ki o ölünceye kadar." Yaşlar adamın gözlerini doldurup kırıksıklık dolu yüzünden süzüldü. Marigold onun yanına gidip bir elini adamın omzuna koydu.

“Öldüğünde, sizi odasının zemininde gördüğümde hatırladım. Her şeyi tam o an hatırladım. Marigold...” dedi ama hıçkırıklar, cümlelerine devam etmesini engelliyordu.

“Ne hatırladınız, Bay Benny? Lütfen söyleyin bana.”

Adam, sesini zar zor çıkarabildi. Çimene oturdu ve yeniden nefes alabilinceye kadar yaşlı dizlerini kendine çekti. Marigold da onunla oturdu, yıllar gibi gelen bir süre boyunca adama sarıldı.

“Althea ve ben ruh eşiydik,” dedi adam gökte belirmeye başlayan yıldızlar eşliğinde. “Birlikte bir hayat kurduğumuz bir zaman vardı. Ama o lanetlendiğinde ben de lanetlendim. Olduğumuz her şeyle ilgili anılarımı unuttum. Öldüğündeyse bunu hissettim. Elli yıl boyunca onu bekleyen anılarım, aşkım bir anda tüm benliğime çarptı. Nihayet neden başka birisini sevemediğimi anlamıştım.”

Yüzünü sildi ve kollarını Marigold’un omuzlarına sarıp onu iyice kendine çekti.

“Şimdi boynunuzda taşıdığınız yüzük var ya, nişan yüzüğümüzdü. Kendi ellerimle yapmıştım.”

Yaşlar gözlerini yakarken Marigold’un eli de yüzüğe uzandı. “Ah, Bay Benny. Çok ama çok üzgünüm. Neden o zaman bunlardan hiç bahsetmediniz?”

“Çok zalimce olurdu da ondan. Gözlerinizin içine bakarak sizi sevemeyecek bir ruh eşiniz olabileceğini söyleyemezdim. Bencilce ama hem Althea’nın hem de benim neden bu kadar yalnız olduğumuzu söylemeye dilim varmadı. İnsanlar yalnızlığı bir his zannediyor. Halbuki yalnızlık bir varlıktır. Yanınızda olmasını dilediğiniz kişinin şeklini alan, yaşayan bir şeydir. Benim yalnızlığım onun şeklini almıştı ve ben, her şey için çok geç olana kadar bunu fark edemedim. İşte, lanetinizin gerçek zalimliği bu, Marigold. Kimse, ruh eşiniz bile size âşık olamaz. Ama ruh eşiniz, başka birisini de sevemeyecek hâle gelir. Yani iki insan da yalnız kalır ve yalnızca birisi sebebini tam anlamıyla bilebilir.”

Bu her şeyi değiştirirdi. Marigold hep Bal Cadılarının yalnız kalmaya mahkûm olduğunu, bir ruh eşlerinin bile olmadığını

düşünürdü. Madem artık bunun doğru olmadığını biliyordu; o zaman belki bu kahrolası laneti kırmanın bir yolunu bulabilir ve her şeyi düzeltebilirdi.

Marigold adamın kollarına iyice gömüldü, başı adamın göğsündeydi artık. “Lanetten önce nasıldı? İkiniz de birbirinize âşıkken yani.”

Adamın kısık sesi Marigold’un yanağında titreşiyordu. “Aynı anda hem mükemmel hem de dehşet verici bir kadındı. Benden daha güçlü, daha akıllı ve her anlamda benden daha iyiydi ama sırf gururumu zedelememek için öyle değilmiş gibi davranırdı. O aydı, bense denizdim. Öylece birbirimize uzanıyorduk. O çekimin hiçbir zaman yok olmadığını düşünüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Daha buraya geldiğim an, aranızdaki çekimi görmüştüm. Sizi sevmeyi hiç bırakmadı, Bay Benny. Bu aşk her zaman kalbinde, gözlerindeydi.”

Sert bir nefes adamın ağzından kaçıp mutsuz bir kahkahaya dönüştü. “Onun ruh eşim olduğunu anladığım ânı anlatabilir miyim?”

“Her şeyi paylaşın, hepsini bilmek isterim.”

Uzaklara bakarak gülümsedi. “O kışın ilk karı yağıyordu. Bir kar tanesi Althea’nın yanağına konmuştu. Onu almaya davrandım ama elimi itti. ‘Kalsın,’ dedi. ‘Olur da bir gün yanağımı öpme cesareti gösterebilirsen nereden öpeceğini göstermiş olur.’ Ne yapacağımı bilemediğim için gülmüştüm ben de. Orada bütün şanslarımı kaybettiğimi düşünmüştüm ama Althea bana gülümsedi.”

“Sonra ne oldu?”

“Eh, şöyle söyleyeyim: O gün hem kar tanelerinin hem de cadıların bir öpücükle eriyip gidebileceğini öğrendim. İşte o an, onun ruh eşim olduğunu anladım. Her zaman ama sonsuza kadar değil. Artık bu ikisinin aynı şey olmadığını biliyorum.”

“İkiniz de böyle bir acıyı hak etmiyorsunuz. Ama onu yine de önemsediniz. Onu toprağa verdiniz. Şimdi de beni önemsiyorsunuz. Bir büyükbabaya en yakın kişisiniz benim için. Hatta artık büyükbabamsınız diyebilirim.”

“Ah, tatlı Marigold,” dedi adam. “Bunu duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.” Kıza bakmak için ayağa kalktı ve kızın yanaklarındaki yaşları sildi. “Seni aile bilmek. Seni torunum gibi koruyup kollamak. Bundan daha anlamlı hiçbir şey olamaz benim için.”

“Peki büyükbabam olarak bana yardım eder misiniz? Bunu düzeltmeliyim. Kaybettiğimiz aşkların intikamını almalıyım.”

Adam başıyla onayladı. “Althea seninle gurur duyardı, Mari. Hem de çok.”

Marigold, zamanında Bay Benny’nin yaptığı kütüphaneden birkaç ilginç kadim metni yine adamın yardımıyla indirdi. İkili, kır evinin rahat sandalyelerine oturdu ve ellerinde birer fincan sert kahveyle birlikte okumaya başladı.

Saatler, saatler, saatler geçti.

Günler günleri kovaladığında hâlâ kitap okumak dışında bir şey yapmıyorlardı; kitaplar ellerinden düşmüyordu. Kül Cadısı’nı ilk ve son kez yenmeye, adayı kurtarmaya ve laneti bozmaya yarayacak herhangi bir şey arıyorlardı.

“Bir şey buldum,” dedi adam aralarında günlerdir uzanan sessizliği bozarak. Küçük bir kitabı kıza doğru uzattı. “Şuna bir bakın.”

Marigold kitabı adamın elinden aldı ve yanındaki zemine oturdu. İçinde tuhaf çizimlerin ve melodik şiirlerin olduğu yırtık pırtık bir çocuk kitabıydı bu.

“Lottie’nin burada unuttuğu kitap olmalı.”

“Biliyorum,” dedi Bay Benny. Marigold okudukça gözleri daha da açılıyordu.

*Gül ve limon çekirdeği külü
İtiraf ettirir insana yaptığı işin her türlüünü*

Marigold sayfayı çevirdi.

*Meşe ve bukle bukle saçların külü
Yok eder düşmanın gücünü*

Marigold sayfayı tekrar çevirdi.

*Kemik ve sarmaşıkların külü
Hayata döndürür ölüyü*

Marigold okurken kelimeleri âdeta çiğniyordu. “Bunlar tekerleme değil.” Başını kaldırıp Bay Benny’ye baktı. “Bunlar büyü. Kül sihri bu.”

“Haklısınız,” dedi adam ama Marigold onu zar zor duyuyordu.

Kitabın sayfalarını tekrar tekrar çevirdi. “Ama bu neden Lottie’de olsun ki? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bayan Marigold...” dedi Bay Benny temkinli bir şekilde.

“Hayır.” Kitabın kapağını sertçe kapatıp bir kenara attı. “Lottie Kül Cadısı olamaz. Öyle olsa adaya ayak basamazdı bile.”

“Başka bir açıklaması yok,” dedi Bay Benny.

“Olmak zorunda. Lottie değil. Hayır, Lottie olamaz. Bardshire’dayken dibimden ayrılmadı. Bunu o yapmış olamaz.”

Böyle söyleyerek kendini buna inandırmaya çalışıyordu ama içten içe Lottie’nin tüm bunlarla bir bağlantısı olduğunu da biliyordu.

“Lottie’nin böyle bir yıkıma sebebiyet verecek bir şey yaptığını kabul etmeyi reddediyorum. O kötü biri değil. Buna inanmıyorum.”

Bay Benny kıza bilgiç bir bakış attı. “Arılıktaki mührü kimin kazıdığını düşünüyorsunuz?”

Şaşkına dönen Marigold, “Ne zaman yapmış ola...” diye sorusuna başladıysa da kendini durdurdu. Lottie’yi adada dolanırken gördüğü geceyi hatırlamıştı. İkisi de yangınla ilgili kâbuslar görmüştü. Lottie’yi kendisi uyandırmıştı. Kadın oraya nasıl geldiğini bile bilmiyordu ama elleri baldan yapış yapış olmuştu.

Lottie'nin uykusunda yaptığı tam olarak buydu. Versa'nın adaya girmesini sağlamıştı.

Bütün parçalar bir anda yerine oturmuştu. Lottie'nin *landvæt-tir*'leri görebilmesi, kül büyüünün kokusunu alabilmesi, annesinin kaçmak için o kadar uğraştığı kötü soyu... Versa'dan kaçıyorlardı demek.

Lottie Kül Cadısı'nın kanındandı. Lanete karşı direnip onunla savaşabilmesinin sebebi de oydu. Onu yaratan cadının torunuydu çünkü. Versa hâlihazırda oralardaysa Lottie yanından ayrıldığında nereye gitmişti? Onu kim bulmuştu?

"Bay Benny, sanırım Lottie'nin başı belada. Versa onu bulmuş ve Innisfree'ye ulaşmak için kullanmış olmalı. Ben onu kendimden uzaklaştırdığımda da galiba..." derken kelimeleriyle boğuluyor, gözyaşlarını yutuyordu. "Onu felaketine gönderdim." Kütüphanede volta atarken göğsü panikle doldu. "Lottie'yi ondan kurtarmak için Versa'yı öldürmem gerek. Koruma kalkanlarını indirip Kül Cadısı'nın adaya gelmesine müsaade etmeliyim." Ödü kopuyordu. Sadece Lottie'nin ve kendi hayatı için değil, adanın kaderi için de korkuyordu. Bu artık sadece lanetle ilgili değildi; Bal Cadısı'nın tüm varoluş amacını savunmasıyla alakalıydı.

Bay Benny bir iç çekip ayağa kalktı ve Marigold'a elini uzattı. "Gelin benimle."

"Nereye?"

"Son balınızla bir sürü büyü yapacağız. Bu kötü cadıyla savaşmak için her bir damlasına ihtiyacınız olacak."

Büyü kitabındaki her bir savunma büyüsunü yaptığında Marigold bin bir zahmetle adada dolaşıp bütün koruma mühürlerini kaldırdı. Versa'nın geleceği varsa göreceği de vardı; ölümlüyle tanışacaktı.

Farkında olmadan Kül Cadısı'nın zehrine maruz kaldığı son birkaç ayda Marigold'un becerileri azımsanamayacak ölçüde güçlenmişti. Artık rüzgârı ve yağmuru da hava ve su kadar mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyordu. Gölü istediği gibi hareket ettirebiliyor, esintilerin yönünü değiştirebiliyordu. Kendini zorladığında bir fırtına çağırabiliyordu. Yine de bu gücü Lottie'yi bile isteye incitmek ve kendinden uzaklaştırmak için kullandığı günden sonra tekrarını düşünmek bile ona acı veriyordu.

Ona Lottie'yi hatırlatan herhangi bir şeyle karşılaşmak, ani bir acı dalgasının Marigold'un göğsüne yayılmasına sebep oldu. Lottie'nin adada geçirdiği sürede kaldığı oda olan kütüphanede o kadar uzun zaman geçirmek zaten yeterince zor olmuştu. Lottie'nin en sevdiği fincanın hâlâ komodinde durduğunu görünce az kalsın tüm soğukkanlılığını kaybedecekti. Birini özlemenin nasıl bir his olduğunu bildiğini düşünüyorduysa yanıliyordu. Yastan farklıydı, daha beter diyemezdi ama daha kolay da değildi.

Öğrenmekle ve Bay Benny ile kütüphaneye kapanıp keşfettikleri yeni büyüleri yapmakla geçen uzun bir günün ardından odasına çekildiğinde kendini uyumaktan tamamen âciz bir hâlde

buldu. Yatağı son derece soğuk, baştan ayağı rahatsız ediciydi. Marigold örtülerin altında gözlerini kapattı ve Lottie'yle handaki yatakta yattıklarını hayal ederek elini yatağın diğer ucuna doğru götürdü. Lottie'nin elinin üstünü hissetmeyi bekleyerek uzandı da uzandı. Yatağın öteki tarafında bir ağırlık hissettiğini, yalnız olmadığını ve korkulacak bir şey olmadığını düşünerek kendini kandırdı. Ama tüm bunlar bir yalandan ibaretti.

Korkulacak ve kaybedilecek bir sürü şey vardı. Panik duygusu bütün göğsünü sarmalarken yatakta doğruldu. Başını yana çevirdiğinde kendi yansımasıyla göz göze geldi ve ne durumda olduğunu döndüğünden beri ilk kez gördü. Bedeni zayıf ve solgun görünüyordu. Dolgun yanakları çökmüş, gözleriye koyu kırmızı halkalarla çevrelenmişti. Dudaklarını öyle çok ısıırıyordu ki artık diş izleri tüm ağzını kaplamıştı. Yıkanmamış saçları cansızlaşmıştı. Fakat şüphesiz, en büyük fark gözlerindeydi. Artık boş bakıyordu ve gözleri hayatın kıvılcımlarından yoksundu. Kendini tüm başarısızlıklarıyla, tüm ölümlülüğüyle gördüğünde hıçkırıklara boğuldu.

Ölüm hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Aşk hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Bir kalemle kâğıt aldı ve Kül Cadısı'yla olan savaşını, dolaşısıyla hayatını da kaybetme ihtimaline karşı onları bulabilecek herkese veda mektubu yazdı. Son sözleri Lottie'yeydi:

Benim Sevgili Lottie'm,

Şunun dışında ne söyleyebilirim bilmiyorum: Gittiğinde kalbimi de yanında götürdün. Bu mektubun sana ulaşabileceğini düşünmek aptalca, ama ufacık şekilde bile olsa bu kelimeleri dile getirmeden ölemem. Bir zamanlar aşksız bir hayat için yaratıldığıma inanırdım ama sen, içimdeki isyana ilham verdin. Seni seviyorum. İstedğim her şey senin suretine bürünüyor. Olur da bir gün beni affedersen başka bir hayatta beni bul, olur mu? Orada seni bekliyor olacağım.

*Tüm Kalbimle,
Mari*

Rüyalarında, kader denen kurdelenin tüm düğümlerinin çözüldüğü muhtemel sonu gördü. Dönüp duran bir rüzgâr ve kül fırtınasının ortasında hapsolmuşken ciğerlerine işleyen bulutlar arasında çığlık atıyordu. Bir sesin adını sayıkladığını duymuştu ama sonu gelmeyen duman görüşünü kısıtladığından hiçbir şey göremiyordu.

Dudakları kıpırdıyor, Lottie'nin adını söylercesine hareket ediyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu. Sese doğru koşmaya çalıştıysa da bacakları hareketsizdi. Aniden altındaki toprağa batmıştı ve onu yukarı çekecek kimse yoktu yanında. O âna kadar öğrendiği her bir alamete şahit oluyordu. Her bir *landvættir* onunla birlikte kaçınılmaz yıkıma batıyordu. Cehennemin kıyısına kadar battığında düşmanının silüetinin üzerine kâbus gibi çöktüğünü görmüştü nihayet.

Daha sonra uyandı ve işte, biliyordu artık. O gün, Kül Cadısı'nın geleceği gündü. Beklentiyle boğazı yanıyor, kanı kaynıyordu. Bay Benny'nin uyuduğu kütüphaneye koştu ve adamı sarsarak uyandırdı.

"Bay Benny, eve gitmeniz lazım."

"Ne?" dedi adam esnerken. "İyi misiniz, Bayan Marigold?"

"Kül Cadısı geliyor. Burası sizin için güvenli değil."

Adam anında doğruldu. "Sizi burada kendi başınıza bırakmayacağım."

"Yapmak zorundasınız. Lütfen, Bay Benny. Size bir zarar gelirse bununla yaşayamam."

Adam bir elini kızın omzuna koydu. "Ben de kalıp sizi korumazsam bununla yaşayamam."

"Bay Benny, şu anda öldürülürseniz büyükanneme verdiğiniz sözü asla tutamazsınız. Bunu yalnız yapmalıyım. Lütfen. Fazla zamanımız yok."

Adam, gözleri yaşlarla dolsa da başıyla onayladı. "Bundan nefret ediyorum, Bayan Marigold. Tehlikede olacağımızı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek midemi bulandırıyor."

“Hayatta kalacağımın emin olmak için her şeyi yaptınız ama. Siz elinizden geleni yaptınız, bunun için size sonsuza dek minnettar olacağım.”

“Ah güzel torunum,” dedi adam yumuşak bir tonla. “Ben de sana minnettarım.”

Bay Benny hazır olduğunda birlikte iskeleye yürüdüler ve adam, sisin içine yelken açtı.

Artık Marigold’un tek yapması gereken beklemektir.

Savaşa susamıştı.

Hava gerilimle âdeta dile gelmişti. *Landvættir*'ler öfkeyle titriyordu. Ama Marigold korkmuyordu artık; bu ânı, özgürlüğü için gereken her yolla savaşmayı uzun zamandır bekliyordu. Tüm acısı ve kayıpları onu bu noktaya getirmişti. Hem bir cadı hem de bir savaşçıydı.

Derme çatma bir kemerle vücuduna bağladığı bir dizi büyü ve iksirle birlikte iskelenin yakınlarında dururken karlı siste siyah bir bot gözüktü. Giderek yaklaşıyor, rüzgârda titreşen alevler taşıyordu.

Hayır, alev değillerdi. Parlak kızıl saçlardı bunlar. Çirkin mi çirkin yaşlı bir kadın, iskeleye yanaşan bottan indi ve Marigold'un birkaç adım ötesinde durdu.

Lottie, Versa'nın yanında duruyordu. Bileklerine zincir vurulmuş, her tarafı morarmıştı. Kıyafetleri paramparçaydı ve pudramsı külle kaplıydı. Saçlarının uçları yanmıştı, derisiyse sayısız kesik ve yanıkla berelenmişti.

"Marigold," dedi Versa. Hırıltılı, pürüzlü sesi ünlü harfleri uzatıyordu. Yüzmeye gittikleri gece Marigold'un duyduğu sesin aynısıydı bu. Cadının sert yüz hatları, yaklaştıkça daha da belirginleşti. Yaşlı cildi soluk ve kâğıt gibi inceydi, mürekkep gibi siyah damarlar tüm vücudunu sarıyordu.

Marigold'un kocaman açılmış gözleri, bakışlarına karşılık vermeyen Lottie'yi buldu. Kül Cadısı'nın korkunç biri olduğunu biliyordu ama onu uzaklaştıranın kendisi olduğunu bilerek

Lottie'yi böyle acı içinde görmek Marigold'un kalbini paramparça etmişti.

"Ondan uzak dur."

"O benim kanımdan. Benim torunum. Ona istediğim gibi davranırım." Versa, Lottie'nin başını bir köpeğinkini okşarmış gibi okşadı. Cadının elinin her havaya kalkışında Lottie irkiliyordu. Marigold'un yumruğu öfkeyle titredi. Yavaşça arkasına uzandı ve iyileştirici bir balın şişesine parmaklarını sardı.

"O benim kalbim. Yaşamak istiyorsan onu serbest bırakır, bu adadan çekip gidersin."

Versa ince, gergin gülümsemesinin ardından bir kahkaha attı. "Bu," diyerek araziye işaret ederken kıyafetinin siyah yırtık kolu rüzgârda salındı, "benim." Lottie'nin bileklerini saran zincirin ucunu çekip onu öne itti. "Burası bizim." Sırtışı gözlerine ulaşmıyordu. Kâbuslara giren türden bir gülüştü bu, gardırobun içinde saklanıp da dışarıyı küçük bir çatlaktan izleyen bir canavarın gülümsemesiydi. Çılgın gülümsemesi bir santim bile oynamayan cadı, derin bir nefes alıp çığlığı bastı. İnsan dışı bir sesteki bu, metalin metale sürtmesi kadar kulak tırmalayıcıydı. Kır evinin tüm camları aynı anda tuzla buz oldu ve göl yavaş yavaş kabarmaya başladı.

Kaynıyordu.

Versa ellerini havaya kaldırırken Lottie'nin zincirini de yukarı çekmişti, böylece o da ellerini kaldırmak zorunda kalmıştı. "Bak, bu yer beni nasıl da dinliyor. Bana iyi gelecek," dedi deliler gibi bağırırken. Öne doğru bir adım attı.

"Yaklaşma," diye bağırdı Marigold rüzgâra karşı. Versa'nın ise dinlemeye niyeti yoktu. Yaklaşmaya ve Lottie'yi de peşinden sürüklemeye devam etti.

"Buraya son geldiğim gün seni kaybettiğim zamandı," dedi Lottie'ye. "Sefil annen, baştan beri bizim hakkımız olan bu adayı ele geçirmeme yardım etmeyi reddetti. Eh, bedelini de ödedi gerçi. O ve baban olacak zayıf adam... Ama sen, küçük Lottie'm, sen büyükannen gibi bir savaşçısın. Sen onlardan daha güçlü olduğun

için o yangından kaçabildin. Bizim olanı geri alabilelim diye doğdun. Bu evi, bu adayı, sonsuz bir yaşamı... Hepsi bizim olacak."

Marigold dişlerini göstererek üzerlerinde çarpacak olan gök gürültüleri ve şimşekler çağırdı. "Innisfree bana ait."

"Lottie benim sihrimin adaya sızmasına müsaade ettiği an kaybettin sen bu adayı. Tek gereken bir kâbustu."

Lottie, tiksinti ve öfkeyle gözle görülür şekilde titriyordu. "Mari, bilmiyordum..." dedi ağlayarak. Versa elini kaldırdığında Lottie'nin kelimeleri de boğazında düğümlendi. Her konuşma çabasında Versa'nın sihri boynunu daha sıkı sardı ve Lottie'nin kelimeleri boğulma seslerine döndü. Marigold ona doğru koşmaya başlamıştı ki Versa diğer elini kaldırdı; Marigold'un ayaklarının altındaki sert toprak, yapış yapış bir çamura dönerek onu durmaya zorladı.

Versa'nın Lottie'nin boğazını sıkan sihri gevşedi ve bakışları Marigold'u buldu. "Bak," dedi öne uzanıp kıza bileğini gösterek. Uzun, sarı tırnağını kolundaki siyah damarın üzerinde gezdirdi. "Kül ölmeni önleyebiliyor," Tenini tırnağıyla yardığında kan akmadı. Sadece rüzgârda karabiber gibi dağılan pudramsı kül vardı. "Ama seni *canlı* tutamıyor. Görmüyor musun? Beni bunu yapmaya büyükannen zorladı. Hayatımı geri istiyorum. Bana bunu sadece Innisfree verebilir ve bana sonsuzluğu vadedebilir."

"Büyükannemin adını ağzına alma sakın," diye patladı Marigold. "İçten içe yakmışsın kendini. Senin için artık çok geç."

Versa, Lottie'nin çenesini tutup yanağını kendininkine bastırdı. Lottie'ninkilerin uçları kararmış ve yanık olsa da aynı kızıl saçlara sahiplerdi. Gözlerinin yeşilinin tonu benzerdi ama Versa'nın bakışları daha kötücüldü. "Torunum mirasımı devralacak ve beni iyileştirecek."

"Innisfree'yi kendini kurtaracak kadar hayatta tutamazsın. Sihrin adayı yok edecek."

"İşte burada devreye sen giriyorsun. Senin sihrin adayı bizim için canlı tutacak, böylece Lottie'ye sahip olabileceksin. Ritüelini tamamlarsa lanetini kaldırırım." Lottie'yi saçından tuttuğu gibi

yere fırlattı. "Tek yapması gereken evet demek. Bunu şu küçük aklına sokamadım bir türlü." Marigold'a bakıp sinsice sırıttı. "Belki sen fikrini değiştirebilirsin."

Kelimeler Versa'nın dilinden akarak etrafa yayılıyor, keskin bitişlerse Marigold'un kulaklarında yankılanıyordu.

"Tabii," diye devam etti Versa, "onu sevmiyorsan durum başka. Ona eziyet ettin, biliyor musun? Haftalarca senin için yanıp tutuştu ve sen hiç gelmedin. Seni çağırdığını, geceleri çığlık çığlığa adını söylediğini duyuyordum." Lottie'ye döndü. "Marigold neden seni kurtarmaya gelmedi?"

İlk defa Lottie'nin konuşmasına izin verilmişti. Sesi çatallı, sözleri önceden belirlenmişti. "Marigold beni sevmiyor."

"Aferin benim evcil hayvanıma. Tekrar et."

"Marigold beni sevmiyor."

"Seni seven tek insan kim?"

Lottie cevap vermeyince Versa elini onu tokatlayacakmış gibi kaldırdı. Lottie irkildi ve "Büyükannem," dedi.

"Aynen öyle." Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle Marigold'a döndü tekrar. "En azından şimdi gerçeği biliyor."

"Lottie, gerçek bu değil," dedi Marigold gözyaşlarıyla savaşıırken.

"Değil mi?" dedi Versa.

"Değil."

"O zaman bunu kanıtla ona; burada, hemen şimdi. Ritüeli yapmasını sağla. O zaman sana Lottie'yi veririm, sen de bana Innisfree'yi verirsin."

İşte o an Marigold'un aşkın neye değer olduğuna karar vermesi gerekiyordu. Her şeyden vazgeçmeye değer miydi? Lottie'nin gözlerindeki acıyı görüyordu. Yollarını ayırdıklarından beri Lottie'nin neler yaşadığını hayal dahi edemezdi ve hepsi kendi suçuydu. Çekmesine müsaade ettiği acıyı telafi edecek bir söz ya da hemen alabileceği bir aksiyon yoktu. Lottie'nin kalbini ve affını kazanmak için hayatı boyunca uğraşması gerekcekti. Öyle bile olsa bunu hak edip etmediğinden emin değildi.

Ama bunu her şeyden çok istiyordu.

Lottie Burke'ü her şeyden ve herkesten çok seviyordu. Anlaşmayı kabul etmesine ramak kalmıştı ama cevap vermeden önce büyükannesinin sözlerini hatırladı. Birinin kaderine karar vermenin onun haddine olmadığını hatırladı.

"Seçim hakkını senden almayacağım, Lottie. Sen karar ver."

"Ne?" diye fısıldadı Lottie.

"Ritüeli tamamlamak istersen senin için her şeyimi veririm. Ama kaderine karar vermeyeceğim." Akmayı bekleyen gözyaşlarıyla boğuluyordu. "Çünkü seni seviyorum."

Yaşlar Lottie'nin yüzünden ağır ağır aktı, ama kutsal kelimeleri geri söylemedi. Laneti kaldırılmadığı sürece de söyleyemeyecekti. Karar vermek zorundaydı.

Lottie, Versa'ya dik dik baktı. Marigold'a bakana kadar gözlelerinden zehir akmaya devam etti.

Lottie başını iki yana salladı. "Yapamam. Oturup benim için Innisfree'yi kaybetmeni izlemeye dayanamam." Versa'ya döndü. "Asla senin gibi olmayacağım."

Kararını verdiği an bütün anlaşmalar, bütün pazarlıklar rafa kalkmıştı.

Marigold intikam almak istiyordu.

Kan dökmek istiyordu.

Rüzgâr etrafını sardı, yağmur boşanırken bulutlar ikiye ayrıldı. Versa'ya doğru atıldı ve Lottie'nin zincirlerini kadının kırılan ellerinden çekti. Yumruğu cadının yüzüne çarpıp yaşlı kadını yere serdi. Fırtına emrine amadeyken cadıya tepeden bakıyordu.

Versa, dişlerini lekeleyen siyah külleri sergileyerek gülümse-di ve "Bunu yaptığına çok pişman olacaksın," dedi.

Bir an sonra Versa ayağa kalkmıştı ve Marigold geriye doğru uçmuş, ciğerlerindeki tüm hava göğsüne çarpan bir toprak yığınıyla boşalmıştı.

“Sana çok kibar bir teklifte bulundum,” diye hırladı Versa. Marigold, Lottie’ye uzanamasın diye aralarına girdi. “Bana böyle mi karşılık veriyorsun?” Alev avuçlarında kükrüyordu. “Tıpkı kızım gibisin, Lottie gibi... Nankör ve sapına kadar çürük.” Marigold’a yüzünü kıl payı ıskalayıp omzunu yakan bir alev topu fırlattı. “Birbirinizi bulmuşsunuz. Ona sahip olacak kadar uzun yaşayamayacak olman ne acı.” Bir alev topu daha geldi, bu sefer Marigold’un tam suratına denk gelecekti ki kız, tam zamanında yuvarlanarak yana kaçtı. Hava çevresinde döndü ve Marigold, Versa’ya doğru giderken onunla birlikte hareket eden bir kalkan oluşturdu. Rüzgâr dışa doğru bir kırbaç gibi kıvrıldı ve Versa’nın yüzündeki kâğıt gibi ince deriyi kesti. Kül, çapraz bir hat çizen yaradan akarak şakağını ve çenesini boyuyordu. Artık bir canavar maskesini anımsatıyordu. Versa dudaklarına değen külü yalayıp hırladı.

Küçük bir kül şişesini avucunda ezdi ve külleri Marigold’a fırlatırken bir kara büyü mırıldandı.

Küller onu koruyan rüzgârı delip geçti ve Marigold’un yüzünü korumak için kaldırdığı kolunda keskin, beyaz yanıklar bıraktı. Çılgılık attı ve Versa’nın rüzgârı aşan sefil kahkahasını duydu. Acı içinde dizlerinin üzerine düştü, o an ne yapacağına

karar vermek için içgüdülerini dinledi. Cebinden iyileştirici bir iksir çıkardı ve Versa bir sonraki saldırısına hazırlanırken iksiri hızla içti.

Bir şeyin başının arkasına çarpmasıyla Versa'nın dikkati dağıldı. Acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Bay Benny elinde eski bir kürekle hemen arkasında duruyordu.

Elbette Marigold ona gitmesini söylediğinde kızı dinlememişti. Onu son nefesine kadar koruyacağını söylerken ciddiymiş.

"Kaçın, Bay Benny! Kaçın!"

Gitmedi. Versa ayaklanıp ona doğru dönerken orada bekledi ve gelecek olan darbeye hazırlandı. Yaşlı kadının saldırısı ani ve ölümcüldü. Yüzünde kötücül bir gülümsemeyle Marigold'a döndü. Yolundan yavaşça çekildi, son şiddet eylemiyle Marigold'u kışkırtmaya çalışıyordu.

Bay Benny ölmüştü. Marigold bunu görmeden hissetmişti zaten. Adam öylece yatıyordu; vücudu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş, kendi kanı ve kemiğinden oluşan bir yığına dönmüştü. Kırmızı pantolon askıları, bir avı tuzağına düşüren örümcek ağları gibi sarmıştı uzuvlarını. Yanına koşacak vakit yoktu, Marigold onu iyileştiremezdi. Onun için bir büyükbabaya en yakın kişiyi de kaybetmişti. Marigold başını çevirdi, artık adamın bedenine bakmaya dayanamıyordu. Kulakları yüksek sesle çınlıyor, dünyaysa yavaş ve bulanık hareketlerle dönüyordu. Yas, dolup taşı, içinde büyüyerek onu paramparça etmekle tehdit etti ama Marigold duygusunu bastırdı. Başka bir seçeneği yoktu. Yasıyla, kiniyle ve kana susamışlığıyla beslenen canavarca bir öfke midesinde canlandı.

Versa, arkasındaki ağaçları anında alevler içinde bırakan bir alev yarattı. Marigold'un yönlendirdiği havadan beslenen alevler büyümeye devam etti ve âdeta can buldu. Şiddetli bir orman yangını Innisfree'yi yarıp geçiyor, karşısına çıkan her şeyi yok ediyordu. Zaten kır evine fazlasıyla yakındı, az sonra tüm meskeni yutacaktı.

Sonra arılığa sıçrayacaktı.

Daha sonra Althea'nın mezarı alevler içinde kalacaktı.

Tıpkı diğer her şey gibi...

Yangını gören *landvættir*'ler yerlerinden ayrılp çaresizce yardım bekleyen Marigold'a koştu. Kendi sihirleriyle öyle parlamışlardı ki hem Marigold hem Versa âdeta kör olmuştu, kız şoke olmuş gibiydi. Altın rengi canlı bir ışık patlaması yarattılar ve parıltıları solduğunda hepsi yeni bir bedene bürünmüştü.

Landvættir'lerin doğası böyleydi işte, atandıkları yeri en iyi koruyabilecekleri şekle bürünürlerdi.

Büyülü hayvanlar öfkeyle ve yıkımla beslenen kocaman, boy-nuzlu canavarlar hâline gelmişti. Onları bıçaklardan koruyacak kalın derileri ve düşmanlarını lime lime etmeye hazır, yırtıcı sivri dişleri vardı. Sıraya dizilip komutanları olan Marigold'un yanında durdular, kız da o sırada göl suyundan koca bir dalga yarattı ve onun bükülerek orman yangınının üzerine konmasını sağladı. Su, ağaçların üzerine şiddetle indi ve tüm ada onlara teslim olmadan önce alevleri son zerresine kadar söndürdü. Marigold suyu kontrol etmeye odaklanmışken *landvættir*'ler de Versa'nın peşine düşmüştü.

Ama yaşlı cadının pes etmeye niyeti yoktu.

Hayvanlar ona saldırıp hassas derisini ısırırken, yaşlı kemiklerini kırarlarken o gülümsüyordu. *Landvættir*'lerden biri Versa'yı kendi külünün oluşturduğu yığına fırlattığında kadın vahşice gülüyordu.

"Sizi bir kere zehirledim ve bunu tekrar yapacağım," derken küllerini canavarların yüzüne fırlattı. Marigold, hayvanların gözlerinin süt gibi beyaz dairelere dönüşmesini korkuyla izledi.

"Saldırın ona," diye emir verdi Versa. *Landvættir*'ler Marigold'a döndüklerinde gözlerinde çekeceği acının vaadi vardı.

"Hayır," diye bağırdı hâlâ suyu kontrol etmeye çalışırken. Eğer odağını kaybederse yangın sönmeyebilir ya da adayı su basabilirdi. Duruşunu olabildiğince uzun süre korudu. Daha sonra kollarını indirip elinden gelenin yeterli olması için dua etti. *Landvættir*'ler onu yakaladı, her biri ayrı bir uzvunu ceza-

landırıcı bir şiddetle tutuyordu. Versa'nın emirlerine boyun eğmek zorunda kalarak kendilerine ihanet ediyorlardı. Kızı Kül Cadısı'nın önüne götürüp yere, Lottie'nin bileklerinde zincirle çöktüğü tarafa yatırdılar. Toprak altlarında çatladı ve önceden taş patikanın olduğu yerde derin bir yarık açıldı. Marigold yarığın kenarında tutuluyor, bir kol boyu uzağında olan Lottie ise bulutlu bir dumanla çevreleniyordu.

"Sonunuzun böyle olacağını hayal etmiş miydiniz?" diye bağırdı Versa.

Öyle yapmıştı. Kâbusunu yaşıyordu. Hatta daha da beterti, çünkü artık Lottie de yanında onunla birlikte acı çekiyordu ve kızın bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Landvættir'ler Marigold'un yüzünü yarığa doğru ittiler. "Kaderine bak, aptal kız. Kendin ve sevdiğini iddia ettiğin kız için kazdığın mezara bak."

Marigold acıyla hıçkırdı. Versa'nın külleri etrafını sarıyordu ve bu, ruhunu paramparça ediyordu. Her bir kor parçası, Innisfree'nin yok edilen bir yanıydı. Bunu önleyecek kadar güçlü olamamıştı, artık adayı kurtaracak kadar da kuvveti yoktu. Yangın yeniden başladı ve Versa'nın galibiyetini ilan edercesine sonsuz bir kül denizi çıktı ortaya.

Her şey burada duracak, burada bitecekti. İnsanlar genelde nasıl öleceklerinin hayalini kurmazdı ama onlar kurmalıydı. Her sandalyesinin dolu olduğu koca bir masada yenen sıcak bir akşam yemeğinin, sonrasında uzanılan yeni serilmiş keten çarşafların ve son bir kez bir mumu üfleyerek söndürmeden önce bir kitabın son sayfasını okumanın hayalini kurmalıydılar. Yaşlı, yumuşak ve huzurlu bir yorgunluğa sahip olmayı, kalplerinden dolup taşacak kadar çok anı biriktirebilmiş olmayı, bedenlerini arkalarında bırakıp yıldızların dünyasına adım atmaya hazır olmayı dilemeliydiler. Ölüm öyle bir şey olmalıydı, böyle değil. Bu şokla, tutulmamış yasla, her bir zerresini tüketen sonsuz acıyla dolu olmamalıydı. Ağır bir kumaş gibi kalın olan dumanların arasından Lottie'yi zar zor görebiliyordu ama belki de bu en iyi-

siydi. Lottie onun ölümünü izlemenin vereceği acıyı hak etmiyordu. Versa, Marigold'un tepesinde durdu, bir alev topu elinde geziniyordu.

"Dur!" diye bağırdı Lottie, kendini Marigold'la Versa'nın arasına atmıştı. "Yaşamasına izin verersen istediğin her şeyi yaparım."

Marigold reddetmeye çalıştı ama sesi soluğu çıkmıyordu. Başını iki yana salladı, kulaklarından kanlar dökülüyordu. Arkalarındaki yangın daha da şiddetlenmişti.

"Yapma," diye fısıldadıysa da Lottie onu duymadı.

Versa o an bütün sihrini kendine çekti, havadaki yeşilimsi gri parıltı ortadan kaybolmuştu. "Onu böyle görmenin bütün direncini kıracağını biliyordum."

Lottie çenesini eğdiğinde ışık, belirgin çene hattını okşadı. "Haklıymışsın."

"Teklifim şu: Sihrini kabul eder ve bana katılırsın. Innisfree sonsuza dek bizim olur. Marigold sadece ve sadece emrime itaat ederse hayatta kalabilir. Adayı bizim için canlı tutacak. Aksi takdirde ölür."

Lottie dolu dolu gözlerle ona baktı. "Nihayet seni sevmem gerektiği gibi sevebilmenin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmeden ölmene izin veremem." Versa'ya dönerek ekledi: "Kabul ediyorum, ne gerekiyorsa yap."

4 I

*Landvættir*ler külle zehirlenmiş, canavar silüetlerinde hapsolmuşlardı. Chesha, Marigold'u hâlâ tereddütsüzce tutuyordu. Muhtemelen bilekleri kırılmıştı ama bedeni uyuşmaya başlıyordu. Enerjisinin geri kalanını Versa'nın yangınını söndürmek için kullanmıştı. O büyüklükte bir yangın başladığında bir Kül Cadısı bile kontrolü kaybediyordu. Bir yağmur fırtınası çağırmak, yangını söndürmenin tek yolu olmuştu. O an mor salkım ağacının altında tutuluyor, zar zor ayakta durarak dünyasının yerle bir oluşunu izliyordu. Odessa ve Talaya kalan son ballarını da alıp göle dökmüştü, Marigold adadaki hayatı artık ancak kanındaki güçle idame ettirebilirdi. Yenilenmesini sağlayacak balı olmadan kendini böylesine tüketmek onu zayıf düşürecekti. Savaşamayacak kadar zayıf...

Kül Cadılarının ritüeli, Marigold'un Althea'yla yaptığıнын kararlık bir versiyonuydu. Versa'nın parmağının ucu alev almıştı ve yaşlı kadın, alevi Lottie'nin açık avucuna bastı. Yaşlı cadı uzun tırnağının sivri ucunu avucuna kanatana kadar bastırduğunda Lottie irkildi. Kan avucunda toplanırken alevle birlikte köpürüp kaynamaya başladı ve Lottie bir çığlık koyverdi. Versa, kızın dizlerinin bağı çözülüp de yere düştüğünde bile elini sıkı sıkı tutmaya devam etti.

"Güç, acıdır. Onun için yanıp tutuşuruz," diye haykırdı Versa. Lottie diğer eliyle boğazını tırmalıyordu, ta ki bir anda durana kadar. Çevresindeki dünyayı algılarken gözleri fıldır fıl-

dır dönüyordu. Marigold'un gördüğü güzellikleri görebiliyor muydu? Yoksa ona kendini gösteren saklı bir karanlık mı vardı? Versa bir şeyler mırıldandığında gözleri parladı ve çevrelerindeki hava ısınmaya başladı. Kanının damarlarında kaydığını hisseden Marigold'un teni yanıyordu.

"Ne yapıyorsun ona?" diye çığlık attı Lottie ama Versa cevap vermedi. Hemen sonra Marigold havada süzölmeye başladı, nefes almaya çalışıyordu. Kalbi, içinde patlayıp bedenini binlerce parçaya bölecekmiş gibi atıyordu. Yere düşerken siyah bir duman çıktı dudaklarından, düşüşün etkisiyle ciğerlerindeki hava tamamen boşalmıştı. Orada hareketsizce yatarken, sihrini kabul ettiğinden beri hissetmediği bir hafiflik hissetti.

Lanet bozulmuştu. Marigold başını yavaşça döndürdüğünde gözleri Lottie'nin endişeli bakışlarıyla buluştu. Uzun zamandır hissedilmeyi bekleyen bütün aşkın bir anda kalbine dolduğu ânı gördü Marigold. Lottie geri çekilmeye çalıştıysa da Versa buna müsaade etmedi.

"Seni seviyorum," dedi Marigold dudaklarını sessizce oynatarak.

Chesha'nın tutuşuyla savaşmış ama kaçamamış, Lottie'nin yanına gidememişti. "Seni seviyorum," diye bağırdı.

Versa kahkaha attı. "Aşkın ikinizi de ne hâle getirdiğine bir bakın." Lottie'yi saçından tuttuğu gibi kaldırdı ve Marigold'un yanına yürüttü. "Ne kadar da zayıfsınız," dedi onu fırlatırken. Lottie, Marigold'a tutundu, beline sıkıca sarılmıştı. "Ne olursa olsun, sonun böyle olacaktı, Bal Cadısı. Büyükannen de bunu biliyordu. Kazanmanın tek yolu, kaybedecek bir kalbin olmamasıdır."

Kır evine doğru yürümeye başladı. "Gel, hayvanım. Evimizi geri almama yardım et."

"Marigold ne olacak?"

"Bir böcek olarak hak ettiği gibi dışarıda kalacak."

Marigold'un savaşmaya gücü yoktu. Chesha'nın tutuşu etlerini morartmaya başlamıştı bile. Ani bir hamle yaparsa *landvættir* kemiklerini kırardı.

“Git, Lottie. Burada iyiyim.”

Lottie onu daha sıkı sarmaladı. “Seni burada bıraka...”

“Gel buraya!” diye emretti Versa.

“Lütfen,” dedi Marigold. “İkimizin de bu akşam daha fazla acı çekmesine gerek yok. Peşinden git. Her şey iyi olacak. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Lottie kızın yüzüne uzanarak. “Daha yeni seni gönlümce sevebilmeye başladım. Seni şimdi terk edemem.”

“Merak etme, bir yere gitmiyor. Bütün gece uğraşıp yakmamız için yeni bitkiler üretecek.” Versa, Lottie’yi hışımla çekti ve Marigold’u boğazından yakaladı. “Öyle değil mi, Bal Cadısı? Uyandığımızda bizi bekleyen bahçeler göreceğiz. Göremezsek bunun ciddi sonuçları olur. Vereceğim büyük cezaların sonucuna kimbilir hanginiz katlanacak? Sen mi yoksa hayvanım mı?”

Bunu dedikten sonra çarpık parmaklarını Lottie’nin saçlarına daldırdı ve onu geri çekti. Eve girdikten sonra kapıyı arkalarından kapattılar ve Marigold kendi başına kaldı.

İkisinden birini bekleyen cezaların korkusuyla tüm gece çalıştı, yanan güzellikleri yeniden canlandırmak için tüm gücünü ve enerjisini tüketti. Gülleri, meşeleri, kan kırmızısı meyveleri, sıra sıra lavantaları ve sarmaşık dallarını... Chesha’nın tutuşu ne yumuşadı ne de gevşedi. Tüm bunları yaparken aklında sadece Lottie vardı. En vahşi rüyalarında tüm bunlardan uzaklardaydılar. Sabahları öpüşüyorlardı ve Marigold yataklarına çay getiriyordu. Birbirlerinin kollarından ayrılmıyorlardı. Ay bile sırf onların danslarını izleyebilmek için erkenden yükseliyordu. Ne kül vardı ne lanet ne de acı. Yalnızca hep tüm içtenlikleriyle istedikleri şey vardı: Aşk. Koşulsuz, her şeyi kapsayan, insanı neredeyse boğan bir aşk... Hepsini, çok fazlasını istiyordu. Aşkında boğulmak isterdi. Dünyanın en mükemmel ölümü olurdu bu.

Sabah olduğuunda onu uyandıran Lottie değildi. Versa ve ekşi duman kokusuydu. Tüm gece iyileştirmek için uğraştığı bahçeler, alevler içindeydi.

Çatırtılar arasında yok olmuştu.

Versa kaburgalarını tekmeledi. “Kalk. Yeniden yapacaksın.”

Nefes bile alamayan kız, “Lottie nerede?” diye sordu.

“Eğitim alıyor. Gerekirse seni öldürebilecek kadar güçlenmeden de seni göremeyecek.”

Versa’nın Lottie’yi onun hakkında zehirlemesinin korkunç imgeleri, kızın gözlerinin önüne geldi. Lottie’nin savaştaki kelimeleri kulaklarında yankılandı: *Marigold beni sevmiyor*. Bu, Versa’nın onu söylemeye zorladığı şeydi. Buna inanmaya başlarsa ne olacaktı?

Üç gün böyle geçti. Versa, yarattığı her şeyi yok ediyordu. Yemek yemeyen, su içmeyen, sihrini kuvvetlendirmek için bal yiyemeyen Marigold, üçüncü gün kırıldı. Damarlarında akan kan fazlasıyla seyrelmişti. Kemikleri, üzerindeki en ağır yükü. Aldığı her nefes, tüm bu acıyı hak ettiğini hatırlatıyordu. Her öpüşmelerinde Lottie böyle hissediyordu çünkü. Her yakınlaşmalarında. Marigold onu her zorladığında...

Çıglık atmadı, ağlamadı. Cezasını öylece çekti, onunla arkadaş oldu ve ona kanıyla tatlandırılmış bir fincan çay ikram etti. Tek seçeneği buydu.

Lottie o gece ona yemekle su getirdi. Chesha başlarında nöbet tutuyordu ve bir eli hâlâ Marigold’un belini sıkıca tutuyordu.

“Daha önce gelemediğim için çok ama çok üzgünüm,” dedi yanına diz çöken Lottie. “Sihri hepimizi içeri hapsetti. Beni ve *landvættir*leri onu iyileştirmeye çalışmaya zorluyor.”

“Dışarı... nasıl... çıktın?” diye sordu Marigold kesik nefeslerinin arasında.

“Araştırıyordum. Büyüsünü nasıl tersine çevireceğimi öğrendim.”

Marigold’un çatlamış dudaklarına bir fincan uzattı, için-

deki su öyle soğuktu ki ağzını parçalıyormuş gibi hissettirdi. Marigold suyu tükürdü.

“İçmen gerek, sevgilim.”

Başıyla onayladı ve Lottie’nin fincanı tekrar yaklaştırmasına izin verdi. Kendini yutmaya zorladı.

“Sevgilim...” dedi.

“Beni anlamalısın, Marigold. Bu gücü ikimiz için kabul ettim. Onu kendi ellerimle bitirmenin bir yolunu bulacağım. Gerekirse o evi içten aleve vereceğim. Bana biraz zaman vermelisin.”

Bir faydası olmayacaktı. Marigold’un kalan azıcık ömründe Lottie, Versa’yı yenebilecek kadar güçlü olamayacaktı.

Bal olmadan Marigold bir hiçti.

“Beni bırak, Lottie. Kendini düşünmelisin. Beni bırakıp ondan kendi başına kurtulmalısın.”

“Yapamam, Marigold. Sen benim diğer yarımısın.” Elbisesinin yakasından içeri elini sokup boynunda sallanan ruh eşi büyü-sünü çıkardı. Yaklaşan şişe gittikçe daha çok parlıyordu. “Sen benim ruh eşimsin.”

Marigold ani bir nefes alacaktı ki hava, kuru boğazını param-parça etti. “Ne?”

“Ritüeli tamamladığım anda bunu hissettim. Başından beri ruh eşim sendin.” Lottie kızı usulca, incitmekten korkarcasına öptü ama incinmek Marigold’un umurunda bile değildi. Kendini doğrulmaya zorladı ve serbest eliyle Lottie’nin mükemmel yüzünü tuttu.

“Benimsin,” dedi ağlayarak.

“Seninim ve burada ölüp gitmene izin vermeyeceğim.”

Derinleşen öpücükleri ona tekrar hayat üflemişti. Lottie’nin kendininkiyle karışan sihrinin tadına baktı, sıcak ve tatlı kül. Hâlâ birbirlerine sarmalanmışken Lottie’nin boynundaki ruh eşi büyü-süne uzandı. Şişe elini ısıtıyordu. Parmaklarını camda gezdirdi, kalp şeklinin kıvrımlarını ve çıkıntılarını hissetti.

Limon çekirdekleri.

Gül yaprakları.

Ay suyu.

Ve bal. Tatlı, yumuşak lavanta balı.

“Lottie, büyü,” diye fısıldadı Marigold. “Büyüde bal var.”

Lottie geri çekilip başıyla onayladı. “Elbette var.”

“Hayır, anlamıyorsun, sevgilim. Bal var.”

Kafası karışan Lottie ona biraz daha su içirmeye kalktı ama Marigold fincanı elinin tersiyle itip büyü şişesini daha sıkı tuttu. “Lottie, bu büyüyü Chesha’ya bal vermek için kullanabiliriz. Böylece Versa’nın kontrolünden kurtulup beni serbest bırakacak. Daha sonra birlikte Versa’yı yok edebiliriz.”

Lottie keskin bir nefes aldı ve Marigold’un şişeyi saran elini tuttu. “Öyle zekisin ki!” Yanağını öptü. “Mükemmelsin.” Sonra da alnını öptü. “Sayende özgür olacağız.”

Dudakları birbirini bulduğunda keskin güneşle buluşan kara kış misali eridiler. Aşk buydu işte. Herkesin deli gibi aradığı gizem buydu. Kemiklerdeki sıcaklık, kaslardaki tatlı mahmurluk... Bir rüyayla sabah arasındaki, böyle bir güzelliğin epey gerçek ama tutunması bir o kadar zor hissettirdiği o kısacık an...

Marigold orada, ona tutunuyordu işte. Kıza tutunuyordu.

Eli gerildi ve Lottie’nin saçına doğru gitti.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu.

Lottie, öpücükleri esnasında gülümsedi. “Artık yanmıyor.”

Lottie, Marigold’u her gece güçlendirdi, Versa ise olan bitenden bihaberdi. Kız gecenin en sakin saatlerinde evden tüyüyor; Marigold’a yemek, su ve sevgi dolu bir kalp getiriyordu. Marigold bunların işe yaradığını hissedebiliyordu. Kasları onarılıyor, kemikleri yerine oturuyordu. Saldırılarını planlamaya başladılar. Marigold savaşamayacak kadar zayıftı ve bal olmadan işe yaramazdı. Lottie’nin sihriyse güçlü ama bir o kadar da tutarsızdı. Zar zor altından kalkabiliyordu ve Versa, kızın kendisine karşı savaşılabileceği herhangi bir şey öğretmeyi reddediyordu. Böyle şairane bir intikamı mümkün kılan en kusursuz planı Lottie yapmıştı.

O gece bu geceydi. Sabah özgür olacaklardı.

Ay tepeye ulaşırken Lottie, ellerinde Bal Cadısı'nın büyü kitabıyla evden gizlice çıktı. Marigold'un kurtarmak istediği tek şey buydu, diğer her şey yanıp kül olabilirdi. Lottie kitabı mor salkım ağacının dibine koyduktan sonra Marigold'a derin bir öpücük verdi. Öyle ki bunu yapmak için ilk ve son fırsatıymış gibi öpmüştü onu.

"Hazır mısın?" diye sordu geri çekilirken. Boynundaki ruh eşi büyüsunü çıkarıp Marigold'a verdi.

"Hazırım," dedi o da şişenin küçük tıpasını dişiyle çıkararak. Ayağa kalktı ve parmaklarını Chesha'nın sıkı tutuşu üzerinde usulca gezdirdi.

"Chesha, tatlı kızım, kurtaracağım seni."

Chesha onu yoksaydı. Hâlâ bir heykel kadar soğuk ve hareket-siz duruyordu. Lottie derin bir nefes aldıktan sonra Chesha'nın boynuna doğru atılıp onu yere fırlattı. *Landvættir* şiddetle çırpırırken Marigold'u da sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasma çekiştiriyordu. Kızın kafası, yakındaki ağaçlardan birinin yumrulu köklerine çarptı ama o daha acıyı hissedemeden Chesha onu öbür tarafa savurup sırtını yere vurdu. Bir şey çatlamış olmalıydı. Acı, boynuyla göğsünü sarıp sarmaladı.

"Onu tutamıyorum!" dedi Lottie.

Çektiği en büyük acılardan birini dişlerini sıkarak yutan Marigold doğruldu. Ruh eşi büyüsunün elindeki şişesi kırılmıştı ve parıltılı cam parçaları avucuna batıyordu. Parmakları, şişenin en sağlam kısmını buldu. Vücudundaki tüm mücadele gücünü kullanarak elini Chesha'nın ağzına götürdü ve balı döktü.

Değişim bir anda olmuştu. Süt beyazlığı Chesha'nın gözlerinden çekildi, Marigold'u görünce gözleri parladı. Tutuşunu gevşettiği anda Marigold'un cildi kemiklerine kadar işlenmiş simsiyah çürüklerle ve zedelenmiş damarlarla kaplandı. Lottie onu Chesha'dan uzaklaştırdıysa da *landvættir* yerinden kıpırdamadı.

Chesha'nın gözlerinden derin bir hüznün ve tarifsiz bir acı akıyordu. Marigold ona gülümsedi. Böyle bir durumda kin tutacak hâli yoktu.

“Özgürüm,” diye fısıldadı buna inanamıyormuşçasına. Sesi fazla yüksek çıkarsa zalim bir kader onu tekrar zincire vurur muydu? Özgürlüğünü göğsünde saklıyor, hızlı ve çaresiz nefeslerle onu besliyordu. İnanılmaz bir acı duyuyordu ama bunu bir kenara bırakmak zorundaydı. Sabah iyileşmek için yeterince vakti olacaktı.

“Chesha, kapıda nöbet tut. Versa kaçmaya çalışırsa ona izin verme.” Chesha başıyla onayladıktan sonra sessizce görev yerine geçti.

“Hızlı olmalıyız,” dedi Lottie kızı hızla öpüp kır evinin arkasına çekerken. Hâlâ Versa’nın savaş çığlıklarının yıkıntıları içinde olan anfloraj odasının penceresinin önüne çöktüler. İçeride ağzına kadar donyağıyla dolu büyük bir kazan vardı. İşte, anah-tarları buydu. Eğer kazanı alev alacak kadar ısıtabilirlerse kır evi, içindeki her şeyle birlikte yanacaktı. Marigold yağın altındaki alevi rüzgârla destekleyip suyla yayacaktı. Lottie ise Versa ne kadar savaşırsa savaşsın alevin yanmaya devam etmesi için sihrini kullanacaktı.

Versa, Lottie’nin ailesini öldürdüğü şekilde ölecekti.

Lottie avucunu kaldırdı. Sihri ellerinden karanlık filizler hâlinde çıktı ve odaya ulaştı. Marigold elini Lottie’nin omzunda tutuyor ve onu devam etmesi için cesaretlendiriyordu. Sihrini kontrol etmek onun için pek kolay değildi ama ellerindeki tek seçenek buydu. Kazan kaynadıkça donyağı eriyerek sarımtırak bir sıvıya döndü. Marigold sihrinin kalan son kırıntılarına da erişip odadaki bitkileri donyağına ulaşacak kadar büyötmeye çalıştı. Planlarının işe yaramasını istiyorlarsa donyağı alev aldığı anda bitkilerin ona değiyor olması gerekiyordu. Marigold gözlerini kapattı. Vücudu tir tir titriyordu. Sihri odada gezinip bitkilerin damarlarında dolaştıkça ağzından başlanarak içi paramparça ediliyormuş gibi hissediyordu. Yapraklar hışırdamaya, çiçekler tomurcuklanmaya başladı ama onları istediğı boya getirebilecek kadar kuvvetli değildi. Yüzünden akan ter gözlerini yakıyordu.

“Yapamıyorum,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Yapmak zorundasın, sevgilim. Bak, çok az kaldı,” dedi Lottie.

Derin nefesler alan Marigold kendini daha da zorladı. Dizleri titriyordu. Chesha’nın çatlattığı bileğindeki kemikler şimdi tuzla buz olmaya başlamıştı. Burnundan, kulaklarından ve dudaklarından kanlar alıyordu.

Yine de yeterli olmamıştı. Bitkiler neredeyse hiç büyümemişti. Sarmaşıklar kazana yaklaşmamıştı bile.

“İçeri girmeliyim,” dedi Marigold.

“Olmaz,” dedi Lottie. “Seni duyar. Çok tehlikeli.”

“Başka seçeneğimiz yok. Kazanın kendi kendine yanması bütün evi ateşe vermeye yetmeyecek. Bitkilerin de alev alması lazım.”

“O zaman izin ver ben yapayım,” dedi Lottie.

“Hayır. Sihrinin sen içerideyken yanlışlıkla yangın çıkarması riskini göze almayacağım. Sen bu işin dışında kalacaksın.”

“Mari, ben...”

“Bana müsaade et yeter. Sen yeterince yandın. Lütfen...”

Lottie itiraz etmeye devam etmeye niyetli olsa da Marigold onu bir öpücükle susturdu.

“Çabuk olacağım,” diye söz verdi. O sırada da hem bileğindeki yakıcı acıyla savaşıyor, hem de kendini çekerek pencereden geçirmeye çalışıyordu. Soğuk cam parçaları tenini tırmalıyordu. Ayakları bir *pat* sesiyle yeri buldu ve Marigold, duvara tutunarak dengesini sağladı. Her şeyi gözden geçirmek için üç saniye verdi kendine, vedalaşmak için bir üç saniye daha...

Büyükannesinin en sevdiği oda.

Burada biriktirdikleri mutlu anılar.

Sihri, aşkı, kalp kırıklığını ve yası yaşadığı bu kır evi.

Her şey burada bitecekti.

Kuru dalları duvardan hızla ayırdı ve onları donyağına batırıp yerlere attı. Bunu tekrarlayarak zemini dopdolu çiçek ve bitki yapraklarıyla kapladı.

Kapı kulpu döndü.

Menteşeler cıtırdamaya başladı.

Sıcak kazanı tüm gücüyle devirip tüm donyağını yere dökerken elleri öyle bir yandı ki derisi, kazanın üzerinde kaldı.

Versa kapıyı hızla açtı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Büyük bir adım attığında donyağı, ayaklarının altında kaydı. Öfkeden kuduran Versa, Marigold'a doğru atıldıysa da kız, hemen ötedeydi. Versa karnının üzerine düştü ve darbenin etkisiyle tüm nefesi ciğerlerinden boşalırken boğulur gibi oldu.

"Şimdi!" diye bağırdı Marigold, Lottie'ye. "Yap hadi!"

"Önce çıkman lazım!" diye çığlık attı Lottie.

"Vakit yok! Başlat şu yangını!"

"Çıkman lazım," dedi Lottie hıçkırıklarının arasında. Kollarını uzatmış, avuçlarını açmıştı. Sihrine uzanmış olsa da Marigold kaçana kadar onu özgür bırakmadı.

Versa kollarından destek alarak yerde sürünürken âdeta uludu. Kalkmaya çalıştığı her seferde daha çok kayıyordu. Marigold'la göz göze geldiğinde bakışlarında ölüm vardı. Kötücül sıfatı o tamdık, çılgın gülümsemeye büründü ve kadm, avucuna bir ateş topu çağırdı.

"Ben yanacaksam sen de benimle yanacaksın," diye hırladı alevi zemine fırlatırken. Alevler su gibi pürüzsüz ve acımasızca aktı, tüm odanın ateş alması yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Tuz ve duman kokusu Marigold'un burnunu yaktı. Kalın, siyah duman, kızın etrafı görmesine imkân tanımıyordu.

"Mari!" diye bağırdı Lottie dışarıdan. Marigold onun sesini takip etmeye çalıştı.

Duman ciğerlerini sarmadan önce kalan son nefesiyle tek bir kelime söyleyebilmişti: "Lottie!"

Tam pencereye ulaşmıştı ki Marigold'un donyağı kaplı elbisesi yanmaya başladı. Alevler ayaklarını kesen bıçaklar gibiydi. Çıkış yolunu âdeta tırmalarken biraz olsun nefes alabilmek için can çekişiyordu. Kollarını pencereden dışarı uzattığı gibi Lottie'nin yüzünü kaplayan bir dehşet ifadesiyle ona doğru koştuğunu gördü.

"Uzak dur," diye bağırdı ama Lottie onu dinlemedi. Marigold'un kanlı ellerini tuttu ve onu dışarı çekmeye başladı.

Ama Versa da ayak bileklerinden yakalamıştı. Arkasına bakan Marigold, Kül Cadısı'nın bütün bedeninin ateşlerce yutulduğunu gördü. Parlayan kor parçaları yüzüne yapışıyor, yüzünü kurtlar misali kemiriyordu.

“Benimle yan!” diye cırladı kadın. Bütün ev sallanmaya başladı. Tavandan parçalar dökülmeye başladı. Tahta bir kiriş Versa'nın bacaklarına düşüp onları ezerek dümdüz etti. Cadının başı arkaya döndüğü anda saçları alev aldı. Marigold çenesini tekmeledi, topuğunun kadının kemiklerini dağıttığını hissetmişti. Lottie onu pencereden dışarı çekti. Kırık camdan geriye kalanlar bacaklarını kesmişti. Elbisesinin etekleri hâlâ yanıyordu ve ayakta duracak mecali yoktu. Lottie bedenini uzaklara sürükliyor, o arada da Marigold'a anlamadığı bir şeyler söylüyordu bağırarak. Uzuvarları ondan koparılarak alınıyormuş gibi hissettiriyordu. Ciğerleri kalın dumanla doluydu. Dudaklarından sıcak kan damlıyordu. Gözlerini yangına dikmeye çalıştıysa da karanlık yavaş yavaş görüşüne hükmediyordu.

Gidiyordu işte.

Evi.

Büyükannesinin evi.

Dünya üzerinde en sevdiği yer... Kır evi inleyip gıcırdayarak alevlere teslim oldu. Öyle ki o da acı içinde haykırıyordu sanki.

Versa'nın parmakları pencerenin pervazında yanıp kül olana kadar kıvrılmış bir hâlde kaldı. Gördüğü son şey, kır evinin küle dönüp yerle bir oluşuydu.

Marigold, sarı çiçeklerle dolu bir tarlada uyandı. Günbatımının pembe ışığı tenini ısıtırken yumuşak çiçek yapraklarının üzerinde hareketsizce yatıyordu. Rüzgâr, kuşların tatlı şarkısına dolanıyordu. Marigold doğrulurken bedeni alışık olduğundan daha hafifti ve hiç acı hissetmiyordu. Teni yanmamış, kemikleri kırılmamıştı. Beyaz elbisesi artık kül ve kanla lekelenmiş değildi. Her şeyin esrarengiz bir sakinliği ve güzelliği vardı. Çiçekler neden rüzgârda salınmıyordu? İncecik bulutlar neden böylesine sabit duruyordu? Her şey çok hareketsiz, çok huzurluydu. Gerçek dünyada olamazdı.

Boğazını temizledi. “Merhaba?” Boynuna dokundu. Sesi nasıl böyle pürüzsüz ve rahat çıkmıştı? Ellerini önüne uzattı. Ne kesikler vardı ne nasırlar ne de tırnaklarının altında bir gram kir. Alnını avuçladı ve parmaklarını saçlarından geçirdiğinde temiz ve en sevdiği sarı kurdeleyle bağlanmış olduklarını hissetti. Öne doğru yürüdü. Attığı her adımda sarı çiçekler önünde iki yana açılıp bir yol oluşturdu. Marigold arkasından bir sesin, “Merhaba, Mari,” dediğini duydu.

Bu sesi tanıyordu ama onu duyması imkânsızdı. O sesin sahibi bir seneden fazladır ölüydü. Fakat arkasını döndüğünde büyükannesi Althea’nın uçuş uçuş beyaz bir elbiseyle karşısında durduğunu, gri saçlarının mükemmel bir şekilde toplandığını ve dudaklarının canlı kırmızı bir rujla kaplandığını gördü.

“Büyükanne?” diye inledi. Bu âlemin mantığı kafasında otur-

maya başlamıştı. Ölmüştü demek. Olan olmuş, Versa tarafından öldürülmüştü. Panik hissetmeyi, kalbinin kemiklerine çarpa çarpa atışını duymayı ve uzuvlarının uyuşmasını bekledi ama bunların hiçbirini yaşamadı. Belki de burada paniklemek mümkün değildi. Olabilecek en kötü şey olmuşken korkulacak ne vardı ki artık?

“Gel buraya, benim tatlı kızım,” dedi Althea, Marigold’a doğru dizlerinin elvermesi gerekenden daha hızlı koşarken.

Büyükannesinin kollarına daldı. “Seni çok özledim. Ne diyeceğimi bilemiyorum şu an,” dedi.

“Konuşmana gerek yok, Mari. Sadece dinlen. Seninle gurur duyuyorum.”

“Kaybettim,” dedi Marigold ağlayarak. “Seni yüzüstü bıraktım.”

“Beni yüzüstü falan bırakmadın. Sen, bu dünyanın gördüğü en muhteşem Bal Cadısı’sın.”

“Buraya gelmişken bunu nasıl söylersin?”

Althea geri çekilip Marigold’un omuzlarını tuttu. “Hiçbir şey bitmedi. Burada benimle kalmakla tekrar denemek arasında bir seçim yapacaksın.”

Yüzündeki yaşları silen kız, “Dönebilir miyim yani? Peki nasıl?” diye sordu.

“Sana gösteririm.”

Tereddüt etti. “Ama seni daha yeni gördüm. Seni burada yalnız başına bırakamam ki.”

Althea parıldadı. “Ben yalnız değilim ki. Ruh eşim de benimle.”

“Bay Benny mi?” diye sordu Marigold büyükannesinin ellerini tutarken.

“Bay Benny.” Kadın, Marigold’un omuzlarının üzerinden arkaya baktı.

Kız döndü ve uzun, sapasağlam duran adamı gördü. Sakalı özenle kesilmişti ve kırmızı pantolon askıları da yepyeni duruyordu. Hasır şapkasını çıkarıp kalbinin üzerine koydu.

“Merhaba, Bayan Marigold.”

Marigold adama doğru koşup kollarını ona doladı. “Buradasınız,” dedi omzunda serbest bıraktığı hıçkırıklarının arasından. Althea onlara yaklaşıp ikisini birden kucakladı. Marigold büyükannesinin elini buldu ve sıkı sıkı tuttu. “Ailem... İkinizi de tekrar gördüğüme inanamıyorum.”

“Seni burada bekleyeceğimi söylemiştim,” dedi Althea titreyen sesiyle.

Marigold geri çekildi ve büyükannesiyle Bay Benny’nin birbirlerinin kollarına bir yapbozun parçaları gibi uymasını izledi. Ruh eşleri nihayet kaderin onlar için planladığı şekilde birlikteydi. Geri dönerse Lottie’yle kendisinin de olabileceği gibi...

“Geri dönersem burada beni beklemeye devam edecek misiniz?”

“Her zaman,” dedi Althea.

“Seni hiç bırakmayacağız, torunum. Söz veriyoruz,” dedi Bay Benny.

Marigold gülümseyerek başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. İkinizi de çok ama çok seviyorum ama şimdi geri gitmeliyim. Lottie’yle olmalıyım.”

Büyükannesi, Bay Benny’nin kollarından çıkıp yanına geldi. “Uzan. Sana eve doğru rehberlik edeceğim.”

Marigold yere sırtüstü uzandı ve gökyüzüne baktı. Kırık bedenine geri dönmeden önce nefesini düzene sokmak istiyordu.

“Büyükanne, gitme vaktin geldiğini nereden biliyordun? Ve geri gelme isteğini nasıl körelttin?”

“Hayatının geri kalanıyla arandaki tek engel olduğumu hissettiğimde gitmem gerektiğini biliyordum. Yaşlandığında insanlar seninle ilgilenmek ister ve bu, bir süreliğine çok hoş ve rahatlatıcı gelir. Ama eninde sonunda öyle yaşlanır ve hastalanırsın ki artık insanların yaptığı *tek* şey seninle ilgilenmek olur. Hayatlarına devam edemezler. Kendi hayatlarını yaşayamazlar. Onları seviyorsan onları serbest bırakmalısın. Ben de öyle yaptım.” Marigold’un yanağını avuçladı ve başparmağıyla

gözyaşlarını sildi. "Ah benim Marigold'um, nasıl da çiçek açtın. Büyüleyiciydin. Hayatının geri kalanının da serpilmesini izlemeye can atıyorum."

Marigold gülümsedi ve elini Althea'nınkinin üzerine yerleştirdi. "Seni utandırmayacağım."

"Tatlım, istesen de yapamazsın."

Marigold gözlerini kapadı ve büyükannesinin kısık mırıltılarını dinlerken oradan uzaklaştığını hissetti.

"*Mari, lütfen.*" Lottie'nin sesi epey uzak bir diyardan geliyordu. O sesin onu eve götürmesine izin verdi.

Acı. Kör edici bir acı. Bedeni azaptan oluşuyordu sanki.

"Mari, uyan. Az önce hayatlarımızı kendi ellerimize aldık. Beni şimdi terk edemezsin!" diye ağlıyordu onun üzerine eğilmiş olan Lottie. Marigold eline hareket etmesini, uzanıp Lottie'nin yüzüne dokunmasını söylüyordu ama vücudu onu dinlemiyordu.

Yaşıyorum, diye çılgılık attı kafasının içinde ama dudakları oynamıyordu. Alabileceği en derin nefesi aldığı anda kaburgalarına kadar alev aldı.

"Nefes alıyorsun. Ah, kadere şükür ki yaşıyorsun. Nefes almaya devam et, sevgilim. Seni iyileştireceğim, lütfen nefes almaya devam et."

Marigold başıyla onayladı, en azından onaylamayı denedi.

"Hareket etme," dedi Lottie.

Gözlerini açmak için uğraştı. Kül ve terle kaplı Lottie, yerden topladığı sıcak külü Marigold'un vücuduna yerleştirdi. Avuçlarını Marigold'un göğsüne yerleştirip bir şeyler fısıldamaya başladı. Yer, çevresinde ısınmaya başladı. Bütün vücudunu bir titreme almıştı, kemikleri bile zangır zangır titriyordu içinde.

Lottie eğilip alnını öptü. "İyi olacaksın, biraz daha dayan."

Kasları kasıldı ve bir anda yerlerine oturdu. Un ufak olmuş kemikleri birleşti. Elbisesi terden sıırıslılam olmuş, tenine yapışmıştı. Hafif bir gıdıklanma hissediyordu. Kötü, zor ve yapış

yapış olan her şeyin oluşturduğu bir top, omuzlarında başlamıştı. Onu yara yara içinden geçti, ince ve uzun parmaklar içindeki en kötü noktalara dokunup nihayet midesinde bir gümbürtüyle durdu. Orada büyüdü, büyüdü ve çarpık bir suçluluk, yas ve acı yumağı oluşturdu.

Lottie yüzünü tuttu. "Benimle kal, Mari. Bitmek üzere."

Çığlık atmadan duramıyordu. Kara bir duman dudaklarından dökülüyor, bir nefes daha almasını imkânsız hâle getiriyordu. Boğulmak üzereyken kendini doğrulmaya zorladı ve ciğerlerindeki külü kustu. Kara bir yığın bir *küt* sesiyle kucağına düştü ve bir örümcek gibi uzaklaştı. Lottie onu yumruğuyla ezip toprağa karıştırdı.

Marigold'un elleri kendi bedeninde gezinmeden edemedi. Burada mıydı? Bütün uzuvları yerinde miydi? Nefes aldığı anda canı yanmıyordu artık.

Ve Lottie, ruh eşi, onun Kül Cadısı onu seviyordu.

"Mari?"

Bu ses, adının Lottie'nin dudaklarından dökülüğü, onu ölümün ucundan alan sestir. Öyle mükemmeldi ki... Lottie'ye uzandı ve ona öyle kuvvetle sarıldı ki rüzgâr bile giremezdi aralarına.

"Beni kurtardın," dedi.

"Seni seviyorum," diye cevapladı Lottie. Gözleri yaşlarla doldu. "Ah, izin ver tekrar söyleyeyim. Seni seviyorum. Seni. Seviyorum," dedi her bir kelimenin arasında onu öperek. "Canım yanmadan söyleyebilirim. Korkmadan öpebilirim. İstedğim kadar çok sevebilirim seni."

"Ben de seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim, benim imkânsız kızım."

Beşinci Kısım

Kış bitmişti ve Bay Benny, ruh eşinin yanında sonsuz uykuya yatmıştı. Arılık yeni arılarla can bulmuştu ve ilk balları hasada hazırdı.

Frankie ve August kır evini yeniden inşa etmelerine yardım etmek için dönmüşlerdi.

Marigold ve Lottie ise mor salkım ağacının altında oturmuş, öpücükleriyle kar tanelerini eritiyorlardı. Yıldızlar tepelerinde büyük bir canlılıkla parlarken tek bir dilekleri vardı: Kader onlara bal ve külden doğma, yıldız şeklinde çilleri ve çilek sarısı saçları olan bir kız çocuğu bahşetsin. Kimsenin yalnız başına doğum günü kutlamadığı mükemmel bir evde yaşayan mükemmel bir aile olsunlar.

Teşekkürler

Ölümünden kaçamayız ama onu baştan yazabiliriz. Bu kitabı yazmaya büyükannem Kathy'ye daha güzel bir ölüm yaratmak için başladım. Bana sayısız hikâye anlatırdı, şimdi kendiminkini yazmamın bir sebebi varsa o da odur. Onun torunu olmaktan gurur duyuyorum.

Bu hikâyeyi bir kitaba dönüştürmekte payı olan herkese sonsuz minnet duyuyorum. Öncelikle menajerim sihirli Mollie Glick'e, bana olan inancın hayatımı değiştirdi. Umarım hâlâ her konuşmamızdan sonra kıkır kıkır güldüğümü biliyordur. Seninle çalışmaktan büyük keyif alıyorum, beni korkmadan yaratmaya sen yüreklendirdin.

Amerikan İngilizcesi editörüm Brit Hvide'e, onun uzman editöryal rehberliğine ve hevesine teşekkür ediyorum. Bu kitabı yazmaya başlamadan önce videolarını izlediğim zamanı hatırlıyorum. Bir gün seninle çalışmanın hayalini kurmuştum ve bunu gerçekleştirdiğimize hâlâ inanamıyorum. İngiliz İngilizcesi editörüm Nadia Seward'a, Innisfree'ye hayat veren vahşi ve cadısal hayal gücünden dolayı teşekkür ederim. Sevgili arkadaşım ve hassas okurum Joey Timmons'a, yol gösterici notların ve sonu gelmez desteğin için sana da teşekkür ederim. Tüm Orbit/Redhook ekibine, aklımı başımdan aldınız, sizinle çalışabildiğim için çok şanslıyım. Bana ve kitaplarıma mükemmel bir ev olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Düştüğümde beni yerden kaldıran ve biraz şeker için yanıp tutuşurken bana tatlı atıştırmalıklar gönderen bir sürü yazar arkadaşım olduğu için gerçekten çok mutluyum. Breanne Randall, benim çilek kızım ve yıldız tozu perim, hayatıma ışık olduğun için teşekkür ederim. S.T. Gibson, sonsuza dek senin hayranın olacağım ve arkadaşın olduğum için onur duyuyorum. Lauren T. Davila, zirvede de dipte de elimi bırakmadan yanımda olduğun için teşekkür ederim. R. J. Valldeperas, nezaketin, coşkunluğun ve parlak turuncu enerjin için teşekkür ederim. Megan Jauregui Eccles, işimi cilalamaya yardımcı olduğun ve hiç özgüvenim yokken bana cesaret verdiğin için teşekkür ederim. Süper kahramanlarım Kasey LeBlanc'a (tüm kalbim ve yol gösterici ışığım) ve Deborah Crossland'a (beni ortanca çocuğu olarak kabul eden yazar annem); Morgan Forté'ye, Keturah Maree'ye ve hepimizi bir şekilde aklı başında tutan eğlenceli grup sohbetimize; her an benimle çığlık atmaya hazır olan Kendall Annette'e minnettarım.

Bana arılar ve bal hakkında bildiğim her şeyi öğreten Savannah Bee Company'den Ted Dennard'a; tüm fikirlerim için en iyi ilham kaynağı olan ve aynı zamanda harika bir dost olan Nikki Moss'a, herkesten önce yazılarıma inanan ve her anımda yanımda olan ruh eşim Danie Gustafson'a da teşekkür ederim. Liz Burton ve Kayleigh Wright, hayat boyu sürececek dostluklar kurmamı sağlayarak kendimle rekabet etmeyi bana öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren ve beni her zaman olduğum gibi kabul eden anne ve babama minnettarım. Sarsılmaz coşkuları için harika aileme teşekkür ediyorum. Son olarak hayat arkadaşım ve dostum Will, beni sihre inandırdığın için teşekkürler. Her şey için minnettarım.

Bu kitabı destekleyen ve bana güç veren tüm okurlara teşekkür etmeden geçersen minnetimi eksik ifade etmiş olurum. Bu hikâyeyi paylaşmama olanak tanıdığınız için teşekkür ederim.

Sydney J. Shields, okurlar tarafından büyük bir ilgiyle karşılanmış, çoksatın *Bal Cadısı* kitabının yazandır. Columbus State University, İletişim bölümünden yüksek onur derecesiyle mezun olmuştur. Kitap yazmadığında, onu parkta satranç oynarken, öğleden sonra çayını keyifle yudumlarken ya da seksen dört yaşındaki bir ruhun yirmi beş yaşındaki bir bedende yapmaktan hoşlanacağı türlü uğraşlarla meşgulken bulabilirsiniz.